

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GÖLGELER & HÜKÜMDARLAR
BİRİNCİ KİTAP

İŞARETLİ'NİN SARKISI

S. M. GAITHER

ESKİ TANRIAR HUZURSUZLANIYORDU. KADİM KÖTÜLÜK HAREKETE GEÇMİŞTİ. YAKI AŞAN FIRTINA ÖNİNEBİLECEK MİYDİ?

Geçimini yasa dışı işlerle sağlayan Casia Greythorne'un şu hayatta önemseydiği birkaç şey vardı; biri, kralın sırlarını deşifre edeceği görevini tamamlamak, diğeri de annesi gibi gördüğü ve onu yetiştiren kadını düştüğü salgın hastalığın pençesinden kurtarmaktı.

İmparator-Kral ortalığı kasıp kavuran salgın hastalığın kökenini ve tedavisini araştırmasını emrettiğinde teklif edilen büyük ödüle karşı koyamayan Cas, kralın sağ kolu kibirli ve gizemli Komutan Elander'la çalışmayı kabul etmişti.

Yıllardır krallığı etkisi altına alan hastalık yüzünden ölü sayısı gittikçe artıyor, tuhaf yaratıklar diyarları ele geçiriyordu.

Cas ve Elander birbirlerinden ölesiye nefret etse de krallıklarını korumak için birlikte çalışacak, imparatorluğun sırlarını ortaya çıkaracak ve Yüce Tanrıların sürgündeki hizmetkârları olan Düşmüş Ruhların ilahi büyülerıyla tanışacaktı.

*Krallığın kuytularında kadim bir kötülük gizleniyordu.
Ve bu kötülüğe uzun süre dayanamayacaklardı.*

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

www.olimposdukkani.com

ayinlari

ayinlari

olimposyayinlari

X /olimposyayin

“BELKİ DE DÜNYANIN
İŞLEYİŞİ BÖYLEYDİ.
ZALİMLE MAZLUMUN
DURMAKSIZIN
YER DEĞİŞTİRDİĞİ,
AYNI ŞARKININ
YENİDEN YAZILARAK
DEFALARCA
TEKRAR ETTİĞİ
BİR DÜZENDEN
İBARETTİ.”

S. M. GAITHER

İŞARETLİ'NİN SARKISI

OLIMPOS

- Şehir
- ★ Başkent
- Krallık Sınırları

GLASHTYN
DENİZİ

Kethran
İmparatorluğu

ÖLÜM DIYARI

BELARIC
DENİZİ

GÜNAHKÂR
RUHLAR
KÖRFEZİ

GRİTEPE
YARIMADASI

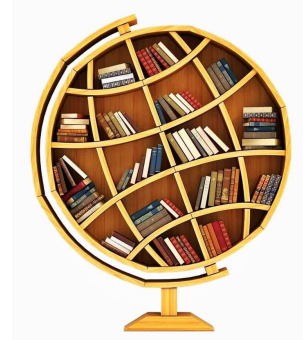
Sundofian
İmparatorluğu

İŞARETLİ'NİN SARKISI

S. M. GAITHER

TANRILARIN HİYERARŞİSİ

Karga

BUZ

KEMİK SÜRÜNGEN

ATEŞ

Güneş

YILDIZ

AY

GÖK FIRTINA

Taş

MEŞE

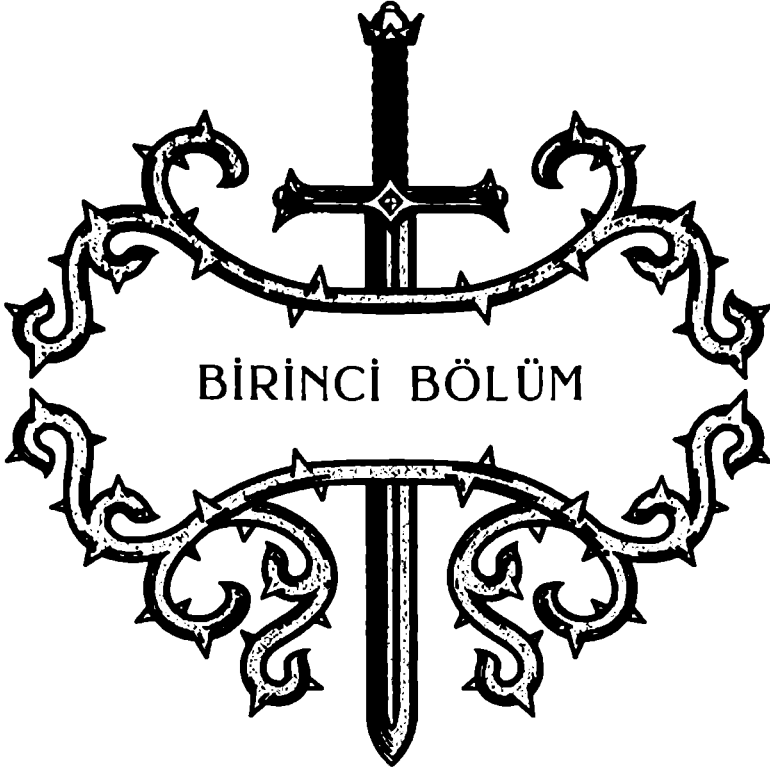
DAĞ

KUM OKYANUS

*Evie için
(fakat büyüyene kadar okuması yasak)*

Casia fırtınalardan nefret ederdi. Ona annesinin babasını öldürüşünü izlediği geceyi hatırlatırlardı.

Tam o anda kemikleri titreten bir *GÜM* sesiyle çakan şimşek, Cas'i zorla geçmişe götürdü. Dokuz yaşındaydı ve oymalı sandalyenin arkasına çömelmişti. Süet kumaştaki tozun kokusu burnuna doluyor, minik, çıplak ayaklarının altındaki sert zeminini hissediyor, vücudu korku ve mide bulantısıyla titriyordu.

Sarsıcı bir gök gürültüsü daha duyuldu. Anılarından sıyrılan Cas, yağmur şakır şakır yağmaya başlayınca dağa çıkan patikayı çevreleyen kayaların altına sığındı. Başını hafifçe iki yana sallayarak anıların kalıntılarını zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. *Bu gece olmaz.*

Bu gecenin başarılı olması birçok şeye bağlıydı.

Nemli saç tellerini gözlerinin önünden çekip kulağının arkasına sıkıştırdıktan sonra çömelerek kendini mümkün olduğu kadar küçülttü, kaya çıkıntılarının ve bu kadar yüksekte bile büyümeyi başaran seyrek bitki örtüsünün oluşturduğu gölgelere doğru usulca ilerledi. Yapraksız ve yamuk bir ağacın kaba, to-

murcuklu dalını kavradığı sırada alçak bir tıslama sesi duyunca altında donup kaldı. Eli dikkatlice sırtındaki yaya uzandı.

Tıslama çok geçmeden daha da yükseldi, buna taşa sürten pulların sessiz yankısı eşlik etti.

“Kaya engereği,” diye mırıldandı kendi kendine bir oka uzanırken, gözleri kocaman açıldı ve saklandığı yeri bulmak için kuytu köşeleri taradı.

İşte.

Sarı renki gözleri ve bir yarıktan farksız göz bebekleri yüzüne kilitlenmişti. Kaşla göz arasında çıkıntıdan fırlayıp ağzı açık hâlde Cas’in üzerine atıldı, dişleri çakan şimşegin aydınlığı altında parlıyordu.

Ancak Cas’in oku daha hızlıydı. Hayvanı havadayken delip geçti ve dans edercesine şiddetle dönerek düşmesine neden oldu. Engerek yüzüstü yere çakıldı ve birkaç saniye boyunca toprak zeminde kıvrandı –*güm, güm... güm... güm*– sonra ölümün sessizliği onu ele geçirdi.

Cas hayvanın kürek şeklindeki kafasına botuyla basıp oku çıkardı, siyahımsı kanı yakındaki yabani otlara sildi ve sonra yoluna devam etti.

Yakınlarda bu yılandan daha fazlası olması muhtemeldi, bu yüzden yayını yerine koymadı. Her köşe başında ya da çakıllı patikada karşısına çıkan dik bir yokuşu tırmanırken oku elinde hazır tuttu; gerçi zehirlerine rağmen engerekler en küçük endişesiydi.

Bu patikalarda çok daha kötü yaratıklar dolaşıyordu.

Vahşi köpekler, kötü niyetli *kui* ruhları ve dişlerden, pençelerden ve öfkeden oluşan sayısız başka kötü şey... Üstelik bunların çoğu tek bir okla yere serilemezdi.

Dahası, söylentilere göre hemen ilerisindeki geçitte askerler bekliyordu ve bu, onca şey arasında belki de sinirini en çok bozan ayrıntıydı.

İlerideki dar geçit, Kemik Tanrısı Geçidi olarak biliniyordu. Adını kaya duvarların etrafından kemikten parmaklar gibi uzanan beyaz renkli, kristal yapılardan almıştı. Laurent'ın Cas'e verdiği haritaya göre o kemikten parmaklar bir kilometre boyunca devam ediyordu. Ardından geçit yerini daha geniş bir yola bırakıyor, bu yol da metalden, kemerli taşlardan ve beyaz ağaçlardan oluşan ve yalnızca *tuhaf* olarak tanımlanabilecek bir kapıya uzanıyordu.

Bu taş ve metal kapı, Cas'le ekibinin nihai hedefiydi. Ardında yatan, ortak lisanda *Ölüm Diyarı* olarak bilinen bölge, topraklarına adım atacak kadar yürekli olan herkesi bekliyordu. Cas hepsini ilk kez kendi gözleriyle görecekti. Attığı her adımda göğsü biraz daha sıkışıyordu. Kendini nadiren *cesur* biri olarak görürdü; sadece korkusuna rağmen bir şeyler yapmaya alışmıştı.

Ölüm Kapısı'nı araştır.

Bana İmparator-Kral'ın neyin peşinde olduğuna dair kanıt getir.

Müşterisinin talimatlarıydı bunlar. Tehlike ve korkuya rağmen ekibiyle burada olmasının nedeni buydu: İmparator-Kral Varen'in ordusunun uzman askerlerinin, sözde *Barış Muhafızları*'nın da burada olduğuna dair söylentiler dolaşıyordu. Müşterisi, Barış Muhafızları'nın *neden* burada olduğunu bilmek istiyordu. Hiç kimse bu kasvetli yere nedensiz gelmezdi. Çoğu kimse, Kantaşı Dağları'nın lanetli olduğuna inandığı için yollarını uzatmak pahasına buradan *kaçınırdı*.

Belki sahiden de lanetliydi.

Ya da, en azından, Ölüm Diyarı öyleydi. Kantaşı Dağı'nın en kuzeydeki sırtlarında yer alan bu bölge, insanları sık sık yutan ve asla geri püskürtmeyen gümüş-siyah renkli bulutlarla kaplıydı.

Bu bulutların altında ne olduğuna dair çeşitli açıklamalar vardı.

Kimileri örtünün, altındaki garip flora ve faunanın çürümesinden oluşan doğal bir bariyer olduğunu söylerdi. Diğerleriyse Ölüm ve Yıkımın İkincil Tanrısı olarak da bilinen “Kemik Tanrısı” Kerse’nin, oraya gizli bir mabet kurduğunu iddia ederdi. Kendisi ve diğer tanrıların sık sık gittiğini, çok daha ilahi yerlerden sıkıldıkça burayı ziyaret ettiğini söylerlerdi.

Fakat başka öykülerde de o gümüşü karanlığın kalbinde bir canavarın saklandığı anlatılırdı. Öyle ki bu canavar, bölgesinin sınırlarında durup dinlenmeden dolaşır, her sinirlendiğinde veya huzursuzlandığında imparatorluğa hastalık, kıtlık ve felaket solurdu.

Gerçek şu ki hiç kimse Ölüm Diyarı’nın gölgelerinde neler olduğunu bilmiyordu ve bu bile çoğu kimseyi burada uğursuz ve vahşi işler çeviren bir şeyler olduğuna ikna etmeye yeterliydi; İmparator-Kral’ın da bulaşmış olabileceği uğursuz ve vahşi işler.

Cas bu yer hakkında söylenenlerden hangisine inanacağından pek emin değildi. Henüz karar veremiyordu. Ancak engebeli patikalarda ilerlerken kulağına gelen daha korkunç hikâyeleri düşünmemeye çalıştı.

Kemik Tanrısı Geçidi’ne yaklaştığında yayını sırtındaki kılıfa geri koyup ceketinin iç cebine soktuğu küçük dart tabancasına uzandı. Bu gece taşıdığı dartların ucunu öldürenotundan elde edilen bir zehre batırmıştı. Bitkinin isminin aksine, bu özel zehir hedefini uyutmaktan başka bir şey yapmıyordu. Cas buraya öldürmek için gelmemişti.

En azından bu seferlik.

Son İmparator-Kral’ın yönetimi ve yıllardır Kethran İmparatorluğu’nu kasıp kavuran Solduran Hastalık yüzünden dünyada yeterince ölüm yaşanmışken bunlara sebepsiz yere bir yenisini eklemeye niyeti yoktu.

Yol ikiye ayrılınca sola gideni takip etti. Ezberlemeye çalıştığı haritayı doğru hatırlıyorsa Kemik Tanrısı Geçidi hemen ilerideydi. Sınıra ulaşana kadar usulca ilerledi ve bir an kendini

toparlamak için durup sırtını pürüzsüz kaya parçasına yasladı. Sonra bir eliyle yüzünü sağanak yağmurdan koruyup diğer eliyle dart tabancasını kavradı ve derin bir nefes alıp köşeyi döndü.

Ancak karşısında sadece korumasız geçit girişi vardı.

Tuhaf.

Dar yol, kendisi gibi potansiyel casusları ve davetsiz misafirleri durdurup Ölüm Kapısı'na fazla yaklaşmalarını engellemek için kolay bir yer olacağından etrafta en azından birkaç muhafızın nöbet tutacağını düşünmüştü.

Şansının yaver gittiğini düşünebilirdi... *tabii* şans diye bir şeye sahiden inanıyor olsaydı. Ama Asra, yani onu büyüten kadın, uzun zaman önce Şans'ın yalnızca tembel ve aptalların dua ettiği bir düşmüş ruh olduğunu öğretmişti ona.

Cas tepeden aşağı ilerlerken gardım düşürmedi. Sanki bir çukura iniyormuş gibi yol gittikçe karanlıklaşıyordu. Kemerindeki küçük kesenin içinde Ateşsoylu kristali vardı ama onu kullanmamayı tercih etti. Bu kristaller ucuz olmadığı gibi dikkat çekmek de istemiyordu.

Neredeyse zifiri karanlık yolda dikkatle ilerledi, şimşekler yolu her aydınlattığında yalnızca kısa mesafeler katedebilse bile koştu.

Geçide ulaştı, girişin etrafında sivri dişler gibi parıldayan uzun beyaz taş kümesini incelemek için sadece bir an durakladı ve sonra dar ağza adım attı. Yankı yapan yağmur ve rüzgâr kapalı alanda akıl almaz derecede yüksek sesle uğulduyordu. Henüz birkaç adım atmıştı ki az kalsın bir şeye takılıp düşecekti. *Kopmuş bir kaya parçası mıydı o? Yoksa topraktan fırlamış asi bir kök müydü?*

Gözleri alışana kadar karanlığa baktı ve bir...

Bir *kol* gördü.

Cas, dart tabancasını daha sıkı kavrayarak geriye doğru tökezledi. Neredeyse tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş iki adam önünde yerde yatıyordu. Pelerinlerinin gümüş broşlarına

İmparator-Kral hanedanının amblemi oyulmuştu: ağzı ardına kadar açık, arka ayakları üzerinde şaha kalkmış bir kaplan.

Adamlar neredeyse uyuyormuş gibi görünüyorlardı, öyle ki Cas biraz cesaret toplayıp onları daha yakından incelemek için yanlarına çömeldi.

İkisinin de nabızı yoktu. Tenleri yağmurdan sıırıslıkm olmuştu ve soğuktu. Birinin gözleri hâlâ yarı açıktı, boş boş gökyüzüne bakıyordu. Karanlıkta bunu söylemek zordu ama irisleri gri görünüyordu... *tuhaf* bir gri, sanki Solduran Hastalık gerçek renklerini almış gibi.

Daha ölü görünseler de Cas'in gözlerine fena hâlde benziyorlardı.

Kalbi küt küt atarken broşlardan birini çıkarıp kesesine koydu. Bir an bu adamları neyin öldürdüğünü merak etti –Solduran Hastalık mı?– ama sonra bu düşünceleri zihninden uzaklaştırdı; bir şeyleri anlamlandırmak onun işi değildi. Kanıt toplamak için para alıyordu, hepsi buydu ve artık İmparator-Kral'ın bazı adamlarının en azından bu bölgede olduğuna dair kanıtı vardı.

Bu bir başlangıçtı.

Ekip arkadaşlarının başka şeyler bulduğunu umdu. Kanıt olabilecek şeyleri daha iyi aramak ve Ölüm Kapısı'na giden en kolay yolu bulmak için ayrılmışlardı. Görünüşe göre bu yolu Cas keşfetmişti. Tabii karşılaştığı şeyler sadece iki ceset ve bir iki kaya engereğiyle sınırlı kalacaksa...

İlerlemeye devam etti.

Kemik Tanrısı geçidinin derinliklerine doğru ilerledi. Taş duvarlar etrafında daraldıkça daraldı. Hava tuhaflaşmaya, ciğerlerini görünmez zehirli ipliklerle örülmüş gibi yakmaya başladı. Elini nemli paltosunun yakasının altında kalan, boynunda asılı maskeye götürdü. Söylentilere göre maske bariyer büyüsü kullanan Göksoylulardan biri tarafından kutsanmıştı ve Laurent herkesin bunlardan takması konusunda ısrar etmişti.

Cas, maskenin buradaki kötü havaya karşı işe yarayacağına ya da geçmişi göz önüne alındığında şahsen korunmaya *ihtiyacı* olduğuna pek ikna olmamıştı ama onu maskesiz yakalarsa Laurent'in nutkunu dinleyecek hâlde değildi.

En azından maske, ileride bekleyen İmparator-Kral'ın adamlarından kimliğini gizlemeye yardımcı olabilirdi, böylece maskeyi kaldırıp bantlarını kulaklarının kıvrımlarına geçirdi ve sonra bir kez daha adımlarını hızlandırdı.

Botların gümbürtü ve zincir zırr sesi onu duraklattı.

Arkasına dönüp dart tabancasını dudaklarına götürdü ama maskesinin ağzını kapadığını fark edince küfredip bunun yerine bir kez daha yayına uzandı. İpe bir ok geçirip silahını karanlığa doğrulttu.

Karanlığın içinden iki adam çıktı. Pelerinleri dışında neredeyse bir örnek giyinmişlerdi. Öndeki adamın *artık* bir pelerini yoktu çünkü Cas bir zamanlar onu yerinde tutan broşu çalmıştı.

İmkânsız.

Ölü, boş bakışlarına rağmen şimdi sanki yaşıyormuş gibi hareket ediyorlardı. Canlı ve *hızlı*. Öndeki adam, Cas'in şaşkınlıkla çılgılık atmasına bile fırsat vermeden üzerine koştu ve kısa kılıcını olağanüstü bir çabuklukla kınından çıkardı. Ağzından çıkan gıcırtilar ve inlemeler de aynı derecede tuhaftı.

Birbiri ardına iki ok fırlatan Cas'in ağzından bir sürü dehşet dolu küfür döküldü. Her iki ok da hedefi vurdu ve henüz tam olarak ölmemiş olan ilk adam birkaç adım geriye sendeledi; solgun alnına saplanan oklar titreşse de düşmedi.

Adam dengesini tekrar topladı ve oklar küçük bir rahatsızlıktan başka bir şey değilmiş gibi onlara kısa bir bakış attı.

İkinci adam yaklaştı, inlemeleri alışılmadık ve korkutucu kelimelere dönüşüyordu. Arkadaşının başında sallanan oklar konusunda aynı oranda kaygısız görünüyordu, deliklerden oluk oluk kan akmaya başladığında bile.

Alnı kanayan adam ikinci adama kulağa neredeyse... *keyifli* gibi gelen bir ses tonuyla karşılık verdi.

Cas, midesini bulandıran bir hisle bu ikisini durdurmak için ne yapması gerektiğini anladı.

Bunun için bir kılıca ihtiyacı olacaktı.

Alnına ok saplı adam kılıcını Cas'in koluna doğru savurdu. Cas yana kaçarak her ikisinin de etrafından dolaştı –dar alan ve kaygan çamur düşünüldüğünde zor bir manevraydı– ve sonra bir ayağını ikinci adamın sırtına yerleştirip onu diğerine itti. İkili kısa süreliğine hareketsiz kalan, birbirine dolanmış bir yığın hâline geldiğinde Cas, kılıcı kullanan adamın bileğine bir ok doğrulttu.

Ok, hedefi vurarak delip geçti ama adam bağırmadı. Ölü bedeni belli ki herhangi bir acı hissetmiyordu. Ancak darbe onu kılıcın elinden düşmesine neden olacak kadar sarsmıştı. Silahı taş zemine çarparak tangırdadı ve sekerek patikanın biraz aşağısında durdu.

Cas yayını bir kenara atıp düşen kılıcı kaptı ve düşmanlarıyla yüzleşmek için hemen arkasına döndü.

İkili nihayet ayrılıp hafifçe sallanarak ayağa kalktı.

Botunu ona en yakın olanın ayak bileğine takmayı başarak adamın dengesini bozup ardından bir tekme savurdu.

Oklarını fırlattığı adam bir gölge gibi hızla atılıp arkasına geçti. Yakınına girmesiyle Cas'in bedenine ölümcül bir soğuk yayıldı ve yağmur damlaları aniden tenine saplanan buz iğneleri gibi bir hâl aldı.

Cas yeni kılıcını iki eliyle kavrayıp hışımla arkasına döndü. Sanki tepeden ezici bir darbe indirmeyi planlıyormuşçasına silahını yukarı kaldırdı. Hedefi saldırının en ağır kısmını karşılamak için kollarını çapraz yaparak kaldırıncı gövdesini tamamen korumasız bıraktı.

Cas kılıcını indirip duruşunu değiştirdi ve adamın karnına güçlü bir tekme attı. Hedefi iki büklüm olup boynunu açığa

çıkarmak şekilde öne eğildiğinde Cas çalıntı kılıcını başından beri planladığı şekilde kıvrımına savurdu.

Adamın boynuna sağlam bir darbe indiren Cas, kendisine öğretildiği gibi gücünü merkezinden alarak gövdesini büktü ve kılıcı tekrar savurdu. Görünüşe göre kılıç işin geri kalanını halledebilecek kadar keskindi. Gök gürültüsü, yağmur ve rüzgârın uğultusu, adamın boynundan kopan kafasının korkunç sesini bastırdı.

Ceset yere yığılsa da bir an için hareket etmeye devam etti, etrafındaki zemini döven elleri bir şeyler arıyor gibiydi.

Bu kadar korkutucu görünmeseydi... komik bile olabilirdi.

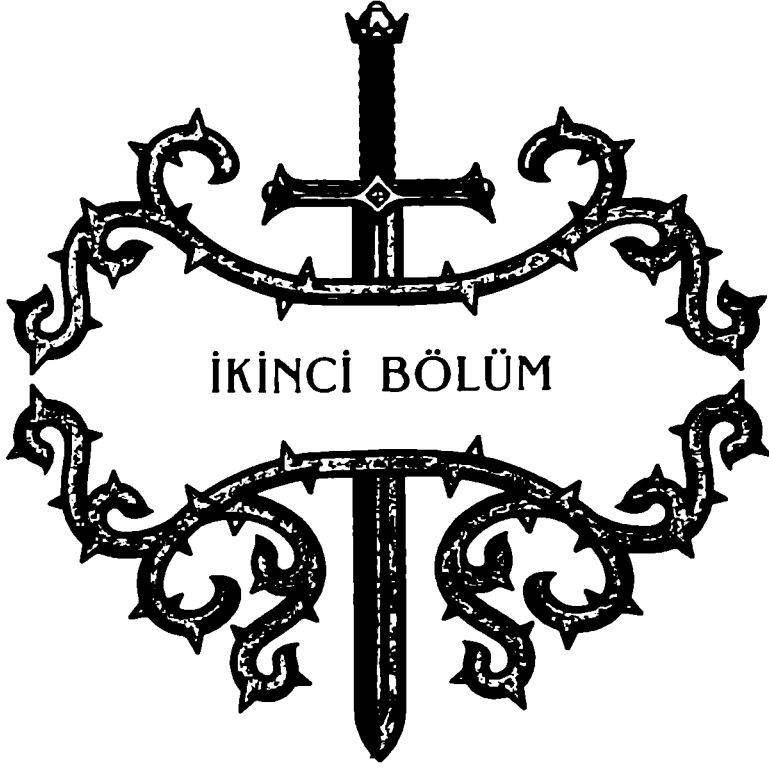
Cas hareket etmezse –ya dehşetten ya da ölümsüz adamların yaymaya devam ettiği tuhaf soğuktan– donup kalacağından korktu. Kesik kafaya gövdeden önce ulaştığında iğrenerek geri çekildi ve var gücüyle tekmeleyerek onu geldiği patikaya fırlattı.

Başsız beden aranmayı bırakıp hareketsiz kaldı.

İkinci ölümsüz adam olduğu yerde durmuş, Cas'i izliyordu. Baş omuzlarının üzerinde, hâlâ omurgasına bağlı dursa da sanki onu bir kukla gibi kontrol eden ipler gevşemiş de boynuna fazla ağır geliyormuş gibi görünüyordu. Adam gri gözlerini kısarak Cas'i süzdü ve bakışları bir anlığına yüzüne kilitlendi. Gözlerine. Hemen ardından vücudu yığılıp dizlerinin üzerine düşerek yüzüstü yere kapaklandı.

Cas nefes nefese önündeki cesede baktı.

Bu da neydi böyle?

Hafifçe titreyen Cas yayını tekrar aldı, sırtındaki yerine yerleştirdi ve hareketsiz kalan bedenlerin yanından titrek adımlarla uzaklaştı. Sadece devam edip işini bitirmek ve bu garip dağlardan mümkün olduğu kadar uzaklaşmak istiyordu.

bu

Elinde çaldığı kılıçla koşmaya başladı ve sadece Kemik Tanrısı Geçidi'nin diğer tarafındaki açık yol gözüne çarpınca yavaşladı.

Durup paltosunun cebinden elmas şekilli bir kristal çıkardı.

Taş, Havasoylu büyüleriyle doluydu. Hava'nın düşmüş ruhu bir zamanlar yüce ve ikincil tanrıların habercisiydi ve hizmetleri karşılığında ona hem kendisini hızlandıran hem de mesajlarını boşlukta daha kolay iletebilmesini sağlayan bir büyü bahşedilmişti. Cas'in avucunda duran yarı saydam yeşil taşta artık o ruhun büyüünün minik bir parçası bulunuyordu.

Kristale doğru, *Nerdeyse geçitteyim*, diye fısıldaması ve biraz odaklanarak gücünü etkin hâle getirmesiyle büyü sözcüklerini, düşüncelerini, görüşünü emdi. Cas, diğerlerinin de görebilmesi için geçmişte ve şimdi gördüğü her şeye pürdikkat odaklandı.

O dirilen canavarları zihninde gönülsüzce canlandırdı, böylece arkadaşları neyin ortasına düştükleri konusunda uyarılmış olacaktı. Ayrıca onlara üzerinde durduğu patikanın temiz sayılabileceğini göstermeyi de unutmadı.

Adamlarla dövüşmesine rağmen buraya varan ilk kişi olmayı başarmış, dolayısıyla doğru yolu –en kolay olanı– seçtiğine ikna olmuştu ve bu da Zev’le tutuştuğu iddiayı kazandığı anlamına geliyordu. Ona bir içki borçluydu ve gönderdiği mesaja *bunu* da eklemeyi ihmal etmedi.

Havasoylu büyüsunü etkinleştirmeyi bitirdi. Yağmurdan sıırıslıklam olmasına ve iliklerine kadar üşümesine rağmen işleri bittikten sonra arkadaşlarıyla bir içki içme düşüncesi içini ısıttı.

Hava kristali elinde toz hâline gelip seladon yeşili bir enerji kıvılcımıyla titreşerek söndükten sonra mesajını diğerlerine taşıdı.

Cas gözleri yolda beklemeye başladı. Beş dakika geçti. On dakika. Yirmi dakika...

Nerede kaldılar?

Fırtına şiddetlenirken kavgadan kaynaklanan adrenalin dalgası azalarak anılarının yeniden gün yüzüne çıkmasına neden oldu. On üç yıl önce, tıpkı böyle fırtınalı bir gecede kaybettiği şeylerin anıları...

Aniden huzursuzlanarak Kemik Tanrısı Geçidi’nin geri kalanını kendi başına yürümeye karar verdi, o garip, çıkıntılı beyaz oluşumların arasında eğilerek ilerledi. Sadece şimşeklerle aydınlanan zifiri karanlıkta, iskelet ellere benzeyen kristal oluşumların saçlarını, ceketini ve silahlarını yakalamaya çalıştığına inanmak hiç de zor olmuyordu. Her ışık parıltısı ve gök gürültüsü kalbinin göğsünde biraz daha hızlı çarpmasına neden oluyordu.

Bir köşeyi daha döndükten sonra nihayet daha açık bir patıkaya çıktı; o iskelet parmaklardan ve yolda kurtulduğu *ciddi ciddi* dirilmiş varlıklardan uzaklaştı. Güvendeydi. Sağ salımdı. Arkadaşları yakında burada olacaktı, güvende ve sağ...

Neredeyse kendini buna ikna etmeyi başaracaktı. Ama sonra... şimşekler gökyüzünde patlayarak etrafını saran yüksek kayalıklardan sekip midesine doğru titreşen, kıvrımlı bir yol açtı...

Cas sağında yükselen sarp kayalığa yaslanarak öne eğildi. Kaygı bedenini ele geçirmişti. İçini kemiriyordu. Onu var gücüyle üzerine saldırmakla tehdit ediyordu.

Burada değil. Şimdi değil.

Kendine gülünç davrandığını anlatmaya çalıştı. Az önce dirilmiş iki canavarla dövüşmüşken şimdi bir fırtınanın onu tetiklemesine izin mi verecekti yani? Nefesini kesmesine? Onu bu şekilde olduğu yere mıhlamasına, elleriyle ayaklarını ağırlaştırmasına?

Fakat kaygı maalesef böyle bir şeydi. Çoğu zaman Cas'e bile mantıklı gelmemesi bunun gerçekliğini değiştirmiyordu.

"Toparlan, seni aptal," diye azarladı kendini. En azından bir an için hem bedeni hem de etrafındaki fırtına ona itaat ediyormuş gibi geldi. Rüzgâr kısa süreliğine sakinleşti. Yağmur yavaş yavaş sise dönüştü ve Cas parmaklarını arkasındaki kayaya vurarak kendini sakinleştirmeyi başardı.

Bir, iki, üç... önce ona kadar, sonra ondan geriye doğru say. Solukları düzene girdi. Paniği bir nebze azaldı ve dünya bir an için her nasılsa sessiz ve hareketsiz hâl aldı.

Sessizliğin içinde ayak sesleri yankılandı. Cas hışımla sese doğru döndü, yeni kılıcını kaldırarak görünmeyen hedefe doğrulttu.

Küçük ve hızlı bir şey bacağına sürtününce ürktü. Aşağı bakıp siyah uçlu bir tilki kuyruğunun sallandığını gördüğünde az önce yanından geçen şeyin ne olduğunu anladı. Gözlerini beklentiyle arkasındaki patıkaya çevirdi. Bir an sonra çakan şimşek tıpkı Cas'inki gibi bir maskeyle yarısına kadar gizlenmiş, koyu renkli buklelerle çevrelenmiş esmer bir yüzü aydınlattı.

Rhea.

Cas rahat bir nefes alarak kılıcını indirdi. Rhea'nın arkasında Laurent ve Zev'i aradı. "Tek misin?"

Rhea, "Diğerleri de geliyor," diyerek onu rahatlattı. "Önce bir şeyi araştıracağız. Gelirken kellelerini uçurduğun arkadaşlardan birkaçına daha rastladık."

"Daha fazla ceset mi demek istiyorsun?"

"Evet."

"Onlar da..."

"Canlı mı? Evet. Öyle de denilebilir."

"Burada bir yerde ipleri elinde tutan bir Kemiksoylu olduğunu düşünüyorum."

"Öyle birini gördün mü?"

Cas'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Hayır. Beni korkutan da bu. Ölülerini böylesine uzaktan kontrol edebilmesi için büyü kullanıcısının ne kadar güçlü olması gerekir?"

Rhea kaşlarını çatı ama bir an düşündükten sonra içlerini rahatlatmak için bir fikir sundu: "Belki de bu dağlardaki tuhaf enerji ve bölgede uzun zamandır var olan tuhaf büyülerin kalıntısı ona yardım ediyordur?"

"Belki," diye mırıldandı Cas, ikna olmamıştı.

"Kesin olan tek şey buranın son derece havalı bir yer olması ve gerçekten eğleniyor oluşum. Ama Casia?"

"Evet?"

"Bir dahaki sefere görevi ben seçeceğim."

Cas ofladı, Rhea'nın kuru ve ara sıra kasvetli mizah anlayışına genellikle yaptığı gibi bir kahkahayla karşılık veremeyecek kadar gergindi.

"Bu arada, iyi misin?"

"İyiyim," diye yanıtladı Cas, muhtemelen Rhea dışında herkesi ikna edebilecek sakin bir sesle.

Rhea on yılı aşkın süredir neredeyse tamamen kördü ve hep görme kaybının kulaklarını saçmalıklara daha duyarlı hâle getirdiğini söylerdi.

Başka bir gök gürültüsü ve şimşek Cas'ın ürpermesine neden oldu. Rhea onu daha fazla sorgulayamadan önce arkasına dönüp patikada ilerlemeye başladı. İleride küçük bir mağara gözüne çarptı –bir süreliğine yağmurdan kaçmak için iyi bir fırsattı– ve ekibin geri kalanını orada bekleme planıyla hızla ilerledi.

Birkaç saniye sonra Rhea'nın ona yettiğini, aşınmış gri bir asayla patikayı yoklayarak ilerlediğini duydu. Bu mütevazı asa, Cas'ın taşıdığı kristaller gibi Marr büyüleriyle –özellikle Ateş ve Demirciliğin İkincil Tanrısı'ndan gelen bir büyüyle– güçlendirilmişti ve hem silah hem de yol gösterici değnek vazifesi görüyordu.

Rhea masumane bir tavırla, “Bu gece korkunç bir fırtına var,” dedi.

“Bu imparatorluk daha kötülerini de gördü,” dedi Cas, gözlerini kısarak mağaraya baktı ve içeri girmeden önce üstünkörü inceledi.

On üç yıl önce eski Alnor Krallığı'nı kasıp kavuran fırtınaların eşi benzeri yoktu, öyle ki şimdilerde bile dilden dile dolaşırdı. Yıkım felaketti; onlarca can kaybı olmuş, yüzlerce ev sular altında kalarak veya başka şekillerde yıkılmıştı.

Bunca yıkımın arasında bir zamanlar Alnor topraklarının en büyüğünü yöneten güçlü Tessur Hanesi'nin hayattaki son üyeleri olan lord ve leydisinin vefatı pek dikkat çekmemişti, tıpkı evlatlık kızları Silenna'nın ortadan kaybolması gibi.

Silenna Tessur ölmüştü, herkesin bunu böyle bilmesi gerekiyordu.

O ölümden bu yana Silenna düzinelerce başka insanın kimliğine bürünmüştü ve şimdi de Casia Greythorne'du. Diğer kimliklerini ait oldukları yerde, mazide bırakmak için çok çalışmıştı.

“Gümüşpati fırtınada bazı ilginç şeyler fark etti,” dedi Rhea, mağaraya sığınırken. Yavaştı ama şaşırtıcı derecede emin

adımlarla yürüyordu. Cas, insanların onu beklemesinden nefret ettiğini biliyordu, önden gitmesi de bu yüzdendi.

“Ne tür ilginç şeyler?” diye sordu Cas, Rhea’nın yoluna çıkan küçük bir kaya parçasını ustaca tekmelerken.

Rhea bir an için sessiz kalıp konsantre oldu. “Kemik Tanrısı’nın sembolüyle damgalanmış metal ve insanların bahsettiği o çarpık beyaz ağaçları görüyorum. Ölüm Diyarı’nın girişi... gerçekten de söylendiği kadar büyük ve uğursuz. Ve ötesinde öyle çok bulut var ki. Gri dalgalardan ve yıldız ışığından oluşan bir okyanusa benziyor; tuhaf bir ışıltısı var.”

Cas’in bu görüden hiç şüphesi yoktu çünkü Rhea’nın kaynağı olan Gümüşpati her ikisinden de daha keskin gözlüydü. Gümüşpati daha önce Cas’e değen küçük tilkiydi, Arada Kalan Vahşi Orman’ın tuhaf canlılarından biriydi. İmparatorluklarıyla güneydeki Sundolian İmparatorluğu arasındaki vahşi topraklardan gelen çoğu şey gibi o da bir parça ilahi büyü taşıyordu ve bu büyü Havasoylulara aitti. Yaratığın gözleri Cas’in daha önce kullandığı kristalin tuhaf yeşiliyle aynı tondaydı.

Tilkinin büyüü de taşa benzer şekilde işliyordu. Kendini, onu yavruyken terk edilmiş, aç ve yaralı hâlde bulan Rhea’ya bağlamıştı. Rhea onu sağlığına kavuşturmuştu ve şimdi, belki de ona teşekkür etmenin bir yolu olarak, sihrini kullanarak mesajları –çoğunlukla gördüğü her şeyi– Rhea’nın zihnine iletliyordu. Bugünlerde herhangi bir şeyi net biçimde görebilmesinin tek yolu oydu.

“Kapıyla aramızda bir kilometre bile yok,” diye devam etti Rhea. “Gümüşpati, İmparator-Kral’ın Barış Muhafızları’ndan oluşan küçük bir grubun etrafta dolaştığını gördü.” *Barış Muhafızları*’nın adını sanki bir lanetmiş gibi söylemişti.

Haksız sayılmazdı gerçi.

“Yani Varen kesinlikle burada bir şeyler karıştırıyor,” dedi Cas. “Ama *neden?*”

“Önemi var mı? Sadece bunu gösteren kanıtlara ihtiyacımız var,” diye hatırlattı Rhea. “Bırak Varen’la Lord Merric ve siyasi müteffikleri uğraşsın. Bu, burnumuzu sokmamızı gerektiren bir konu değil.” Yüzünü ekşitip mırıldandı: “En azından hâlihazırda soktuğumuzdan daha fazla.”

İmparatorluğun iyiliği için İmparator-Kral’ın soruşturulması ve sorumlu tutulması gerekiyor, demişti Lord Merric.

Cas aptal değildi, Merric bunu çok adil bir adam olduğundan yapmıyordu. Yönetimi altındaki Düşenkaya Diyarı bu dağlara diğerlerinden daha yakındı ve bu, İmparator-Kral’ın uyandırabileceği her türlü dehşetin yükünü halkının çekeceği anlamına geliyordu.

İmparatorluklarına musallat olan Solduran Hastalık, son zamanlarda Düşenkaya’ya yayılmaya başlamıştı ve Merric’in yakında halkını daha iyi koruyabilecek yeni bir lord veya leydi tarafından devrilebileceğine dair söylentiler vardı.

Görünüşe göre Kethran İmparatorluğu’nun bir zamanlar güçlü olan hanelerinin neredeyse *tamamı* artık istikrarsız temeller üzerinde duruyordu.

Ancak Lord Merric ülkesinin sorunlarının en azından bir kısmını İmparator-Kral’a atabilirse, bazı takipçilerinin nezdinde itibarını kurtarabilir ve hanedanlığın yönetimini bir kez daha üstlenebilirdi.

Ama bunu elinde bir *kanıt* olmadan yapamazdı.

Cas çantasından çıkardığı broşu elinde evirip çevirerek düşündü.

Rhea’nın haklı olduğunu biliyordu. Bu işin siyasi kısmına karışmalarına gerek yoktu. Doğrusu, bu dünyada değer verdiği birkaç kişi ve kendi selameti dışında hiç kimseye ya da hiçbir şeye bulaşmak *istemiyordu*. Ancak yine de...

“Gümüştü’nin gördüklerinin gerçekten Barış Muhafızları olduğundan emin misin?” diye sordu. Rhea başıyla onaylayınca kaşlarını çatı.

Tilki bir an sonra geçitteki keşif gezisinden geri döndü, o kadar usulca hareket ediyordu ki Cas, her zamanki gibi Rhea'nın omzuna çıkıp siyah uçlu kuyruğunu genç kızın boynuna dolayana ve bir esnemeyle yerine yerleşene kadar onu fark etmedi bile.

“Geçide giden yüksek bir patika bulmuş.” Rhea bir an sustu, Gümüşpati'nin telepatiyle ona gösterdiği görüntüleri birleştirmeye çalışırken başını öne eğdi. Tilkinin zeki gözleri büyüsünün etkisiyle parladı. “Üçünüz de aynı patikadan gidebilirsiniz. Çok dar ve dik görünse de sizi o kapıya bakan iyi bir görüş noktasına çıkaracakmış gibi duruyor. Bu arada biz burada kalıp etrafa göz kulak olacağız.” Tilkinin çenesinin altını hafifçe kaşıyarak ekledi: “Ve *kuru* kalacağız, değil mi, Gümüşpati?”

“Son kısmı kışkandım,” dedi Cas zoraki bir neşeyle. Rhea'nın sadece bir izci gibi görülmekten nefret ettiğini biliyordu.

Rhea, Asra ve diğerleriyle birlikte yaşamaya başlamadan ve hakkında konuşmaktan hoşlanmadığı kafa travması nedeniyle görme yetisini kaybetmeden önce, Güney İmparatorluğu'nun ordularından birinde madalyalı bir askerdı. Varı yoğun kılıcıydı. Her ne kadar kılıcını ona rehberlik eden bir asayla takas etmek zorunda kalmasından nadiren yakınsa da Cas, onu, yapabilseydi Ölüm Kapısı'na koşacak ilk kişi olacağını bilecek kadar iyi tanıyordu.

Birkaç dakika daha gergin bir sessizlik içinde oturup diğerlerinin onlara yetişmesini beklediler. Bunu beklese de nihayet ayak seslerini duyduğunda Cas'ın düşünebildiği tek şey yolda bıraktığı dirilmiş canavarlar oldu.

Vücudundaki her sinir karıncalanıp canlandı ve parmakları kucağındaki çalıntı kılıcı daha sıkı kavradı.

Gümüşpati, Rhea'nın omzundan atlayıp mağaradan dışarı çıktı.

“Zev ve Laurent varmak üzere,” dedi Rhea.

Cas emekleyerek dışarı çıkıp ayağa kalktı ve dizlerindeki nemli toprağı silkti.

Önce Zev'i gördü, yüzünde her zamanki sırtışı vardı. Zev, Rhea'nın küçük erkek kardeşiydi ve tıpkı ona benziyordu. Ablası gibi saçmalık derecesinde uzundu, ten rengi aynı sıcak kahve-rengi tonundaydı, kısa kesilmiş saçları ablasınıninki gibi kuzgun karasıydı ve büyük gözleri Cas'in Rhea'nın körlük onları buğulandırmadan önce olduğunu hayal ettiği gibi güzel bir yeşil ve ela karışımıydı.

Ancak ablasının aksine, avucunda Marrlardan biri olan Ateş ve Demirciliğin İkincil Tanrısı'nın işaretiyle doğmuştu. Rhea'nın taşıdığı asayı Zev tasarlamış ve onu Ateşsoylu büyüyle güçlendirmek için yaptığı ayin sırasında kendi kanını sunmuştu. Genelde işaretini gizli tutmayı tercih ediyor, damarlarında dolaşan ilahi büyüden nadiren yararlanıyordu. Yayını kullanmayı tercih ediyordu ve bunun imparatorluk sınırları içinde daha güvenli bir seçenek olduğu su götürmezdi. Cas'e ona saldırmak için atılmışken bile bir kaya engereğini delip geçebilecek kadar iyi ok atmayı öğreten kişi oydu.

"İş başında şekerleme mi yapıyordun yoksa?" diye sordu Zev, Cas'in arkasındaki mağaraya göz atarak.

"Pek sayılmaz," diye yanıtladı Cas. "Sadece tembel kıcının bana yetişmesini bekliyordum."

"İşimize bakalım mı?" Bu sert sözlerin sahibi Zev'in peşinden gelen Laurant'tı. Cevap beklemeden yanlarından geçen yarı elf, kıvrak bedeniyle Gümüşpati kadar sessiz hareket ediyordu. Cas'le Zev, Rhea'ya veda ettikten sonra yüzlerini ekşiterek adamın peşine takıldılar. Laurent dönüp onlara bakma zahmetine girseydi *bile* muhtemelen şu anki yüz ifadelerini umursamazdı.

Cas, Gümüşpati'nin bulduğu patikayı gördü ve öne geçerek dik yolda diğer ikisine rehberlik etti.

Zorlu bir tırmanışın ardından üçlü, aşağıdaki geçide bakan çıkıntıya ulaştı. Etrafa yığılmış kaya parçaları bir kalenin

çevresini saran siperleri andırıyordu. Cas bu doğal korkuluktaki açıklıklardan birine ilerleyip üzerinden baktı. Aşağıdaki eski patikanın yaklaşık altı metre ileride bittiğini görebiliyordu.

Rhea'nın tarif ettiği Ölüm Kapısı'nı gördü. Tam ortasında uğursuzca parlayan Ölüm Tanrısı'nın amblemini fark etti. Garip, soğuk bir enerji dalgası, aynı gece içinde ikinci kez onu pençeleri arasına almaya çalıştı ancak elinin altındaki kayayı daha sıkı kavrayarak kendini odaklanmaya ve etrafı incelemeye zorladı.

Siyahlara bürünmüş üç asker saydı. Geniş kapının önünde ileri geri yürüyüp ara sıra diğer taraftaki sislere göz atıyorlardı.

Bir şey *bekliyormuş* gibi görünüyorlardı.

Ama neden?

Bu sisler tıpkı Rhea ve diğer pek çok kişinin tarif ettiği gibiydi; zaman zaman gümüşü mavi bir ışıkla nabız gibi atan hafif dalgalı karanlık bir denizi andırıyorlardı.

Cas yağmurun dindiğini fark etti; fırtına bulutlarını uzaklaştıran rüzgâr, neredeyse dolunay gibi görünen ayı ortaya çıkarmış, karanlık sisin giderek daha da artan ışıkla bir nebze aydınlanmasını sağlamıştı. Ancak ışık ne kadar parlak olursa olsun sis denizinin altındaki zemini net bir şekilde göremiyordu. Sanki Ölüm Diyarı'nın enerjisi ay ışığını gözlerinin önünde içip tüketiyordu. Yoksa... etrafa mı saçıyordu? Belki de nabız gibi atan gümüşü ışık *oradan* geliyordu.

Cas, ay ışığını içen karanlık denizin altında bir şeyin, insana benzeyen bir gölgenin hareket ettiğini görünce huzursuzlandı.

Sonra bir tane daha gördü.

Ardından bir tane daha.

Silüetler ona savaştığı dirilen askerleri hatırlatırcasına sallanıyordu. Daha yakından bakmak için eğildi ama eli taş yüzeyde kaydı. Nefesi kesildi, tam öne düşecekti ki Laurent'ın paltosunun kapüşonunu yakalayıp onu geri çekmesiyle aniden durdu. Cas'i çok ileri gitmeden durdurmayı adet edinmiş gibi

görünüyordu. Tabii Zev'in hakkını yiyemezdi, onu ileri gitmek konusunda kışkırtan genellikle o olurdu.

"Bir şey gördün mü?" diye sordu Laurent, Cas elinden silkinerek kurtulunca yanına çömelerek.

Çok geçmeden Zev de yanlarına geldi. Birlikte sise baktılar, Cas gördüğü şeyden yeterince emin olunca, "O sisin altında... *insan* mı var?" diye sordu.

İnsan sözcüğünü söyler söylemez hiç de insani görünmeyen uğursuz bir şey sisin altında hareket etti. Cas bir an için ince bir burun ve son derece keskin, kavisli iki boynuz gördüğünü sandı, yoksa bunlar kavisli kulaklar mıydı? Bulanık bir silüetten fazlasını görmek zordu.

"*İnsan* veya *canavar*," dedi Zev, kendi kaygılarını dillendirerek.

"Bir orduya yetecek kadar insan veya canavar," diye ekledi Laurent, genellikle sakın olan sesi nadiren duydukları endişeli bir tona bürünmüştü. "Sisin şurada nasıl hareket ettiğine bakın. Kapının ötesinde o... *şeylerin* daha fazlasının saklandığına bahse girerim."

Şaşkınlık dolu, huzursuz bir sessizlik içinde etrafı birkaç dakika daha incelediler. Sonunda Zev, "Eh, bu bana tuhaf bir şeyler döndüğünün kanıtı gibi geldi," dedi.

"Birinizin bu kanıtı kaydedecek başka Havasoylu kristali var mı?" diye sordu Laurent, endişeli ses tonu yerini normal, profesyonel sesine bırakmıştı.

"Birimiz yaklaşmadıkça net bir görüntü yakalayamayız," diye belirtti Cas.

"Lord Merric *bulanık* bir kanıt için ödeme yapmayı reddedecek bir tipe benziyor, değil mi?" diye mırıldandı Zev. "Yani bunu kim yapacaksa onlara yakından bakmalı *ve* gördüklerini hızlıca kristale kaydetmeli."

Bir görüntü veya anı ne kadar eskiyse, bir mesaja basıldığında o kadar bulanık olurdu. Havasoylu kristallerin bir sınırı vardı, daha doğrusu kristallerin çoğunun böyle sınırları olurdu:

Yetenekleri, ilahi büyü'nün ilk kullanıcılarının güçleriyle karşılaştırıldığında genellikle zayıf kalırdı.

Zev'in sözlerinin ardından Cas ve Laurent'tan ona katıldıklarını belirten mırıltılar yükseldi, ardından Laurent maskesini düzelterek paltosunun kapüşonunu nemli, dalgalı kahverengi saçlarının üzerine sıkıca çekti. "Ben giderim," diye gönüllü oldu. "Birinizde kullanabileceğimiz bir kristal varsa tabii."

"Cas?" Zev tek kaşını kaldırıp ona baktı.

Cas iç çekti.

Bir pahalı kristal daha çöp oldu.

Taşı Laurent'a vermek biraz kalbini kırırsa da kendine bu işi başarıyla tamamlamaları hâlinde kazanacakları parayı hatırlayarak teselli buldu. Düşenkaya Lordu'nun cepleri gerçekten de derindi. Cömert değildi ama *çaresizdi* ve Cas, her iki türden insanın da cüzdanını gümüşle doldurma konusunda eşit derecede yetenekli olduğunu keşfetmişti.

"Bu sefer beni doğru düzgün koruyun bari," diye laf soktu Laurent. "Destek ateşi açmanız için *en son* size güvendiğimde aldığım bıçak yaralarının yanına yenilerini eklemeye gerek yok."

Zev gözlerini devirdi. "Birincisi, o yaralardan öldüğün söylenemez."

"İkincisi de," diye ekledi Cas, "Kale Korusu'ndaki olay tek seferlikti ve bunu sen de biliyorsun."

"Umarım öyledir," dedi Laurent.

"Üstelik bizim hatamız değildi," diye ekledi Cas ama adam yine arkasına bakmadan yola koyuldu.

"Sadece bana mı öyle geliyor yoksa hâlâ bizim fena hâlde beceriksiz olduğumuzu mu düşünüyor?" diye fısıldadı Zev.

Cas, Laurent'ın gidişini, aşağıya inmek için kullanabileceği bir yer bulmak amacıyla sessizce kayaların arasında gezinmesini izledi. Omuz silkti. "Doğrusunu söylemek gerekirse içimizden *biri* fena hâlde beceriksiz."

"Kendine bu kadar haksızlık etme, Greythorne."

Cas yayını çıkarırken ona yan gözle baktı. “Beceriksiz olanın sen olduğunu ikimiz de biliyoruz.”

“Eh, o zaman bu senin için kötü haber,” diye kıs kıs güldü Zev, kendi yayını çekerek, “bildiğin her şeyi benden öğrendiğini düşünürsek.”

“*Her şeyi mi?*”

“En azından hakkımı ödeyebileceğinden çok daha fazlasını.” Kayaların arasında daha korunaklı bir noktaya geçerken ona sıırıttı.

Cas bir ok hazırlasa da onu kullanmak zorunda kalmayacağını umuyordu.

Muhtemlen kullanmayacaktı da. Laurent kapıya çoktan yaklaşmıştı ve *Cas* ilerlediğini neredeyse fark etmemişti bile. Aralarında gizlilik konusunda en usta olan Laurent’tı. Cas’e ve becerikli ailesine katılmadan önce yaşadığı hayat hakkında pek fazla konuşmazdı, bu da Zev’in huysuz yarı elf hakkında uzak bir diyardan gelen gözden düşmüş bir başcasus olduğuna dair çılgın hikâyeler uydurmasına yol açmıştı.

Bu hikâyeler genellikle gülünç olsa da Laurent’ın hareketlerinde gizli bir zarafet vardı. Ölüm Diyarı’nın sislerine yaklaştıkça Cas onu gölgelerin arasında bir görür bir kaybeder oldu.

Muhafızların onu fark etmesi imkânsız, diye teskin etti kendini, içinde filizlenen endişeyi bastırmaya çalışırken. Bir an için başını göğsüne eğip derin bir nefes aldı.

“Bak,” diye fısıldadı Zev sisi işaret ederek.

Cas başını kaldırdı... ve midesinin kasılmasına neden olan bir şey gördü.

Sislerin kenarları birden daha şiddetli dalgalanmaya başlamıştı, dalga misali büyüyor, sonra da kıyıya vurur gibi kapıya çarpıyordu.

Ve sonra dalganın bir kısmı kapının *üzerinden* aktı.

Askerler birbirlerine bağırmaya başladılar. Cas’in bakışları bir an için sese yöneldi ve Laurent’ı en son gördüğü yere tekrar

İŞARETLİ'NİN ŞARKISI

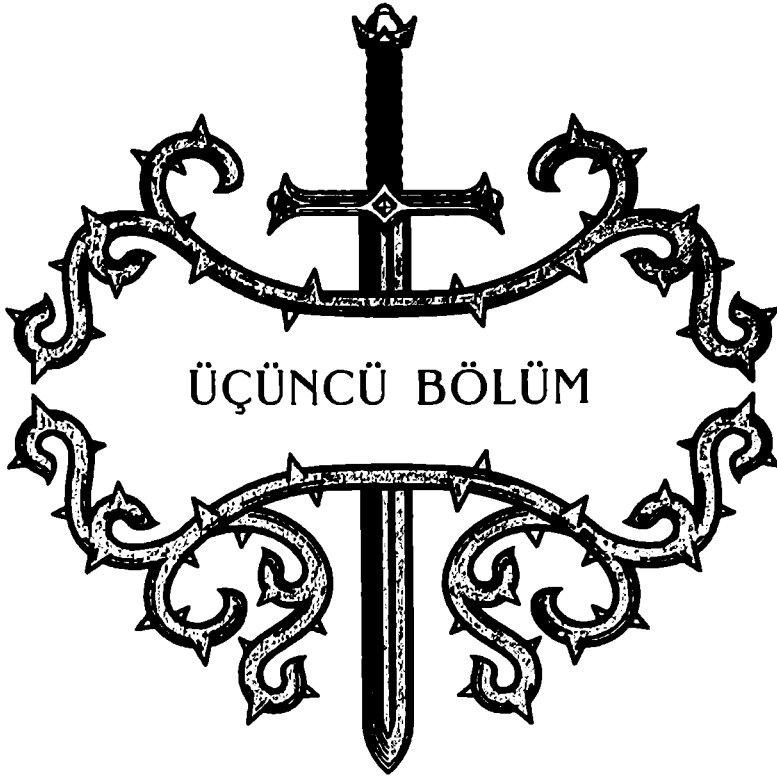
döndüğünde sisin dalgalar hâlinde uzanan dallarından birinin onu yutmasını izledi. Sis bir kez daha dağıldığında Laurent gözden kaybolmuştu.

Onun yeniden ortaya çıkmasını beklerken kalp atışları kulaklarında uğuldadı.

Ancak Laurent ortaya çıkmadı.

Kitap Kurdu

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“Nerede o?” diye soludu Cas. “*Laurent nerede?*” Zev yayını çekip duvarı incelerken sessiz kaldı. Sisin dalları sanki fazla yaklaşan başka bir davetsiz misafir arıyormuşçasına yeniden uzandı.

“Oraya gidiyorum,” dedi Cas, kayalardan uzaklaşarak. Nefesi hızlanmıştı, kaygısı yeniden artıyordu ama *bir şeyler* yapması gerekiyordu. “Sen burada kal ve destek ateşi için hazır ol.”

“Cas, bekle...”

“Benden daha hızlı okçusun,” dedi, “ben *bir* tanesine doğru düzgün nişan almadan sen üç askerin hepsini tek başına halledersin.”

Tam da umduğu gibi, iltifatı Zev’i kaçmasına yetecek kadar susturmuştu.

Ayın soluk aydınlığında elinden geldiğince hızlı koşarak Laurent’ın aşağıdaki patikaya inmek için kullandığı yere vardı. Tereddüt etmeden aşağı inmeye başladı, o kadar hızlı hareket ediyordu ki ayakları dolanarak kaydı, botu gevşek kayalara sürttü. En yakınındaki asker başını sese çevirdiğinde aşağıdaki

patikayla arasındaki mesafeyi atlayarak geçti. Usulca yere indi ve elindeki çalıntı kılıcı sıkıca kavrayıp bakışlarını askere çevirdi.

Göz göze geldiler.

Adam silahını çekti; birkaç aşırı keskin ucu olan uzun bir mızraktı.

“Kimsin sen?” diye sordu.

Cas, adamın onu takip etmeyeceğini umarak doğruldu ve gölgelere doğru bir adım geriledi.

Aptalca bir umut.

Adam silahını doğrultarak onu takip etti. “Ya konuşmaya başlarsın ya da...” Zev’in lütfederek attığı bir ok adamın boğazını delince tehdidi yarıda kesildi.

Diğer iki muhafız düşen silah arkadaşlarını kontrol etmek için yanına koştu. Ya Cas’i unutmuş ya da onu hiç görmemişlerdi. Kapının solundaki nispeten alçak duvara koştu, askerler onu durdurma fırsatı bulamadan üzerinden atladı.

Derin, karanlık suya atlamak gibiydi. Sonsuza dek düşecekmiş gibi hissetse de ayakları nihayet pürüzsüz taştan zemine değdi. Ölüm Diyarı’nın sisi etrafını sarınca gözleri yaşardı. Yukarı baktığında artık ayı, hatta asılı durduğu gökyüzünü bile göremediğini fark etti. Dört bir yanını saran baskıyı hissedebiliyordu. Soluk sis ve karanlık enerjinin dalları girdap gibi dönerek birkaç metre ötede neyin gizlendiğini görmeyi imkânsız hâle getiriyordu. Yukarıdan gördükleri gölgeleri oluşturan insanlara veya canavarlara rastlama düşüncesi onu bir an için yerine mıhladı.

Ancak hareketsiz durmak onu güvende tutamayacağından kolunu maskeli ağzının üzerine kaldırdı, yanan gözlerini kısıtı ve güçlkle ileriye doğru yürüdü.

Şans’ın düşmüş ruhuna inanmasa da Laurent’i sisin içinde elleri ve dizlerinin üstünde bulduğunda ruhun ondan yana olduğunu düşündü. Yarı elf ceketini tutmuş, yüzünü kapatan

maskenin üstüne çekiyordu. Belli ki sisler Laurent'ı, Cas'e kıyasla çok daha hızlı etkiliyordu.

Cas ona ulaşip dizlerinin üstüne çöktü ama Laurent yalnızca başını iki yana sallayıp eliyle bir yeri işaret etti. Sulanan gözlerinin adamın işaret ettiği şeye, yani Havasoylu kristale odaklanması biraz zaman aldı. Sis onu içeri çektiğinde düşürmüş olmalıydı. Üç metre kadar ötede, yerdeki sığ bir çukurun içinde duruyordu.

Önce Laurent'ın ayağa kalkmasına yardım etmeye çalıştı ama adam onu itip bir kez daha kristali işaret etti.

Her zamanki gibi tam bir profesyonel.

Cas dişlerini gıcırdatarak kristale doğru emekledi. Onu kapıp Laurent'a yardım etmek için arkasına döndüğünde sert bir vücuda çarparak geriye savruldu.

Sağ omzu yere çarptı. Sırtına keskin bir acı saplansa da kendini toplayıp öne doğru yuvarlanarak dizlerinin üzerinde doğruldu ve hem kristali hem de kılıcını düşürmemeyi başardı.

Bir adam tepesinde dikiliyordu.

Kapının diğer tarafındaki askerlerden biri olmadığı kesindi, üzerindeki kıyafetler farklıydı: geniş göğsünde metal şeritlerle güçlendirilmiş siyah bir deri zırh vardı. Siyah bir pelerin etrafında kuzgun tüyleri gibi uçuşuyordu. Kafası kalın bir eşarpla sarılıydı ve bir çift mavi gözle bej rengi tenini açık bırakan küçük açıklık dışında vücudunun her santimi örtülüydü. Gözleri normal olamayacak kadar parlaktı: ilgi çekici, insandıışı, çarpıcı ama yine de... *güzeldi*. Ölüm Diyarı bir kâbus okyanusuysa, bu da şafağın daima sökeceğinin ve her şeyin üzerini mavi bir gökyüzünün örteceğinin anımsatıcısıydı. Cas'in gözlerini alamadığı soğuk, çelik mavisi bir gökyüzü...

Ta ki adam ona saldırana kadar.

Adam ileri atılıp kalçasındaki kından geniş bir kılıç çıkardı. Cas ayağa fırlayıp güç bela onun ulaşamayacağı bir yere sıçrarken tek arzusu *yumruğunu* o güzel mavi gözlerle buluşturmaktı.

Neredeyse bunu başarıyordu da. Hızlı bir adım atarak tekrar adamın önüne geçti ve eğildiği için gözünü ıskalayan ama tam çenesine inen bir yumruk attı.

“*Sen!..*”

Adam ona küfretmekle meşgulken Cas yumruğun hemen ardından yan tarafına bir tekme indirdi. Adam sendeleyerek geriledi. Cas adamın silahının menzilinden uzaklaşarak geri kaçtı ve gözlerini kısarak ona odaklanırken ayaklarını yere sağlam basıp kılıcını kaldırarak daha uygun bir pozisyon aldı.

“Kimsin *sen?*” Ağzını kapayan örtü yüzünden boğuk çıkan sesi aksanının anlaşılmasına neden olsa da Cas eskiden Alnor Krallığı’nı oluşturan en kuzeydeki diyarlardan birinden olduğunu tahmin etti. “Burada ne işin var?”

Cas yanıt vermedi. Göz ucuyla Zev’in sislerin içinden geçerek Laurent’in yanına koştuğunu gördü. Laurent hareket ediyor gibi görünmüyordu; bu yerin havası düşündüklerinden daha zehirli ve yoğun. Zev, Laurent’in hareketsiz bedenini hızla kollarına aldığı anda Cas, onun yanına dönme düşüncesini aklından çıkardı; arkadaşlarının kaçabilmesi için önündeki adamın dikkatini dağıtması gerekiyordu.

Kılıcını havaya savurarak adamın üstüne atıldı.

Hedefi kılıcını hızla kaldırdı ve son anda Cas’inkini savuşturarak yalpalamasına neden oldu, sonra da hamle yaparak kızın yan tarafını kesmeye çalıştı. Cas daha hızlıydı, sıçrayıp geri dönerek kılıcını savurdu.

Ancak adam hamlesini tekrar savuşturdu.

Dans edercesine birbirlerinden uzaklaşıp yeniden yaklaşıırken birbirine çarpan çeliğin ve adamın dalgalanan pelerinin sesi sisli havada garip bir şekilde tekrar tekrar yankılanıyordu. Çok geçmeden Cas’in alnında boncuk boncuk ter birikti ve zaten yanan gözlerine inerek görmesini daha zorlaştırdı. Adam, birkaç kez izini kaybettiği bir gölge ve hızdan ibaretti artık.

Sisi yarararak hızla üzerine gelen kılıcın gümüş parıltısını gördü. Silahını tam zamanında savunma pozisyonuna kaldırdı ama darbenin şiddeti dizlerini bükecek kadar sertti. Adam silahları birbirine kenetlendikten sonra da durmadı; bastırmaya devam etti, duruşunu bozmaya ve onu yere itmeye çalıştı.

Of, çok güçlü.

Cas'i yere seremeyecekti –Cas buna izin vermeyecekti– ama onu zehirli sislerin derinlerine *itiyordu*. Arkadaşlarından daha dirençli olduğunu kanıtlamış olsa da zehrin etkisini hissetmeye başlamıştı; damarlarında dolaşan keskin soğuk yüzünden kolları titriyordu. Vücudunu sararak onu yavaş ama emin adımlarla uyuşturuyor, Glashtyn Denizi'nin en karanlık, en soğuk derinliklerine batmış gibi hissetmesine neden oluyordu.

Bilekleri ağrımaya başlamıştı, neredeyse kramp girecek gibiydi. Savunması zayıflıyordu, dizleri adamın gücü karşısında yavaşça bükülüyordu. Adam onu kaygan bir çamur yığına itmişti; ilk indiği pürüzsüz taştan çok uzaktaydı. Botunu daha sağlam bir zemin parçasına basmaya çalıştı ama çok geçmeden toprak çöktü. Cas'in ayağı kayınca düşmanın kılıcı biraz daha yaklaştı ve gözüne kabzasındaki tuhaf şey ilişti.

Kılıcın başına, Marrlardan biri olan Buz ve Kışın Vahşi İkincil Tanrısı'nın sembolü kazınmıştı.

Bu kadar üşümesine şaşmamalıydı. Bu kılıç, Buzsoylu büyüyle işlenmiş kaçak bir silahtı.

İmparator-Kral'ın hizmetindeyse bu silahı taşıması garip...

Adam kılıcını birden çekip Cas'inkine sürttüğünde tüyleri diken diken eden metalik bir çığlğın yükselmesine neden oldu. İçinde dönüp duran soğuk neredeyse anında buharlaşıp gitti.

"Sisin içinde hâlâ nasıl ayakta durabiliyorsun?" diye sordu adam.

Dikkatini dağıtacak bu fırsatı değerlendiren Cas, paltosunun kapüşonunu aşağı indirerek gri renkli dalgalı saçlarını özgür bıraktı. Saçları bir zamanlar koyu bakırın güzel bir tonuydu,

öğleden sonra güneşinde parıldayan sonbahar yapraklarına benziyordu. Ancak bu hâliyle sadece saçlarının ve aynı derecede renksiz gözlerinin görüntüsü bile önündeki adamın şaşkınlıkla geriye doğru sendelemesine yetmişti.

“Soluk işaretli,” dedi adam hayretle. “Sen... *olduğun yerde kal!*”

Cas tek kaşını kaldırdı. Maskesi yüzünden adamın göremeyeceğini bilmesine rağmen sırtıttı. “Özür dilerim ama gitmem gereken başka yerler var.”

Adam ondan önce davrandı.

Cas yana kayarak saldırısından kaçtı ve adamın ayak bileklerine tekme atarak ayaklarını yerden kesti.

Adam bir kedinin zarafetiyle yere indi ama Cas ayağa kalkmasına fırsat vermeden kılıcını dalgalanan pelerinine saplayarak onu çamurlu zeminin derinliklerine sabitledi. Elindeki pek de iyi bir kılıç sayılmazdı, geride bırakmak umurunda değildi. Hem o olmadan daha hızlı koşabilirdi.

Arkasından *durması* için bağırان adamın sesindeki hayrete kıs kıs güldü.

Ancak ilerideki sislerin arasında Ölüm Kapısı'nın silüeti belirlediğinde fark etti ki...

Artık kristali elinde tutmuyordu.

Dövüş sırasında düşürmüştü. Nerede düşürdüğünü bilmiyordu ve onu aramak için siste kalacak hâli de yoktu. Ayrıca ekibi... Hiçbir yerde onlardan iz yoktu. İyiler miydi? Zev tek başına Laurent'ı bu cehennemden çıkarıp duvardan atlamayı başarmış mıydı?

Bir kez daha taş duvarın alçak noktasından atlamaya hazırlandı.

Ellerini taşa bastırırken arkasına son bir kez bakma fırsatı buldu. Duvarın üzerinden atlarken gölgeli silüetlerin yaklaştığını, onun gidişini izlediklerini gördüğüne yemin edebilirdi. Gerekirse onu kovalamaya hazırlanıyorlardı...

Diğer tarafa indi ve Laurent'ın profesyonel tavrını takınarak arkasına bakmadı.

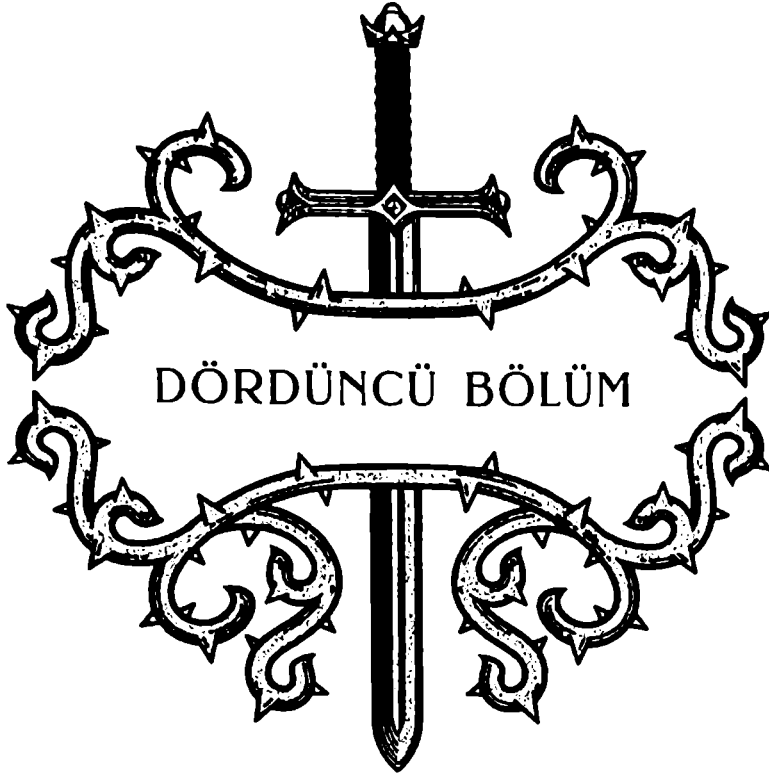
Lord Merric, İmparator-Kral'ın bir işler karıştırdığına dair kanıt istemişti ama elindeki tek şey çantasındaki broş ve aylarca aklından çıkmayacak kadar zihinsel imgeydi. Gerçi Merric bunu yeterli bulmayabilirdi.

Fakat *Cas* için yeterliydi.

Bu dağlarda huzursuz edici bir şeyler olduğuna ve bir daha asla buraya ayak basmak istemediğine inanması için yeterliydi.

Kitap Kurdu

“Neşelen Cas.” Zev birasını hevesle kafaya dikip tek yudumda bitirdi, ardından bardağı aralarındaki ahşap masaya *küt* diye vurdu. “Daha kötü de gidebilirdi.”

“Laurent neredeyse ölüyordu.”

“Burada olsa buna itiraz ederdi,” dedi Rhea.

Cas, sözü geçen yarı elfin yaralarını ve gururunu iyileştirmek için saklandıkları sığınakta kalmayı tercih ettiğinden şüpheleniyordu. Onu orada bırakmadan önce Laurent, bunların *ikisini* de yapmasına gerek olmadığı ve soluklarındaki kaygı verici hırıltıyla tenindeki solgunluğun biraz istirahat ve belki de ufak bir büyülü dokunuşla geçecek bir şey olduğu konusunda ısrar etmişti.

Cas pek inanmasa da bir şey dememişti.

“Elbette ederdi,” dedi. “Ama gerçek bu. Öyle bir şey yaşanmamalıydı. Onun yerine o duvarı *ben* geçmeliydim. Neden yapmadım bilmiyorum.”

“Belki de aklı başında hiç kimse korkunç bir karanlık ve ölüm uçurumuna girmeye gönüllü olmayacağındandır?” diye önerdi Zev.

Cas başını iki yana salladı. “Solduran Hastalık bana zaten dokundu ama kurtulup hayatta kaldım. Üstüne üstlük, o zamandan beri karşılaştığım her hastalığı da atlattım. Kale Korusu’nda üzerimizde kullandıkları zehirleri hatırlıyor musun? Peki ya Batıirfan’da yok ettiğimiz canavarları ve korkunç nefeslerini?”

Rhea abartılı bir ürpertiyle, “İkisinin de ayrıntılarını hatırlamamaya çalışıyorum,” dedi.

“İkisi de *beni* pek etkilemedi,” diye hatırlattı Cas onlara.

“Evet, ama hâlâ senin... şeyinin sınırlarını bilmiyoruz.” Zev doğru sözcüğü bulmak için duraksadıktan sonra çakırkeyif bir gülümsemeyle tamamladı: “*Tuhaflığının.*”

“Asla hastalanmıyorum,” diye üsteledi Cas. Ayrıca normal bir insanın aksine nadiren acıkıyor veya yoruluyordu. Ama çocukluğunda Solduran Hastalık onu ele geçirdiğinden beri başka tuhaf şekillerde acı çekmişti ve hâlâ hastalığın tamamen uyanıp pek çok kişiye yaptığı gibi onu da tüketeceği günü bekliyordu.

Ama sebebi her neyse... o gün gelmemiştir.

Henüz.

“Nedeni,” diye sordu, “Soluk İşaretli olmamdan başka ne olabilir ki?”

Rhea, Cas’in elini okşayarak onu hem rahatlatmıştı hem de uyardı. Uyarı makuldü; Cas’in sesi yükselmişti ve Madam Rosa’nın tavernası bu gece her zamankinden daha kalabalıktı. Yakınlarında konuşmalarına kulak misafiri olabilecek birkaç kişi vardı.

Tabii birçoğu muhtemelen onun sözlerinden bir anlam çıkaramayacak kadar sarhoş ve gerçekte ne olduğundan şüphelenemeyecek kadar kendilerinden geçmişlerdi, özellikle de Cas’in kapüşonuyla yüzünü gizlediği ve Taklitsoylu kristali kullanarak kılık değiştirdiği düşünülürse. Normalde gri olan saçları artık koyu bir kahverengiye, rahatsız edici soluk gözleriyse hoş ve açık bir yeşile dönüşmüştü. Pahalı bir kristal daha toz olup gitmişti –of, bugün onları peş peşe harcayıp durmuştu, değil mi?– ama başarısız görevleri yüzünden keyfi zaten yerinde değildi.

İŞARETLİ'NİN ŞARKISI

Bir de yüzünü asıp bıkkınlığını alkolle unutmaya çalışırken insanların şaşkın şaşkın ona bakakalmalarını çekecek hâlde değildi. Gri saçları ve solgun gözleriyle bu tavernaya girseydi olacağı buydu.

Cas yıllardır kendisiyle Asra dışında başka bir Soluk İşaretli görmemişti, bu yüzden halk içinde görülmesi çoğu yerde küçük bir kargaşaya neden olurdu. Son zamanlarda Solduran Hastalık'a yakalanan hiç kimse sağ kalamamıştı ve hastalığın daha önceki, daha zayıf dalgalarını atlatabilenlerin hepsi şu anki İmparator-Kral'ın babası tarafından bir tedavi bulma umuduyla acımasızca avlanmıştı. Aslında teoride bir sorun yoktu. *Esas sorun, yakalanan tüm Soluk İşaretlilerin kısa süre sonra... ortadan kaybolmasıydı.*

Zaten av da boşunaydı. Zalim İmparator-Kral Anric de Solasen, üç yıl önce tedavi etmeye çalıştığını iddia ettiği hastalık yüzünden acılar içinde ölmüştü.

Karısı zaten on sekiz yıl önce ölmüştü, bu da vefatından sonra tek ve biricik çocuğunun, Kethran İmparatorluğu'nun on iki parçalanmış diyarını –bir zamanlar gerçek krallığın parçası olan dört ayrı diyarı– istikrarsız bir şekilde yöneten yüksek tahtın koruyucusu olduğu anlamına geliyordu.

Cas'in bildiği kadarıyla şu anki İmparator-Kral, babasının başlattığı avı sürdürmemişti ancak bunun nedeni muhtemelen Varen de Solasen'in Soluk İşaretlilerin kökünün kazındığını sanmasıydı. Cas, onun ve imparatorluktaki çoğu kişinin buna inanmaya *devam etmesini* sağlamak için yıllar boyunca hem büyülü hem de başka türlü numaralar kullanmış, farklı farklı kılıklara bürünmüştü. Bir yandan kârlı işler sağlayacak bir itibar yaratırken diğer yandan da gerçek görünümü ve kimliğine dair her türlü fısıltıyı minimumda tutmaya çalışmak hassas bir dengeydi.

Ölüm Diyarı'ndaki o adama gerçek hâlini göstererek, kendisini o kadar net gördükten sonra yaşamasına izin vererek ne büyük *aptallık* etmişti.

Görev her açıdan tam bir başarısızlıktı, diye düşündü perişan hâlde ve garsonlardan birini durdurup üçüncü içkisini sipariş etti.

Garsonun ayak sesleri kaybolduktan sonra Rhea, “İşaretli ol ya da olma, sen ölümsüz değilsin tatlım,” dedi. “Yaptığımız tüm hazırlıklara rağmen neye bulaştığımızı *hâlâ* tam olarak anladığımızı sanmıyorum. Ve hayır, Zev’in deyiimiyle *tuhaflığın* hakkında pek bir şey bilmiyoruz. O gün *hâlâ* gelip çatabilir. Özellikle de üstlendiğimiz her görevin en pervasız kısmını üstlenerek kaderi kışkırtmaya devam edersen. Laurent da aynı şeyi söylerdi. Muhtemelen sana fırsat bırakmadan gönüllü olmasının nedeni buydu.”

Cas alt dudağını kemirerek düşüncelere daldı.

O gün hâlâ gelip çatabilir.

Duydukları Cas’ın ruhunu daha da kararttı çünkü yarım bırakılmış sözlerin devamını biliyordu.

O gün hâlâ gelip çatabilir... tıpkı Asra’nın başına geldiği gibi.

Cas, bir zamanlar yenilmez olarak gördüğü kadınla ilgili düşünceleri aklından kovmaya çalıştı. Buraya gelmeden önce sığınaklarına uğradıklarında Asra uyuyordu.

Zaten bu sıralar hep uyuyor gibiydi.

“Ayrıca biz bir ekibiz, değil mi?” diye devam etti Rhea, sesini alçak tutarak. “Birimiz bu ürkütücü karanlıktaki ölüm uçurumuna atlamaya gönüllü olaksa bunu *hepimizin* yapacağını söylemeye gerek yok, dolayısıyla hangimizin önce gittiğinin ne önemi var ki?”

Zev ablasının sözlerini başıyla onaylayıp kadehini kaldırdı.

Cas bardağını onunkine tokuştururken kendini biraz daha iyi hissetti. Sonra düşünceli bir suskunluğa kapılıp içkisini içerek etrafındaki gürültünün geçip gitmesine izin verdi, ayak seslerinin ve kahkahaların titreşimlerini hissetti, kızarmış etin isli, tuzlu kokusunu içine çekti ve ara sıra burnuna gelen ter kokusuyla yüzünü ekşitti.

İçerisi gerçekten de şimdiye dek hiç görmediği kadar *kalabalıktı*. Muhtemelen Taklitsoylu kristalini kullanmasa da olurdu, bir kapüşon yeterli gelirdi. Bağıra çağıra şarkılar söylenen, bunun yanında hararetli zar ve kart oyunlarının döndüğü kalabalık masalara bakılırsa kimsenin dönüp ona aval aval bakacağı yoktu.

Bu yüzden birisi ona bakmaya *başladığında* bunu hissetti.

Başını öylesine sola çevirince adamı hemen fark etti: taveranın ortasında yanan çok sayıdaki harlı ateşin en büyüğünün önündeki masada tek başına oturuyordu.

Bacakları küçük masanın altına tam sığamayacak kadar uzundu; birini gelişigüzel yanına uzatırken diğerini de masanın altına kıvrırmıştı. Ateşin karşısındaki silüeti Cas'e mesken edindiği ağaçta dinlenen, son derece soğukkanlı ama yine de saldırıya hazır bir gölge kediye anımsattı. Adam Cas'i ve etrafındaki her şeyi tuhaf ve güçlü bir sakinlikle gözlemliyordu. Masasının etrafında dolaşan kaba ve gürültücü müşterilerin hiçbirinden rahatsızlık duymuyor gibiydi.

Paltosu, taverna müdavimlerinin giydiği çoğu kıyafetten daha temiz ve daha kaliteli görünüyordu; gümüş bileziği ve uyumlu çizmesi de aynı derecede pahalıymış izlenimi veriyordu. Gevşekçe ensesinde topladığı uzun sayılabilecek saçları, Cas'in büyülü saçlarının koyu kahverengi tonuna benziyordu, belki biraz daha koyu olabilirdi.

Birden göz göze geldiler ama adam bakışlarını kaçırmadı.

Cas de öyle. Gerçi kapüşonunu biraz daha aşağı çekti ve hâlâ kahverengi olduğundan emin olmak için dalgalı tutamlarından birini çaktırmadan kaldırdı.

"Yakışıklı," diye yorum yaptı Zev, onu dirseğiyle dürtüp yerinden sıçratarak.

Cas bakışlarını elindeki bardağa çevirdi. "Dik dik bakma sorunu var."

"*Bana* baksaydı şikâyet etmezdim," dedi Zev, omuz silkerek.

"Yer değiştirelim mi?"

Zev güldü. Dirseğini masaya dayayıp çenesini avucuna yasladı ve kıstığı gözlerini bir an için adama dikip ardından sinsi bir sırıtışla Cas'e döndü. "Bir aylık yemek yapma görevine bahse varım ki taktığı o güzel bileziği çalamazsın."

Cas adama bir kez daha bakıp Zev'in bahsini değerlendirdi.

Normalde küçük hırsızlıklar yapacak kadar alçalmazdı. Ama bir meydan okumayı geri çevirecek kadar da kibirli değildi. Üstelik bileklik gerçekten de *güzeldi*. Ateşin ışığında maviye çalmasına bakılırsa Glashtyn gümüşüydü, bu da onun *çok* iyi bir fiyata satılacağı anlamına geliyordu.

Lord Merric'in ödemesi kadar iyi bir para getirmeyecekti ama Düşenkaya Lordu'nun onlara verdiği görev umduğundan daha uzun sürecek gibi görünüyordu. Tabii tamamlamayı başarırlarsa.

Bu sırada da hayatını idame ettirecek bir şeyler yapması gerekiyordu. Asra'ya ilaç lazımdı ve ona bu ilacı bulabilecek tek kişi hayırseverliğiyle ünlü değildi.

Ayrıca yemek yapma görevinden de *nefret ediyordu*.

Çok geçmeden ateşin yanındaki adam sanki sohbet konusu hâline geldiğini hissetmiş gibi ayağa kalktı. Masanın üstüne birkaç bozukluk atıp cömert bahşişi karşısında utanarak eğilen garsonlara hoş bir gülümsemeyle baktı ve sonra odanın arka tarafındaki merdivenden yukarı çıkıp gözden kayboldu.

"Eh, fırsat kaçtı," diye somurttu Zev.

Cas tekrar Asra'yı düşündü; önceki sabah yataktan nasıl kalkmadığını ve nasıl tükenmeye başladığını. Cas'in onu evlat edinen ilk ebeveynlerine dair son anıları da buna benzerdi ama onlar için her şey çok daha hızlı ilerlemişti: zayıflıkları, damarlarının belirginleşmesi, saçlarının ve gözlerinin kül rengine dönüşüp tüm vücutlarına yayılması. Solduran Hastalık kurbanlarını neredeyse her zaman bir yıl içinde öldürürdü. Cas'in bir süre önce keşfettiği nadir, yasa dışı ve pahalı ilaç Asra'yı ölümden koruyan tek şeydi.

Cas, Asra'yı sırf ilaca parası yetmediği için kaybetmeye hazır değildi.

Küçük hırsızlıklar bizden sorulur.

Ayağa kalkarak Zev'e, "Kabul," dedi.

"Gerçekten mi?" Hem eğlenmiş hem de meraklı görünen Zev sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Gerçekten."

"Bir planın var mı?"

"Elbette."

"Söyle o zaman."

Cas sertçe yutkunup bir plan yapmaya koyuldu. "Bu taver-nada bazı... şey... *oda servisleri* var, değil mi? Bu kisveyle odasına girmek çok da zor olmasa gerek. Sonrasında da..."

"Sonrasında da?" diye teşvik etti Zev. O aptal gibi sırtıırken Cas'in boynu alev alev yanıyordu.

"Ben... şey, anlarsın ya..."

"Anlar mıyım? Anladığımdan emin değilim. Lütfen ay-rıntılı olarak açıkla."

"Götümü ye, pislik herif."

"Bu lafı avına söyle sakla, hoşuna gidebilir."

"Bundan daha iyi birkaç söz bulabileceğimden eminim."

"Duymayı çok isterim."

"Aptal olma, Cas," dedi Rhea iç çekerek.

"İmkânsız," dedi Zev. "O doğuştan aptal. Yüzüne vur-mayalım."

Cas buruşmuş bir peçeteyi Zev'in suratına fırlattı. Zev peçeteyi savuştururken kıs kıs gülmekle yetindi. "Yine de bu konuda biricik ablamla aynı fikirdeyim," dedi. "Pek çok konuda yeteneklisin, Cas ama flört ve baştan çıkarma bunlardan biri değil. Hırsızlık yeteneklerinden şüphem olmasa da *gerçekten* deneyeceğin ve kullanacağın yöntem buysa... yani... şey..."

"Pekâlâ, artık gidip yanıldığını kanıtlamak *zorunda oldu-ğumu* sen de biliyorsun," dedi Cas.

Sırıtişının büyümesine bakılırsa biliyordu. “İyi şanslar.”

Rhea tekrar iç çekti. “Bu, *tam* da az önce bahsettiğim türden bir pervasızlık.”

“Gümüş bileziğin kaç paraya satılabileceğini bir düşün,” diye savundu kendini Cas.

“*Gerçek* gümüş bile olmayabilir.” Rhea dudaklarını bü-züp *çocukça davranmakla* ilgili bir şeyler homurdandı ama çok geçmeden başını iki yana sallayarak pes etti. “İyi. Bunu *sadece* Zev’in yemeklerini seninkine tercih ettiğim için onaylıyorum. Yani umarım bu bahsi kazanırsın.”

“Gümüşpati’yi al,” dedi Zev, “böylece Rhea bu işin ne kadar korkunç bir hâl aldığını görebilir ve sonra da bana hepsini tüm muhteşem ayrıntılarıyla anlatabilir.”

Tilki, masanın altındaki yerinden bunu yapmaya ne kadar isteksiz olduğunu belirten tiz bir esneme sesi çıkarınca Rhea gözlerinin arasını ovuşturup kısık sesle duayı andıran bir şeyler söyledi.

“Gereksiz,” diye mırıldandı Cas, Zev’e son kez sinirli bir bakış atarak. “Çünkü birkaç dakika sonra elimde o bileklikle geri döndüğümde her şeyin ne kadar *harika* gittiğini göreceksin.”

“Umarım birkaç dakikadan fazla dayanır, dostum.”

Yüzü daha da kızaran Cas, Rhea’ya döndü. “Aslında Gümüşpati’nin burnuna ihtiyacım olabilir.”

Rhea başıyla onayladı ve dilini şaklatmasıyla tilki ayağa kalktı, gerinip kucağına atladı. “Cas’e yardım eder misin lütfen?” diye sordu ve başıyla kardeşini işaret etti: “O sırada bu aptal benim gözüm olabilir.”

Tilki tekrar esnedi, iri, parlak gözlerindeki mahmurluğu kıpırtırarak atmaya çalıştı ve sonra itaatkâr bir şekilde aşağı atlayıp Cas’in ayaklarının dibinde bekledi.

“Dikkatli ol,” dedi Rhea.

Cas olacağına söz verdi ve arkasını dönüp hedefinin oturduğu masaya kararlı adımlarla yürüdü, minik tilki de peşine takıldı.

“İşler kötü giderse çığlık at,” diye seslendi Zev arkalarından.

Cas işlerin kötü gitmesinden endişe duymuyordu; kendi başının çaresine bakabilirdi. Madam Rosa, müşterilerinin silahlarını kapıda bırakması konusunda ısrarcı olduğundan Cas'ın yayı yanında değildi –zaten büyük silahlarının çoğunu sığınaklarında bırakmışlardı– ama hâlâ uyluğuna gizlenmiş bir hançeri vardı ve ceketinin iç cebine de dart tabancasını sıkıştırmıştı. Ayrıca Laurent'tan o kadar uzun süredir yakın dövüş dersleri alıyordu ki *kendisi* hâlihazırda bir silaha dönüşmüştü.

Bırak işler kötü gitsin.

Bu, ona endişelerini ve hayal kırıklıklarını üstünden atma şansı verirdi.

Masaya yaklaşıp bir anlığına arkasındaki ateşin yanında ısınıyormuş gibi yaptı, sonra diz çöküp tilkinin ipeksi kürkünü okşarken fısıldadı: “Burada oturan adamın kokusunu alabiliyor musun?”

Tilki işe sandalyeyi ve altındaki zemini koklayarak başladı ve bu sırada yere düşen birkaç yiyecek kırıntısını yemeyi de ihmal etmedi. Bir süre sonra başını kaldırdı, homurdanarak merdivene koştu.

Onu merdivenden yukarı, dar bir koridorun solundaki son odaya kadar takip etti. Gümüşpati durdu ve burnunu kapının altına soktup bir an derin bir nefes aldıktan sonra kendinden memnun bir tavırla tekrar oturdu.

“Teşekkür ederim. Şimdi Rhea'nın yanına dön,” dedi Cas kapıyı tıklatarak. “Beni merak etme.”

Tilki başını hafifçe yana eğdi. Kuyruğunu döşeme tahtasına tedirgin bir ritimle vuruyordu.

“Hadi...”

Kapı ardına kadar açıldı.

Gümüşpati koşarak uzaklaştı ve Cas döndüğünde kendini bir çift soluk mavi göze bakarken buldu. Tilkinin burnu başarılı bir iş çıkarmıştı. Az önce onu süzen adam karşısındaydı. Yakından daha da heybetli görünüyordu. Cas de pek *minyon* sayılmazdı ama ona baktıkça kendini giderek daha küçük ve gölgesinde kalmış gibi hissediyordu.

Bu adam yarı dev falan mıydı?

“Nasıl yardımcı olabilirim?” Odasına çekilir çekilmez soyunmaya başlamıştı. O güzel dikilmiş paltosunu çıkarmış, altına giydiği, eteklerini dışarıda bırakmış olmasına rağmen belirgin kaslarını sergileyecek kadar tenine yapışmış gömleği gözler önüne sermişti. Gümüş bilekliği hâlâ kolundaydı ve ellerinde ilahi büyüsü olan kişilerin sıklıkla taktığı parmaksız eldivenlerden vardı. Bileğiyle avucunu gizliyor, her iki noktaya da basılmış olabilecek her türlü tanrı veya ruh sembolünü görünmez kılıyordu. Bu tür semboller güce erişildiğinde parlayan ve asla silinemeyen birer doğum lekesi gibi doğuştan gelirdi.

Cas eldiveni daha önce fark etmemiştii, bunu görmek biraz tadını kaçırdı.

Böylesine halka açık bir yerde Cas'e büyü yapma riskine girmesi uzak bir ihtimaldi. Sonuçta onun gibi insanların imparatorlukta sembollerini saklamasının bir nedeni vardı ama bir sembolünün olması ihtimali bile sinir bozucuydu.

Adam, "Ee?" diyerek onu konuşmaya teşvik etti.

Cas bakışlarını adamın eldivenli bileğinden güç bela ayırdı. Dudaklarına hafif bir tebessüm yerleştirdi. "Bana... bu soğuk gecede biraz sıcaklığa ihtiyacın olabileceği söylenmişti? Bir arkadaş rica ettiğin?"

Adamın gözleri kısıldı. "Öyle bir şey istemedim."

Zev'in kahkahalarını aralarındaki onca mesafeye rağmen duyar gibiydi ama kendini toparlamayı başardı.

Bu bahsi *kaybetmeyecekti*.

Gözlerini cilveli cilveli kırptırdığını umarak sesini alçalttı ve devam etti, "Peki, madem buraya kadar geldim belki de beni güzel... *sohbetinle* biraz onurlandırırısın."

Adam soğuk mavi gözleriyle ona bakmaya devam ederken tek kaşını kaldırdı. Koridorun loş ışığında Cas'in varlığından etkilenmiş miydi, eğlenmiş miydi, yoksa rahatsız mı olmuştu anlamak zordu.

Muhtemelen üçünün karışımı bir şeydi.

Cas tam bir aptal gibi hissediyordu ama kendini artık duramayacak kadar rolüne kaptırmıştı. "Aşağıda beni izlediğini biliyorum." Ses tonu baştan çıkarıcı olmaktan uzaklaşarak suçlayıcı bir hâl aldı.

Eyvah.

Ancak bu, durumu lehine döndürmüş gibiydi çünkü adam boğazını temizleyerek, "Doğru," dedi. "İzliyordum. Rahatsız ettiysem özür dilerim. Sadece... merak ettim."

"Merak mı ettin?"

Adam bir an için hâlâ kapıyı yüzüne kapamayı düşünüyormuş gibi göründü. Ama sonra omuzları gevşedi ve “Buralı mısın?” diye sordu.

Cas’in yurdu hem her yer hem de hiçbir yerdi. Sorulduğunda genellikle böyle kaçamak bir yanıt verirdi ama adamın bir *evet* cevabı beklediğini gördü. Bu yüzden başıyla onaylayıp, “Hayatım boyunca bu kasabada yaşadım,” dedi.

Adam bir an için cevabını düşündü. “Buranın yerlisi biriyle birkaç şey konuşmak istiyordum ama alt kattaki insanların çoğu biraz fazla...”

“Sarhoş mu?”

“Kesinlikle.”

Zev’le bunun gibi sayısız küçük tavernada geçirdikleri geceler için birdenbire minnettar oldu. İçkiyi çoğu insandan daha iyi kaldırıbiliyordu. “Fazlasıyla ayıgım.”

“Öyle görünüyordu.”

“Ama yine de bana yaklaşmadın.”

“Tereddüt ettim.”

“Eh, al sana ikinci şans.”

Adam onu şüpheli bakışlarla süzüp küçük bir nefes verdi, ne tam bir kahkahaydı ne de küçümseyici bir homurtu. İkisinin arasında bir şeydi. “Ne kadar da şanslıyım.”

“Şansının yaver gideceğine söz vermiyorum,” diye karşılık verdi Cas, “ama şu sormak istediklerinle başlayabiliriz.”

Adam gözlerini dikip ona baktı.

Aman tanrım, bunu neden söyledim? Deli olduğumu düşünüyor.

Yanakları kızardığında bir an için onu eritip yok edecek kadar ısınmalarını umdu ama sonra adamın dudaklarının bir köşesi hafifçe yukarı kıvrıldı.

Gülümsemesi tüm yüzüne yayılmadan önce arkasını döndü. “O hâlde biraz içeri gel de *sohbet* edelim.”

Cas, adamın fikrini değiştirmesine izin vermeden odaya girdi. Yanından geçerken kolu adamın kine değdi ve kıyafet-

lerine, saçlarına sinen şömine isinin altından gelen baharat ve toprak kokusunu aldı.

Kapının arkasından yavaşça kapanmasıyla çıkan ses, sırtından aşağı endişe dolu bir ürpertinin yayılmasına neden oldu. Derin bir nefes aldı, kapüşonunu başına iyice çekip bir çıkış yolu aradı, sağındaki büyük pencereden çatının bir kısmının görüldüğünü fark etti.

Gerekirse kaçabilirim, diye kendini defalarca teskin etti, ta ki boğazına yükselmeye çalışan yumruyu bastırana kadar.

Bakışlarını pencereden ayırınca hedefinin odanın öbür ucundaki şifonyerin önünde durduğunu, üstündeki şişe ve bardaklarla dolu gümüş tepsiyle uğraştığını gördü. Adam elinde iki bardakla ona döndü.

“Adamlarımdan birinin seni buraya şaka yollu gönderdiğini sanıyorum, tabii para karşılığında.” Umursamaz bir tavırla şifonyere yaslanıp içkisinden bir yudum aldı. Sonra bir yudum daha. Ardından geri kalanını tek seferde bitirdiğinde Cas alkol olduğunu tahmin ettiği şeye yüzünü buruştururken adam ona alaycı bir ifadeyle baktı. “Bu, Caden’ın işine benziyor,” dedi, başını tavana kaldırıp hafifçe kaşlarını çatarak.

Adamlarından biri mi?

Cas odanın içinde dolaşıp onu incelerken adamın rahat tavrını takınmaya çalıştı. Çok düzenli biriydi. Bütün eşyaları arka duvara eşit aralıklarla sıralanmış bohçalara konulmuştu, etrafta tek bir dağınıklık yoktu, hiçbir şey öylesine yatağın üstüne atılmamıştı, kısacası içeride adamın gerçek kimliğini açık edecek hiçbir şey yoktu.

Cas odayı incelerken ani bir hareketlenmeyle dikkati dağıldı; adam telaşsız ama ihtiyatlı bir adım atarak ona yaklaştı. “Bana sürekli gevşemem gerektiğini söylüyor,” diye devam etti. “Sadece Caden da değil, hepsi.”

Cas, adamın aniden yakınlaşmasına rağmen sakinliğini korumaya çalışarak sertçe yutkundu. Gerginliğini belli etmeden

bir adım geri attı ama fazla uzağa gidemedi; duvar sandığından daha yakındaydı. Tekrar uzaklaşmaya çalışınca komodinin köşesi kalçasına battı. “O hâlde belki de gevşemeye ihtiyacın vardır,” dedi. “Birden fazla kişi aynı şeyi söylüyorsa hiç değilse tavsiyelerini dikkate almakta fayda vardır.”

“Doğru bir noktaya değindin. Ama... *sohbet* etmem için bana bir hatun göndermeleri beni gevşetmenin ilk adımı olarak biraz abartılı değil mi sence de?” Doldurduğu ikinci bardağı Cas’e ikram etti. Gözleri muzip bir ışıltıyla parlayarak bakışlarındaki soğukluğu telafi ediyordu. Cas’in bardağa uzanan parmak uçları kazara adamınkine değdi ve adam sanki Cas’in dokunuşunun hissini ezberlemek istiyormuşçasına bardağı gereğinden biraz daha uzun süre bırakmadı.

Cas sonunda bardağı almayı başardı ama içmeye almaya yeltenmedi.

O kadar da aptal değildi.

“Bir adın var mı?” diye sordu adam.

“Odana aldığın *hatunlara* hep kişisel sorular sorar mısın?”

“Genellikle onları odama davet etmem, yani... hayır? Ama sadece adını sordum. O *kadar* da kişisel sayılmaz, değil mi?”

Cas kaşlarını çatı ama sonunda başını ona hak verircesine hafifçe salladı. “Adım... Azalea.”

“Çiçek ismi olan mı?”

“Hayır.” İçkisinden bir yudum alıyormuş gibi yaptı. “Güneş Sırtı Meydan Muharebesi’nde tek başına bir alay dolusu düşmanı katleden savaşçı elf kraliçesi gibi.”

“Ah, elbette.” İşte, tam bir gülümsemeye dönüşmeyen o tuhaf hareket yine dudaklarında belirmişti. İnkâr edilemeyecek kadar çekiciydi ve Cas’in rolüne sadık kalmasını kolaylaştırıyordu. “O efsaneyi unutmuştum,” dedi.

“Benim en sevdiklerimden biridir.”

“Oldukça acımasız biriymiş, değil mi?”

“Kendini onu devirmeye çalışan askerlerden koruyordu.”

“Hatırladığım kadarıyla bir elfin sahip olabileceği en nadir ve beklenmedik ilahi büyüyle onları ateşe vermişti.”

Cas omuzlarını silkti. “Ateşe verilmek istemiyorsan başkalarının yurdunu işgal etmeyeceksin.”

“İyi tavsiye. Bunu aklımda tutacağım.” Kaşları çok kısa bir an için endişeyle çatılsa da çok geçmeden tekrar muzip hâline büründü. “Peki, o kapüşonu hiç çıkarır mısın, *Azalea*?” diye sordu, “Yoksa o benzersiz... *hizmetler* sunan imajının bir parçası mı?”

Adamın *hizmet* sözünü söyleme şekli karşısında vücudunun tepeden tırnağa ısınmasına engel olamadı.

Adam aralarındaki mesafeyi biraz daha kapadığında yanındaki pencereden gelen ay ışığının altına girdi, ışık gümüş bileklikten yansiyordu. Bu manzara karşısında son derece aşına olduğu o avcı heyecanı Cas’i ele geçirdi. Oynadığı role kendini biraz daha kaptırarak bakışlarını tekrar adama çevirip gülümsedi.

Adamın giderek daha çok eğlendiği ve Cas’in oyununa ayak uydurmaya gönüllü olduğu açıktı, dahası karşısındaki bu yakışıklı adamla biraz oynamak kesinlikle Cas’in bugün başına gelen *en kötü* şey olmazdı...

Evet, onu geri çevirmeyecekti.

Uzanıp kapüşonunu indirdi ve adam tıpkı aşağıdaki tavernada yaptığı gibi onu dikkatli ama rahat bakışlarıyla incelerken nefesini sakın tutmaya çalıştı.

Bir süre sonra adamın dudakları şaşkınlıkla yavaşça aralandı ve Cas bir an için nefesini sakın tutma mücadelesini kaybetti.

Büyüsünün ardını görebiliyor muydu?

Karşısında Soluk İşaretli birinin durduğunu anlamış mıydı?

Cas kendini hazırladıysa da adam tek bir şey söyledi: “İlginç.”

“İnan bana, bu kasabadaki en ilginç şey ben değilim,” demeyi başardı, normal sayılabilecek ama biraz titrek bir sesle.

“Öyle mi?”

Adam elini uzatıp köprücük kemiğinin üstüne düşen asi bir saç tutamına dokununca Cas donakaldı. Görünüşe göre adamın

ilginç bulduğu şey saçıydı. Parmağını saç tutamına dolarken Cas'ın kalbi küt küt atıyordu. Dokunuşundan uzaklaşmayınca adam diğer elini kaldırdı ve bel kıvrımından başlayıp tenini okşayarak kalçasına indi. Tutuşu da bakışları gibi zahmetsiz ama güçlüydü. Onu sadece gelişigüzel tutuyor olmasına rağmen dokunuşundan uzaklaşmak dünyanın en zor şeyiymiş gibi geliyordu.

Adam dudaklarını onunkine yaklaştırdığında Cas'ın aklı onu öpmenin nasıl bir his olacağına dair düşüncelerle doldu ve hemen ardından ne kadar gülünç davrandığına dair daha yüksek sesli düşünceler tarafından bastırıldı. Tutucu bir insan olmasa da yeni tanıştığı yabancı erkekleri öpmek gibi bir alışkanlığı yoktu. Evet, bunu adamın dağıtmak ve hırsızlık *uğruna* yapıyordu ama içinden bir ses bu durumdan başka sebepler yüzünden de keyif alacağını söylüyordu, tabii...

Hayır, bunların hiçbir önemi yoktu.

Çünkü adam onu öpmemişti. Ona doğru eğildiğinde hem rahatladı hem de hayal kırıklığına uğradı ama adam dudaklarını onunkilerle birleştirmek yerine kulağına doğru kaydırdı.

“Büyüyle gizlenmişsin,” diye fısıldadı.

Cas omuz silkmeyi başarsa da yüreği ağzına gelmişti. “Ne olmuş?”

“Bu büyüünün yasa dışı olması dışında bir sorun yok.”

“Beni şikâyet mi edeceksin?”

“Belki evet.” Sözüklere söylerken kulak memesinin altındaki hassas tene değen dudakları Cas'ın ürpermesine neden oldu. Adam geri çekilse de çok uzaklaşmadı. Eli hâlâ Cas'ın kalçasındaydı, sorusunu düşünürken parmakları yavaşça, düşünceli bir tavırla teninde geziniyordu. “Belki de hayır.”

Cas yavaş, hafif titrek bir nefes verdi.

“Büyüyle gizlenmişsin...” diye tekrarladı adam parmaklarını Cas'ın üzerinden çekmeden. “Başka ne var? Senin bu küçük kasabadan olduğuna hiç inanmıyorum.”

“İnanıp inanmaman bir şeyin doğruluğunu değiştirmez,” diye karşılık verdi Cas.

Adam vücudunu sarsan ve elinin Cas’ın teninin üzerinde hareket etmesine neden olan sessiz ama içten, derin bir kahkaha attı. Bu ufacık hareket bile Cas’ın teninin yeniden ürpermesine neden oldu.

Tanrım, hâlâ çok yakın.

“Aksanın buranın halkına pek benzemiyor,” dedi adam.

“Benzemiyor mu?”

“*Neye* benzediğinden ya da senin nereden geldiğinden pek emin değilim ama genelde bu tür şeyleri yakalamakta çok iyiyimdir. Yani bu...”

“İlginç mi?” diye sordu Cas. Adam tekrar gülerken Cas’ın kulaklarını dolduran ses kendini daha cesur hissetmesini sağladı. Aralarındaki gerginliğin bu kırılma noktasını fırsat bilerek adamı kendine yaklaştırdı. Ellerini kollarına uzattı. Sadece ona dokunmak bile onu adama âşık etmişcesine ellerini kaslarının kıvrımlarında gizdirerek taktığı bilekliğe doğru kaydırды.

Parmakları metali bulur bulmaz adam dudaklarını bir kez daha Cas’ın kulağına yasladı. Bu sefer hiçbir şey fısıldamadı. Dudaklarını kulak memesinin altındaki aynı hassas nokta üstünde bilinçli olarak gezdirdi ve ardında kadife misali yumuşacık öpücükler bırakarak boynuna doğru indi. Cas bu hissin güzelliği karşısında neredeyse kendinden geçecekti.

Odaklan, diye emretti kendine. Ve başardı da. İlk başta. Ta ki adamın eli kalçasından ayrılıp karnının alt kısımlarına doğru ilerlemeye başlayana kadar. Parmakları tuniğinin altına kaydı, nasırlı parmak uçları pürüzsüz teniyle enfes bir tezat oluşturunuyordu.

Elleri daha da yukarı çıktı, meme kıvrımını, onu saran ince iç çamaşırını buldu ve parmaklarını bandın altına kaydırды.

Cas buna karşılık amaçladığından biraz daha keskin bir nefes aldı.

Adam durdu. “Bir sorun mu var?”

“Hayır. Ben sadece...” Cas gözlerini kırpıştırarak aklını toplayacak bir şey aradı. Bakışları yatakla komodin arasına yerleştirilmiş bir kına takıldı. Bunu şimdi fark ediyordu ki üzerindeki özenle boyanmış altın desenler göz önüne alındığında bu kadar geç dikkatini çekmesi şaşırtıcıydı.

“Sen sadece ne?”

“Şuradaki güzel kılıcı yeni fark ettim.”

Adam bir anlığına kafası karışmış gibi göründü, sonra ağzının bir köşesi tekrar yukarı kıvrıldı. “En iyi kılıcım sayılmaz.”

Hayır, bunu söylemiş olamazdı.

Ama söylemişti ve ah, artık onu *fazlasıyla* eğlendirdiğini açıkça görebiliyordu.

Cas zekice bir cevap düşünemeyecek kadar utanmıştı. Zev ona baskı altında flört edemediğini söylediğinde haklıydı. Bunu düşünmesiyle içini çekti, Zev’in herhangi bir konuda haklı olmasından *nefret ediyordu*.

Kendini iflah olmaz bir aptal durumuna düşürmeden önce bu işe bir son vermesi gerekiyordu.

“Kapının kilidini kontrol etmelisin,” diye mırıldandı.

Adam bir süre onu inceledi, hâlâ eğleniyormuş gibi görünüyordu, gerçi artık bakışlarında hafif bir şüphe de vardı. Ancak bu şüpheye rağmen yavaşça Cas’ten uzaklaştı. Odanın ortasına gelinceye kadar gözlerini onun üstünden çekmedi ve sonra arkasını döndü.

Adam döner dönmez Cas ceketinin iç cebindeki dart tabancasına uzandı. Çıkarıp hızlı ve deneyimli parmaklarıyla silahı doldururken bir yandan da az önce gördüğü kılıca yaklaştı. Yıldızlı kılıf gerçekten de etkileyiciydi –belki de ilk başta çalmayı planladığı bileklikten daha değerliydi– ve içindeki kılıç, kabzasından görebildiği kadarıyla...

Nefesi kesildi.

Hedefinin kapıyı kilitlediğini ve ayak seslerinin giderek yaklaştığını duydu. Ama gözlerini kılıçtan ve kabzasındaki sembolden alamıyordu...

Buz ve Kışın İkincil Tanrıçası sembolü.

Bu Ölüm Diyarı'nda gördüğü kılıcın aynısıydı.

Olamaz. Bu adam o olamaz.

Bu yasa dışı büyülü kılıçlardan etrafta kaç tane dolaşıyor olabilirdi ki?

Ve gözleri.

Cas adamla yüzleşmek için arkasını döndü ve o soğuk mavi gözlere bakarken aniden kendini tokatlama isteğiyle dolup taşıtı. Nasıl? Ölüm Diyarı'nda o gözlere baktığında hissettiklerini *nasıl* unutmuştu?

Ancak buna daha fazla kafa yormadı; dart tabancasını göz açıp kapayıncaya kadar dudaklarına dayanmıştı.

“Sen ne halt ettiğini...”

Cas dartı fırlattı. Adam eğildi ama yeterince hızlı değildi. Zehirli iğne tam boğazına saplandı.

“Buna pişman olacaksın,” diye hırladı, dartı çekip yere fırlatırken.

“Sanmıyorum,” dedi Cas ve ikinci dartı da ilki gibi hızla ateşledi.

Ancak adam... dartı havada yakaladı.

Etkileyici.

Dahası garip. Dahası imkânsız. Ama bunun bir önemi yoktu çünkü adımları daha ilk darttan itibaren yavaşlamaya başlamıştı, Cas'e doğru atılırken tökezledi. Cas, adamın yalpalayan bedeninin etrafından kolayca dolandı ve yeri daha hızlı boylaması için dirseğiyle sırtına sağlam bir darbe indirdi. Adam onun bacağına uzandı ama Cas elinin üzerinden atlayıp çömeldi ve o ayağa kalkmaya çalışırken başka bir dart daha hazırlayıp fırlattı.

Bu seferki başarılı bir şekilde yanağına saplandı.

Cas sendeleyerek bir kez daha adamın ona erişemeyeceği bir masafeye çekildi ancak o kadar hızlı hareket etmişti ki bir sandalyeye çarpıp yere düşmesine neden oldu. Dengesini sağlamaya çalışırken beceriksiz hareketleri yüzünden bileği burkuldu. Acıyla içini çekerek yere çöktü.

Neyse ki adam neredeyse kımıldayamayacak hâldeydi. Gözleri kapanıyordu. Yere çöküp yan tarafına yuvarlandı ve alçak sesle bir küfür savurdu.

Sonra kımıldamayı kesti.

Cas bir müddet başını öne eğip ellerini yere dayayarak toparlanmaya çalıştı. Yavaşlayan kalp atışları gözlerini artık mışıl mışıl uyuyan adamın yüzüne çevirmesiyle yeniden hızlandı. Adamın yüzüne vuran loş fener ışığı köşeli çenesini ve sadece birkaç dakika önce Cas'in teninde dolaşan dudaklarını aydınlatıyordu.

Oldukça etkileyici.

Adam son derece yakışıklıydı. Cas'in burada kalıp adamın hazırlandığı o *sohbete* devam edemeyecek olması çok yazıktı.

"İyi uykular, güzellik," dedi, emekleyerek ona yaklaştı ve bilekliği alıp ihtiyatlı hareketlerle ayağa kalktı. Bir an Buzsoylu kılıcı da almayı düşündü. Dikkatli olmazsa böylesine bir kılıç bütün bakışları üzerlerine çekerdi ama onu tavernanın dışına gizlice çıkabilirse nispeten hızlı bir şekilde satabilirdi...

Birisi kapıyı tıklattığında neredeyse riski göze alıp kılıcı almak üzereydi.

Sessizce küfrederek kılıçtan vazgeçip pencere yöneldi. Hiç düşünmeden hafif eğimli çatının üstüne çıktı, usulca karşıya yürüdü ve hemen alttaki diğer çatıya inerek aşağıdaki parke taşlı sokağa atladı.

Bir ıslık tutturup tavernanın ön kapısına yürüdü, hâlâ son sürat atan nabzına ve ara sıra sızlayan ayak bileğine rağmen bir şey belli etmeden yürüyordu.

"Bu aynı gece içinde kaybettiğin ikinci bahis, çetelesini tutuyorsan diye söylüyorum," dedi Zev'e, masalarına yaklaşırken.

Zev esneyerek başını kaldırdı. “Ah. En azından hayatta kalmayı başardın demek.”

“Etkileyici bir performansın *ve* temiz bir kaçışın ardından.” Hafifçe öne eğilip kemerindeki, bilekliği sakladığı deri keseye hafifçe vurdu.

Zev bir anlığına etkilenmiş görünse de bakışları Cas'ın arkasına kaydı. “Pek de temiz olmamış,” dedi, başıyla arkasını işaret ederek.

Cas arkasını döndüğünde soyduğu adamın elinde kılıçla basamakların dibinde durduğunu gördü.

Üstelik yalnız da değildi; aşağıya inmesiyle iki yanında kılıçlarını kaldırmış iki adam belirmişti.

Mümkün değil.

“Kanında iki dartlık öldürenotu dolaşıyor. Hâlâ ayakta olması imkânsız. Bir tür... *canavar*... falan...”

Zev ilk kez ona karşı çıkmadı, sakince ayağa kalkarak hem onu hem de Rhea'yı çıkışa yönlendirdi.

“Neler oluyor?” diye sordu Rhea.

Zev, “Gitme zamanı geldi, olan bu,” diye ablasını bilgilendirdi neşeyle.

Gümüşpati masanın altından fırlayarak her zamanki gibi Rhea'nın boynundaki yerine kuruldu. Dördü dikkat çekmeden kapıya ilerlemeye çalıştı ama hareketleri yine de onları ele vermişti.

Adamlar onlara durmaları için bağırıp peşlerine takılınca Cas'le arkadaşları koşmaya başladı.

“Madam Rosa!” diye bağırdı Zev, taverna sahibinin yanından hızla geçerken. “Onlarda silah var!”

Şen şakrak yaşlı kadın onun işaret ettiği yöne döndü. Kılıçlarını kuşanmış üç adamı görür görmez el altında bulundurduğu fedaileri çağırdı.

“KİMSE HUZURLU MEKÂNIMA SİLAHLA GİREMEZ!” diye kükredi ve kılıçlı adamların yolunu bizzat kesip süpürgesini acımasızca ilkinin kafasına geçirdi.

Çok geçmeden fedailer de olaya dâhil oldu, hatta tavernanın müdavimlerinden birkaçı da arbedeye katılınca kaos o kadar büyüdü ki Cas ve suç ortakları, kimse onlara dokunmadan ön kapıya ulaştı.

“En kudretli on beş tanrı o huysuz yaşlı kadını kutsasın,” diyerek güldü Zev, tavernanın merdiveninden koşarcasına inip soğuk geceye daldıklarında.

“Ve aynı tanrılar ikinizi de *lanetlesin*,” diye homurdandı Rhea. “Bu aptal bahisleriniz ve saçmalıklarınız bir gün sonumuzu getirecek.”

“Henüz ölmedik, değil mi?”

Tavernadan boğuşma sesleri yükseliyordu.

“Yine de koşmaya devam etsek iyi olur,” diye ekledi Zev, kolunu ablasının kine geçirip onu aceleyle atların yanına çekerken hâlâ gülüyordu. Ablasının iki attan daha iri olanın eyerine oturmasına yardım edip peşinden o da tırmandı.

Cas kendi atına bindi ve arkadaşları yola koyulunca hemen peşlerine takıldı. Ciğerlerini temiz havayla doldururken kendini vahşi, canlı ve özgür hissediyordu... en azından adrenalinin dinmediği yolun ilk bir kilometrelik kısmında. Ancak endişelerinin yeniden su yüzüne çıkması çok uzun sürmedi.

Kasları gerilmeye başladığında yavaşlayarak durdu. Zev ve Rhea hâlihazırda yolun hemen ilerisindeki bir virajda durmuşlardı. Rhea her zamanki gibi hâlâ kahkahalarla gülen kardeşini azarlıyordu. Cas onları görünce gülümsese de arkasına baktığında tüm neşesi kayboldu.

Bu kez kimseyle göz göze gelmedi. Ancak o adama, dokunuşuna, kokusuna ve garip, soğuk gözlerine dair anıları... capcanlı ve kafa karıştırıcıydı, kafası sorularla doluydu.

Kimdi o?

Zehri nasıl bu kadar çabuk yenmişti?

Peki Ölüm Diyarı'nda ne halt ediyordu?

“Casia'm mı geliyor yoksa?” Asra'nın güçsüz sesi, rüzgâr çanları ve uğuldayan bir esinti eşliğinde güneşli koridorda süzüldü.

Neredeyse öğlen olacaktı ama Cas hâlâ uyumamıştı. Bunun yerine, geceyi sığınaklarının çatı katındaki yatağında bir sağa bir sola dönerek geçirmiş, elmas şeklindeki penceresinden dışarı bakmış ve dünün ona bıraktığı sorularla boğuşmuştu. Güneşin ilk ışıkları uzaktaki tepelerin üzerinden görüldüğünde, uymaktan vazgeçmiş, yataktan çıkıp Düşenköprü'deki dükkânlara hızlı birer ziyarette bulunmuştu. Dükkânlara yeterince erken giderse tüccarların çoğunun doğru düzgün pazarlık yapamayacak kadar yorgun olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti. Bu da yarı fiyatına iki kat fazla ürün alabileceği anlamına geliyordu.

Kurnaz bir pazarlık sonucu elde ettiği ganimetlerin bir kısmını –taze sangos meyvesi ve keçi sütü– evin arka tarafındaki küçük odaya taşıdı. Asra içeride, diğerlerinin onun için toplamayı başardığı yedek yastık ve battaniyelerin içine yarı gömülü hâlde, yıpranmış bir şiltenin üstünde dinleniyordu.

Cas'ın günlerini güneşlenerek geçiren şişko bir kediye benzeceğine dair alaylarına rağmen Asra, eski yatağını odanın tek penceresinin altındaki yükseltilmiş platformun üzerine çekmeleri için ısrar etmişti.

“Merhaba, anne,” diye selam verdi Cas, platformun kenarına dikkatlice otururken. Dilimlenmiş taze meyveleri ve sütü Asra'nın yanında duran tepsiye koydu, sonra uzanıp yatağın arkasındaki perdeyi kenara çekerek odayı daha fazla ışıkla doldurdu. Pencere çoktan aralanmıştı. Bu, çanların ve rüzgârın sesinin neden bu kadar yüksek geldiğini açıklıyordu.

“Nessa açık bıraktı,” diye açıkladı Asra titreyerek. “Temiz havaya ihtiyacım olduğuna ısrar ediyor ama... *of*. Zamansız soğuk yüzünden donarak ölürsem kendimi daha iyi hissedemem, değil mi?”

Cas gülümsese de Asra'nın sözleri kalbini kırdı. Hava hiç de soğuk değildi. Hatta tam tersiydi; üşümesi o lanet olası Solduran Hastalık'ın bir başka belirtisiydi sadece.

Hem kendi başına yapmaya çalışarak kendine zarar vermesini istemediği hem de vücut sıcaklığının bir kısmını paylaşabileceğini umduğu için Asra'nın doğrulmasına yardım etmek üzere harekete geçti. Asra'nın bedeni, Cas'ın kollarında öyle *hafifti* ki içi boş kemiklerden, kâğıt kadar ince deriden ve kendilerini nasıl bir arada tutacağını bilmeyen uzuvlardan oluşan bir yavru kuş taşıyordu âdeta.

“Pencereyi kapamamı ister misin?” diye sordu Cas, vücudunu daha iyi desteklemeleri için Asra'nın arkasındaki yastıkları düzeltirken.

Asra ince kollarını bedenine dolayıp düşündü ama sonra sorusuna hayır der gibi elini sallayarak karşılık verdi. Dışarıya bakmak için döndü. Renksiz gözleriyle uzun bir süre dalgın dalgın parlak güneşe baktı, sonra gözlerini kırptırıp başını Cas'e çevirerek, “Bırak kalsın. Güneş dün geceki fırtınayı kov-

duğuna göre artık iyi oluruz belki, ne dersin? Hava yakında ısınmaya başlar,” dedi.

Cas sözlerini başıyla onaylayınca hoş bir sükûnet içinde oturmaya devam edip mayhoş meyvelerini yiyerek rüzgârla sallanan pencerenin önünde çanların sesini dinlediler.

Çanlar korkunç bir gürültü çıkarıyordu ve Laurent’la Rhea, Asra’ya onları sökmesi için defalarca dil dökmüştü. Sığınakları, Valgölgesi Ormanı’nın derinliklerinde, en yakın evden en az sekiz kilometre uzaktaydı ve her hafta ellerine geçen çeşit çeşit kristallerle korunuyordu. Ancak rüzgâr epey sert estiğinde Rhea, bu aletlerin yarattığı gürültünün *hiçbir* büyü tarafından kontrol altına alınamayacağına ve Ölüm Diyarı’nın en derin kuytularında yaşayan canavarları çekebileceğine yemin ediyordu.

Ama Asra onların şikâyetlerine kulak asmıyordu. Bu sesler ona çocukluğunu, Güneş’in Yüce Tanrıçası Solatis’e adanan tapınaklardan birinde çalan çanları hatırlatıyordu. Cas tapınağın şimdilerde yıkıldığından neredeyse emin olsa da Asra bir zamanlar orayı gören bir yerde yaşamıştı ve bu tür büyülerin halka açık yerlerde yapılması yasaklanmadan önceki yıllarda, Güneş Tanrıçası’nın hizmetkârları olan Yıldızsoyluların kehanet büyülerini yapmalarını izlediğine dair güzel anıları vardı.

Sona yaklaştıkça, demişti Cas’e bir keresinde, başa dönmeyi daha çok istiyorum.

Cas, sondan bu kadar kesin bir şeymiş gibi bahsettiği için onu azarlamıştı. Ancak ertesi sabah doğruca çarşıya gitmiş, sanki her biri Asra’nın hayatının ipliklerini biraz daha geriye, o çocukluk günlerine sarabilir ve ona bir şekilde daha fazla zaman verebilirmiş gibi pencerenin dışına asmak için başka bir çan almıştı.

Birlikte oturdukları birkaç dakikanın ardından Asra’nın gözleri kapandı. Rüzgâr çanlarına eşlik eden yumuşak, tanıdık bir şarkı mırıldanmaya başladı. Durduğunda vücudu hafifçe sallandı ve Cas yine otururken uyuyakaldığından korktu. Onu

tutmak için harekete geçtiğinde Asra gözlerini açtı ve ona uzun, sorgulayıcı bir ifadeyle baktı. “Dün gece uyumadın, değil mi?”

“Ben... şey, hayır,” dedi Cas, güneşin ısıttığı duvara yaslanarak.

“Fırtına yüzünden mi?”

“Evet.” Elbette bundan fazlası da vardı ama Cas ona endişelenmek için başka bir neden daha vermek istemiyordu.

“O zaman neden yatağında değil de buradasın?”

“Yorgun değilim.”

“Hımm.”

“Doğru söylüyorum,” dedi Cas omuz silkerek. “Beni biliyorsun.”

Asra, gerçek ve hakiki Casia’ya baktığından emin olmak istercesine kıstığı gözlerini üzerine dikti ve sonra hafif bir kahkaha atarak konuştu: “Evet, sanırım biliyorum, değil mi? Benim küçük huzursuz kalbim.”

Cas hafifçe gülümsedi; Asra’nın yıllar önce kullanmaya başladığı bir sevgi ifadesiydi bu.

Ne yapıyorsun, huzursuz kalbim?

Nereye gidiyorsun, huzursuz kalbim?

Burada güvendesin, huzursuz kalbim.

“Ama bazen hâlâ buna inanmakta zorlanıyorum,” diye devam etti Asra, odaklanmış yüzü buruşmuş hâldeydi. “Birlikte geçirdiğimiz bunca yılda bu iğrenç hastalıktan *iyi* bir şeyler koparıp kurtulan başka bir Soluk İşaretli duymadım.”

“Şanslıyım sanırım,” dedi Cas umursamaz bir alaycılıkla.

Şanslı pek de doğru bir sözcük değildi. Hastalıktan kurtulmak Cas’i bazı yönlerden daha güçlü yapmış gibi görünse de aslında üzerinde pek hoş olmayan yan etkiler bırakmıştı: uyumayı *başardığında* tuhaf ve kâbusvari görüler görüyordu. Bu, onu bazen felç eden kaygısının bir başka tetikleyicisiydi ve dış görünüşünün büyü kullanmadan herhangi bir yere uyum sağlamasını imkânsız hâle getirmesinden bahsetmeye gerek yoktu.

Yine de daha kötü olabilirdi.

Asra'nın başına gelenler gibi.

Asra'nın Solduran Hastalık'a yakalanmasının üzerinden on iki yıl geçmişti ve bu süreyi, biraz şans ve bol miktarda yasa dışı ilaç sayesinde, çoğu kişiden daha iyi durumda geçirmişti.

Ancak son yıllarda, geçen her mevsimle daha da güçsüz düşüyordu. Daha çok acı çekiyordu. Bu dünyadan uzaklaşıp gittiği fakat olanlara dair hiçbir şey hatırlamadan döndüğü krizlerin sayısı da artmıştı. Hastalığı artık yardım almadan yataktan kalkamayacağı kadar ilerlemişti.

Cas, Asra'yı hasta yatağında ne zaman ziyaret etse bunun onun da başına gelebileceğini hatırlıyordu.

En büyük korkusu hastalığın pençesine bir anda düşüvermekti; bir işin ortasında gafil avlanıp bu işleri yapmaya *devam edemeyecek* hâle gelmek, ilaç ve diğer şeyleri almaya yetecek para kazanamamak ödünü koparıyordu.

Hem o zaman Asra'nın hayatta kalmasına kim yardım edecekti?

Zev ve diğerlerinin akıl hocasını sağlıklı ve hayatta tutmak için onunla aynı çabayı göstereceğinden emin değildi. Bunu asla yüksek sesle söylememişlerdi ama Cas ne düşündüklerini, Asra için ellerinden bir şey gelmediğini, zihni de solup gitmeden önce ölmesine izin vermenin yapılacak en merhametli şey olacağını söylemelerinin an meselesi olduğunu biliyordu.

Cas içten içe arkadaşlarının haklı olduğunu biliyordu.

Ancak akıl hocası son nefesini verene kadar Asra için savaşmayı bırakmaya hiç niyeti yoktu.

"Her neyse, uykusuz kalman yeni bir şey değil. Ama neden kahvaltıya bu kadar çok para harcıyorsun?" diye sordu Asra. "Özel bir gün falan mı?"

"Özel bir gün falan değil, sadece sangosun en sevdiğin meyve olduğunu biliyorum. Ayrıca yulaf lapası ve ekmekten bıkılmışsındır diye düşündüm."

“İkisi de gayet güzel yemekler.”

“İlk bin sefer için belki.”

“Seni hiç şımartmadım, bunları yapmayı nereden öğrendin hiç bilmiyorum.”

“Ucuza aldım.” Cas sıcak duvara yaslanıp Asra’nın yüzündeki sert ifadeye sırttı ve ekşi meyveden bir ısırık daha aldı. “Yani hiç de seni şımarttığım söylenemez.”

Asra tek kaşını kaldırdı. “Yasa dışı bir ucuzluk değildir umarım?”

“Bu seferlik hayır.”

“Güzel. Küçük hırsızlıklar yapacak kadar alçalma.”

Cas onu başıyla onaylasa da genişleyen gülümsemesine engel olamadı. “Tabii ama tanışmamıza vesile olan şey küçük bir hırsızlıktı, unuttun mu?” diye karşılık verdi.

Asra’nın ifadesi bir kez daha sertleşti ama çok geçmeden mutlu bir iç çekişle pes etti. “Hırsızlıktan başıma gelen tek iyi şey.”

“Çok iyi bir şey,” diyerek sözlerine katıldı Cas.

Tanışmaları Cas’i hem mutluluk hem de acıyla dolduran bir anıydı. Grisirt şehrinin sokaklarında dolaşan yeni öksüz kalmış bir çocuktü. Yarı sersemlemiş ve şaşkın hâldeyken açlıktan doğan bir pervasızlıkla bir dükkânın önüne öylece bırakılmış bir çantayı çalmak iyi fikir gibi gelmişti.

Çok geçmeden söz konusu çantanın İmparator-Kral Anric’e eşlik eden bir muhafıza ait olduğu ortaya çıkmıştı.

Oracıkta, kirli sokağın ortasında yakalanıp dövülmüş, ateş gibi yakan metal uçlu silahlarla kırbaçlanmış ve o kadar çok kan kaybetmişti ki bayılmasına ramak kalmıştı.

Sonra İmparator-Kral’ın kendisi arabasından inmiş, Cas’in görünüşüne –beceriksizce boyanmış saçlarının uçlarına ve henüz nasıl gizleyeceğini bilmediği gözlerine– bir kez bakmış ve onun ne olduğunu bir çırpıda anlamıştı.

Soluk İşaretli.

Hemen gözaltına alınmasını emretmişti. Ancak güneş ışığında korkusuzca parıldayan gri saçları ve kılıcıyla araya giren Asra olmuştu. İki arkadaşıyla birlikte kaosun tam ortasına dalmıştı. Asra, Cas'i muhafızların elinden kurtarmış ve kanayan bedenini göğsüne bastırarak hızla uzaklaşmıştı.

Cas'i eve getirmiş, onu saklamış, tüm kesik ve morlukları için elinden geleni yapmıştı ama Cas'in çene hattında korkunç, hilal şeklinde bir yara izi kalmıştı. Bunca yıl geçmesine rağmen hâlâ iyileşmemişti.

Bu sadece Asra'yla tanıştığı değil, aynı zamanda Kethra'nın şu anki hükümdarı Varen de Solasen'i şahsen gördüğü ilk ve tek gündü. O zamanlar sadece genç bir prensti –tıpkı onun gibi bir çocuktü– alnını hafifçe yasladığı arabanın penceresinden dışarı bakarken solukları camın üzerinde küçük buğular oluşturmuştu.

Ona yardım etmeye çalışmamıştı.

Hatta gördükleri karşısında hiç de üzgün görünmemişti. Bir an için Cas'in kanamasını acımasız, soğuk bir ilgiyle izlemiş, ardından arabanın kadife perdelerini hışırdatarak içeri girip gözden kaybolmuştu.

O gün yaşadığı dehşet ve şaşkınlığın arasında Cas'in en net hatırladığı şey buydu: acısını kolaylıkla görmezden gelen zalim, mesafeli gözler.

Rhea'nın siyasetle ilgilenmemeleri konusundaki ısrarına rağmen Cas'in, Varen'in neden Ölüm Diyarı'na asker gönderdiğini merak etmeden veya endişelenmeden edememesinin nedenlerinden biri de buydu.

O korkunç yerde daha fazla güç mü arıyordu?

Bu güçle ne gibi zalimce şeyler yapmayı planlıyordu?

Asra sanki Cas'in aklını okuyormuş gibi, “Dün gece görev nasıl gitti?” diye sordu.

“Fena değildi. Lord Merric için ihtiyacımız olan tüm kanıtları topladık sayılır, sonrasında gelen ödeme mükemmel olacaktır.”

Bu kısmi yalan Cas'ın ağzında ekşi bir tat bıraksa da Asra'ya güven verici şekilde gülümsemeyi başardı.

“Güzel. Nessa bana erzaklarımızın azaldığını söyledi.”

“Zev yüzünden. Her öğünü son yemeği gibi yiyor.”

Asra kıkırdadı.

“Ama sorun değil. Yakında bol miktarda yiyecek *ve* ilaç alacak paramız olacak.”

“Son kısmı boş ver,” dedi Asra, dönüp bir kez daha pencereden dışarı bakarken.

“Boş falan vermeyeceğim,” diye yanıtladı Cas. “Her sorumuzu çözecek bir planım var, hiç endişelenme.”

“Sen ve *planların*,” diyerek *cık cık*ladı Asra, şefkat dolu bir sesle.

“Birilerinin bunu yapması gerekiyor, değil mi?”

“Ben de yokluğumda Rhea operasyonlarımızın beyni olmuştur sanıyordum.”

“Zekâsına sözüm yok ama pek azimli değil,” dedi Cas omuz silkerek.

“Sendeki *içgüdü* onda yok demek istiyorsun yani. Ve *pervasızlık* ve...”

“Tamam, tamam. Anladım. Durabilirsin.” İkisi de kahkaha attı. Asra az önceki şarkısını mırıldanmaya geri dönerken Cas birkaç dakika daha onunla kaldı, ince, gri telli saçlarındaki düğümleri açıp Asra'nın alametifarikası olan gevşek bir örgüyle toplamaya koyuldu.

Cas, Asra'nın saçlarını örerken düşünceleri *içgüdülerinin* neden olduğu son kararına kaydı; çalıntı bileklik şu anda odasında saklıydı. Asra'nın yanından ayrıldıktan sonra bu mücevheri satmak için son derece tehlikeli bir adamın yanına uğrayacaktı; bu da akıl hocasının şüphesiz *pervasız* olarak nitelendireceği bir karardı.

Cas bilekliği bu sabah pazarda satabilirdi; gümüş takıların altın para karşılığında el değiştirmesi basit bir işlemdi. Bunu

gelecek ayın yiyecek ve malzemelerini satın almak için kullanabilirdi, Asra ondan bunu yapmasını isterdi.

Ancak Cas'ın bilekliği satmayı planladığı adamın elinde madeni paralardan daha değerli bir şey vardı: Düşmüşköprü'deki yasal pazarların satmadığı ilaçlar.

Parmakları Asra'nın saçlarında donup kaldı. Cas kaygının –o tanıdık, eski dostun– midesine yayıldığını, saldırmaya hazırlandığını hissetti. Kafasında dönen düşünceler uzaklaşıp dağılmaya başladı. Onu bu şekilde görmek Asra'yı hep üzmüştü, bu yüzden Cas hemen bir kaçış yolu buldu.

“Keşke sabahın geri kalanını seninle geçirebilseydim ama maalesef yapmam gereken birkaç iş var.” Asra'nın ona attığı meraklı bakışlardan kaçınmak için bir yalan bulmaya çalıştı. “Şey... Lord Merric'in görevi için biraz daha araştırma yapmam gerekiyor. Ayaktepeler Köyü'nde bulup konuşmam gereken biri var.” Saksıdan pencere pervazına düşmüş çiçeği alıp Asra'nın örgüsüne taktı ve ayağa kalktı. “Bu sırada iyi olacak mısınız? Nessa'yı seninle oturması için gönderebilirim. Eminim buralarda bir yerlerde hayal kuruyordur.”

“Benim için endişelenme.” Asra uzanıp Cas'ın koluna hafifçe birkaç defa vurdu. “Seninle kahvaltı ettikten sonra kendimi her zaman daha iyi hissediyorum. Varlığının bana güç veren bir yanı var.”

“Bunu hep söylüyorsun.”

“Çünkü gerçek bu.”

O zaman neden artık seni yataktan kalkabilecek kadar güçlü yapamıyorum? diye sormak istedi Cas. Ama bunun yerine yüzüne tekrar kocaman bir gülümseme yerleştirip, “Sana öğle yemeği getirmek için geri dönerim,” dedi.

“Güzel.” Asra bir deri bir kemik kalmış eliyle Cas'inkini tutup hafifçe sıktı. “Güzel,” diye tekrarladı ve sonra, ya Cas'ın az önce söylediklerini çoktan unuttuğu ya da herkesten ve her şeyden sorumlu olduğu günleri özlediği için, “Şimdi sabahına

başka bir yerde devam et ve benim biraz dinlenmeme izin ver,” diye ekledi.

“Tamamdır, anne,” dedi Cas.

Asra’dan ayrıldıktan sonra Cas kendi odasına gitti ve gümüş bilekliği, bir Ateş kristalini, dart tabancasını, kemerini ve en sevdiği hançeri saklayan kını aldı. Sanki Asra’nın odasındayken içinden ona uzanmaya başlayan kaygıyı atlatabilecekmiş gibi hızla kapıya yöneldi ama birinci kata ulaştığında adımları biraz dengesizleşmeye başlamıştı bile. Bedeninin hareketleriyle bağlantısı koparken zihni nereye yürüdüğü konusunda paniğe kapılıyordu. Durmak zorunda kaldı. Gözlerini kapadı. Duvara yaslandı ve parmak eklemlerini hafifçe duvara vurarak saymaya başladı.

Önce ona kadar, sonra ondan geriye doğru say.

İyisin. İyisin...

Oysa iyi falan *değildi*. Ama inatçıydı ve birkaç dakika içinde iyileşecek, sonra da yoluna devam edecekti. Derin bir nefes alıp verdi. Sonra bir daha ve bir daha...

Aniden koluna dokunan bir el sayesinde zihninin sakinleşmesi birkaç dakikadan kısa sürdü. Hissettiği dokunuşun altından sıcak bir büyüünün kıpırtısı yayılıyordu. Sıcaklık Cas’ın içine bir fincan çay gibi aktı, el ve ayak parmaklarının ucuna kadar yayıldı. Gözlerini açtı. Genç bir kadının ona baktığını görünce şaşırmadı.

“Merhaba, Nessa.”

“Merhaba,” diye karşılık verdi Nessa gülümseyerek. Ufak yüzünün çukurlarındaki iri, altın benekli açık kahverengi gözleri en ufak bir ışıktaki bile sanki sürekli biri için ağlamak üzereymiş gibi parıldamalarına neden oluyordu. Bir bakıma Tüysöylü olmanın hakkını veriyordu.

Tüysoylular güçlerini Marr olmayan bir düşmüş ruhtan aldığı için büyüleri pek güçlü sayılmazdı. Yani Nessa gerçek bir şifacı değildi ama insanı geçici olarak iyileştigiğine *inandıran* küçük rahatlatıcı dalgalar yayma yeteneği vardı.

Ayrıca bitki ve benzeri her şeyden ilaç yapma, duyguları okuma ve onlarla empati kurma konusunda da doğuştan yetenekliydi ancak Cas bu becerilerin avucundaki tüy şeklindeki işaretlerle bir ilgisi olduğunu düşünmüyordu.

Nessa yalnız değildi; Gümüşpati de yanındaydı. Nessa tilkinin sevdiği ikinci yoldaşydı, bu da Rhea'nın muhtemelen hâlâ uyuduğu anlamına geliyordu. Zev'in uyuduğu *kesindi*. Odası pek yakında olmasa da Cas horultularını duyabiliyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Nessa'ya, duvardan uzaklaşıp omuzlarında ve sırtında biriken gerilimi üzerinden atarak.

"Rica ederim," diye yanıtladı Nessa bal gibi sesiyle. Kollarını uzattığında Gümüşpati aralarına atladı. Nessa kollarını göğsünde kavuşturduğunda tilki de ona dolandı ve tembel tembel tüneğinden sarktı. İleri geri salladığı kuyruğu neredeyse yere değecek kadar uzundu.

"Asra'ya mı uğradın?"

"Evet," diye yanıtladı Cas, başını ısrarla ona doğru kaldıran tilkinin kafasını okşamak için uzanarak.

"Görünüşe göre senin için her zaman uyanık kalabiliyor."

"*Sadece* benim için değil."

Nessa bir anlığına kaşlarını çattı, sanki bir yanı bu konuyu açtığına pişman olmuştu. "Demek istediğim... Sen gelmeden önce Asra'nın yanındaydım. Onu uyandıramadım. Dün gece de onu uyanmaya ve yemek yemeye ikna edemedim. Yani... en azından hâlâ sana bir tepki vermesine sevindim."

Cas de Nessa gibi kaşlarını çattı. Düşünceleri tekrar uzaklaşmaya, Asra'nın acı verici görüntülerine takılıp kalmamak için dağılmaya yeltendi ama Cas yüzüne hafif bir tebessüm kondurmayı başardı. "Ben de öyle."

Kaşlarının tekrar çatılmasına fırsat vermeden arkasını dönüp kapıya ilerledi.

Nessa onu takip etti. Cas bu genç kadının her zaman *birinin* yanında olmak istemesine alışmaya başlamıştı. Belki de birkaç yıllık yalnızlığı telafi ediyordu.

Ekiplerinde yeni sayılırdı, aralarına katılalı bir yıldan biraz fazla olmuştu. Anne babası bir süre önce, Kethra'da olmayan büyü toleransını arayarak Sundolian İmparatorluğu'na kaçmış, Nessa ise kendi deyimiyle *aptal bir oğlana aptalca âşık olduğu için* geride kalmıştı. Anne ve babası gittikten birkaç hafta sonra onu terk eden biri için.

Ardından birkaç yıl boyunca kendi başının çaresine bakmış, sonra da Güney İmparatorluğu'na gitmeye karar vermişti. Vahşisınır bölgesine kadar ilerlemişken yüzlerce Solduran Hastalık vakasıyla dolu bir köyle karşılaşmıştı. Pek çok gezgin böylesi bir ıstıraptan uzak duracakken Nessa, kendi büyüünün sağladığı teselliye ihtiyaç duyan bir köy görmüştü.

Yerel halkın çoğu onun yardımına minnet duymuştu.

Ta ki şüpheli ve nankör biri onu ihbar edene dek. Bir sabah köyün hasta evinden dışarı adım attığında kendini etrafı İmparator-Kral'ın Barış Muhafızları tarafından kuşatılmış hâlde bulmuştu.

Laurent onu sınır bölgesinin eteklerinde ekibin geri kalanından ayrı, alakasız bir görevin ortasında fark etmiş ve her zamanki umursamaz kişiliğine aykırı bir hareketle ona yardım etmeye karar vermişti.

Nessa, buluşmalarının bir tesadüf olmadığı konusunda ısrarcı olmuş, Laurent ise bu fikir karşısında gözlerini devirmişti. Ama aynı zamanda onunla birlikte eve gelmesi ya da Asra'nın ekibinin kalıcı bir parçası olarak kalması yönündeki ısrarına da itiraz etmemişti.

Cas, genç Tüysoylu'nun onlarla kalmaya karar vermesine sevinmişti ama Nessa'nın güneyde daha güvenli olacağı ke-

sindi. Güney İmparatorluğu, ilahi büyüü Nessa ve Zev gibi pervasızca kullanırdı, öyle ki, söylentilere göre Sundolia'nın göğünde hep garip bir sis vardı. İmparatorluk halkı bundan habersizdi ama sınıra yaklaşan bir yabancıнын havadaki farkı *görüüp hissedebildiği* söyleniyordu.

Bu sınırdan uzanan Arada Kalan Vahşi Orman, sisin tehlikeli şekilde taşmasını durdurmak için kurulmuştu. Bu büyülü kalıntı Kethra'ya nadiren geçse de Vahşi Orman'ın flora ve –Nessa'nın kucağındaki tilki gibi– faunasına sinmişti. Ayrıca Cas'ın ara sıra kullandığı kristallerin çoğu da oradan toplanırdı.

İmparator-Kral'ın adamlarından herhangi biri Gümüşpati'nin ne olduğunu –neler yapabildiğini– keşfederse yaratık büyük olasılıkla öldürülürdü. Nessa, Zev ve işaretli olan diğer herkesin yanı sıra toplanan kristalleri veya büyüyle aşılanmış diğer şeyleri kullananlar, bu imparatorlukta hiçbir zaman gerçekten *güvende* değildi. İnsanlar, hayvanlar, eşyalar... İmparator-Kral ve Barış Muhafızları için hepsi aynıydı. İmparatorluğun hükümdarı içinde ilahi bir büyüünün izini taşıyan her şeyin ya müsadere edilmesini ya yok edilmesini ya da köleleştirilmesini istiyordu.

“Bu arada, dün gece Asra'yla oturduğun için teşekkür ederim,” dedi Cas, Nessa ona yetişince.

“Keşke ona daha fazla yardım edebilsem.”

“Elinden geleni yaptın.”

Nessa ikna olmamış bir hâlde kollarını bedenine sımsıkı sardı. “Dün gece onu uyandırmak için *her şeyi* denedim. Dahası, büyüümün ona her zamanki gibi ulaştığını sanmıyorum. Ne yaparsam yapayım... tedirgin görünüyordu. Korkmuş gibi. Sanki uyanamadığı bir kâbus görüyormuş gibi.”

“Karael'e gidiyorum,” dedi Cas. “Prizmasoylu ilaçlarından biraz daha getireceğim, bunun faydası olacaktır.”

“Seninle gelebilir miyim?”

Cas hemen cevap vermedi. Dışarı çıktıklarında Laurent'ın evi çevreleyen verandanın basamaklarında oturduğunu gördü.

Aralarında geçen son konuşma sırasında olduğundan çok daha sağlıklı görünüyordu. Elf kanının etkisi olmalıydı. Nessa da muhtemelen büyüsünü onun sakinleşmesine ve daha hızlı iyileşmesine yardımcı olmak için kullanmıştı.

Laurent onlara başıyla selam verdi ve elindeki açık parşömene geri döndü. Birkaç gün önce incelemesi için ona verdiği Ölüm Diyarı haritasına benziyordu. Cas o yere geri dönmek zorunda kalacağı düşüncesiyle ürperdi. Şüphesiz bunu yapması gerekecekti ama...

Eh, şu an odaklanması gereken başka karanlık mevzular vardı.

Hâlâ onu takip eden Nessa, “Çıktığınız onca görevde geride kalmaktan bıktım,” diye ısrar etti.

Cas ona bakmadı; kemerini beline takıp hançerini çapraz astığı kınına sabitlemekle meşguldü. Ama Nessa’nın ısrarlı bakışlarını hissedebiliyordu.

“Burası senin için daha güvenli,” dedi Cas sonunda. “Değil mi, Laurent?”

Laurent başını kaldırmadan ona baktı. Konuşmaya dâhil edilmekten memnun olmamıştı.

“Değil mi?” diye ısrar etti Cas.

Adam burnundan derin bir nefes aldı.

“Ona burada kalmasının daha güvenli olduğunu söyle.”

“Burada kalman daha güvenli,” diye tekrar etti Laurent, ikna edici olmayan ve hiç de yardımı dokunmayan bir sesle.

“Peki ya Cas?” diye sordu Nessa. “*Onun* güvende olup olmaması umurunda değil mi?”

“Ben...”

“Yardım etmeme izin vermezseniz benden kendimi güvende tutmayı öğrenmemi bekleyemezsiniz, değil mi?”

Cas’in tüyleri diken diken oldu. Nessa’nın büktüğü dudaklarının Laurent’in inadını kıracağını hissetti. Görünüşe göre inadını *kırabilecek* nadir birkaç şeyden biri de buydu.

Laurent bir an için tereddüde düşerek Cas'e baktı ve omuz silkip, "Doğru söylüyor," dedi.

Cas başını iki yana salladı, yüzünü yalnızca Laurent'ın görebileceği şekilde eğdi ve dudaklarını oynatarak, *İradesizsin*, dedi.

Laurent tek kaşını kaldırdı ve haritayı katlayıp ayaklarının dibinde kınında duran kılıcına uzandı. Kılıcın yanında bir bez ve bir şişe yağ vardı; muhtemelen harita çalışmalarına başlamadan önce kılıcını temizlemişti. "Pekâla, ne zaman gidiyoruz?"

"Bu senin de geleceğin anlamına mı geliyor?" Nessa bu sözlerle âdeta yerinde zıpladı.

"Tabii ki."

"Yalnız gitmeyi tercih ederim," dedi Cas son kez.

"Ben de burada kalıp biraz daha plan yapmayı, kestirmeyi ya da bunun dışında herhangi bir şey yapmayı tercih ederim," dedi Laurent. "Ama başınız belaya girerse her hâlükârda peşinizden gelmek zorunda kalacağım. En azından kendimi gereksiz çabaya girmekten kurtarabilirim."

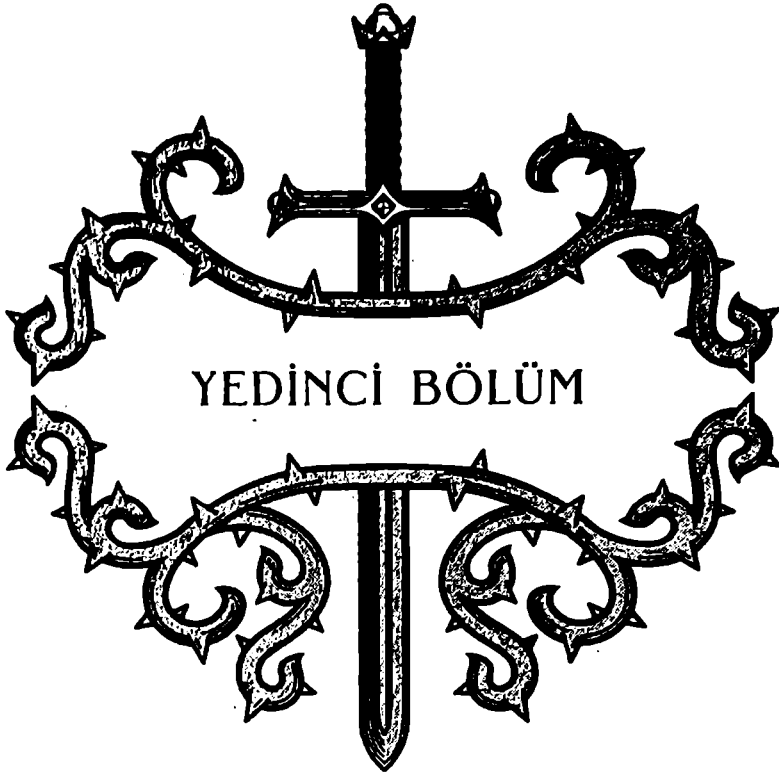
Cas, Rhea'nın dün geceki sözlerini düşünerek dudağını ısırды. *Birimiz bu ürkütücü karanlıktaki ölüm uçuşumuna atlamaya gönüllü olacaksa bunu hepimizin yapacağını söylemeye gerek yok.*

"İyi," dedi onlara. "Ama hemen yola çıkıyorum. Asra'ya öğle yemeğine yetişeceğimi söyledim."

"Önden buyur," dedi Laurent, Nessa'ya şüphe dolu bir bakış atmadan önce. Tüysoylu hâlâ Laurent'ın yanında sevinç içinde zıplıyor, Kantaşı Diyarı'nın en azılı suçlularından birini ziyaret etme konusunda fazlasıyla hevesli görünüyordu.

Cas arkasına bakmadan ormana yürümeye başladı. Nessa'yı bu küçük macerayı daha ciddiye alması için ikna etmeye çalışan Laurent'ın sert sesi kulağına gelince dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. Belki de bir yanı oraya yalnız gitmemekten memnundu.

Ancak dün geceden sonra hâlâ bu maceranın ters gidebileceğini düşünmekten kendini alamıyordu.

Düşmüşköprü'nün güney pazar bölgesi hareketli ve canlıydı, Cas'ın sayamayacağı kadar çok insanla doluydu.

Savian "Karael" gibi birinin dükkân açmasını bekleyeceğiniz türden bir yerin tam tersiydi. Cas, Karael'in böyle göz önünde olmasının *nedeninin* de bu olduğundan şüpheleniyordu; sırf bunu yapabileceğini kanıtlamak. Dokunulmaz olduğunu ve İmparator-Kral'ın Barış Muhafızları'ndan veya ona ansızın bir ziyarette bulunmak isteyebilecek herhangi birinden korkmadığını herkese göstermek için.

Adamın asıl mekânı Pazar Yolu'nun diğer tarafında, Lo-theran Nehri'nin kıyısında yer alıyordu. Nehir sık sık taşarak çevresini sular altında bırakıyordu ama görünüşe göre Karael bunu da umursamıyordu. Sonuçta kendisini korumaya yetecek kadar yasa dışı büyüsü vardı.

Cas ve Laurent yan yana yürüyorlardı, Nessa da hemen arkalarından geliyor, pazaryerinin dört bir yanını evdeyken yaptığı gibi çocuksu bir coşkuyla inceliyordu. Sık sık daha hoş sohbet tüccarlarla konuşmak için duruyordu, öyle ki pazarye-

rinin yarısına geldiklerinde beş kuruş para *ödemedikleri* hâlde birkaç güzel çiçek ve bir kucak dolusu meyve toplamıştı, şimdi de Cas'le Laurent'ı bunları taşımaya ikna etmeye çalışıyordu.

Üçüncü denemesinden sonra Laurent sonunda edip bir avuç dolusu cova dutuyla uzun saplı, kıvrımlı pembe yaprakları olan çiçeği taşımayı kabul etti. Nessa bir süre sonra tekrar uzaklaştı, nehre yaklaşmak ve ara sıra karşı kıyıdan geçen tanıdıklara el sallamak için aşağıya yöneldi.

Laurent, Cas'e bakıp biraz bıkkın bir sesle, "Neden onu bir yıldır evde kilitli tutuyormuşuz gibi davranıyor? Daha önce de pazaryerine gelmişti hâlbuki," dedi.

"Bence gerçekten eğlendiği için böyle davranıyor. Hava güzel, yürüyüş yapmak güzel, hem bazı insanlar doğuştan... mutludur."

Laurent, "Ne tuhaf," dedi boş bir ifadeyle ve Nessa başka bir şeyle meşgulken cova dutlarını bir çalılığa attı.

"Öyle mi?"

"Hem de nasıl."

"Ah, gevşe biraz," diyerek güldü Cas. Laurent sırtıttı ve sonra huysuz tavrını bir an bile bozmadan pembe yapraklı çiçeği paltosunun göğüs cebine soktu.

Cas gözlerini devirse de kendi kendine gülmeye devam etti. Ancak kendi sözleri çığ gibi bir düşünce selini tetiklemişti.

Gevşe.

Dün gece soyduğu adam, arkadaşlarının ona sık sık gevşemesi gerektiğini söylediğini iddia etmişti, değil mi?

O adam... Asra'yla kahvaltı yaptığından beri onu düşünmeye çalışmıştı ama şimdi görüntüler zihninde birbiri ardına canlanıyordu: Ölüm Diyarı'ndaki sis, adamın gözlerindeki buz gibi bakış, taşıdığı tuhaf kılıç, vücuduna saplanan dartlara rağmen zehirden hiç etkilenmemesi, önce hareketsiz kalan ama birden canlanan vücudu... Zihni sayısız anı ve soru işaretiyle dört dönüyordu.

Cas elini kemerindeki keseye götürdü. Bilekliğin sertliğini hissetmek onu biraz olsun rahatlattı. Hareketi fark eden Laurent başını bir kez daha ona çevirdi.

“İyi misin?” diye sordu.

“Harikayım.” Ölüm Diyarı’nda Laurent’i bulduğunda ne kadar solgun ve cansız olduğunu düşünüp o yerin havasının kalıcı etkiler bırakıp bırakmayacağını merak etti. “Ya sen?” diye sordu.

Laurent bakışlarını yeniden önüne çevirdi. “Her zaman.”

“Güzel. O hâlde her şey yolunda.”

Cas, adamın yüzünden belli belirsiz, alaycı bir gülümsemenin geçtiğini gördü ama başka bir şey söylemedi. İlişkilerinin karmaşık olmamasından hoşlanıyordu. Laurent hep mesafeli biri olmuştu. İşine burnunu asla sokmuyordu. Cas’i karanlığın içine kadar takip eder, onu uçurumun kenarından geri çekerdi ama Rhea ve Asra’nın aksine bunların hiçbirisi hakkında derin, uzun konuşmalar yapmazdı. Ayrıca Zev’in yaptığı gibi durmaksızın onunla dalga da geçmezdi.

Arkadaşlarının hepsini farklı sebeplerden seviyordu ama şu an yanındaki ikili bugün en çok *ihtiyaç* duyduğu insanlardı. Sonunda kendine onunla gelmelerine sevindiğini itiraf edebilmişti. Sol tarafındaki kişi ayaklarının yere basmasına yardımcı oluyordu. Arkalarından geleninse bulaşıcı bir iyimserliği vardı, sakinleştirici büyü yeteneğinden bahsetmeye gerek bile yoktu.

Bir an sonra bakışları pencerelerine siyah perdeler çekilmiş bir eve kaydığında Cas, bu büyüye sandığından daha da çok ihtiyaç duyduğunu fark etti.

“Bir ölü daha,” diye mırıldandı Laurent.

Üçü yavaşlayıp bir süre evi izledi. İki kraliyet askeri evin bahçesine yeni giriyordu. Atlarından inip uzun adımlarla kapıya giderlerken evin yan tarafındaki genç bir oğlan, küçük, taş benzer bir şeyleri uzun tuniğinin eteğine dolduruyordu. Bu taşlar muhtemelen alelacele boyanmış, Ölüm ve Yıkımın

İkincil Tanrısı olan Kemik Tanrısı'na, kaybedilen ruha ölümden sonra rahat bir yaşam bahşetmesi için sunulmuş çaresizlik dolu adaklardı. Kapıdaki askerler bu tür yadigârları pek hoş karşılamazdı.

Oğlan evin duvarına sırtını verip saklanırken yüksek bir sesle burnunu çekti. Askerlerden biri başını sese çevirdi.

Cas nefesini tuttu.

Ancak bir dakika sonra kapı açıldığında çocuk ve çıkardığı ses hızla unutuldu.

Cas çocuğun kimi kaybettiğini merak etti –*ebeveynlerinden birini mi? Yoksa kardeşini mi?*– ve yüreği sızladı. Cas'ın kendi anne babasını kaybettiği yaşlardaydı.

Nessa birden kararlı adımlarla yürümeye başladı, dudaklarından mırıltılar dökülürken yumruklarını sıkıp açıyordu. Hava, tıpkı daha önce Cas'ın panik dolu düşüncelerini böldüğü zamanki gibi, doğal olmayan bir şekilde ısınmaya başladı.

Ama Laurent Nessa'nın kolunu yakalayıp onu olduğu yerde tuttu. "Yapamazsın," dedi, gözleri hâlâ eve giren askerlerin üzerindeydi. "İmparator-Kral'ın adamları bu kadar yakındayken olmaz. Bu sadece başımıza bela açar."

"O küçük çocuk..."

"İyi olacak."

Nessa izini saklamak için taktığı eldivenle oynadı. Yüzünde nadir görünen öfkeli bir ifade olsa da Laurent'a karşı çıkmadı ve onu bıraktığında yanından ayrılmadı.

Oğlan ona baktıklarını hissederek yakalanma korkusuyla donakaldı. Sonra kendine geldi ve koşarak kaçmaya başladı, kaçarken düşürdüğü taşlara takılarak tökezledi.

"Kim öldü acaba? Şehrin son zamanlardaki kaçınıcı kaybı bu?" Nessa'nın sesi yumuşak çıksa da içinde yanan öfkeyle doluydu. "Rhea dün gece Madam Rosa'nın evinde bazı gezginlerin sohbetine kulak misafiri olduğunu söyledi. Düşenkaya'da Solgun Hastalık salgını yüzünden kaybedilenlerin sayısının

sadece bu hafta yüze yaklaştığını söylüyorlarmış. Bu da Ziyafet Günü'nden beri neredeyse bin ölüye ulaştıkları anlamına geliyor. Sizce salgın güneşe mi ilerliyor?"

Laurent başını iki yanına salladı. İmparator-Kral'ın müdahalesi, diyarların birbirlerine karşı artan düşmanlıkları ve sorunlarını çözmek için birlikte çalışma arzusunun kaybolması gibi nedenlerden dolayı hangisi gerçek hangisi değil bilemezlerdi.

Cas, Nessa'nın sorularının cevaplarını düşünmek bile istemedi. Tek düşünebildiği Asra'nın bu sayıya dâhil olma olasılığıydı. Gözlerini evden ve siyahlarla örtülü pencerelerinden ayırarak, "Hadi, yola devam edelim," dedi.

Çok geçmeden Lotheran Nehri'nin bükülüp şehirden uzaklaşmaya başladığı noktaya inen dik, kıvrımlı bir patikanın tepesine ulaşılar.

Yağmurdan taşan nehrin kıyısında, kapısına kıvrılarak yükselen bir alev motifi oyulmuş küçük, mütevazı bir ev duruyordu. Karael, Zev gibi Ateşsoylu'ydu. Kapıdaki sembol her ikisinin de avuçlarında taşıdığı sembolle aynıydı ve bu, İmparator-Kral'a ve onun yasalarına karşı açık bir saygısızlıktı.

Evin bahçesinde bir adam, daha doğrusu bir bekçi dolaşıyordu. Cas ve arkadaşları adamın görüş alanından çıkana kadar yürümeye devam ettiler ve tepelerinde kırmızı çiçek demetleri olan bir sıra yüksek ağacın ardında durdular.

Laurent Nessa'ya, "Burada bekle," dedi. Ağaçlar onu gizleyecek kadar gür olsa da evin görülmesine izin veriyordu. Kusursuz bir saklanma yeri idi. Ancak Nessa'nın dudaklarının büzülmesi *saklanma* fikrine katılmadığını gösteriyordu.

"Destek ateşi için," diye ekledi Cas, cesaret verici bir gülümsemeyle gelmekte olduğunu anladığı itirazı kesti. Ceketinden dart tabancasını ve dart kutusunu çıkarıp Nessa'ya uzattı.

“Zev’le atış talimi yapmıştın, değil mi? Bana ondan bile daha iyi bir nişancı olacağını söyledi.”

“Abarttığını biliyorsun,” diye yanıtladı Nessa ancak iltifatından duyduğu mutluluğu gizlemeye çalıştığı aşikârdı. Boruyu alıp ucu tüylü oklardan birini içine koydu, kısa süreliğine gücenmiş gibi görünse de çok geçmeden her zamanki sakın ifadesine geri döndü.

Nihayet işe koyuldular.

Nessa ağaçların arasına iyice gizlenerek ve sessizce hem etrafı görebileceği hem de gerektiğinde ateş etmesine olanak sağlayacak bir noktaya doğru ilerledi.

Cas ve Laurent ise dik patikadan aşağı inerken Nessa’yı ele verme korkusuyla arkalarına dahi bakmadılar. Avludaki bekçiye yaklaşırlarken güneşin ışıkları adamın elindeki bıçağı gözler önüne serdi. Ona doğru yürüdükleri sırada silahını gelişigüzel havaya atıp tutuyordu.

Cas adamı, “Karael’le randevum var,” diye bilgilendirdi.

Elbette randevusu falan yoktu ama mesleğinde hayatta kalmanın ve itibar kazanmanın yolu *hiç* de ait olmadığı yerlere oraya aitmiş gibi davranmaktan geçiyordu.

Adam bıçağı atıp tutmayı bırakmadan onu baştan aşağı süzdü ve uzun bir duraksamanın ardından nihayet, “Pekâlâ,” dedi.

Temkinli adımlarla tekrar ilerlemeye başladılar ama adam göğе doğru attığı bıçağı havada kapıp Laurent’a doğrulttuğunda duraksadılar.

“Üzgünüm ama aynı anda yalnızca bir müşteri alıyoruz. Hanımefendi önce girebilir... *randevusu* varmış ya.” Cas’i bir kez daha baştan aşağı süzdü ancak bakışlarının bu kez pek de kibar olduğu söylenemezdi. Ağzı aralandı, dilini çıkarıp alt dudağında gezdirdi.

İğrenç.

Cas, botunu adamın bacaklarının arasındaki o zavallı organa geçirme dürtüsüne direnmek için çok çaba sarf etti.

“Ya beraber ya hiç,” dedi Laurent, Cas’ın önüne geçip aptal herifin onu görmesini engelleyerek.

Adam cevap vermek için ağzını açtı ama Laurent kalçasındaki kılıcı kınından çıkarıp bekçinin boğazına bastırdı.

“Kuralları ben koymuyorum.” Adam ses tonunu kayıtsız tuttu ama Cas’i süzen gözleri kılıç boğazına bastırıldıkça daha da büyüyordu. “Efendi Karael koyuyor.”

Yan bahçeden iki adam çıktı, peşlerinden de iki kadın. Hepsi silahlarını –kesici aletler ve yaylar– çekmiş, nişan almış ve saldırmaya hazırды.

Laurent ne irkildi ne de kendi kılıcını adamın boynundan çekti.

Cas koluna uzanıp arkadaşını kılıcını indirmeye zorladı. “Sorun değil,” dedi ona.

“Sorun çıkmayacak,” diye onayladı adam, sayıları artık kendi lehine döndüğünden sözleri alaycı bir tona bürünmüştü. “Efendi Karael güzel kadınlara nasıl davranacağını bilir.”

Laurent’in çenesi gerildiyse de kılıcını adamdan uzaklaştırdı ve ağır ağır kınına geri koydu.

Ardından yumruğunu adamın karnına indirdi.

Adam iki büklüm olup dizlerinin üzerine çöktü ve hırıltıyla nefes aldı. İki kadın ve onlarla birlikte gelen adamlardan biri olanlara kahkahalarla güldü. Diğer adam misilleme yapmayı düşünüyormuş gibi görünse de Laurent’a, sivri kulaklarına, beyaz tenine ve garip bir şekilde parlayan gri-yeşil karışımı gözlerine daha yakından bakınca tereddüt etti.

Cas, Laurent’in annesinin insan olduğunu biliyordu. Ama adamın görünüşü daha çok bir elfi andırıyordu; üstelik Moreth Diyarı’ndaki elflerden birini. Tereddüt eden adamın yüzüne bakılırsa o diyarın zorlu çöllerinden gelen elf savaşçılar hakkında pek çok hikâye duymuştu.

Laurent ilerleyip yakındaki bir ağaca yaslandı.

Kimse ona yaklaşmaya cesaret edemedi.

“Acele et,” dedi Cas’e.

Cas derin bir nefes aldı ve göğsünün derinliklerindeki cesareti uyandırmaya çalıştı. Arkadaşlarının da onunla birlikte gelmesi fikrine alışmıştı ve artık Karael’le yalnız buluşmayı dört gözle beklediği söylenemezdi, özellikle de son özel görüşmelerinin çok... şey, *şiddetli* bittiği düşünülürken.

Karael bir bakıma şiddetten doğmuştu; takma adı, şekli bozulmuş ve ilahi Ateş büyüğü tarafından kalıcı olarak siyaha boyanmış sağ eline atıfta bulunuyordu. Bu yanıkların nereden geldiğine dair birçok efsane dolaşıyordu ama en yaygın olanı garip bir kazaydı. Yeni inşa edilmiş bir köprü kanyonun içine çökmüş ve düzinelerce insanı da beraberinde sürüklemişti. O kazada hem erkek hem de kız kardeşi hayatını kaybetmişti. Günler sonra ebeveynleri, büyüleriyle kendilerini yakarak intihar etmişlerdi. Onları ve evlerini saran alevler, geriye kalan tek çocuklarını da *sarmalıydı*.

Ancak yapmamışlardı.

Çünkü birçok hikâyeye göre Karael’in büyüğü yetenekleri, benzersiz güçlerini ortaya çıkarmak için o ânı seçmişti. Sadece bir bilek hareketiyle üzerine yaklaşan alevleri yarıp birkaç ciddi yanıktan başka hasar almadan oradan kaçmayı başarmıştı.

Mazisi Cas’inkine biraz fazla benziyordu; ebeveynleri hastalıktan ve kederden deliye dönmüş, acılarına bir an önce son vermek için şiddete başvurmuşlardı. Cas de evinin patlamaya hazır sonundan kaçmış ve bu süreçte Karael gibi o da birkaç yara izi almıştı. Yani bu tür şeylerin ağırlığıyla yaşamamanın nasıl bir his olduğunu çoğu kişiden daha iyi biliyordu.

Ancak trajik geçmiş adamın tam bir piç olduğu gerçeğini mazur göstermiyordu.

Eve girer girmez Cas’in teni karıncalanmaya başladı. Kendini burası için ne kadar hazırlamaya çalışırsa çalışsın bu his hiç değişmemişti.

Karael oturma odasının köşesindeki masanın üstüne eğilmiş, gergin gözleri ve tel tel saçları olan bir kadınla hararetli bir şeyler konuşuyordu. Cas'i görür görmez gergin kadını susturmak için parmağını kaldırdı.

"Casia." Cas adamın çarpık gülümsemesini loş odanın diğer ucundan bile görebiliyordu. "Bu zevki neye borçluyum?"

Cas odaya girip şöminenin parlak ışığına doğru ilerledi. Bir zamanlar elini sarıp kararmasına neden olan o ilahi alevler aynı zamanda yüzünü dağlamış, sağ tarafında daha az korkunç ama yine de belirgin bir yıkıma yol açmıştı. Derisini tam anlamıyla kavurmamış, sadece ışık vurduğunda bazı kısımlarının tuhaf bir şekilde parlamasına neden olmuştu.

Cas selam vermekle vakit kaybetmedi. "Sana hoşuna gideceğini düşündüğüm bir şey getirdim."

"Öyle mi?"

Odaya temkinli bir bakış attı.

"Gel o zaman," dedi Karael yılışık bir sesle. "Yapacak başka işlerim var, biliyorsun."

Cas bilekliği kemerindeki keseden çıkarıp adama uzattı.

Karael'in onu aceleci ama ihtiyatlı bir tavırla elinden alması Cas'e parlak bir nesne gören kargaları anımsattı. Bir an ilgiyle bilekliği süzdü, sonra daha iyi incelemek için parlak metali şömineye yaklaştırdı. Alevler elinin bir hareketiyle büyüyüp daha da parlak yanmaya başladı.

Cas odanın kenarlarındaki hareketlenmeyi hissederek gerildi. Görmezden gelinemeyecek kadar çoktu. Daha parlak yanan ateşe rağmen etraf net görülemeyecek kadar karanlıktı ama gölgelerde gizlenen en az beş kişi daha sayabiliyordu.

Ellerini yumruk yaparak hareketsiz tutmaya çalıştı. Kendisini sakinleştirmek için sık sık kullandığı tanıdık ritmi yakalamak istiyorlardı ama o buna izin vermedi, bu odadaki hiç kimsenin içini kemiren kaygının izlerini görmesine izin vermeyecekti.

Asra'nın iyiliği için korkusuz olabilirdi ve *olacaktı* da.

Uzun bir suskunluğun ardından Karael, “Güzel parça,” dedi, gölgelerin arasındaki silüetlerden birini çağırıp bilekliği ona attı. Cas tam rahat bir iç çekecekti ki Karael sözlerine devam etti, “Ama hâlâ geçen aydan kalma borcun var, unutma. Yani bununla pek de ödeşmiş sayılmayız, değil mi?”

“Bütün borcu kapayamayacağını biliyorum ama...”

“Ama daha fazlasını istemek için buradasın.” Şöminenin önündeki sandalyelerden birine oturdu, ayağını dizinin üzerinde atıp arkasına yaslanarak çenesini eline dayadı. Cas’e de karşısındaki sandalyeye oturmasını işaret etti.

Cas kaskatı kesilen bedeniyle sandalyenin ucuna ilişti, sırtındaki hançerle cebindeki Ateş kristalinden başka bir şey düşünemiyordu.

“Çünkü *bu yüzden* buradasın, değil mi?” diye sordu Karael. “Yakışıklı yüzümü özlediğin için geldiğini sanmıyorum.”

“Ben...”

“Hüzünlü hikâyeni dinleyelim bakalım.”

Cas boğazını temizledi. “Hikâyeyi zaten biliyorsun, Savian. Asra’nın yalnızca Vahşi Orman’ın derinliklerinde yetişen Prizmasoylu çiçeklere ihtiyacı var ve oraya gidip onları kendi başıma toplayamam. Benim, hatta *senin* gibi birinin bu toprakların daha derinlerine girmeye kalkışması intihar olur.”

Büyüyle dolu bitkileri, kristalleri veya Vahşi Orman’da yetişen diğer şeyleri toplamak için gereken uzun süreyi içeride *geçirebilenler* ancak bu tür şeyleri yapmayı meslek hâline getirenlerdi. Uygun, pahalı ekipmanları olan ve bölgenin dengesiz enerjisiyle baş etmek için yıllardır eğitim görenler.

“Fakat sana oradan sık sık ganimet getiren bağlantıların var,” diye devam etti Cas. “Bunu biliyorum.”

“Evet. Ama aynı zamanda pahalı tedarikçilere de para ödemem gerektiği göz önüne alındığında, bu ganimetlerden herhangi birini neredeyse yok pahasına sana vermeye devam etmek benim için zarar olur.”

“Daha çok ödeme alacağım, çok daha fazlasını...”

“Geçen ay da öyle demiştin.” İç çekti, daha önce konuştuğu kadından dumanı tüten bir kupa aldı ve tek dikişte içtikten sonra dikkatini tekrar Cas’e çevirdi. “Son zamanlarda pek kazançlı iş bulamıyorsun sanırım? Şanlı *Greythorne* dokunuşunu kaybediyor.”

“Hayır, kaybetmiyorum,” diye tersledi Cas.

“Ama dokunuş demişken...” Kupayı yanındaki masanın üzerine koydu ve hafifçe eğilerek iki ayağını da yere indirip dirseklerini dizlerine dayadı. Gözleri kızın üzerinde gezinirken uzun ince gölgesi arkasındaki duvara düşüyordu. “*Alternatif* ödeme yöntemlerine elbette her zaman açığım.”

Cas kaşlarını çatı. “Bu, borcumdan fazlasını ödemek olur, kusura bakma ama bunu yapamam. *Zarar ederim*, anlarsın ya.”

“Gerçekten bedeninin bana borçlu olduğun muazzam miktardan daha değerli olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Evet. Ve seni temin ederim ki benim gerçek *değerimi* karşılayamazsın.”

“Belki karşılayamam.” Dudakları meşum bir gülümsemeyle kıvrıldı ve bir kez daha sandalyesinde arkasına yaslandı. “Ama gerçekten denesek bir anlaşmaya varabileceğimizden eminim.”

“Ya da belki bu ön sevişmeyi atlayıp doğrudan boğazını kesmeye geçebilirim,” dedi Cas tatlı bir gülümsemeyle. “Sonuçta ikimiz de aramızdaki ilişkinin böyle biteceğini biliyoruz, değil mi?”

Karael güldü. “Pek olası değil, hayatım. En azından karşılığında birkaç yerini kesmeden olmaz.”

Cas bakışlarını Karael’den ayırmasa da göz ucuyla tekrar bir hareketlenme gördü. Saydığı ilk beş kişiye birkaç kişi daha katılmış gibiydi.

Buraya tek başına gelmeyi kabul ederek aptallık etmişti.

“Adamlarım derin kesikleriyle ünlüdür. Çekinmeden sana gösterebilirler.” Karael artık gülmüyordu. Dudakları gergin bir

çizgi hâline gelmişti, bu hâli mumsu, biçimi bozuk derisinin ateşin ışığında daha belirgin parlamasına neden oluyordu.

“Borçları kapamam için bana bir hafta daha ver, vaktine değmesini sağlayacağım.” Sesini bir yalvarıştan çok emir verir gibi çıkarmaya çalıştı. Ama Karael’in ağzının o yaralı köşesinin yukarı kıvrılmasına bakılırsa Cas pek başarılı olamamıştı.

Karael ayağa kalktı.

Cas’ın eli sırtındaki hançere kaydı.

“Yerinde olsam ona dokunmazdım.”

Cas donup kaldı.

Adam kendi kısa kılıcını çekti. Kabzasını kavrar kavramaz kılıç ateş kırmızısıyla yanarken adam tehditkâr bir bakışla Cas’i olduğu yere mıhladı. “Ee,” dedi neşeyle, “seninle ne yapacağım, Greythorne?”

Cas’ın eli tekrar hançerine uzandı.

Adamın kılıcı çok daha hızlı hareket etti. Ucunu göğsüne, kalbinin hemen üstüne bastırdı. “Uslu dur,” diye emretti Cas’e. “Buraya son gelişinde olanları tekrarlamayalım.”

Son gelişinde Cas, yüzünün sol tarafına sağdaki yara izleriyle uyumlu yeni bir yara açmıştı. Şimdiden büyük oranda iyileşmiş gibi görünüyordu. O kadar da derin değildi ama yine de bunun bedelini çok pahalıya ödemişti çünkü Karael onunla olan ilişkisini tamamen kesmiş, iş yapmak bir yana, aylarca onu *görmeyi* bile reddetmişti.

Kısa süre önce ona ateşkes şansı teklif etmiş, geçen hafta uyurken odasına bir mesaj bıraktırmıştı. Cas ilk başta bundan rahatsız olmuştu. *O anlamadan odasına girip bir not bırakmışlardı ki?* Ama nota işlemiş Ateş büyüü kartın ellerinde yanmasına neden olduğunda Cas bu piç kurusunu bir kez daha ziyaret etmeye çoktan karar vermişti.

Çünkü o son kavgalarından sonraki aylar Asra için çok zorlu geçmişti. Hastalığını hafifletecek ilaç olmadığından her zamankinden daha sert ve hızlı bir şekilde çökmeye başlamıştı.

Cas bundan kendini sorumlu tutuyordu. Karael'le son görüşmesinde öfkesini kontrol edebilseydi, o zaman...

Hayır.

Şimdi bunu düşünmeyecekti.

Bu ziyaretin verimli geçmesi şarttı. Cas buna muhtaçtı.

Böylece şimdilik kılını bile kıpırdatmadan adamın karşısında dikilmeye devam etti. Seçeneklerini ölçüp biçti. Karael'in kılıcı hafif dokunuşlarla göğsünde gezindi, tunik kumaşını çekiştirse de yırtmadı. Cas boncuk boncuk terlemişti. Terlemesine ve kızarmasına neden olan bıçağın Ateş büyüğü müydü yoksa kendi kaygısı mıydı, emin değildi.

Sonunda dokunuşlar durdu ve adam kılıcını Cas'ın arkasında duran birine doğrulttu. Cas onun kim olduğunu görmek için başını çevirmeye cesaret edemedi. Karael'in arkasındaki kişiye başıyla işaret vermesini izledi.

Sonra bot sesleri uzaklaştı ve bir dakika sonra elinde küçük bir deri keseyle Karael'in yanına bir adam geldi. Cas, Karael kesenin ipini çözdüğü anda içinde ne olduğunu anlamıştı; Prizma çiçeklerinin acı, mide bulandırıcı kokusunu bir kilometre öteden bile alabilirdi.

"Elinde varmış," dedi soluk soluğa.

"Elbette var. Çünkü belli ki senin aksine ben işimde iyiyim."

Cas kaşlarını çatıyorsa da dilini tuttu.

"Her neyse, bu getirdiğin *çok* hoş bir bileklik ve bugün kendimi oldukça cömert hissediyorum, bu yüzden sana bu kesenin tamamını vermeye hazırım..."

Cas gözlerini şüpheyile kıstı.

"Tek yapman gereken biraz yalvarmak."

"Sana hiçbir şey için *yalvarmam*."

Omuz silkti. "Keyfin bilir. Şahsen bu çiçeklere *ihtiyacım* yok. Belki de sadece bu seferlik zarar etmeyi göze alabilirim..." Elini kaldırdı ve parmaklarını büktü. Dudaklarından Ateşsoylu dilinde bir fısıltısı dökülürken şöminedeki alevler emriyle daha

da yükseldi. O kadar hararetli bir şekilde yanıyordu ki Cas'in gözleri sulandı.

Karael ateşe yaklaşıp değerli çiçeklerin bulunduğu keseyi salladı.

"Bekle." Cas hızla ayağa fırlayıp odanın diğer ucuna koştu. "Yapma... Onları yok etme. Lütfen."

"Sonunda *lütfe*n dedin. Aferin." Cas'e döndü, başını yana eğdi ve sert ahşap zemini işaret etti. "Ama şimdi aynı terbiyeyi dizlerinin üstünde göstermeni istiyorum."

Cas'in tüyleri diken diken oldu. *Kendisi* için asla yalvarmazdı. Hayatı için bile.

Ama endişelendiği şey kendi hayatı değildi.

Ve bunu karşısında duran adam da biliyordu.

Kollarını alaycı bir şekilde sallayarak küçük bir reverans yaptı ve tek dizinin üstüne çöktü. Ardından diğer dizini de yere yasladı. Yumruk yaptığı elleri, Karael'in karnına bir tane geçirmemek için gösterdiği çabadan titriyordu ama onları zeminine bastırmayı başardı.

"Bu açıdan çok güzel görünüyorsun." Karael Cas'in yanına diz çöktü ve bir an için kızın yanağını avuçladı, ardından bir avuç saçını kavrayıp ona bakması için yüzünü yukarı kaldırdı.

Cas dişlerini sıkarak gülümsedi. "Sen de bu açıdan hâlâ bir piç gibi görünüyorsun."

Adam onu bıraktı ve bir kez daha ayağa kalkarak doğruldu. Oda kısa bir süreliğine tamamen sessizleşti.

Sonra bir hareketlilik oldu ve Karael kılıcını Cas'in alt dudağına dayadı. Daha da kaldırıp ucunu dişlerinin arasına sokarak yüzündeki o acımasız gülümsemeyi böldü. Kılıcın kenarlarındaki çiziklerle dilindeki soğuk, metalik tat kızı ürpertti.

"Şu ağzın bugün sabrımı sınıyor," diye mırıldandı Karael. "Görünüşe göre *meşgul* olacak bir şeye ihtiyacı var."

Odanın dört bir yanından meşum kahkahalar ve fısıltılar yükseldi.

Adam kılıcı ağzına iyice bastırıldığı için Cas ona cevap veremedi. Metalin ısınarak ağzından boğazına kadar bir yol açmasının önünde hiçbir engel yoktu. Ama Karael bunu yapmazdı.

Değil mi?

Geçmişleri karmaşık olsa da eskiye dayanıyordu ve aralarındaki birkaç fiziksel kavga küçük yanıklar ve sıyrıklardan daha büyük bir şeye dönüşmemişti. Ama yine de...

Açılan arka kapının gıcirtısı Karael'in kılıcını sesin geldiği yöne savurarak Cas'in ağzından yanağına doğru uzanan bir kesik açmasına neden oldu. Kılıç kıpkırmızı parıldarken kavurucu sıcaklığının acısı Cas'in yanağında açtığı kesiklerin sızısını gölgede bıraktı. Cas dudağını ısırarak bağırma dürtüsünü bastırdı ve yanan etinin kokusu havayı doldurduğunda boğazına yükselen safrayı yuttu.

Karael, kılıcını Cas'in yüzüne dönük tutarak kapıya ve az önce içeri giren kadına baktı. Kadın, Cas'in Ateşsoylu dilinde olduğunu düşündüğü bir şeyler söyledi. Karael aynı dilde kısa ve öz bir cümleyle ona karşılık verince kadın telaşla kapıyı kapayıp kilitleyerek sağdaki koridorda gözden kayboldu.

Karael daha sonra kendisine Prizma çiçeklerini getiren adama döndü.

Cas adamın bileğinde bir işaret olduğunu fark etti.

Aceleyle fısıldanan bir büyüünün ardından işaret parlamaya başladı ve şekli daha belirgin hâle geldi: *Hava*. Hava'nın düşmüş ruhu tarafından işaretlenenlerin en güçlüleri görüntü ve mesajlardan daha fazlasını taşıyabilirdi: Nesneleri, hatta *insanları* fiziksel olarak uzak yerlere götüren portallar açabilirlerdi.

Ve bu adam görünüşe göre türün en güçlülerinden biriydi çünkü birkaç dakika içinde büyüyle bahsi geçen portallardan birini yaratmıştı. Yıpranmış ahşap zeminden açık yeşil renkli buhar ve dumandan oluşan bir şey yükseldi ve bir süre sonra katılaşarak parlak, kapıyı andıran bir geçit hâline geldi.

Cas'ın ağzından ve yanağındaki yanıktan kan damlıyordu. Çenesindeki gerginliği gevşetmek için ağzını daha geniş açmaya çalıştığında dudaklarından kaçan acı dolu, ürpertici iniltiye engel olamadı.

Karael ona baktı. Dikkati dağılmış olsa da ifadesi bir an için kendini beğenmiş bir hâl aldı. “Eh, en azından geçen sefer bana bıraktığın o iğrenç küçük kesikten sonra bir nebze de olsa ödeştik, değil mi?”

Cas topuklarından destek alarak ayağa kalktı. Gözleri Karael'in hâlâ sımsıkı tuttuğu küçük keseye takıldı. Sonra yavaşça yüzüne, odanın içinde hızla gezinen gözlerine ve Cas'ın nadiren tanık olduğu endişeyle kırıışmış alnına kaydı.

Adamın dikkati yine dağılmıştı.

Sayıca üstünlerdi.

Ama Karael'in *dikkati dağılmıştı* ve Cas adamın elinde değerli çiçeklerle dolu bir keseye o portaldan geçip gitmesine izin vermeyecekti.

Karael daha fazla emir yağdırmak için ondan uzaklaştığı an Cas hançerine uzandı. Hareketi çevik ve yıldırım kadar hızlıydı. Güvenilir hançerini adamın boğazına dayamasına *birkaç santim* kalmıştı ki...

Karael son saniyede önünden çekilerek dizini Cas'ın karnına doğru savurdu. Ancak Cas geri çekildiği için dizi kalça kemiğine çarptı, darbe kızı yavaşlatan sarsıcı bir acıya neden olsa da onu durdurmaya yetmedi. Diğerlerinin Karael'in yardımına koştüğünü hissetti. Ona ulaşmalarından önce adama vurmak için en fazla bir şansı daha olduğunu biliyordu.

Bir kez daha boğazına atıldı. Saldırının pervasızlığı Karael'i hazırlıksız yakalamış gibiydi. Darbeyi ön koluna attığı iyi zamanlanmış bir yumrukla savuştursa da bu, Cas'ın diğer hamlesinden kaçmasını engelledi. Cas'ın yumruğu adamın göğüs kafesinin hemen altına indi. Karael iki büklüm olurken Cas vücut ağırlığını kullanarak onu geriye düşürdü. Birlikte duvara

çarptıklarında Cas botunu sert yüzeye dayayarak adamı altında hareketsiz bırakmak için gereken gücü aldı.

Karael değerli çiçeklerle dolu keseyi hâlâ sımsıkı tutsa da kolu açıkta ve savunmasız kalmıştı.

Cas hançerini sert ve hızlı bir darbeye bileğine sapladı.

Kolu acıyla kasılan adam bileğini çekince üzerlerine kan sıçradı.

Ve kese yere düştü.

Cas keseyi kapar kapmaz adamdan uzaklaştı. Keseyi kemerindeki torbaya koyup emniyete almayı başardığı anda Karael'in yordakçılarından ikisi onu yakalayıp kollarını acı verici bir şekilde arkasında büktü.

Karael kanayan bileğini tutarak ayağa kalktı.

Odadaki kargaşaya rağmen adam ağır adımlarla kıza yaklaştı. Adamlarından ikisi çoktan Havasoylu portalının içinde gözden kaybolmuştu ve diğerleri de onları takip etmeye hazırlanıyordu. Karael âdeta portalın varlığını unutmuştu, gözlerini Cas'ten ayırmıyordu. Tam önünde durdu ve bir kez daha çenesini avuçlayıp bakışlarını yüzüne çevirdi. Bileğinden akan kan Cas'inkine karışarak yere damladı.

"Bunun bedelini çok ağır ödeyeceksin," dedi alçak bir sesle.

Çenesini sıktığında Cas gözlerini kapama dürtüsüyle mücadele etti, adamın zar zor kontrol altına aldığı öfkesi parmaklarının titremesine neden oluyordu.

Bahçeden sesler yükseldi.

Adam Cas'in çenesini serbest bıraktı. "Bırakın gitsin... şimdilik." Konuşurken öldürücü bakışlarını yüzünden ayırmadı. "Cezasını aceleye getirmek istemiyorum. Tadını çıkarmak için geniş bir zaman ayırmalıyım."

Adamları sözlerine itaat ederek kaçmak için diğerlerine katıldılar. Onlar birer birer portalın içinde kaybolurken Cas kısa, korkunç bir an boyunca Karael'le baş başa kaldı. Arkasındaki şömüne bir kez daha parladı ve Cas, çocukluğunun

geçtiği evin alevler içinde kalışıyla ilgili hikâyeleri hatırlayarak bir an için panikledi.

Adam birkaç parmağını kaldırıp uçlarını birbirine bastırdı ve bir şeyler fısıldadı...

Ateş birden söndü.

Pencereler perdeyle kapalı olduğundan artık odadaki tek ışık onu bekleyen portaldan geliyordu.

“Tekrar görüşmek üzere,” dedi Karael.

Bir anda gözden kayboldu ve portal birkaç saniye sonra çökerek odayı karanlığa gömdü.

Cas dudaklarındaki kanı sildi. Birkaç denemeden sonra derin, nispeten normal sayılabilecek bir nefes almayı başardı. Neredeyse gülümseyecekti. Bunun daha sonra acı sonuçları olacaktı. Ama şimdilik hâlâ hayattaydı *ve* büyülü çiçeklerle dolu keseyi ele geçirmişti.

Ancak az önceki görüşmelerinin tuhaflığını idrak ettiğinde galibiyet hissi kısa sürdü.

Karael neyden kaçmıştı?

Kaçmak ona göre değildi. *Hem de hiç*. Hâlâ hareketlerini anlamlandırmaya çalışırken aniden biri kapıya vurmaya başladı. Bu vuruşa eşlik eden gür ses tanıdık değildi. Korku, buz gibi elini Cas'ın sırtından aşağıya indirerek ciğerlerindeki havayı dondurdu.

Aklına Karael gibi canavarların kaçmasına neden olacak tek bir şey geliyordu.

Daha büyük canavarlar.

Ön kapı açılıp da İmparator-Kral'ın dilini konuşan iki adam içeri girdiğinde Cas odanın en karanlık yerine çekilmeyi başarmıştı. *Barış Muhafızları.*

Daha sonra üçüncü bir adam geldi.

Onu *tanıyordu.*

Dün gece soyduğu adam kapı eşiğinde duruyor, arkasından vuran güneş onu gölgede bıraksa da her yönüyle önceki akşamki kadar iri ve korkutucu görünüyordu.

Neredeyse Karael'le uğraşmayı tercih eder hâle gelmişti; en azından o *bildiği*, anlayabildiği bir düşmandı.

Sessizce küfrederek odanın duvarlarını tuta tuta usulca ilerledi, karanlığın içinde yolunu bulmaya çalışırken parmakları metal bir kapı tokmağına değdi. Kapı açılırken yüksek sesle gıcırdadı ama Cas dışarı fırladı ve onu duyup duymadıklarını görmek için arkasına bakmadan hızla koştu.

Karşısında bulduğu manzara, kaçtığı manzaradan pek de farklı sayılmazdı; bir düzine asker ön bahçeyi istila etmişti. İkisi Nessa'yı esir almıştı, geri kalanıysa Nessa'yla öfkeli Laurent'in

arasında duruyordu. Çok daha fazlasıysa tepeden aşağı iniyordu. Sayamayacağı kadar çoktular. Ne kadar kızgın ya da güçlü olursa olsun, bu durum Laurent'ın lehine sonuçlanmayacaktı.

Askerlerin çoğu hâlâ görüş alanı dışında olduğu için Cas tereddüt etti.

Arkasında önce ayak sesleri, sonra da handaki adamın sesini duydu. Cas'e kalırsa sesi fazlaca kendinden memnun geliyordu. "Azalea'ydı, değil mi? Sanırım bunlar da suç ortaklarından bazıları?"

Cas arkasını dönerken yüzüne ifadesiz bir maske takındı. "Aslında onları hiç tanımıyorum."

"Öyle mi? O hâlde onları küçük bir sorgu için yanımızda götürmemizin sakıncası olmaz, değil mi?"

"Hem de hiç olmaz."

"Pekâlâ." Adam acele etmeden yanına geldi. "Ama bil diye söylüyorum, sorun çıkarmadan *tutuklanmayı* kabul etmen karşılığında memnuniyetle salınmalarını emredebilirim."

Birkaç saniye içinde Cas'in nabızı önce hızlandı, sonra tekledi ve ardından sabit ama hızlı bir ritim tutturdu. "Peki tam olarak ne için tutuklanıyorum?"

"Kraliyete karşı hırsızlık suçundan elbette."

"Kraliyete karşı... hırsızlık suçu mu?"

Adam Cas'e kısa bir bakış attı ancak bunun dışında dikkatli gözlerini önlerindeki manzaradan hiç ayırmıyordu. Başka bir söz söylemeden veya kıza bakmadan bileğini örten eldiveni çıkarıp Cas'in dün gece göremediği o izi ortaya çıkardı. Koyuydu, taze bir morluğa ve içinden gölgeler geçen bir kafatasına benziyordu.

Bu görüntü karşısında Cas'in nefesini tutması ve bayılmamak için ayaklarını altındaki çimli zemine daha sıkı basması gerekti. Çünkü artık adamın kim olduğunu anlamıştı ve o sadece Madam Rosa'nın tavernasında flört ettiği sıradan bir asker değildi.

Bir *Ölümle Konuşan* vardı karşısında. İmparator-Kral'ın sağ kolu. Aynı zamanda bir nevi efsane sayılırdı. Eski İmparator-Kral'ın derhâl katletmediği birkaç Marrsoylu'dan biriydi ve bunun nedeni yalnızca hükmettiği büyüünün çok güçlü olmasıydı. Bu, Kemiksoylulardan gelen bir büyü, Ölüm ve Yıkım'ın İkincil Tanrısı Kerse tarafından seçilmiş birkaç kişiye bahşedilmiş bir güçtü.

"Kahretsin," dedi Cas olacaklar kafasına dank ettiğinde; arkadaşlarının maruz kalacağı *sorgulama* büyük ihtimalle bizzat İmparator-Kral tarafından yapılacaktı.

Nessa'nın elindeki tüy biçimli işareti düşündü.

İmparator-Kral'ın, büyü gücü zayıf olan Nessa'nın hayatını bağışlanmaya değer bulması pek olası değildi. Doğuştan gelen büyüünün sözde *kötülüğü*, imparatorluğa ve hükümdara getirebileceği faydaya ağır bastığı için onu yok edilmesi gereken başka bir hastalık olarak kabul edilecekti.

"Adım Elander Revenmar," dedi, Cas'in ne yazık ki tüm aptallığıyla soyduğu adam. "İmparator-Kral Varen de Solasen'in İlk Ölümle Konuşan'ı ve Büyük Ordu'nun Barış Muhafızı alayının komutanı."

"Tanıştığımıza memnun oldum."

Adam, Cas'in sesindeki alaycı tonu fark ettiyse de belli etmedi. "Artık doğru düzgün tanıştığımıza göre," diye devam etti, "baştan alalım, olur mu? Hatta birbirimize karşı medeni bile davranabiliriz. Dediğim gibi, buraya yalnızca seni aramak için geldik. İtaat ettiğin sürece arkadaşların gitmekte özgür."

Cas artık onları tanıımıyormuş gibi davranma zahmetine girmiyordu. Hatta bir anlığına adamın teklifini değerlendiriyormuş gibi bile davrandı. Sonra gözleri Laurent'inkileri buldu ve elfin hafifçe başını salladığını gördü.

Cas yüzündeki ifadeyi gayet net anladı.

Bedeli ne olursa olsun savaşarak öleceğiz.

"Ee?" diye üsteledi Elander.

“Uzun uzadıya düşündüm taşındım,” diye yanıtladı Cas.
“Sonuç?”

“Her ne kadar cömert olsa da bu teklifi kabul edemeyeceğim.”

O yakışıklı ve kendini beğenmiş gülümsemesi soldu. “Bunu olması gerekenden daha zor hâle getireceğini biliyordum.”

“Çok az zaman geçirmiş olmamıza rağmen beni çok iyi tanımışsın. Garip bir şekilde bundan gurur duydum.”

“Duyma.” Adam iç çekerek diğer elindeki eldiveni çıkardı ve ikisini de ceketinin cebine soktu. “Hepsini tutuklayın,” diye emretti.

Her iki yanındaki adamlar Cas’in üzerine yürüdü. Cas uzattıkları kollarının altından geçip Nessa’ya koştu ve onu yakalamaya çalışan üçüncü bir adamdan kaçmak için etrafında döndü. Hançerini çekip Nessa’yı tutan iki adamdan daha iri olanına saldırdı. Savurduğu hançer hedefini ıskalasa da adamı geri çekilmeye zorlayacak kadar yaklaşmış, bu esnada adamın Nessa’yı tutan eli gevşemişti.

Kolu serbest kalan Nessa dirseğini daha iri olanın yüzüne geçirdi. Onu tutan ikinci adam kaybı telafi etmek için tutuşunu yeniden ayarlamaya çalıştı ama Nessa daha hızlıydı; döndü ve avucuyla burnuna vurdu.

Adam kanayan burnunu tutarak geri sendeledi. Cas karnını tekmeleyerek dengesini iyice bozdu. Sırtı yere çarptığında, Cas kalçasındaki kılıcı tutup çekti ve Nessa’ya verdi.

Nessa, fiziksel olsun olmasın her türlü dövüşten nefret etse de kılıç kullanmada doğuştan yetenekliydi. *Korkunç derecede* yetenekli. Böylesine narin görünen minyon bir kadın tarafından alt edildiklerini fark eden insanların yüzlerindeki şaşkınlığı görmek Cas için her zaman büyük bir keyif olmuştu ve bu seferki de istisna değildi. Nessa’nın saldırdığı iki adamın şok edici küfürlerini dinleyecek ve onlara gülecek kadar duraksamayı ihmal etmedi.

Ardından yeniden etrafa göz gezdirmeye başladı, kendi küçük kılıcı için yeni bir hedef arıyordu. Üzerlerine gelen kalabalığı keserek ilerlemeye devam etti. Hançeri durmadan askerleri kesip deldi ve kısa süre sonra her şey öğle güneşinin artan sıcağında vücut ve kan dolu bir bulanıklığa dönüştü.

Laurent ona seslendiğinde Cas arkasına döndü ve yamaçta, çektiği okuyla onu hedef alan bir kadın gördü.

Serbest kalan okun sesi, etrafındaki kaosa rağmen şaşırtıcı derecede yüksekti. Cas kendini yere attığında ok süzülerek üstünden geçti. Bir asker Cas'in beceriksizce yere düşmesinden yararlanmak için harekete geçti ama Cas yuvarlanarak dizlerinin üzerinde doğruldu ve hançeri adamın baldırına sapladı. Dudaklarından dökülen acı dolu haykırımlar sağır ediciydi. Cas hançeri hızla çekip kurtardı ve yarı tökezler, yarı emekler vaziyette bu korkunç gürültüden uzaklaştı.

Kendini toparlayıp dengesini yeniden sağladığında Laurent'ı gördü. İki adam ayaklarının dibinde baygın yatıyordu ve elinde iki kılıç tutuyordu. Biri ona aitti. İkincisiyse çalıntıydı. Bir anlığına göz göze geldiklerinde çalıntı olanı Cas'e uzattı. Cas yanına koşup kılıcı alırken Nessa alt ettiği son askerden dans eder gibi dönerek uzaklaşıp yanlarına geldi.

Kalan Barış Muhafızları etraflarını sararken üçü sırtlarını birbirine verdi.

Fakat muhafızların hücum etmesine kalmadan Ölümle Konuşan kalabalığı yarararak öne çıktı.

Bakışları Cas'e kenetlendi.

"Bu kadar yeter." Sesi şimdi alıştığı rahat, muzip tondan çok uzaktı.

Cas bakışlarını hızla arkasında ve her iki yanında duran, vücutları gergin ve en ufak emirle saldırıya hazır hâlde bekleyen çok sayıda askerin üzerinde gezdirdi. Sayıları giderek artıyor gibiydi. Silahlarını alıp yere serdikleri her asker için üç tanesi daha geliyordu sanki.

Kendini Ölümle Konuşan'ın önceki teklifini ciddi ciddi değerlendirirken buldu.

Nessa sanki bunu hissetmişcesine o herhangi bir şeyi kabul edemedi. Cas'ın önüne fırladı. Belli belirsiz titreyen kollarıyla kılıcını İmparator-Kral'ın Ölümle Konuşan'ına doğrulttu. Güneş ışığı kılıca vurarak metalin üstündeki pıhtılaşmış kan damlalarını aydınlatıyordu.

Ölümle Konuşan, sakın bir tavırla elini Nessa'ya uzattı. Elindeki işaret hafifçe parlıyordu.

Nessa'nın vücudu ânında kaskatı kesildi. Hava titreşti. Gökyüzü kararır gibi oldu ve Nessa başını tutarak dizlerinin üstüne çöktü. Dudaklarından korkunç, gırtlaktan gelen bir ses yükseldi.

“Ona ne yapıyorsun?” diye bağırdı Cas, Laurent'la birlikte Nessa'nın başına çökerken. Laurent, kızın uyuşmuş bedenini kaldırıp sallanan başını göğsüne bastırırken Cas öfkeli bakışlarını Ölümle Konuşan'a çevirdi.

Adamın gözleri tuhaf görünüyordu; gökyüzü gibi maviden griye doğru kararmışlardı âdeta. Cas –bu sefer daha yüksek sesle– tekrar bağırdı ve adam gözlerini kırıştıtırıp o tuhaf bakışlarını bir kez daha ona çevirdi.

Ancak cevap vermedi.

Cas ayağa fırlayıp kılıcını çekerek atıldı. Kılıcını savurduğunda adam geri sıçradı. İnsan dışı görünen bir zarafetle neredeyse havada süzölmüştü. Bakışlarını Cas'e kilitlemişti. Sorusuna yine cevap vermese de bir an sonra büyüü Nessa yerine ona uzandı ve âdeta Cas'i parçalayıp bedeninin içinden onu kavradığında Cas iliklerine kadar donarak ölüyormuş gibi hissetti.

Bu acımasız ürperti çok geçmeden bütün vücudunu sardı. Gözleri geçen gece ona karşı kullandığı Buzsoylu kılıcı aradı. Ama kalçasında bir kılıç olmasına rağmen ona benzemiyordu.

Üzerindeki büyüünün başka bir güç olduğunu fark etti.

Bu, Ölüm büyüydü.

Adamın *doğuştan* gelen gücü.

Çok geçmeden hissettiği şey sadece *soğuk* olmaktan çıktı. Şimdiye kadar hissettiği bütün sıcaklık vücudundan çekilmiş gibiydi. O ölümcül soğukta sadece birkaç saniye geçirmiş olsa da bir daha asla sıcaklık hissini duyamayacağından emindi. Ciğerleri önce buz, ardından ateş ve külle dolarken gökyüzünün öncekinden daha da karardığına emindi.

Nefes alamıyordu.

Ama hâlâ hareket edebiliyordu.

Bu yüzden inatla tekrar adamın üzerine atıldı.

Eli adamın yüzüne, o tuhaf, büyüyle kararmış gözlerine uzandı; onları yuvalarından çıkarmak istiyordu. Parmaklarını göz yuvalarına bastırmak ve konsantrasyonunu bozup büyüünü kırmak için ne gerekiyorsa yapmak.

Parmak uçları tenini bulup sıkıca kavradı. Birkaç saniye sonra garip –âdeta yay ipinin kopmasını andıran– bir ses bedeninde yankılandı, ardından aralarında bir enerji ve ışık patlaması oldu.

Cas geriye sendeledi. Hâlâ nefes almakta güçlük çekiyordu ama içini saran buz erimeye başlamıştı. Gökyüzü aydınlanmış, güneş eskisinden daha parlak geri dönmüştü.

Ölümle Konuşan Cas'e sanki güneşin ta kendisiymiş de onu bugüne kadar hiç görmemiş gibi büyük bir şaşkınlıkla bakıyordu. "Bunu nasıl yaptın?" Sesi sadece ikisinin duyabileceği bir fısıltıdan ibaretti.

"Bu da *neydi* böyle?" Nessa'nın titreyen sesi çok daha yüksekti ama uzaktan geliyordu.

Cas ikisine de cevap vermedi çünkü her iki sorunun da cevabını bilmiyordu.

Ölümle Konuşan hâlâ ona bakıyor, hâlâ Cas kadar şaşkın görünüyordu. Elindeki işaret parlıyordu.

Sonunda elini indirip boğazını temizledi. Görünüşe göre Cas'in dokunuşuyla kaybettiği sözcükleri, soğukkanlılığı ve

buyurgan sesi bulmaya çalışıyordu. Ama sadece ona bakmakla yetindi.

Cas, adamın büyüünün baharın sonlarında hafif ama ölümcül olabilecek bir don misali parmaklarının üzerinde gezindiğini hissetti. O gücün kendisini tekrar tamamen ele geçirmesinden korktu. Kaçmak istedi. Ama kaçmadı. Onunla Nessa'nın arasında durup yüzüne dik dik bakmayı seçti.

“Onları bırakırsan,” dedi usulca, “seninle gelirim. Anlaşma buydu, değil mi?”

“Adamlarıma saldırdılar. Maalesef o anlaşma artık geçersiz.”

“Kendimizi *savunduk!*” diye bağırdı Nessa, sesi hâlâ korkudan belli belirsiz titriyordu.

“Ayrıca hiçbirini *öldürmedik,*” diye ekledi Laurent, yerdeki adamlardan birine hızlıca bir tekme atarak acıyla inlemesine neden oldu.

“Haklılar,” diye dedi Cas, arkadaşlarına arka çıkarak. “Askerlerin başlattı, biz değil.”

Adam dalgın dalgın köşeli çenesini sıvazladı, parmakları Cas'in az önce dokunduğu yere dokundu. Gözlerinde kararlılığa benzer bir hisle harmanlanan meşum bir merak alevlendi.

“Bana onlarla konuşmam için bir dakika ver,” dedi Cas, “sonra seninle geleceğim. Karşı koymayacağım. Başka numara yok. Yemin ederim.” İyi niyetinin göstergesi olarak çalıntı kılıcı ayaklarının önüne attı.

Adam kılıca bakarken güçlü çenesindeki kaslardan biri seğirdi. “Bir dakika,” dedi sonunda. “Aptalca bir şey yapmaya kalkarsan, on beş ikincil tanrı ve tanrıçaya yemin ederim ki sonu senin için iyi bitmez.”

Cas vakit kaybetmeden arkasına döndü, Nessa'yı kolundan tuttu ve düşmanlarıyla arasına olabildiğince mesafe koydu.

“Sensiz gitmiyoruz,” dedi Nessa hemen.

“Evet, gidiyorsunuz,” diye tersledi Cas.

“Casia...” diye söze başladı Laurent ama Cas onu bir bakışıyla susturdu. Bu bakış ona sayıca çok üstün olduklarını ve İmparator-Kral’ın sağ kolunun başka ne tür korkunç büyüler yapabileceğini bilinmediğini hatırlatıyordu. Vaziyet ortadaydı: Bu, kazanabilecekleri bir dövüş değildi. Üç kişiden ikisi yanlarında o ilaçla eve dönüp onu Asra’ya götürebilirse birçok yönden zafer sayılırdı.

“Bu piçler fikirlerini değiştirmeden gidin,” dedi Laurent’a ve derin bir nefes alıp gülümsedi, sonra dönüp Nessa’nın dökmemiş gözyaşlarıyla parlayan gözlerine baktı. “Benim için endişelenmeyin,” diye ısrar etti. “Ama bu gece gelmemi de beklemeyin. Sadece *bunu* eve götürmeye odaklanın.” Çiçek yapraklarıyla dolu keseyi hızlıca belinden çıkarıp Nessa’nın eline tutuşturdu. “Bu malzemelerle sihrini konuştur, tamam mı? Asra’nın şu anda sana benden daha çok ihtiyacı var.”

Cas arkasında bir hareketlilik hissetti. Hızla tek dizinin üstüne çökerek botundaki kını düzeltiyormuş gibi yapıp belindeki keseden çıkardığı ikinci nesneyi –Ateş kristalini– ayakkabısının içine koydu.

Ayağa kalkıp bir adım gerilerken, *Kaçacağım*, dedi dudaklarını oynatarak.

Laurent da aynı şekilde ona cevap verdi: *Kaçmazsan peşinden geliriz.*

Ardından Nessa’nın kolunu tutup onu güvenli bir yere çekti.

Cas onların uzaklaşıp gözden kaybolmalarını izledi ve sonunda tehlikeden uzaklaştıklarını hissettiğinde yavaş bir nefes verdi. Bir dakika sonra bir el ceketinin kolunu kavrayıp onu kendine çevirdi. Hafif sakallı çenesinde küçük, kanayan bir kesik olan iri yapılı bir adamın eliydi bu. Bu kan, kendi kılıcının işi miydi acaba? Kime vurduğunu pek hatırlamasa da adam kolunu ona şahsi bir kin besliyormuş gibi sıkıyordu.

Sağında duran, Cas'den yaşça çok da büyük görünmeyen güzel, kızıl saçlı bir kadın asker, "Prangaları alalım mı, Komutanım?" diye sordu.

Komutan Elander başını Cas'e çevirerek bir an bunu düşündü. "Seni silah altında zorla götürmemize gerek var mı, yoksa uslu uslu gelecek misin?"

"Sorun çıkarmadan geleceğim dedim ya." Tahmin ettiğinden daha büyük bir kuvvetle çenesi kanayan askerin elinden kurtuldu ve hemen kendini komutanın vereceği cezaya hazırladı.

Ama adam Cas'in öfkeli hareketi karşısında sadece kaşını kaldırdı. Sonra derin, kararlı bir nefes alıp onu hafifçe itti. "Yürü," diye emretti.

Cas adamın dediğini yaptı. Gönülsüz ama ayak diremeden yürürken soruları zihninde dört dönüyordu.

Pazar Yolu'na bakan tepenin zirvesine vardıklarında bu sorulardan birini sormadan edemedi. "Kraliyete karşı hırsızlık suçunun cezası tam olarak nedir?"

"Yakında öğreneceksin."

Cas, bu üstü kapalı yanıt ve yarattığı belirsizlik karşısında gözlerini devirdi.

Beni kaçırmaktan alıkoyacak kadar güçlü olduğunu sanıyor.

Belki de gerçekten öyleydi.

Cas kendine hâkim olamadı ve bakışları adamın eline kaydı. İşareti örten eldivenini yeniden takmıştı. Hafifçe gülmesine bakılırsa adam ona baktığını fark etmişti.

Cas kaşlarını çattı ve gözlerini doğruca önüne dikti.

Bağırış sesleri kulaklarına ulaştığında daha bir kilometre bile katetmemişlerdi. Ses, arkalarından yaklaşan, sloganlar eşliğinde kürekten sopaya kadar çeşit çeşit alet edevat taşıyan bir grup köylüden geliyordu. Hatta birkaçının elinde *gerçek* silahlar bile vardı.

Cas, Karael'in evine giderken gördükleri ağlayan çocuğu düşündü. Bu grubun onunla bir ilgisi var mıydı?

Barış Muhafızları o aileye ve ölüye nasıl davranmıştı?

“İlgilenin şunlarla,” diye emretti komutan.

Soğukkanlı emri üzerine Cas köylüler için endişelendi ama etrafını saran askerlerin çoğunun komutanın emrini yerine getirmek için harekete geçtiğini gördüğünde bu hissin üzerinde duramadı.

Kaçabilme ihtimali birdenbire çok daha yüksek ve direnemeyeceği kadar cazip hâle geldi.

“Yürümeye devam et,” diye hırladı komutan.

O da öyle yaptı. En azından şimdilik. Askerlerin çoğunun köylülerle tartışmaya dalmasını beklerken çaktırmadan etrafta kullanabileceği bir şey aradı. Bir ağacın tepesinde, tam da erişebileceği yükseklikten sarkan, sağlam görünen bir dal gözüne ilişti...

Askerler geçerken Cas aniden oraya yöneldi.

Komutan Elander da peşine takıldı, hemen arkasındaydı. *Mükemmel.*

Cas dala koşup elleriyle asıldı ve sonra bırakıp eğilerek yoldan çekildi. Dal tüm gücüyle geri sekip hışımla havada savruldu. Omzunun üzerinden hızlıca arkasına baktığında komutanın darbeden kaçtığını ancak bunu yaparken tökezlediğini gördü, Cas fırsattan yararlanıp arayı açmak için koşmaya başladı.

İhtiyacı olan tek şey buydu.

Nehre yöneldi. İyi bir yüzücüydü ve hâlâ yakınında olan askerlerin çoğu onunkinden daha ağır zırhlarla kuşanmıştı. Lotheran'ın çamurlu, hızla akan sularında kaya gibi batarlardı. Komutan da kendisi kadar hafif kıyafetler içindeydi ama arkasından gelirken tereddüt etti. Dengesini hâlâ tam olarak sağlayamamıştı ve onu kovalamak ile gittikçe büyüyor gibi görünen köylü kalabalığıyla uğraşmak arasında kalmış gibiydi.

Cas sahiden kaçacaktı.

Tam da bunu düşündüğü sırada adamın koşmaya başladığını gördü.

Ona doğru. Arkasındaki kargaşayla kıyaslandığında onu daha büyük bir tehdit olarak görüyor olmalıydı. Saniyeler içinde arayı kapayıp, giderek *yaklaştı...* ve sonra üzerine atıldı. Cas'i belinden yakalayarak ayaklarını yerden kesti. Birlikte düşüp kısa ama dik bir tepeden aşağı yuvarlandılar. Durduklarında, Cas'in kollarını arkasına kenetlemeyi başardı ve ağırlığını kullanarak onu yerde yüzüstü tuttu.

Büyü kullanmadı.

Herhangi bir silah çıkarmadı.

Sadece... üstüne oturdu.

Of, bu çok utanç verici.

"*Cidden,*" diye mırıldandı, ağız dolusu toprak ve otu tükürdükten sonra, "bu pozisyon İmparator-Kral'ın ordusunun sözde *komutanına* yaklaşıyor mu şimdi?"

Sorusunu duymazdan gelen komutan aşağı koşan adamlarından birinin ona verdiği kelepçeye uzandı. "Bilgin olsun diye söylüyorum, bunları kullanmayı hiç istemiyordum."

Hızlı bir el hareketiyle kelepçeyi önce bileklerinden birine, ardından da aynı kolaylıkla diğer bileğine geçirdi. Adamın çevik ve sağlam tutuşuna karşı mücadele etmesi kelepçenin daha da sıkılaşmasına neden oldu. Belli ki bir tür büyüyle güçlendirilmişlerdi.

"Çok acıtıyor, değil mi?" diye sordu komutan. "Dağsoylular tarafından kutsandı ve Dağsoyluların ilahi gücü eşsizdir. Kurtulmaya çalışman nafiye."

Cas cevap vermedi, ona iyice sıkılan kelepçenin neden olduğu acı dolu çılgınlığını duyma zevkini tattırmamaya odaklanmıştı.

"Yani evet, *üzgünüm,*" diye devam etti adam, pek de üzgün görünmeyerek, "ama maalesef kimse benden ikinci kez kaçamaz. Çoğu paçasını ilk seferde bile kurtaramaz, bu yüzden dün geceki o küçük gösterin için kendinle biraz gurur duyabilirsin."

Cas, *senden zaten iki kez kaçtım*, diye düşündü kendini beğenmiş bir tavırla. Ama görünen o ki adam onun Ölüm Diyarı'nda karşılaştığı kadın olduğunu fark etmemişti. Demek ki Taklit kristalinin büyüğü hâlâ Soluk İşaretli olduğunu gösteren ayrıntıları gizliyordu ve her ne kadar ilk kaçışını yüzüne vurmak istese de gerçek kimliğini ona ikinci kez açıklayacak kadar aptal değildi.

"Kendimle bundan çok daha fazlası için gurur duyuyorum, merak etme." Başını pozisyonu el verdiği kadar adama çevirip pis pis sıırttı.

Adam ona cevaben kelepçeye hafifçe vurup daha da sıkışmasına neden olurken Cas'ın ön koluna bir kez daha sarsıcı bir acı dalgası yayıldı. Acı, kolunun kasılmasına ve kelepçenin yeniden sıkılaşmasına neden olunca canını daha fazla yaktı. Bu bir kısır döngüydü.

"Kıpırdamazsan daha az acır," diye söylendi adam.

Cas acıyla bir dizi anlaşılmaz küfür savurdu.

Adam güldü.

"Çıkar şunları yoksa yemin ederim..."

Komutan yine alaycı bakan masmavi gözleriyle, "Yoksa ne yaparsın?" diye sordu ayağa kalkarken. "Tekrar beni baştan çıkarmaya mı çalışırsın? Lütfen çalışma, ilk sefer yeterince acı vericiydi."

"Dün gece beni öperken acı çeker gibi bir hâlin yoktu. Hatta eğlendiğine eminim."

"Eh, biraz sarhoştum, değil mi? Ve cömert davranıyordum."

"Seni *bıçaklayacağım*," diye homurdandı Cas.

"Ben de tutuklama emrine *kraliyete tehdit* suçunu ekleyeceğim."

"Hiç çekinme, hazır başlamışken *kraliyete saldırı* da yaz." Garip bir oturma pozisyonuna geçerek adamın kaval kemiğine hızlı bir tekme attı.

Komutan, “Saldırı *girişimi*,” diye karşılık vererek tekmenin üzerinden atladı ve sakince uzanıp Cas’i kolundan tutarak ayağa kaldırdı.

Cas ayağa kalkıp dengesini bulduktan sonra uzun bir süre birbirlerine baktılar, kelepçe aldığı her nefeste yeni bir acı dalgasına neden oluyordu.

Sonunda Cas uzun, dikkatli, yavaş bir nefes verdi ve gözlerini yere indirdi. “Kelepçeyi... biraz gevşetebilir misin? Daralma şeyini yapmalarını durdurabilir misin? Biraz acıtıyor.”

Adam onu dikkatli gözlerle izliyordu, artık yüzünde şüpheyle mizah arası bir ifade vardı. Dün gece Cas onu vurmadan hemen önce yüzünde beliren ifadenin aynısıydı.

Ve görünüşe göre dün gece dersini almamıştı.

“İşimi zorlaştırmaman bitti mi?” diye sordu.

Başka bir acı dalgası Cas’in kollarını yaktı. Yüzünü buruştursa da hemen suratına keyifsiz bir gülümseme yerleştirdi. “Şimdilik.”

“Peki iş birliği yapacak mısın?”

“Tamamen kontrolündeyim. Sen kazandın. Yolu göster.”

Adam temkinli adımlarla arkasına geçerek kelepçeye uzandı. Cas ne yaptığını göremiyordu ama adamın işi bittiğinde bunu hemen anladı. Kelepçe hâlâ sıkıca bileklerini sarıyordu ama üzerindeki büyü etkisiz hâle getirilmiş gibiydi. Artık hareket ettikçe daralmıyordu.

“Yolun hemen yukarısında bizi bekleyen bir konvoy var,” dedi komutan. “Hadi.”

Yürümeye başladı. Cas’in onu takip edip etmediğini görmek için arkasına bakmadı ama askerlerinin bir kısmı küçük gösterilerinden etkilenerek yanlarına yaklaşmışlardı ve hepsinin yüzünde benzer bir ifade vardı: *Saçma bir şey yapmaya kalkışayım deme*.

Cas iç çekip azimle tepeyi tırmandı.

Elander en azından kendilerini bekleyen konvoy hakkında doğruyu söylemişti. Yolun keskin bir şekilde kuzeye kıvrıldığı köyün çıkışına varmak için sadece birkaç dakika daha yürümeleri gerekiyordu. Virajın hemen ötesinde düzinelerce asker bekliyordu. Aralarında iki beyaz atın çektiği bir araba vardı. Arabanın yanları öğleden sonra güneşinde parıldayan altın desenlerle bezenmişti ve uzun perdeleri içerideki konforlu bankları gözler önüne serecek şekilde açtı. Elander arabaya yürüyüp Cas'e binmesini işaret etti.

Cas'ın kaşları kalktı. "Arabaya binmeme izin mi veriyorsun?"

"Seni yürütmemi mi tercih edersin? Yoksa seni arabanın arkasına bağlayıp gerçek bir suçlu gibi sürüklememizi mi istersin?"

"Gerçek bir suçlu olduğuma inanmıyorsan beni neden tutukluyorsun?"

Adamın gözleri kısıldı.

Cas omuz silkti. "İyi soruydu, kabul et."

"Belki de bana borçlu olduğun o *sohbeti* şimdi yapmak istiyorumdur ve seni bilmem ama ben yürürken konuşacak havada değilim."

Cas sertçe yutkundu. Çevrelerindeki askerleri sayınca tekrar kaçmaya çalışmanın intihar anlamına geleceğini fark etti. Daha iyi bir kaçış planı bulması gerekecekti.

Bu esnada da korku ya da tereddüt göstermemeye kararlıydı.

Ellerini kullanamasa da vakur bir edayla arabaya tırmandı ve banklardan birine oturdu. Elander askerlerden biriyle yaptığı kısa konuşmanın ardından ona katılıp karşısındaki banka oturdu. Uzun bacakları karşı koltuğa kadar uzanıyordu, araba harekete geçtikten sonra birkaç kez Cas'in bacaklarına sürttü. Cas bunu bilerek yaptığını düşünmüyordu, sadece bacaklarını uzatacak başka yer yoktu.

Sallana sallana ilerledikleri ilk birkaç dakika boyunca Elander konuşmadan beyaz ve sarı çiçeklerle dolu engin tarlaları

izledi. Sonunda gözleri Cas'e döndü. Dün gece üzerine diktiği aynı sert, meraklı bakışlarla onu inceledi.

"Şimdi neye bakıyorsun?" diye sordu Cas. "Hâlâ buralı olup olmadığımı anlamaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır. Dün gece sana yalan söylediğini bildiğimi söylemiştim."

Cas bu yalanı söylerken ona ne kadar yakın olduğunu hatırlayınca yine ürperdi. Bu hissi bastırmaya çalıştı. Parmaklarıyla altındaki kadifemsi minderi kavrayıp sıktı. Kendini kulağına fısıldıyormuşçasına yakından gelen sestten, boynuna dokunan dudaklardan daha önemli şeyler düşünmeye zorladı... O anda düşünebileceği *binlerce* önemli şey vardı.

O hâlde zihni neden dönüp dolaşıp fısıltılarının teninde bıraktığı hissi hatırlıyordu?

Cas, bu nahoş düşünceleri büyüyle aklına o sokuyormuş gibi Elander'a dik dik bakmaya devam etti.

Elander konuşmak için birkaç kez dudaklarını araladı ama her seferinde yavaşça başını iki yana sallayıp vazgeçti.

Sonunda dayanamadı. "Büyümü nasıl durdurdun?"

"Bilmiyorum."

"Bana yalan söyleme."

"Hiçbir şey *yapmadım*," dedi Cas, bu kez gerçeği söylüyordu. Sadece Elander'ın dikkatini dağıtıp büyüsünü bozmaya çalışmıştı. Aralarındaki enerji patlamasını o da beklemiyordu. Güçlü büyüsünün bir anda... *dağılacığını* tahmin etmemişti. Hem bunların hiçbirini kesinlikle bilerek yapmamıştı.

Adam pencereden dışarı bakmaya devam etti ama bir süre sonra beklenmedik bir yorumda bulundu. "Teslim olarak arkadaşlarının gitmesine izin verecek kadar cesursun."

"Evet, cesaret ve çaresizlik bazen çok karıştırılıyor, değil mi?"

"Sanırım öyle." Bakışları bir kez daha utanmaz bir merakla Cas'e döndü. "Bu arada yüzün kanıyor."

"Farkındayım."

“Ayrıca yanmış gibi de görünüyor.”

“Bunun nedeni yanmış olması olabilir, Komutan Gözlemci.”

Elander dudaklarını birbirine bastırınca Cas bir an için konuşmayı bırakıp tekrar dışarıya döneceğini düşündü. Ama sonra Elander, “Neden nehir kenarındaki o evdeydin?” diye sordu.

Karael’in kılıcının teninde, dişlerinde, dudaklarında gezinişini ve etini kemiren büyüünün kavurucu acısını hatırlayınca hafifçe yüzünü buruşturdu. “Bu resmî sorgulamanın bir parçası mı? Çünkü öyleyse, birkaç tanık daha istiyorum.” Gözleri perdenin aralığından görünen, arabanın yanında yürüyen kadın ve adamlara kaydı. “Ve tanıklarımın şu anda bize eşlik eden gruptan biraz daha az... *huysuz* görünmelerini tercih ederim.”

Dışarıdaki adamlardan biri alaycı bir nefes verdi, muhtemelen sözlerine gülüyordu ama başını ona çevirmedi.

Elander’ın neşesi solmuş gibiydi. “O evden kaçan adam pek... *hoş olmayan* şeylerden dolayı aranıyor...” Konuşmayı kesti, belki de onu bahsi geçen hoş olmayan şeyler hakkında bildiklerini anlatmaya teşvik etmek istiyordu.

Cas hiçbir şey söylemedi. Karael’in ne tür suçlar işlediğini, ardında bıraktığı yanmış ya da başka şekillerde tanınmaz hâle gelmiş cesetlerden oluşan izi biliyordu. Böyle bir adama nasıl bulaştığını merak ettiği için *Komutan Elander*’ı suçlayamazdı ama ona kendisi ve ilişkileri hakkında gereğinden fazla bilgi vermeden önce dünyanın üç karanlık cehenneminde de ıslıl ıslıl bir gün yaşanması gerekiyordu.

“Ee?”

“Daha iyi bir sorum var,” diye karşılık verdi Cas. “Suçlarından haberdarsanız neden sen ve İmparator-Kral’ın sözde *Barış Muhafızları* şimdiye kadar onun hakkında bir şey yapmadı? İmparatorluktaki küçük hırsızları toplamakla meşguldünüz sanırım?”

Sözleri Elander’ın çenesini kapamasını sağladı. Cas’e baskarken kaşlarını tehlikeli görünmesine neden olacak biçimde

çatmıştı. Hava aniden soğudu. Cas kendini bunun büyüden değil, hayal gücünden kaynaklandığına inandırdı. Dışarıda şiddetle esen ve perdenin aralığından içeriye dolan ani rüzgârdan başka bir şey değildi...

Ama belki adamın güçlü büyüsunü yeniden ortaya çıkarması ihtimaline karşı artık onun da çenesini kapaması gerekiyordu.

Birkaç dakika boyunca gergin bir sessizlik içinde oturdular.

“Bu pek de *küçük* bir hırsızlık sayılmaz,” diye karşılık verdi en sonunda Elander. “Çaldığın o bilekliğin çok özel, asil bir amacı var. Onu takan her kimse, saray dışında İmparator-Kral’ın tüm yetkisini taşır. Dahası, monarşiye karşı olanları yola getirmeye yardım eden Yılansoylu bir büyüyle donatılmıştır.”

Cas yüzünü buruşturdu. “Ne kadar iğrenç bir aksesuar. Tam da iğrenç bir hükümdara ve onun kraliyet askerlerine yakışan türden. Her geçen saniye hepsine duyduğum saygı biraz daha azalıyor.”

“Bu sürekli kullandığım bir güç değil,” dedi Elander düz bir sesle, Cas’in küfür niteliğindeki sözlerini duymazdan gelerek. “O bileklik son derece *tehlikeli* bir nesne ve şu anda imparatorluğun en azılı suçlularından birinin elinde. Bu yüzden kötü sonuçlanabilecek tüm ihtimalleri bir düşün istersen.”

Cas henüz bunu düşünemezdi. Belki daha sonra üstüne kafa yorardı. Şu anda tek düşünebildiği şey *Karael, o bilekliğin ne kadar değerli olduğunu biliyor muydu?* oldu.

Büyük ihtimalle biliyordu. Borcunun önemli bir kısmını ödemeye yetecek kadar değerli olduğunu da. Ve Prizmasoylu çiçeklerle dolu o küçük kese... Cas’i kazıkladığı açıktı. Üstelik bir de onu yalvartmıştı.

Orospu çocuğu.

Elander botunu kaldırıp Cas’in dizine tekme attı. Hafifti ama yerinden sıçramasına yetmişti. Ellerinin bağlı olduğunu unuttuğu için neredeyse dengesini kaybedip koltuktan düşü-

yordu. “Bu gerekli miydi?” diye söylendi ve doğrulup sürücü bölmesini ayıran sert arkalığa yaslandı.

“Bir şeyler planlıyormuş gibi görünüyordun.”

“Genellikle planlarım.”

Elander küçük bir kahkaha attı ve yaklaşık bir saat sonra kraliyet şehri Ciridan’a ulaşana kadar bir daha konuşmadılar. At arabası şehir kapılarının önünde sarsılarak kısa bir süreliğine durdu ve askerleri muhafızlarla konuşurken Elander gerinip, “Hırsızlığının cezasına yargıç karar verecek. Ama *benim* büyüme karşı ne tür bir büyü kullandığını anlayana kadar seni serbest bırakmayı düşünmüyorum,” dedi.

“Araştırmanı hızlı yapsan iyi edersin. Yarın güneş doğmadan önce gitmiş olacağım.”

“Göreceğiz.”

Cas sırtı ama sanki içi içini kemiriyor, her nefesini bir öncekinden daha acı verici hâle getiren cam kırıklarına dönüşüyordu. Çünkü Asra *bugün* onu öğle yemeğine bekleyecekti. Ve bu sahte cesaretine rağmen Cas’in yarın bu saatlerde buradan gitmiş olma planında çok büyük bir sorun vardı: Dün kullandığı Taklitsoylu büyü süresiz değildi. Geçmiştekiler en fazla üç gün sürmüştü.

Genellikle çok daha az sürerlerdi.

Büyü her an dağılabilirdi. Elander onun Ölüm Diyarı’ndaki kadın olduğunu anlardı. Soluk İşaretli olduğunu anlardı. İmparator-Kral’ın da kulağına giderdi ve *bunun* sonuçları, hırsızlığın cezasından çok daha ağır olurdu.

Ne yapıp edip büyü bozulmadan önce bu beladan kurtulmanın bir yolunu bulmalıydı.

Taklit büyüğü gece boyunca devam etti.

Cas yine uyuyamamıştı. Hâlâ kahverengi olduklarından emin olmak için saç tellerini sürekli kontrol etmişti. Tahmin edebildiği kadarıyla saatleri sayarak nispeten yumuşak taş duvarlara tırnağıyla her birini işaretlemiş, hücresinin dışındaki muhafız vardiyalarını takip etmişti.

Görünüşe göre her dört saatte bir değişiyorlardı.

Bu vardiyalardan bir diğeri yaklaşırken uyuyormuş gibi yaptı. Yaklaşan yeni ayak seslerini dinledi, eskisinin uzaklaştığını duyana kadar bekledi ve sonra tek gözünü açtı.

Şu an yalnızca bir yeni muhafız vardı.

Diğeri muhtemelen yoldaydı çünkü şimdiye kadar hep iki kişi gelmişti ama Cas, sıkılmış görünen tek bir muhafızdan kurtulabileceğini biliyordu. Komutan Elander birkaç saattir onu sorgulamak için uğramamıştı, bu yüzden kaçarken onun o korkunç büyüğü hakkında endişelenmesine gerek kalmayacağını umuyordu. Bu pis hücreye inen yol dolambaçlıydı ve Cas...

Hayır. Önemli değildi.

Denemekten başka seçeneği yoktu; zaten yeterince vakit keybetmişti. Gizlenme büyüünün etkisi geçtiğinde ne olacağını öğrenmek için oturup bekleyemezdi.

Ne yaparsa yapsın bu saraydan kaçacak, sonra da mümkün olduğu kadar uzaklaşacaktı. Başına etkileyici bir ödül konacaktı şüphesiz ancak adını değiştirebilirdi. *Yine*. Diğerlerini saklandıkları yerden taşınmaya ikna edebilirdi. *Yine*. Asra artık hareket edemeyecek kadar zayıf olabilirdi ama Cas, mecbur kalırsa onu on iki diyar boyunca taşırdı. Onu *ve* o aptal, gü-rültülü rüzgâr çanlarını.

Ama önce... kaçmalıydı.

Cas, yanağını toprak zeminden kaldırmayıp uyku pozisyonunu bozmadan nöbetçi muhafızın dikildiği yere bir kez daha baktı. Hâlâ tek başınaydı. Onu biraz daha yakından inceledi. Belinde gevşek bir kemer vardı ve metalden yansıyan meşalenin titrek ışığı sayesinde üzerinde asılı duran anahtarı görebiliyordu. Ayrıca yanında bir kılıç, ayak bileğinde bir bıçak ve giydiği siyah eldivenlerin eklem yerlerinde metal çiviler vardı. Ona vurmayı başarırca bu çiviler tenine batarak büyük bir acıya sebebiyet verebilirdi.

Muhafızla karşılaştırıldığında Cas... neredeyse silahsız kalıyordu. Dart tabancası Nessa'da kalmıştı. Kraliyet askerleri de onu bu hücreye atmadan önce taşıdığı şeylerin çoğunu elinden almıştı. Kaba elleriyle üzerini aramış, silahlarını çekip almış ve onurunu da yanlarında götürmeye çalışmışlardı.

Ama botlarını almamışlardı.

Bu da Ateşsoylu kristalinin hâlâ yanında olduğu anlamına geliyordu.

Bakışları hücresinin parmaklıklılı kapısına kaydı. Çubukların arasındaki boşluklar son derece dardı. Bir elini aralarından geçirebilirdi –belki muhafızın kolunu ya da kemerini tutmaya yetecek kadar– ama anahtarlarını çalmayı başarsa bile kolunu hücre kapısındaki kilide ulaşacak kadar uzatamazdı.

Bir karar verdi. Her nasılsa hücresinin parmaklıklarını birbirinden ayırması gerekiyordu.

Bakışları muhafızın başının üstünde titreşen meşaleye kaydı. Alevlere bakarken onu etkisi altına almaya çalışan kaygı dolu düşüncelerden sıyrılıp bir plan kurmaya başladı.

Birkaç derin nefes alıp ciğerlerini küf kokulu havayla doldurdu. Parmaklarını soğuk zemine vurup önce ona kadar, sonra ondan geriye saydı ve altındaki sağlam zeminden güç aldı.

Daha sonra ayağa kalkıp işe koyuldu.

“Hey!” diye seslendi.

Muhafız bakışlarını ona çevirdi ama hareket etmedi.

Cas dikkatini çekmek için ıslık çaldı.

Adam boğazının derinliklerinden sinir bozucu bir ses çıkarp destek bulmayı umarak etrafına hızlıca göz attı ve sonunda dönüp ayaklarını vura vura Cas'e doğru geldi, kemerindeki anahtarlar şingirdarken elini kılıcının kabzasına koydu.

“Ne istiyorsun, hırsız?”

“Bunu almayı unuttunuz.” Ateş kristalini kaldırdı.

Adam loş ışık yüzünden gözlerini kısarak eline baktı ve tuttuğu şeyin ne olduğunu anlayınca gözleri büyüdü. “Bu... sende olmamalı. Bana ver. *Hemen.*”

“Vereceğim.” Cas parmaklarını tekrar kapayarak Ateş kristalini avucunun içine aldı. “Komutana artık ona itaat edeceğimi söyledim, değil mi? Bunu size vermek *istiyorum*. Kimsenin onu üzerimde bulmasını istemem çünkü daha fazla bela istemiyorum, inan bana. Sana vereceğim...”

Muhafız ona zerre kadar inanmayarak kaşlarını çatı.

“Daha hafif bir ceza karşılığında elbette,” diye eklediğinde adamın alnındaki kırıksıklıklar biraz yumuşadı. “Ne dersin, bir anlaşma yapalım mı? Sana bunu vereceğim, sen de yargıca benim iyi bir mahkûm olduğumu söyleyeceksin ve o da üzerime çok gelmeyecek.”

“Bakarız. Önce teslim et.”

Performansını daha inandırıcı kılmak adına tereddüt etti, sertçe yutkundu ve elini açtı. Kristali parmak uçları arasında nazikçe sıkıştırıp parmaklıkların arasından uzattı.

Muhafız ona uzanır uzanmaz Cas elini ustalıkla geri çevirdi ve avucunu düzleştirdi. Kristal tekrar avuç içine yuvarlanırken ağzından Ateşsoylu dilinde sözcükler çıktı.

Sözcükler dudaklarından o kadar hızlı, sorunsuz ve kolay döküldü ki ona temkinle yaklaşıpna rağmen büyü muhafızı hazırlıksız yakaladı. Cas bu özel büyüünün üzerinden Zev'le birkaç kez geçmişti, o kadar iyi biliyordu ki uykusunda bile ezberden okuyabilirdi. Bu, hedefini alevlerle sarmayı amaçlayan bir büyüydü. Gücünü Zev ve onun doğuştan gelen Ateş büyüü gibi artıramıyor veya tam olarak kontrol edemiyordu ama yine de işini görüyordu.

Kristal *çatlayıp* kırmızı bir duman patlamasıyla dağıldı. Duman havada kıvrılıp bükülerek alev halatlarına dönüştü ve en yakın hedefin, yani muhafızın etrafını hızla sardı. Adam çırpınarak arkasını dönüp üniformasının tutuşan kısımlarına çılginca vurdu.

Ancak bu sıradan bir yangın değildi.

O kadar kolay söndürülemezdi.

Tepinip bağırırken yanmaya devam etti. Tanrılara şükürler olsun ki çığlıkları yanıtsız kaldı. Ama Cas bunun uzun süreceğinden şüpheliydi, bu yüzden aceleyle Ateşsoylu dilinde basit bir komut daha verdi: *Vendit*.

İlerle.

Alev halatı ilerledi. Acıdan çılgina dönmüş hâlde yerde yuvarlanan muhafızı bırakıp sarabileceği başka bir şey buldu: Cas'in hücresinin parmaklıkları. Birkaç saniye içinde çubuklar yer yer kırmızıya döndü ve ilahi büyüünün sıcaklığıyla esnek hâle geldi.

Cas uzaklardan bağırırlar geldiğini duydu. Taş merdivenleri döven ayak sesleri, kınından çıkan kılıçların sürtünme sesleri de bağırırlara eşlik ediyordu.

Cas sabırsızca kıpırdandı, nefesini tutarak ateş halatının daha da yukarı kıvrılmasını ve ardında icabına kolayca bakabileceği ısınmış parmaklıklar bırakmasını bekledi. Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından nihayet beklediği oldu: Neredeyse geçebileceği kadar bir kısım akkor hâlini almış ve daha sonra soğuyarak yumuşak bir turuncu tonuna dönmüştü. Artık hücre kapısına dolanmış üst köşeye doğru ilerleyen alev halatıyla arasında güvenli bir mesafe vardı.

Cas botuyla parlak turuncu parmaklıklara bastı. Botunun tabanını eritecek kadar olmasa da biraz esneyecek kadar sıcaktı. İçinden geçebileceği geniş bir açıklık oluşana kadar parmaklıkları dikkatlice bir sağa bir sola ittirdi. Kolu sıcak çubuklardan birine değince yandı ve erimiş metal parçaları botunun tabanlarına yapışarak adımlarını tuhaflaştırdı ama bunun bir önemi yoktu.

Çünkü artık *özgürdü*.

Botunu aceleyle yere sürttü ve inleyip küfretmeye devam eden adamın yanına çömeldi. Kemerinden anahtarlarla kılıcı alıp tekrar ayağa fırladı.

Tam da o anda üç muhafız daha köşedeki merdivenden indi. “Vendit!” diye bağırdı Cas.

Ateş halatı hücre kapısından ayrılıp yanan bir ok gibi zindanın öbür ucuna fırladı. Önce saldırdığı muhafızın etrafında bir daire çizdi, sonra –sanki onu aciz bir hedef olarak görecektik kadar bilinçliymiş gibi– en yakındaki diğer muhafıza uçtu. Alevler etrafını sarınca adam tökezleyerek duvara çarptı.

İkinci muhafız içgüdüsel bir hareketle yardımına koştu ve Cas, kazanabileceğini bildiği bire bir dövüş fırsatını yakaladı. Kılıcı hazırlayıp yardımsever muhafıza atıldı.

Adam güçlü bir vuruşla saldırısını savuştururken cılız fizikinden beklenmeyecek bir kuvvetle Cas’i geriye itti.

Cas tekrar dengesini buldu. Kendisi için biraz fazla ağır olan kılıcı iki eliyle kavrayarak ikinci bir hamle yaptı ama muhafız

çıldırılmış gibi ona saldırınca tökezleyerek eğilip beceriksizce dönmek zorunda kaldı. Dengesini adamdan daha çabuk sağladı ve gözleri dizinin arkasına kayd, zırhlı gövdesine kıyasla bacakları korumasızdı.

Adam Cas'le yüzleşmek için döndü. Kılıcını savunma pozisyonunda kaldırdı ve öne doğru ilerledi.

Cas aralarında birkaç metre kalana kadar bekledi ve sonra geniş bir yay çizerek kılıcını onun ulaşamayacağı bir yere kaldırdı. Muhafızın ilk tepkisi savunmaya geçmek oldu ama Cas'in kılıcı vurabileceği kadar yakın olmadığından silahını boşa savurup tökezledi. Cas şimşek kadar hızlı bir hamleyle adamın arkasına geçip kılıcıyla dizinin arkasına derin bir kesik attı.

Aşağılık bir hamleydi.

Bunu ne kadar kolay yaptığını anlattığında Zev onunla gurur duyacaktı.

Her yana kan sıçrarken adam acı dolu bir çığlıkla yere düştü.

Bu sırada Ateş büyüğü ikinci kurbanını hareketsiz hâle getirmişti; ilk muhafız artık tuhaf bir açıyla duvara yaslanmış, güçlkle nefes alıyordu.

Cas onun da işini bitirmeyi düşündü ama sonunda kılıcını indirdi. Bu aptallar sadece aldıkları emirleri yerine getiriyorlardı. Sırf bu yüzden ölmeyi hak edip etmediklerinden emin değildi. Konuyu doğru düzgün irdeleyecek vakti yoktu. Çıkardıkları onca gürültü yukarıdakilerin dikkatini çekmiş olmalıydı ve hâlâ fırsatı varken buradan çıkması gerekiyordu.

Bir saniye bile tereddüt etmeden arkasına dönüp merdivene koştu. Giderken ateşe basit bir komut daha verdi: "Bindem!"

Takip et.

Basamakları çiftler çiftler çıkarken kıvrımlı alev halatı hemen ardından geliyordu. Merdivenin tepesine ulaştığında koşmaya başladı. Aşağıdaki dövüşten dolayı hâlâ nefes nefeseydi ve ateş halatı ciğerlerini sarıp sıkmaya başlamış gibi hissediyordu. Ama şimdi dinlenemezdi. Sınırlı deneyiminden Ateşsoylu büyümlerin

ömürlerinin kısa olduğunu biliyordu. Büyüyü satın aldığı adam ona defalarca büyüünün yüksek kalitede olduğu konusunda güvence vermişti ama kimse gerçek güçleri ve saflığından emin olamazdı.

Onu koruyan büyülerin hiçbiri ilelebet sürmeyecekti, bu yüzden çıkış... *üç cehennem adına, en yakın çıkış neredeydi?*

Hemen üstteki kat, zindanın derinliklerinden çıkabilecek herhangi bir mahkûmun kafasını karıştıracak şekilde yapılmış gibi görünüyordu. Dört bir yana uzanan koridorlarla doluydu. Işıklar loştu. Etrafında dışarıya bakıp nerede olduğunu anlamasına yardımcı olacak hiçbir pencere yoktu.

Fakat birbiri ardına basamakları tırmanan muhafızları duyabiliyordu, bu yüzden en aydınlık görünen koridoru seçip koşmaya başladı.

Yanından geçtiği birkaç hizmetkârın çığlık atmasına neden oldu. Ama hiçbiri silahlı değildi. Kimse onu durdurmaya yeltenmediğinde Ateş büyüüne onu yakından takip etmesini emredip koşmaya devam etti.

Sarayın ana katı olduğunu tahmin ettiği yere ulaştığında, arkasında dönen ateş halatı aniden bir kez daha dumana dönüştü. Ve sonra... *yok oldu*. Sönüp gittiğinde Cas sessizce küfretti ama ilerlemeye devam etmekten başka çaresi yoktu. En azından muhafızın kılıcı hâlâ elindeydi.

Bir köşeyi dönmesiyle karşısına büyük, bordo renkli bir kapı ve her iki yanında yer alan uzun pencereler çıktı. Ardındaki çiçeklerle dolu avluyu ve uzaktaki evlerin çatılarını görebiliyordu. Beklemeden kapıya ilerledi ama sağından bir dizi askerin yaklaştığını görünce aniden durdu.

Hızla koridorun kenarındaki küçük bir nişe daldı. İçeride eski İmparator-Kral'ın mermer büstünün sergilendiği masa dışında bir şey yoktu. Pek iyi bir saklanma yeri değildi ama duvarların açısı sayesinde sırtını taşlara yaslayıp hem gözden kaybolabilir hem de kapıyı nispeten daha net görebilirdi.

Yaklaşır yaklaşmaz onu gördü: *Komutan Elander*. Ölümle Konuşan, bordo kapıya ilerleyip önünde toplanan muhafızlara öfkeden kudurarak ne pahasına olursa olsun tüm çıkışları tutmaları için emirler yağdırdı.

“*Lanet olsun,*” diye soludu Cas, yere çömelip mümkün olduğunca geriye emekleyerek. Bir an için gözlerini kapayıp tıpkı hapisane hücresinde yaptığı gibi ellerini yere bastırdı ve endişeli düşünceleri onu alıp götürmeden önce kendini toparlamaya çalıştı.

Gözlerini açar açmaz saklandığı yerin ağzında gri ve siyah bir parıltının hareket ettiğini gördü.

Ne olduğunu anlayınca nefesi kesildi. *Kim olduğunu.*

Gümüşpati.

Laurent’ın önceki gün ayrılmadan önce söylediği son sözleri hatırladı.

Kaçamazsan peşinden geliriz.

Sözünü tutacağını bilmesi gerekirdi. Burada olduklarından emindi ve Gümüşpati’yi görmesi Rhea’nın da geldiği anlamına geliyordu... *bu da* muhtemelen Zev de burada demekti.

Tilki saklandığı yere girip minik, mutlu bir ciyaklamayla kollarına atlayınca Cas dudaklarını büzdü.

“Şşşt,” diye uyardı, iç çekme dürtüsünü bastırarak.

Aptallar buraya gelmemeleri gerektiğini bilmeliydi.

Hepsinin aynı anda böyle bir yerde toplanması çok riskliydi. Yakalanırlarsa...

Minik tilkiyi göğsüne bastırdı. Nerede olduğuna dair herhangi bir bilgiyi diğerlerine iletmesini engellemek için gözlerini kapamayı düşündü. Belki onu bulamazlarsa giderlerdi.

Ya da belki körü körüne içeri girip yine de beni kurtarmaya çalışırlar.

Bu düşünce karşısında kaşlarını çatıp onlara yardım edebileceğine karar verdi. Karanlık nişe mümkün olduğu kadar sokulup gözlerini koridorun karşı tarafındaki yüksek pencereye dikti.

Göz kamaştırıcı bir renk ve sembol dizisiyle bezenmişti. Dünyalarını yaratan üç yüce tanrının, yani Morakilerin sembolleri camın üst kıvrımı boyunca uzanıyordu, altlarındaysa bu yüce tanrılara sadakete hizmet eden on iki ikincil tanrının, yani Marrların sembolleri kazınmıştı.

Saray yöneticilerinin bu kadim, ilahi büyüye besledikleri düşmanca duygular göz önüne alındığında, burada böyle bir tasarım görmek çok tuhaftı. Cas, pencerenin çok eski olduğundan, belki de bu tür duyguların böylesine acı yaratmadığı bir dönemden kalma olduğundan şüphelendi. Yine de sarayın başka yerlerinde buna benzer pencereler olduğunu sanmıyordu.

Bunu işaret olarak Rhea'yla paylaşabilirdi.

Parmağını cama uzattığında Gümüşpati başını oraya çevirdi. Cas'in ne demek istediğini anladı; camın üstündeki o tuhaf, uyumsuz sembolleri incelerken gözleri parladı. Daha sonra saklandıkları yerin kenarına sessizce gidip başını yana çevirerek koridoru inceledi, gözleri bordo kapı ve iki yanındaki pencerelerde oyalandı. Pencereler ve kapı sayesinde diğerleri Cas'in yerini tespit edebilecek ve dışarı çıkmayı başardığında onu bulabileceklerdi.

Tilki işini bitirdiğinde tekrar saklanma yerlerinin derinliklerine gömüldüler. Gümüşpati kucağına çıkıp başını elinin altına sokarak Cas'ten onu okşamasını istedi.

"Bu kapıdan başka bir çıkış yolu biliyor musun?" diye sordu Cas parmaklarını tilkinin ipeksi kürkünde gezdirirken, "Daha... *sakin* bir yol?"

Gümüşpati bir anda kucağından atladı. Kuyruğu heyecanla sallanıyordu.

"Güzel," diye fısıldadı Cas. "Ama bir dakika bekleyelim." Bir elini sırtına bastırıp onu olduğu yerde tuttu. Neyi beklediğinden tam olarak emin değildi ama içinde, diğerlerinin ona gelen yolu bulup dikkatleri dağıtmalarının uzun sürmeyeceğine dair bir his vardı.

Birkaç dakika geçti.

Ve sonra kapıda nöbet tutan askerlerden birinin ani bağı-
rışı *hislerinde* haklı olduğunu ispatladı. “Yangın!” diye bağırdı
adam. “Avluda yangın var!”

Kapı ardına kadar açıldığında rüzgâr içeriye hücum etti.
Muhafızların hemen hemen yarısı dışarı koştu, ilk grubun yar-
dım çığlıklarının ardından birkaç kişi daha onları takip etti.

Hiç değilse dostlarım kaos yaratmakta son derece iyi, diye
düşündü Cas kederli bir sırıtışla.

Kapının yanında sadece üç muhafız kalmıştı ve gözleri
çıkan karmaşaya kenetlenmişti.

“Tamam,” dedi Gümüşpati’ye. “Beni dışarı çıkar. *Dikkat-
lice.* Unutma, senin gibi fark edilmeden hareket edemiyorum.”

Tilki sanki onun büyüklüğünü ve saklanma yeteneğini tar-
tıyormuş gibi bir anlığına başını yana eğdi. Ardından arkasına
dönüp koridora fırladı, kapının ve dışarıdaki yangının aksi
yönüne koştu.

Cas derin bir nefes aldı. Sonra elinden geldiğince duvar
dipleri ve gölgelerde kalmaya çalışarak tilkiyi takip etti.

İlerledikleri koridor onu tedirgin ediyordu. Sonsuzluğa
uzanıyor gibiydi. Çok fazla kapı, çok fazla oda vardı. Her an
içlerinden birinin açılacağından ve muhafızların ya da belki de
İmparator-Kral’ın kendisinin gürleyerek yolunu keseceğinden
korkuyordu. Ayak sesleri ve bağırışlar dört bir yandan yükse-
liyor, muhafızlardan uzaklaşıp uzaklaşmadıklarını anlamayı
güçleştiriyordu.

Gümüşpati bir süre sonra hafifçe aralık duran bir kapı-
dan içeri girdi. Cas, odanın kapısının *neden* aralık olduğunu
merak edip içeride kimin olabileceği konusunda endişelenerek
adımlarını yavaşlattı ama sonunda rehberine güvenmeye karar
vererek onun peşinden koştu.

İçerisi yeni yağmış kar kadar sessiz, neredeyse bir o kadar
soğuktu. Kısa bir incelemeden sonra içerinin boş olduğu anladı.

Mandalın *tık* sesini duyana kadar dikkatlice kapıya yaslandı. Kapıyı kilitlediğinde odanın içine yöneldi.

Bir kütüphanede olduklarını fark etti.

Yıllar önce terk edilmiş gibi görünen küçük bir kütüphane.

Cas kitapları severdi ama imparatorlukta nadir bulunurlardı ve pahalılardı. Sığınaklarında, çoğunu Asra'nın onun için binbir zahmetle elde ettiği yalnızca küçük bir koleksiyonu vardı. Perimassallardan, önceki gece adını ödünç aldığı elf savaşçı-kraliçenin sürükleyici, çoğunluğu gerçek olan hikâyesinden, üç Marrtoprakları imparatorluğu ve yüzyıllar içindeki ilişkilerinin uyku getiren tarihine kadar her şeyi defalarca okumuştı. Kitabının sayfalarından biri kazara buruştuğunda, ciltleri ayrıldığında ya da herhangi bir kısmı en ufak bir yırtık veya lekeyle bozulduğunda Cas huzursuzlanıyordu.

İhmal edilmiş kitapların raflarda toz topladığını görmek onu içten içe kahretti. Bu manzara İmparator-Kral Varen'dan biraz daha nefret etmesine neden oldu, bir kraliyet kütüphanesi böyle görünmemeliydi; ne etrafta gezinen kütüphanecilerden ne sayfaları sevgiyle inceleyen akademisyenlerden ne de içeriği aydınlatacak fenerlerden eser vardı. Tek ışık çatı boyunca eşit aralıklarla yerleştirilmiş birkaç tavan penceresinden geliyordu ama cam panellerdeki ince toz tabakası ve örümcek ağları yüzünden o bile içeriği aydınlatacammıyordu.

Yakın zamanda ziyaret edilmiş gibi görünen tek yer, arka duvara dayalı küçük bir masaydı. Havadaki yeni söndürölmüş bir mumun belli belirsiz is ve balmumu kokusuna bakılırsa bu *çok* yeni bir ziyaret olmalıydı. Cas bir değil, iki mum yakıldığını fark etti. Sararmış büyük bir parşömen parçasının her iki yanında duran şamdanlara yerleştirilmişlerdi.

Cas merakına yenik düşerek masaya doğru birkaç adım attı.

Parşömeni okuyabileceği kadar yaklaştı. Yazıldığı dili bilmiyordu ama kalın harflerle yazılmış birkaç *tanıdık* isim vardı: Kendi dünyalarının en güçlü on beş tanrı ve tanrıçasının

isimleri. Bu isimler bildiği kadarıyla her fâni dilinde aynıydı. Ayrıca sembolleri de vardı; tıpkı az önce gördüğü penceredeki gibi kendi hiyerarşilerine göre sıralanmışlardı.

Gözleri en üst sıradaki Güneş sembolüne ve hemen altındaki *Solatis* ismine takıldı. Her iki yanında Karga ve Taş Yüce Tanrıları Anga ile Belegor'un sembolleri yer alıyordu. Bu üçlü, bütün tanrılar arasında en güçlü olanlar, dünyanın kendisini yaratanlardı. Cas birkaç adım daha atıp parşömene yaklaştı. Birdenbire daha yakından bakma ihtiyacı duydu.

Bu neden buradaydı?

Bunu kim incelemişti?

Parşömenin kenarlarına karalanmış bu yabancı sözcükler ne anlama geliyordu?

Gümüşpati'den gelen tiz sesler dikkatini çekti. Birkaç saniye sonra birinin kilitlediği kapıyı tıklattığını duydu. Yüreği ağzında atarken arkasını dönüp kaçmaya devam etti, tilkinin peşinden odanın diğer ucuna, okumaya fırsat bulamadığı sözcüklerin yazılı olduğu bir kemerin altına doğru koştu. Sonunda eskimiş bir kapının yer aldığı kısa bir geçidin girişi gibi görünüyordu.

Geçidin duvarları camdan yapılmıştı. Yanlara saksılar konulmuş olsa da içlerinde büyüyen hiçbir şey yoktu, toprak kuru ve sertti. Cam geçidin sonundaki kapıya ulaştıklarında Gümüşpati duvardan uzakta duran saksılardan birinin arkasına girip camın öteki tarafında ortaya çıktı. Cas daha yakından bakınca camın alt köşesinde bir çatlak olduğunu gördü. Küçük, zar zor fark edilen bir çatlaktı ama Gümüşpati daracık yerlerden bile geçmeyi başarıyordu ve altındaki toprağı kazarak kendine bir yol açmış gibi görünüyordu.

İçeri bu şekilde girmiş olmalı.

Cas kapıyı tercih etti. Köhne, paslı kolla kısa bir mücadele verdikten sonra kapıyı iterek açtı ve serin sabah havasına çıktı. Sarayın avlusunun bu kısmı da kütüphane kadar bakımsız görünüyordu; etraf solmaya yüz tutmuş bitkiler ve zeminin ço-

ğunu kaplayan ölü yapraklarla doluydu. Bahçe bir taş duvarla çevrelenmişti, üzerinden atlanamayacak kadar yüksek olsa da etrafı Cas'ın ağırlığını taşıyacakmış gibi görünen kalın dallı birkaç geniş ağaçla doluydu. Gümüşpati'nin dallardan oluşan labirenti aşip duvarın üzerinden atlayışını izledi.

Ağaçlardan birinin yanında bir çeşme vardı. Taştan yapılmış, yosun kaplı, kaplana benzeyen bir canavar kirli su havuzuna bakıyordu, ağzı kükrercesine açıktı. Bir zamanlar muhtemelen bu açık çenelerden su akıyordu ama artık kurumuştı, bu da kaygan olmayacağı anlamına geliyordu.

Cas, ellerini boşaltmak için çalıntı kılıcını duvarın üzerinden attıktan sonra hızla kaplanın omzuna çıkarak sağlam bir ağaç dalına ulaşacak yüksekliğe ulaştı. Tam dalı kavrayıp kendini ağaca çekmeye hazırlanıyordu ki tanıdık bir ses duydu.

“Dur!”

Arkasına baktı ve Komutan Elander'ın avluya yürüdüğünü görünce kaşlarını çattı.

Yine o.

“Dur dedim!”

Hava birden soğumaya başladı ve dünya, Karael'in evinin önündeki gibi sessiz bir griliğe büründü.

Cas bir an tereddüt etti. Fakat bu bir anlık duraksama bile kaplanın vücudunun kıvrımları yüzünden ayağının kaymasına yetti. Daldan sallanırken basacak bir yer bulmak için ayaklarını savurdu ama hareketi sadece aşınmış taş duvarın parça parça dökülmesiyle sonuçlandı. Sonra aniden sağ ayağının altında boşluktan başka bir şey kalmadı. Kaydı ve düşmemek için atlamak zorunda kaldı. Beline kadar gelen suya beceriksizce indi, inerken dizini sertçe çeşmeye çarptı.

Soğuk da gölgeler de yok olmuştu. Komutan Elander vakit kaybetmeden yaklaşıp kolunu yakaladı ve onu çeşmenin kenarına çekti. Bakışları buluştuğunda adam aniden donup kaldı, gözleri büyüdü.

Cas kendini adamın elinden kurtarmaya çalışırken gözüne karanlık ve kirli sudaki yansıması çarptı...

Ve komutanın ona *neden* öyle baktığını anladı.

Yansıması normal hâlini gösteriyordu. Grileşmiş gözleri ve renksiz saçlarıyla *dış görünüşü* normale dönmüştü, yani onun normaline.

“Sen...”

“*Bırak* beni,” diye hırladı Cas.

“Sen Ölüm Diyarı’ndaki kadınsın.”

“Sen de Ölüm Diyarı’ndaki *adamsın* ve orada ne halt ettiğine dair bir sürü sorum var ama şu an bunların cevapları umurumda değil. Sadece buradan uzaklaşmam gerek.”

Cas bir kez daha kendini adamdan kurtarmaya çalıştı ama dünya üzerine kapanmaya başlayınca nefesi hızlandı.

Elander kolunu sımsıkı tutuyordu.

“Gitmeme izin ver.” Sesi istemsizce yumuşamıştı. Paniğin onu ele geçirdiğini her hissettiğinde böyle olurdu. Bu otomatik bir savunma mekanizmasıydı. Bazen ona yenilmeyi ya da dikkatini başka bir şeye vermeyi reddederse bu kaygıyı geçici olarak uzaklaştırabiliyordu.

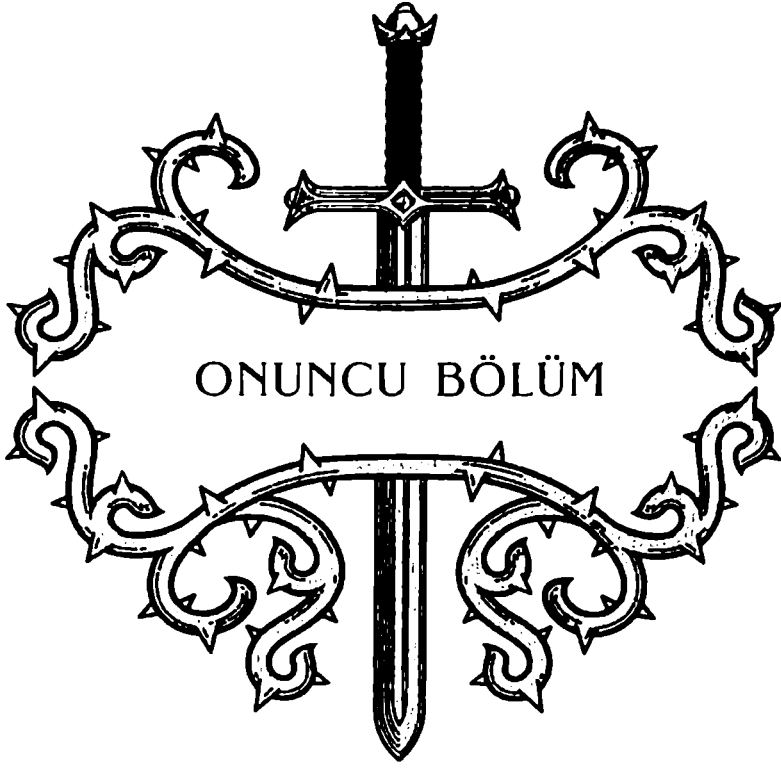
Elander kaşlarını çatarak onu inceledi.

Cas dişlerini sıkarak kendini geleceğini bildiği ölümcül soğuk büyüye hazırladı.

Ama adam herhangi bir büyü yapmadı.

Kolunu bıraktı.

Sonra Cas’in hiç beklemediği bir şey söyledi: “Seni bu saraydan çıkarmamız gerek. Hemen.”

ONUNCU BÖLÜM

Cas gözlerini ona dikti. “Ne?”
“Benimle yürü. Doğal davran.”

“Ne?!”

“Pekâlâ, bilgin olsun diye söylüyorum,” dedi Elander sert bir fısıltıyla, “bana *ne* diye cırlamak pek doğal davranmak olmuyor.”

“Hiç de *cırlamıyordum*.”

Elander’ın yanıtı, Cas’in tırmanmayı başaramadığı taş duvarın tepesinde ilerleyen patilerin sesiyle kesildi. Cas başını kaldırıp Gümüşpati’nin giderek yaklaşan gri kürkünü gördü ve tilki bir anda pençeleri önde komutanın yüzüne atıldı.

Elander da aynı hızla hareket ederek tilkiyi ensesinden yakaladı. “Bu senin mi?” diye sordu, ona öfkeyle savurduğu minik siyah pençelerden kaçınmak için Gümüşpati’yi kendinden uzak tutarak.

“Bırak onu!” diye çıkıştı Cas, öne atılarak.

Elander çevik bir hareketle ulaşamayacağı bir yere çekildi. Tilki hâlâ elinde sallanırken tereddüt etti. Sanki gerçekten onu bırakmayı düşünüyormuş gibi *görünüyordu*...

Fakat Gümüşpati onun yerine karar verdi ve küçük bedeni serbest kalana kadar hışımla çırpınarak Elander'ın göğsüne indi. Pençeleri ince deri zırha saplandı ve minik dişlerini komutanın boğazına geçirmeye çalıştı. Elander pençeleri üzerinden ayırmayı başarana kadar hayvanı itti ve sonunda tilkiyi göğsünden düşürdü.

Gümüşpati öfkeli bir çığlıkla yere düştü. Tüyleri diken diken olurken boğazından bir hırıltı yükseldi ama bu hırıltı, birkaç saniye sonra sağlarından yaklaşan insanların sesiyle bastırıldı.

Elander kendi kendine küfredip Cas'e döndü. "Küçük canavarını geri çek ve *düş önüme*."

Söz konusu canavar komutana sinsice yaklaşmakla meşguldü: kuyruğu dikilmiş, tüyleri normal boyutunun iki katı gibi görünmesine neden olacak kadar kabarmıştı. Cas hemen yanına diz çöktü ve şüpheli bakışlarını Elander'ın üzerinden çekmeden kolunu tilkiye uzatarak ona gelmesini emretti. Tilki isteksizce itaat etti. Yere uzattığı koluna zıpladı ve tırmanıp omzuna tünedi.

Cas ayağa kalkarken Elander sağdan gelen seslerin yaklaşmasıyla ona sabırsız, beklenti dolu bir bakış attı.

Yanındaki adamın onu gerçekten buradan çıkarmak istediğine bir an bile inanmasa da dönüp kaçmasına engel olacak kim bilir kaç askerle yüzleşmek istemiyordu.

Elander yürümeye başlayınca Cas temkinli adımlarla peşine takıldı.

Hızlı ama olabildiğince normal yürüyorlardı.

Sanki içinde bulundukları duruma dair herhangi bir şeye normal denebilirmiş gibi.

Köşeyi dönüp iki adamın koruduğu küçük bir demir kapıya vardılar. Cas'in bedeni esir alınma tehlikesi yüzünden içini dolduran panikle donakalacak gibi oldu. Elander kolunu yakalayıp onu yürümesi için çekti. İkili kapıya yaklaşırken muhafızlar hazır ola geçti. Birbirlerine bir bakış attılar ve

ikisinin de gözü önce Cas'in Soluk İşaretli olduğunun kanıtı dış görünüşüne, sonra da Elander'ın kızı tutan eline kaydı.

Elander onlara, "Kapıyı açın," diye emretti.

Uzun bir tereddütten sonra içlerinden biri konuşma cesaretini buldu. "Bu kadın..."

"Bu kadınla olan işim seni ilgilendirmez."

Adamın çenesi hızla kapandı.

Muhafız kapıyı ardına kadar açıp Elander onu sözleriyle dövmüş gibi duvara sindi.

"Buradaki insanların sana pek karşı gelmedikleri izlenimine kapıldım," diye mırıldandı Cas, iki muhafızın görüş alanından çıktıklarında.

Elander cevap vermedi. Bakışları, tutuşu, sessizliği... Tamamen amacına, onu götürdüğü yere odaklanmıştı.

Saraydan uzaklaşan geniş bir patikada ilerlediler. Ancak üzerinde ilerledikleri yol çok geçmeden beyaz taşlarla kaplı başka, daha geniş bir yola bağlandı. Bölgedeki en büyük ve en görkemli kapıya –sarayın ana kapısına– çıkan yola.

Cas bunun farkına vararak, "Doğrudan ön kapıdan çıkıyoruz," dedi.

"Buna göz önünde saklanmak denir."

"Tecrübelerime göre bu *asla* işe yaramaz."

"Senin benim kadar otoriten veya büyüün yok."

"Kendini herkesten üstün görüyorsun, değil mi?"

"Evet. Ve bu üstün standartları her seferinde aşıyorum."

Cas gözlerini devirdi ama ona yetişmek için adımlarını hızlandırdı. Derinlere sakladığı bir parçası adamın gittiği her yere yanında götürdüğü o amansız öz güvenini biraz kıskandı biraz da etkilendi.

En derinlere sakladığı bir parçası.

"Beni buralara sürükleyen senken *neden* kendi ellerinle beni buradan çıkardığını açıklayacak mısın?"

"Şimdi zamanı değil," diye mırıldandı.

Adamın haklı olduğunu kabul etmesi gerekiyordu, saray arazisinin bu bölümünde çok sayıda insan vardı. Birkaç hizmetkâr çiçeklerle ilgilenirken diğerleri girme izni verilen ziyaretçileri ana kapıda karşılıyordu. Bir avuç muhafız ana kapı gibi çeşitli yerlere konuşlandırılmıştı ve hepsi sımsıkı gerilmiş tel misali en ufak ani hareketle kopmaya hazır görünüyordu. Aralarında fısıldaşıyorlar, gözleri ara sıra uzaklara, menekşe rengindeki gökyüzüne yükselen dumana kayıyordu.

Cas, Zev'in ve büyüünün kaç yangın çıkardığını merak etti. Büyüsüne bel bağlamak hiç de Zev'in yapacağı bir şey değildi, çok riskliydi. Özellikle de *burada* kullanması...

Dikkatleri Cas'in üzerinden çekecek bu yangınları yarattıktan sonra hepsi güvenli bir şekilde kaçabilmiş miydi?

Yoksa bundan sonra ne yapmaları gerektiğini görmeyi mi bekliyorlardı? Gümüşpati'nin büyüü aracılığıyla iletişim kurmanın sınırları vardı. Rhea neler olduğunu *görebilse* de sesler ve söylenen sözler her zaman o kadar net aktarılamayabiliyordu. Tilkinin düşünceleri de öyle. Rhea ara sıra Gümüşpati'nin gördüğü dudakları okumayı başarabiliyordu... Ama dudaklarını okumayı *başarmış* olsa bile Elander'ın söylediklerinden ne anlam çıkaracaktı?

Cas dikkatini yeniden daha acil sorunlara çevirdiğinde bile endişeleri zihninde dolaşıp duruyordu. Bütün gözler onların üzerindeydi. Ama insanlar Elander kendinden emin birkaç sakin söz söyledikten sonra ondan uzak durmaya özen gösteriyordu. Cas, büyüünün birkaç kez yükseldiğini hisseder gibi oldu ancak hava öncekiler gibi ürkütücü bir soğuğa bürünmedi. Belki ona öyle geliyordu. Belki de buna alışmaya başlamıştı.

Elander yavaşlayıp bir küfür savurduğunda neredeyse ön kapıya varmışlardı.

"Ne oldu?"

Elander iç çekti, bir kez daha kolunu tutup onu durdurdu. Nihayet önceki sorularından birine cevap verdi: “Bu sarayda düzenli olarak bana karşı gelen bir kişi var.”

Cas’e bu kişinin kim olduğunu sorma fırsatı vermeden sol taraflarını işaret etti.

Cas başını çevirdiğinde gül fidanlarıyla çevrelenmiş bir yoldan çıkan adamı gördü. Onu gördüğü an dehşetten tüyleri diken diken oldu.

“Rhea’ya geri koş,” diye fısıldadı omzundaki tilkiye, hayvan bir an yanağını Cas’inkine değdirdikten sonra omzundan atlayıp hızla uzaklaştı. Çoğu canlıdan, hatta Cas’in tanıdığı çoğu *insandan* bile akıllıydı.

Ve her akıllı insan ona yaklaşan adamdan kaçması gerektiğini bilirdi.

Casia onu bizzat görmeyeli on üç yıl olmuştu ama kimsenin ona karşısındaki bu adamın kim olduğunu söylemesine gerek yoktu. Başını hâlâ aynı gururlu, mağrur tavırla dik tutuyordu, soğuk ve mesafeli bakan toprak rengi gözleri de değişmemişti. Özenle dikilmiş pantolonun üzerine sade ama zarif bir ipek gömlek giymişti. Askerlerden ve hizmetkârlardan oluşan kalabalık tek kelime ya da sert bakışına gerek kalmaksızın önünden çekiliyordu. Açık renkli, kızıla çalan saçlarının üstünde duran gümüş ve siyah tacın ortasında obsidyenden yapılmış, siyah kaplan pençelerini andıran sivri oymalar vardı.

Kethra’nın tüm parçalanmış diyarları ve yıkılmış krallıklarındaki tartışmasız en güçlü adamı İmparator-Kral Varen de Solasen, etrafındaki herkesi unutmuş gibi Cas’e bakıyordu.

“Ona nasıl kaçtığını söyleme sakın,” diye fısıldadı Elander.

“Oradan bakınca aptal gibi mi görünüyorum? Ona taşıdığım *yasa dışı* kristalden bahsedecek hâlim yok.”

“Aslında,” diye devam etti Elander, Cas hiç konuşmamış gibi, “çenenin kapalı tutsan daha iyi olur.”

Cas ona asıl kendi çenesini kapalı tutmasını söyleyecekti ki Varen'in yanlarına varmasıyla buna fırsat bulamadı.

"Umarım bölmemin bir sakıncası yoktur, Komutan Elan-der," dedi, "ama kargaşayı duydum ve gelmeden edemedim."

"Kendinizi bu konuyla yormayın, Majesteleri," dedi Elan-der. "Suçlunun tehlike arz ettiği ortaya çıktı. Onu ağzından detaylı bir itiraf alabilmek umuduyla şehrin kıyısındaki Sorgulayıcı'ya götürüyorum ki yasalarımızın izin verdiği ölçüde onu cezalandırabilelim."

Genç hükümdar gözlerini Cas'ten ayırmadan elini kaldırdı. "Aksine, öyle görünüyor ki bu konuyla çok daha önceden ilgilenmeliymişim."

"Ama Sorgulayı..."

"Bunun için Sorgulayıcı'yı ve onun yabancı büyüsunü yormamıza gerek yok."

Elander sinirlendi –*yabancı* sözcüğü onu rahatsız etmiş gibi görünüyordu– ama bir şey söylemedi.

"Bu kadının bir suçlu olduğuna katiyen inanmıyorum," diye devam etti İmparator-Kral. "Hatta bana kalırsa bir onur konuğuna benziyor."

Cas, beklenmedik derecede nazik sözleri ve ses tonu karşısında şaşırdı. Ama *şaşırmaması* gerekirdi.

Çünkü bu elbette bir tuzaktı.

Elbette onu misafir olarak istiyordu. Babası da diğer Soluk İşaretlileri *misafir* olarak kabul etmişti... ve haftalar sonra hepsi ortadan kaybolmuştu. Cas ona dair başka bir gözlemde bulunamadan Varen'in gözlerinin gri saçları ve gözlerinde gezindiğini fark etti. Hangi aşamada potansiyel bir araç olarak görüldüğünü anlayacak kadar çok müşteriyle muhatap olmuştu, hepsi de aşağılık insanlardı.

"Elbette bana arkadaşlık ederek bir lütufta bulunmak isterse," diye ekledi.

"Üzgünüm." Sesindeki cüret Cas'i bile şaşırttı.

“Öyle mi?” Kralın ilgisi bir kez daha tuhaf ve beklenmedik bir şekilde samimi göründü. Ciğerlerini sıkarak onu nefessiz bırakmaya çalışan korkuya ve Elander’ın onu uyaran bakışlarına rağmen sözcükler Cas’in dudaklarından dökülmeye devam etti.

Görünüşe göre Elander onun *çenesini kapalı tutacak* bir tip olmadığını henüz anlamamıştı.

“Evet,” dedi, bilinçli olarak bakışlarını ayırmadığı İmparator-Kral’a odaklanarak. “Şey... arkadaşlarımin yanına dönmem gerekiyor. İçlerinden biri çok hasta ve ona bakmak için yakında döneceğime söz verdim.”

Adam bir an için sözlerini düşündü. “Arkadaşınızın hasta olmasına üzuldüm.” Uzaklardan yükselen duman sarmallarına baktı. “Belki onlar da bize katılmak isterler? Misafirlerim olarak elbette.”

“Güney bahçelerindeki yangınları başlatanlar onun *arkadaşları*,” diye araya girdi Elander. “Size söyledim, efendim, hem kendisi hem de arkadaşları tehlike arz ediyor. Hepsini gerektiği gibi yargılamama izin vermelisiniz.”

Cas yumruğunu sıktı ve komutana bakmamaya çalıştı. Piç kurusu *gerçekten* onları böyle ispiyonlamak zorunda mıydı?

Ama Varen yalnızca güldü. “Onu kurtarmak için yangın çıkarmak mı? Keşke hepimizin böyle arkadaşları olsa, değil mi?”

“Majesteleri, bu delilik...”

“*Deliliğime* dair söylentileri duymadın mı? Son zamanlarda kimsenin dilinden düşmüyor. Hem ben kimim de bu söylentileri yaymaktan bu kadar keyif alanları yalancı çıkarayım?”

Görünüşe göre Elander’ın buna verecek cevabı yoktu.

“Kim çıkarmış olursa olsun yangınlar çok fazla hasara yol açmadı. Uğraştığımız baskınlardan daha kötü değiller. Veya... son zamanlarda karşılaştığımız diğer sorunlardan. Üzerinde durmaya gerek yok, Komutan. Ayrıca Sorgulayıcı’yı da işin içine sokmaya değmez.”

“Ben...”

“Gidebilirsin, Komutan.”

Cas bir an için Elander’ın emri duymazdan geleceğinden korktu. Hatta bundan neredeyse emindi. Büyüsünü kullandığında ortaya çıkan tuhaf soğuk havaya yayılarak çiçeklerin, ağaçların ve bahçedeki Cas de dâhil diğer tüm canlıların zangır zangır titremesine neden oldu.

Ama Elander hafifçe başıyla onayladı. “Emredersiniz.”

Güneşin sıcaklığını bir kez daha teninde hisseden Cas, ağzını açtı ama ne söyleyeceğini bilemediği için tekrar kapadı.

İmparator-Kral gülümseyerek ona döndü. “İsterseniz arkadaşlarınızın bize katılmasıyla ilgili ayrıntıları daha sonra konuşabiliriz,” dedi. “Ama şimdilik en azından geç bir kahvaltı için bana eşlik etmeye ne dersiniz?”

Gerçekten onun rızasını istiyormuş gibi görünüyordu.

Cas onu bir daha reddederse ne olacağını merak etti.

Ardından aklı başına geldi. Onunla özel bir görüşmeyi reddetmek aptallık olurdu. Hiç değilse eline Ölüm Diyarı’nda olup bitenlere dair bir yanıt alma fırsatı geçerdi. Hâlâ almayı planladığı yüklü miktardaki ücreti elde etmek için kullanacağı yanıtlar.

Lord Merric, hakkında bilgi toplamak için uğraştığı adamlar *yemek yediğini* öğrenirse kendinden geçerdi. Kesesini taşıyamayacağı kadar çok parayla doldururdu ve Cas, bu kadar parayla ihtiyaç duyduğu ilacı satmaya istekli birini mutlaka bulurdu.

Karael *olmayan* birini.

“Sanırım kahvaltıya kalabilirim,” diyerek teklifi kabul etti.

Varen’in yüzü aydınlandı ancak gözleri, sanki aklını söz verdiği kahvaltıdan daha çok meşgul eden bir şey varmış gibi hâlâ garip bir şekilde dalgın bakıyordu.

Cas Elander’ın elinin gerildiğini hissettiğinde hâlâ kolunu tuttuğunu fark etti. Sebebi ne olursa olsun, onu gerçekten İmparator-Kral’dan korumak istiyormuş gibi görünüyordu.

Ama *neden?*

Aklı Elander'a dair hepsi birbirinden karmaşık onlarca soruyla doluydu. Kaygı dolu düşüncelerini bu sorulara olası bir yanıt *bulmak* için sakinleştiremedi. En azından şimdilik.

Ancak İmparator-Kral'la bir kahvaltı... bu, yerine getirmesi gereken görevin bir parçası olabilirdi. Ve görev denilen şey Cas için daima uğraşması kolay bir şey olmuştu. Kaygı dalgaları ona vurduğunda zihninde tuttuğu listelere, atacağı adımlara, yaptığı planlara tutunurdu.

Varen kolunu ona uzattı.

Birinci adım.

Cas hevesle koluna girdi ve kralın onu Barış Muhafızları'nın komutanından uzaklaştırmasına izin verdi.

İkinci adım.

"Az önce bahsettiğin yangınların hepsini söndürmeye odaklan," dedi İmparator-Kral, Elander'a. "Ve bu sabah yaşadığımız küçük kargaşanın ardından karşılaşılabileceğiniz diğer sorunlarla ilgilen. Anlaşıldı mı?"

Elander yanıt olarak sertçe başıyla onayladı. Karşısında kim olduğu göz önüne alındığında bu son derece kaba bir davranıştı ama Varen bundan rahatsız olmuşa benzemiyordu. Gözlerini dikmiş onlara bakan insanlara tek kelime etmeden birlikte saraya yürüdüler.

Cas'ın içgüdüleri hâlâ tetikteydi, onu bunun bir tuzak olabileceği konusunda uyarıyorlardı.

Ama hiç değilse artık canını kurtarmak için kaçmıyor ya da iğrenç muhafızlar tarafından kabaca çekştirilmiyordu. Kendine bunu hatırlattıktan sonra dikkatli gözlerle çevresini biraz daha inceledi.

Yıllar içinde Varen'in soğuk ifadesine ait o anıyı pek çok kez düşünmüş, hatta zihninde sarayının hayali bir görüntüsünü bile oluşturmuştu: mermerden ve diğer soğuk, cazibesiz taşlardan yapılmış itici bir boşluk.

Ama sarayın derinliklerine ilerledikçe, ne kadar tuhaf olsa da, içerinin *sıcak* göründüğünü düşünmeden edemedi.

Etraf büyük ölçüde sıcak kahverengi doğal ahşaptan oluşuyordu ve baktığı neredeyse her odada şömine yanıyordu. Çoğu kusursuz çerçevelere ve canlı renklere sahip bir sürü rengârenk sanat eseri duvarları dolduruyordu. Fayans zemin çok geçmeden yerini pelüş, kalın halılarla kaplı salonlara bıraktı. Cas, halıların mürdüm rengi tüylerini ayaklarının altında hissedebilmek için botlarını çıkarmayı çok isterdi.

Ve ışık... Kristallerle bezenmiş sayısız avize ve zeminden tavana kadar uzanan büyük pencerelerden, sanki sırf mücevherlerden yansıyan güneş ışığı etrafa saçılsın diye özenle yerleştirilmiş bir dizi safir süslemeli heykele kadar dört bir yandan içeriği dolduruyormuş gibi görünüyordu. Her şey inkâr edilemeyecek kadar parlak, sıcak ve ısıtılıydı, saray gözüne bir kâbustan ziyade rüya gibi görünmeye başlamıştı.

Uzun, dar bir koridora döndüklerinde göğsündeki açıklayamadığı tuhaf his yüzünden neredeyse bu rüyadan uyanıyordu.

Sağında, kulpuna gümüş-siyah renkli kuşak bağlanmış bir kapı vardı. Bir kadın, elindeki dolu tepsiyi dengede tutmaya çalışırken kalçasıyla kapıyı iterek içeri girdi. Cas onun gözden kaybolmasını izlerken yavaşladı ve göğsündeki baskı daha da ağırlaştı.

Ancak bir an sonra bu garip his kaybolup gitti. Kapı aynı hızla kapandığında baskı azaldı ve Cas, bir kez daha İmparator-Kral'a yetişmek için acele etti.

Nihayet vardıkları oda, içlerinde en aydınlık ve en davetkâr olanıydı. Duvarları yerden tavana uzanan pencerelerden ibaret, içi dört bir yandan vuran güneş ışığına kucak açacak şekilde büyüyen bitkilerle dolu bir yerdi.

Pencerelerin gri gölgeli camları ışığın çok parlak ya da çok sıcak olmasını engelliyordu. İçerisi hoş bir sıcaklıktaydı ve Cas'in sanki havada süzülüyormuş gibi hissetmesine neden

olan ruhani bir yanı vardı. Ta ki Asra'yı ve sığınaklarındaki yatağını pencere önüne çekmeleri için ısrar edişini hatırlayıp midesi kasılana kadar.

Bu odayı nasıl da severdi.

Birkaç hizmetkâr içeride gezinip duruyordu. Çoğu, İmparator-Kral'ı kibar gülümsemeler ve selamlarla karşıladı. Kral hepsine aynı kibarlıkla gülümseyerek ve hatta ara sıra dostça sohbetlerle karşılık verdi.

Cas kralın insanlarla etkileşimini izlerken dışarıda onu ele geçiren merakın aynısını hissetti. Dikkatle bakan herkes bunu açıkça görebilirdi, hizmetkârlar kralı *seviyordu* ve bu, Cas'in kafasında çizdiği acımasız kral imajına uymuyordu. Hem de hiç.

Başını hafifçe iki yana salladı. Hizmetkârlarına dostça davranması ne değiştirirdi ki? Söylentilere göre babasının kana susamış doğasını miras almış bir adamdı bu. İşaretsizlerin bu parçalanmış imparatorluğun yönetimini sürdürmesi davasına sadıktı. Hikâyelere göre bu sadakati, ölüm döşeğindeki babasının önünde düzinelerce ilahi işaretli mahkûmu bizzat katlederek ve böylece babasının onayını alarak *kanıtlamıştı*. Hatta bu korkunç katliam şenliğinin bir adı bile vardı; tarih kitapları buna Kanlı Yükseliş diyordu. İmparator-Kral Anric'in yönetimi resmen oğluna devrettiği geceydi bu.

Taktığı o pençeli taca layık olacak kadar kanla yıkanmış oğluna.

Cas sokak ortasında öldüresiye dövülürken yüzünü başka tarafa çeviren oğluna.

Cas dalıp giderek çenesinde bulunan ay şeklindeki yara izine uzanacak gibi oldu ama kendini durdurdu ve ellerini yumruk yapıp yanlarına indirdi.

“Komutan Elander sana kaba davrandıysa özür dilerim.” İmparator-Kral ona odanın köşesindeki küçük masaya oturmasını işaret etti. “Bazen tam bir pislik olabiliyor ama işinde çok iyidir, bu yüzden ondan kurtulmaya cüret edemiyorum.

Askerlerim çoğu zaman onu *benden* daha çok dikkate alıyor. Çok üzücü, değil mi? Ondan, benim asla beceremeyeceğim şekilde korkuyorlar. Danışmanlarım çok yumuşak mizaçlı olduğumu söylüyor, bu onları çıldırtıyor.” Dudakları sanki bir yanı danışmanları sinirlendirmekten hoşlanıyormuş gibi hafifçe yukarı kıvrıldı.

Yumuşak sözcüğü ne Cas’in aklındaki imaja ne de anlatılanlara uyuyordu ama bu düşüncesini kendisine sakladı.

“Ona itiraz eden tek kişinin siz olduğunu söyledi,” dedi, Elander’ın sözlerini anımsayarak.

“Öyle mi?” İmparator-Kral Cas’in yanındaki sandalyeye yerleşti ve düşünceli bir tavırla elindeki sayısız yüzükten birini döndürdü. “Şey, bu doğru sanırım. Pek çok askerim ve hizmetkârımın aksine ondan korkmuyorum.”

“Belki de size bu yüzden saygı duyuyordur.”

“Zekice bir düşünce,” dedi Varen ve elini sallayarak bir hizmetkârı çağırdı. Kısa bir sohbetin ardından hizmetkâr başını eğerek yanlarından ayrıldı. Birkaç dakika sonra bir elinde sürahi, diğerindeyse üstü iki kadeh, taze pişmiş somun ekmek ve birkaç tabak dolusu meyve, peynir ve kuruyemiş dolu bir tepsiyle geri döndü.

İkili sessizce yemeklerini yedi. Ya da en azından *Varen* yedi. Cas’in midesindeki kasılma öyle şiddetlenmişti ki bir daha yemek yiyip yiyemeyeceğinden bile emin değildi. Hem zaten Karael’in bıraktığı kesik ağzını her açışında canını yakıyordu. Kendisine verilen kadehten bir yudum aldı ama bunu yalnızca kibar olmak ve hedefini dostane bir tavırla konuşmaya teşvik etmek için yaptı. Hizmetkârın doldurduğu içecek şaraba benziyordu. Tadı acıydı ama İmparator-Kral da aynı sürahidен içtiği için Cas güvenli olduğunu varsaydı.

Nihayet Varen sandalyesinin arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu ve konuştu. “Casia Greythorne.”

Casia irkildi.

Sonra durum daha da kötüleşti.

“Sonja Ritter. Pyer Elasidir. Mari Blackburn.”

“Biraz araştırma yapmışsın.” Cas gözlerini pencerelere çevirip bir ağaçta daldan dala zıplayan kırmızı kuşu izledi.

“Fark ettin mi bilmiyorum ama seninle birlikte Karael’in adamlarından birini de tutukladık. Hakkında bildiği her şeyi hemen döküldü ve şu an kullandığın sahte ismi öğrendikten sonra daha önce kullandığın adların bazılarını ortaya çıkarmak için kendi başıma küçük bir araştırma yaptım.”

Kırmızı kuş daldan atlayıp süzülünce Cas bir an için kanatlarını kışkandı.

“Büyüleyici bir araştırma konusu olduğunu itiraf etmeliyim.”

“Büyüleyici olmak benim işim.”

“Hayli başarılısın da.”

“Peki bu yüzden mi benimle kahvaltı etmek istedin? Daha *büyüleyici* gerçekleri keşfetmek için mi?” Cas, başını çevirdiğinde adamın ona anlamlandırmadığı bir biçimde gülümsediğini gördü. Kısmen dostaneydi, kısmen keyifli ve kısmen... başka bir şeydi. Daha meşum bir şey belki.

“Ne yazık ki hakkında istediğim kadar çok şey bulamadım,” dedi. “Hâlâ çözemediğim çok şey var. Yollarımız nasıl oldu da daha önce hiç kesişmedi mesela.”

Cas’ın zihninde sokaktaki günün anısı canlandı. Çenesinden aşağı süzülerek sağır edici küçük damlalar hâlinde kuru toprak yola düşen kanı hissetti.

Pıt.

Pıt.

Pıt...

Oturduğu yerde kıvranmamak için sandalyenin kenarlarını tuttu.

“Çünkü suçlarının kayıtları var, *Casia Greythorne*,” diye devam etti İmparator-Kral, “ve yardımcı yargıçların suç geç-

mişine ilişkin topladığı notlardan oluşan büyüleyici bir dosya var. *Tüm* kimliklerinin suçlarına ilişkin bir dosya.”

Cas araya girmekten kendini alamayarak, “*Tüm* kimliklerimi bulduğundan şüpheliyim,” dedi kısık ve kibirli bir sesle.

“Eminim öyledir.” Kral usul usul gülüp devam etti, “Fakat topladığımız notların hiçbirinde senin ya da sahte isimlerinden birinin Soluk İşaretli olduğundan bahsedilmiyor. Muhafızlarımdan biri koşarak gelip bana gerçek kimliğini gördüğünü söylediğinde nasıl heyecanlandığımı bir düşün. Tam da bu yüzden olaya müdahale edip kaçmadığından emin olmak zorundaydım. Genellikle suçlularla Komutan Elander ve Yargıç Tarık’in ilgilenmesine izin veririm. Adaletle pek ilgim yoktur... bu da danışmanlarımı üzen bir başka konu.”

“Peki adalet dağıtmayı planlamıyorsan benden ne istiyorsun?”

“Tahmin edemiyor musun?”

Edebilirdi. Ama tahminlerini kendine saklayacaktı çünkü buraya bilgi vermeye değil, bilgi koparmaya gelmişti.

“Yardıma ihtiyacım var.”

“Yardıma,” diye tekrarladı Cas, kulaklarına inanamıyormuşçasına.

“İmparatorluğumuzdaki pek çok insanı öldüren bir hastalıktan kurtulmuşsun.”

Cas, sanki aynı dünyada yaşayan, gerçekten eşit iki insanlarmış gibi *imparatorluğumuz* sözcüğünü kullanmasına biraz sinirlense de bir kez daha dilini tutmayı başardı.

“Bir tedavi arıyorum.”

“Babanın aradığı gibi mi?” diye sordu Cas.

“Evet.” Nedense kral bundan utanmış gibi görünmüyordu.

Cas bu sefer yüzünü kayıtsız tutmayı başaramadı. Gözlerini kısarak krala baktı, bu da konuşmaya başladıklarından beri ilk kez adamın ifadesinin hoşnutsuz bir hâl almasına neden oldu.

“Onun hakkında anlatılan korkunç hikâyeleri biliyorum.” İmparator-Kral ayağa kalkıp kısa bir süre için pencerenin önünde

volta attı. Güneş ışığı onu olduğundan daha genç gösteriyor, yüzündeki gölgeleri aydınlatıp gözlerini altın rengiymiş gibi gösteriyordu. “Ama çoğu yanılıyor,” dedi. “Her şeyi abartarak sadece korkunç kısımlara odaklanıyorlar. Onun ne kadar iyilik yaptığından ya da pek çok kişiyi mahveden hastalığa çözüm bulmaya ne kadar yaklaştığından hiç bahsetmiyorlar.”

“Belki de yanılmıyorlardır,” dedi Cas düz bir sesle. “Belki de hastalığa yakalananları huzuruna çağırdıktan sonra hepsinin gizemli biçimde ortadan kaybolması yüzünden böyle düşünmekte haklılardır.”

“O olayda *gizemli* bir durum yoktu. Hepsi yakalanan herkesi öldürdüğü *bilinen* bir hastalık yüzünden hayatlarını kaybetti ve cesetleri, bariz sebeplerden dolayı dikkatle imha edildi.”

Cas kralın iddiasını çürütemeyeceğini fark edince oturduğu yerde rahatsızca kıpırdandı.

“Düşmanlarımız bu aptalca hikâyeyi uydurup saldıracak bir hedef arayan insanlara bunu yutturdu.” Kaşlarını çattı ve neredeyse kendi kendine konuşurcasına, “Senin de bunlara inanmış olman ne üzücü,” dedi.

“Ama düşmanları olmasının da bir sebebi vardı,” diye ısrar etti inatla Cas. “İlahi işaret taşıyan herkese karşı açtığı savaşa ne demeli? O ve orduları binlerce insanı sırf ilahi işaretle doğdukları için katletmişken birkaç iyilik yapmış olması ne fark yaratır?”

“Bu *savaş* hakkında ne biliyorsun?” Soru sorar gibi konuşsa da kulağa sus emri gibi gelmişti.

“Yeterince şey,” diye çıkıştı Cas.

Adamın gözleri sanki sus emirlerinin duymazdan gelinmesine alışkın değilmiş gibi hafifçe irileşti.

Cas, öfkesine yenik düşüp ondan bilgi koparma şansını mahvetmeden önce kendini dizginlemeye çalıştı.

Adam uzun bir süre sessiz kalıp Cas'i inceledi. “Şüphesiz biliyordur, işaretlenenler, *seçilmemiş* olanlara hükmetmek için tanrılar tarafından seçildiklerine inanıyorlardı. Babam devreye

girmeden önce ayaklanıp sen ve ben gibi insanları ezmenin eşiğindeydiler.

“Üstelik babam tarih ve dünya konusunda uzman olduğu için devreye girmişti; aynı olayın güneyimizde bulunan Sundolian İmparatorluğu’nda *tam olarak* nasıl ilerlediğini biliyordu. Yıllar yıllar önce, o ilahi işaretli güneylilerin yaptığı savaşlar, imparatorluğun üç krallığını neredeyse geri dönülemeyecek kadar istikrarsızlaştırmıştı.”

Cas sözlerine itiraz etmek istedi ama yapamadı.

Akademisyen falan değildi ama Güney İmparatorluğu’nun üç krallığının her birinin üç “klandan” biri tarafından yönetildiğini biliyordu. Bu klanlar doğdukları işaretlere, yani üç yüce tanrının sembollerine göre belirleniyordu. İkincil tanrılar ve düşmüş ruhlar tarafından işaretlenenlerden bazıları statü ve güce sahipti. Ancak bu ilahi güce hâkim klanlardan hangisinin *en* güçlü olduğu konusunda daima bir yarış ve bazen de savaş vardı. İşaretsizler nadiren mutlu ya da uzun yaşamlar sürüyorlardı.

Yani Kethra’daki durumunun tam tersiydi. Burada zalimler ve yok ediciler çoğunlukla *işaretsizlerdi*. Dolayısıyla Cas, Varen’in bir konuda haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı: Ataları işaretlileri ezmemiş olsaydı, tarih belki de büyü kullanıcılarının sebep olduğu yıkımlara *tanık olacaktı*.

Belki de dünyanın işleyişi böyleydi. Zalimle mazlumun durmaksızın yer değiştirdiği, aynı şarkının yeniden yazılarak defalarca tekrar ettiği bir düzenden ibaretti.

Cas içine içine büzülmek ve bu moral bozucu düşünceden kaçmak istedi ama bunu aklından çıkaramıyordu.

“İşaretliler tehlikelidir,” diye bitirdi sözlerini İmparator-Kral, ses tonu tartışmanın sona erdiğini gösteriyordu.

“En yakın arkadaşlarımdan çoğunda ilahi işaret var,” dedi Cas meydan okurcasına, “ve doğuştan sahip oldukları bir şey yüzünden acı çekmeyi hak etmiyorlar. Ne olduklarına göre değil, ne yaptıklarına göre yargılanmalılar.”

“Hepsinin de seninki kadar uzun ve renkli sabıka kaydı olduğunu varsayıyorum?” dedi Varen düz bir sesle.

Cas sinirli bir homurtu çıkardı. “*Olmaması* bir şey değiştirir mi?”

İmparator-Kral cevap vermedi.

“Babanın ve büyükbabanın çıkardığı acımasız yasaların onlara neler yaşattığına dair hiçbir fikrin yok.”

Varen zayıf bir şekilde gülümsedi. “İşaretlilere karşı şahsi bir merhamet duymadığımı mı sanıyorsun?”

“Neden duyasın ki?”

Sanki vereceği cevap konusunda ona güvenip güvenmediğine karar vermeye çalışıyormuş gibi uzun bir süre soruyu düşündü. “Çünkü ailemde bir ilahi büyü kullanıcısı var. Ya da *vardı* diyelim. Ablam.”

Cas sözlerine inanıp inanmaması gerektiğinden emin olmayarak ona baktı. Böyle bir yalan söylemesi tuhaf olurdu.

“Benden bir yaş büyüktü,” dedi, “yasalara göre tahtın vârisi *o* olmalıydı, ben değil.”

“Bahsini hiç duymadım.”

“Duyan insan azdır. Büyüsü nedeniyle ailem onu bir sır olarak sakladı.”

“Ona ne oldu peki?”

“Artık yok.”

“Yok derken?”

“Annem öldükten sonra babam ondan kurtuldu.”

“*Kurtuldu* mu?”

“Babamın sözleri, benim değil. Soru sormaya başlayacak kadar büyüdüğümde ve aklım erdiğinde bana verdiği yanıt bu oldu.”

Cas bir an konuşamadı. Hem eski İmparator-Kral’dan tiksiniyor hem de gözlerinde donuk, mesafeli bakış olan önündeki mevcut kral için üzülüyordu. “Ben... bunu duyduğuma üzüldüm.”

Varen sözlerini bir el hareketiyle geçiştirdi. “Onu hatırlamıyorum bile.”

“Hiç mi?”

İmparator-Kral, Cas’ın bu konuya gösterdiği bariz ilgi karşısında biraz utanmış –belki de şaşırmış– gibi duraksadı. Karşısına böyle travmatik konular hakkında konuşacak biri ne sıklıkla çıkıyordu ki? Muhtemelen pek sık değildi. Cas bir hükümdarın hep yalnız ve bir başına olduğunu düşünürdü.

“Bazen büyüsünün hissini hatırlıyorum sanırım,” dedi Varen, bir süre durduktan sonra. “Ama net değil, sadece puslu bir ışık ve sıcaklığın hatırası. Muhtemelen bir önemi de yok. Annemi her hatırlamaya çalıştığımda da aynı şeyi hissediyorum. Zihin ve hafıza tuhaf şeyler, değil mi?”

Cas başıyla onayladı.

“Her neyse... Özür dilerim.” İmparator-Kral iç çekti. “Korkarım konuyu dağıttık. Her ne kadar babam mücadelesine devam etmem için ısrar etse de işin aslı, ben işaretliilere karşı bu savaşı sürdürmeye onun kadar meraklı değilim. Elbette bu üstesinden gelmem gereken acil bir mesele ancak Solduran Hastalık öncelik listemin ilk sırasında yer alıyor ve bu da bizi tekrar *sana* getiriyor, değil mi? Bu, benim aile geçmişimden çok daha ilginç bir konu.”

“Öyle mi?”

“Evet.” Gözlerini tavana çevirdi, düşüncelere dalmış gibiydi. “Solduran Hastalık’a yakalanıp uzun süre hayatta kalan birini göreceğimi hiç düşünmezdim.”

“Şey, görmüş olman çok da önemli değil,” diye mırıldandı Cas. “Çünkü nasıl hayatta kaldığımı *bilmiyorum*. Asra’nın da öyle ya da...”

“Asra mı?”

Kahretsin.

Cas dudaklarını birbirine bastırdı ve gözlerini gri cama dikerek parlak kırmızı kuşu aradı. Hâlâ geri dönmemişti.

Varen birkaç dakika boyunca aptalca hatasını sindirmesine izin verdi, odada gezinip birkaç saksının toprağını kontrol etti, sonra umursamaz bir tavırla, “Asra daha önce bahsettiğin arkadaşlardan biri mi? Hasta olduğu için geri dönmen gerektiğini söylemiştin değil mi?” diye sordu.

Cas hiçbir şey söylemedi, bu da Varen’in tekrar iç çekmesine neden oldu.

“Biraz önceki taşkınlığımı affet lütfen.” Tekrar yerine dönüp sandalyesini Cas’inkine yaklaştırdıktan sonra yerine oturdu. “Arkadaş olalım istiyorum, Casia.”

Cas elinde tuttuğu kadehten büyük bir yudum aldı. Sonra bir tane daha. Ve bir yudum daha.

İmparator-Kral bu sefer Cas’in sessizliğini görmezden geldi. “Anlıyorum, hâlâ güvenini kazanmam gerekiyor. Haklısın.” Kahverengi gözleri bu meydan okuma karşısında âdeta parladı. “Ama güvenini kazanmak için ne gerekiyorsa yapacağım.”

Göreceğiz. Cas kadehi boş olmasına rağmen içkisinden bir yudum daha alıyormuş gibi yaptı.

“Bu arada, daha önceki teklifimde ısrarcıyım. Arkadaşlarını buraya, aramıza katılmaya davet ediyorum. Hizmetkârlarım, şahsi doktorum da dâhil, hasta arkadaşına bakmana yardım edebilirler. Bahsettiğin ilahi işaretliler de güvende olacak.”

“Renkli suç geçmişlerine rağmen mi?”

“Bu geçmişleri silme yetkisine sahip olduğumun farkındasın, değil mi?”

Cas bir şey söylemeden ona baktı. *Aynı sabah içinde bunu kaçınıcı kez yapıyordu?*

Varen hizmetkârın bıraktığı sürahiyi alıp kadehini doldurdu. “Elbette bu konuda da bana güvenmeni beklemiyorum. Ama bir düşün.”

Cas zaten düşünüyordu.

Çünkü bunu düşünmeden *edemiyordu.*

Ama aynı zamanda şatafatlı arabasından kendisine bakan, çektiği acıdan zerre kadar etkilenmeyen yüzünü de hatırlamadan edemiyordu.

“Çenende tuhaf bir yara var. Nasıl oldu?” diye sordu İmparator-Kral. Cas ne yaptığını, elinin nerede olduğunu o konuşana kadar fark etmemişti.

“Hatırlamıyorum.” Dudakları gülümsemeye benzer bir şekilde kıvrıldı. “Sanırım *renkli* suç maceralarımdan birinde oldu.”

“Anlıyorum.” Varen Cas’in gülümsemesine karşılık verdi ancak onunki daha samimiydi. “Pekâlâ, daha önce bahsettiğim doktora dönelim mi? Meşesoylu, üstün yetenekli bir şifacı. İstersen o izle ve yanağındaki yeni yarayla ilgilenebilir. Canını yakıyormuş gibi görünüyorlar.”

“Gayet iyiyim, teşekkürler.” Bir yanı birdenbire tüm yara izlerini tuhaf bir şekilde korumak istedi. Sanki nereden geldiğini ya da İmparator-Kral’la ilk tanıştığı âni unutmamak için onları saklaması gerekiyordu.

Cas’in agresif cevabı kralın gülümsemesinin solmasına neden oldu. Ardından birkaç dakika boyunca rahatsız edici bir sessizlik içinde oturdular. Tam olarak düşman değillerdi ama müttefik de sayılmazlardı...

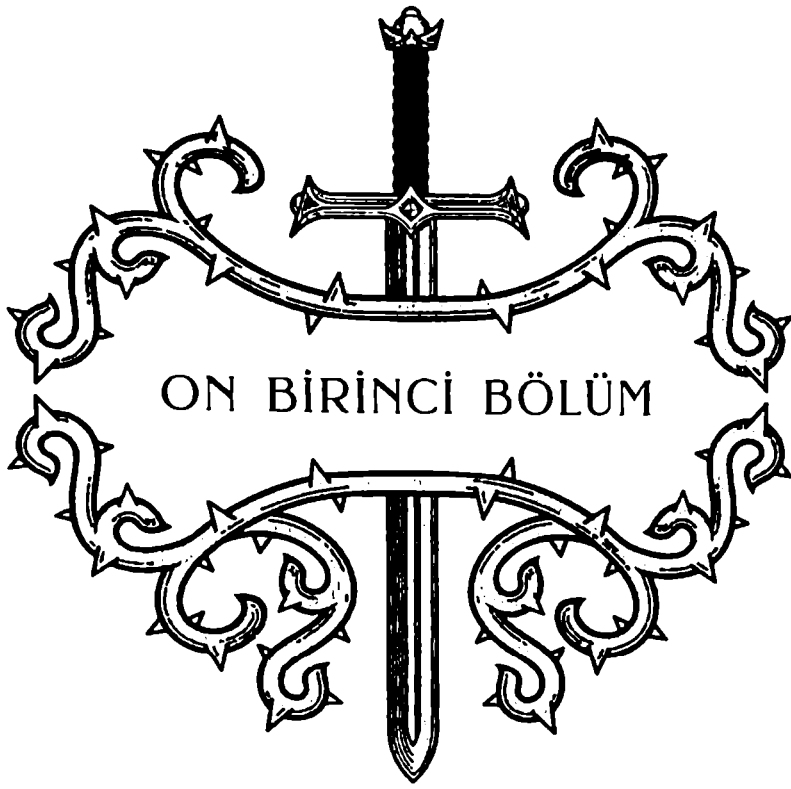
Cas’in içinde bulunduğu durum umduğundan daha karmaşık hâle gelmişti.

“Solduran Hastalık hakkında elinizde ne gibi bilgiler var?” diye sordu, konuşmayı faydalı bir yöne çekmeye kararlıydı.

İmparator-Kral, *gerçekten* de iddia ettiği gibi hastalıkla ilgiliniyorsa, belki de onu Ölüm Diyarı’nda bir şeyler karıştırmaya iten bu araştırmaydı.

Varen sessiz kaldı. Cas bir cevap alacağından pek emin olmasa bile Varen sonunda konuşmak için boğazını temizledi.

Ama bir çığlık sesi onu susturdu.

Varen tek kelime etmeden ayağa kalkıp çılgının geldiği yöne doğru koştu. Cas bir süre aptal aptal arkasından baktı. *Ters* yöne koşturmasına şaşırmişti. Kafasında şekillendirdiği bencil, nencil, korkak kişiliğe uymayan bir özelliği daha ortaya çıkmıştı.

Şaşkınlığını üstünden atıp masadan uzaklaştı. Bir an herkesin dikkati dağılmışken kaçmayı deneyebileceği aklına geldi ama artık bu saray ve hükümdarı hakkında merak ettiği pek çok şey vardı ve burada kalmanın ödülü çok daha büyük olabilirdi. Bu yüzden kaçmak yerine odaya hızlıca göz atıp bir silah aradı. Tepsinin üstünde, ekmekle bir tabak tereyağının arasında duran kör bıçağa razı oldu. Onu alıp İmparator-Kral'ın peşinden koştu.

Onu bulmak zor olmadı. Birkaç kişi koridorun ilerisinde, kulpuna gümüş-siyah kumaş bağlı kapının önünde toplanmıştı. Biraz önce cam salona giderken yanından geçtikleri odaydı bu. Göğsünü kasıp kavuran o kısa, rahatsız edici duygunun kaynağı olan oda.

Yavaşça oraya ilerledi ve vardığında koridorun ilerisindeki kalabalığa yaklaşan tanıdık bir yüz gördü: Komutan Elander. Neden buradaydı?

“Sarayın diğer tarafındaki felaketle uğraşman gerekmiyor muydu?” diye sordu Cas.

Elander ona hızlı ve bıkkın bir bakış attı. “Hı-hı. Sen de dün bana bu saatlerde saraydan *ayrılmış* olacağını söylüyordun ama bak hâlâ burada, karşımdasın. Yani ikimiz de olmamız gereken yerde değiliz.”

Cas kaşlarını çatırsa da adam bunu göremedi çünkü çoktan karanlık odaya yönelmişti.

İnsanlar geçmesine izin vermek için kenara çekildi. Kalabalık bir kez daha toplanıp yolu kapamadan önce Cas de peşine takıldı. Tekrar dışarı itilmemek için acele ederken karanlıkta kazara adamın botuna bastı ve hızla geri çekilmeye çalışırken tökezledi.

Elander onu kolundan yakalayıp dizi yere çarpmadan önce dengesini sağlamasına yardımcı oldu. “Şaibeli bir tavernada yapacağın *sohbetler* için başka bir sahte isme ihtiyacın olursa *Zarafet* adını bir düşün bence.” Oda adamın sırtıttığını göremeyeceği kadar karanlık olsa da bunu sesinden anlayabiliyordu.

Cas kolunu hışımla çekip elinden kurtuldu.

İnsanlar onlara baktığından Elander’ın yorumuna yanıt vermedi. Aralarına biraz mesafe koyup komutan onu yakaladığında buruşan kolunu düzeltti, sonra çenesini kaldırıp kalan son itibarını da toplayarak içeri girdi.

Oda kasvetliydi. İmparator-Kral’ın etrafı başları öne eğik hizmetkârlarla çevriliydi ve hepsi arka duvara dayanmış bir yatağın etrafında toplanmıştı. Birkaçından fısıltılar yükselse de çoğu sessizdi. İçlerinden biri bayılmış gibi görünen genç bir kadını tutuyordu; belki de çılgılığı o atmıştı. Hepsinin yüzleri yorgun ve kederliydi.

Yaklaştıklarında Varen başını kaldırıp Elander'a kısa bir bakış attı ama Cas'in orada olduğunu fark etmemiş gibiydi.

“Bir ölü daha. Büyük bir acı içinde göçüp gitti. Her şey çok hızlı oldu.” Sözleri titrek nefesler hâlinde dudaklarından dökülüyordu. Yüzündeki tüm renk çekilmişti ve zaten açık renkli olan teni karanlıkta tam bir hayalet gibi görünmesine neden oluyordu. Aslında... korkunç görünüyordu. Az önce birlikte şarap içtiği adamla alakası yoktu.

Ama ten rengi, başında durduğu kadınla karşılaştırıldığında daha canlıydı.

Ölü kadın sanki en az altı ay önce gömüldüğü bir mezar-dan çıkarılmış gibi görünüyordu. Cildi neredeyse tamamen solmuştu. Geriye kalan birkaç tutam saç ve gözleri Cas'inki gibi renksizdi. Gözleri açıktı ve tavana bakıyordu. İçlerindeki dehşet, çatlamış dudaklarının çarpık şekliyle birleşince sanki son nefesini alırken Ölümün İkincil Tanrısı'yla yüz yüze gelmiş gibi görünmesine neden oluyordu.

Havada topraksı bir baharat ve lavanta kokusu vardı. Hizmetkârlardan biri kadının buruşmuş kollarına yağ sürüyordu. Cas'in midesini bulandıran kokunun kaynağı belli ki buydu. Kendini tuhaf bir şekilde küçük hissetti, odanın giderek karardığına yemin edebilirdi; sanki bir kuyunun dibinde duruyordu da birisi üstünü örtmüştü. O karanlıktan çıkmayı başardığında onu karşılayacak tek şey, önündeki yatakta yatan göçüp gitmiş, gözleri boş bakan kadındı. Ama bu alelade bir kadın değildi.

Bu kadın kaybettiği annesiydi.

Asra'ydı.

Kendisiydi.

Kalbi küt küt atarken odaklanacak bir şey bulmak için gözleriyle etrafı taradı. Elander yakındayken dengesini bir daha kaybetmemeye, kaygısını ne ona ne de başkasına belli etmemeye kararlıydı. Bir adım gerileyip elini duvara dayadı. Parmakla-

rıyla duvara vurdu. Zihninde dört dönen düşüncelerin çoğunu başarılıyla defedene kadar *sadece* o ritmik sese odaklandı.

Gözlerini açık tutarak İmparator-Kral'ın ölü kadının etrafında dolaşan hizmetkârların çoğunu uzaklaştırmasını izledi. Onlar gittikten sonra Elander'a döndü. "Senden ne isteyeceğimi biliyorsun."

Elander başıyla onayladı.

Cas neden bahsettiğini sormak istedi ama hâlâ kaygı krizinin eşiğinde olduğu için kendine konuşacak kadar güvenmiyordu.

Belki Varen de bunu hissetmişti çünkü sonunda başını ona çevirdi. "Benimle gel, Casiacığım. Komutanın dikkatini dağıtmayalım." Kolunu uzattığında Cas, tıpkı avluda yaptığı gibi teklifini kendi rızasıyla kabul etti. Sessizce kapıya yöneldiler.

İkisi de dönüp ölü kadına bakmadı.

Koridordaki kalabalık iki kat artmış gibiydi. Hükümdarlarının yanlarına doğru yürüdüğünü gördüklerinde, birkaçı uzaklaşarak o anda yapmaları gereken işe geri döndü ancak birçoğu kapıda oyalanmaya devam etti.

"Dağılabilirsiniz," dedi İmparator-Kral bıkkın bir sesle. "Bu odada olanlar şu an için hiçbirinizi ilgilendirmiyor."

Bazıları aceleyle selam verirken birkaç üzgün fısıltı duyuldu ama kimse itaatsizlik etmedi ve çok geçmeden Cas, hatırladığından daha uzun ve karanlık görünen koridorda Varen'la baş başa kaldı.

"İyi misin?" diye sordu kral.

Cas başını evet anlamında salladı. Artık o kadına bakmak zorunda olmadığı için daha iyiydi. Duvara yaslandı. Kollarını karnında kavuşturdu. Birkaç derin nefes aldı ve kollarının her solukla beraber yükselip alçalmasını izledi. "Kimdi o?"

"Mutfak görevlilerinden biri," diye yanıtladı Varen dalgın dalgın. "On iki gün önce hastalandı."

"On iki *gün* mü? Bu kadar hızlı mı ilerledi?"

Varen hafifçe başıyla onayladı.

Cas'ın kanı buz kesti. Normal, sağlıklı bir insandan odadaki *cesede* dönüşmesi... Hepi topu on iki gün sürmüştü. Manevi ebeveynleri neredeyse bir yıl dayanmıştı. Onlar...

Hayır.

Geçmişinin o korkunç kısmını bir daha düşünmeyi reddederek kollarını kendine daha sıkı bastırdı. Zorlukla yutkunarak, “Peki Elander orada ne yapıyor?” diye sordu.

İmparator-Kral'ın cevap vermesi bu sefer uzun sürdü. “İnsanların ona taktığı lakabı duydun mu? İmparatorlukta bazıları ona *Ölümlle Konuşan* diyor.”

“Bunu daha önce duymuştum, evet.”

“Eh, lakabının hakkını veriyor.”

“Yani o...”

“Ölümler genellikle sırlarını pek iyi saklamazlar. Özellikle de bu dünyadan kendilerini bekleyen diğer dünyaya ilk geçtiklerinde. Elander, babama bu amaçla ilk kez birkaç yıl önce hizmet etti. Büyüsünü kullanarak İmparator-Kral Anric ve fetihleri için çok değerli bilgiler topladı. Bu büyü Elander'ın ölümlerin gözlerinin önünden geçip giden hayatlarını görmesini sağlıyor. Değerli sırları olan bir düşmanı öldürdüğünde çok faydalı oluyor. Şifacıların becerilerini geliştirmelerine de büyük yardımı dokunuyor çünkü onları neyin öldürdüğüne ilişkin ayrıntıları görmelerini sağlıyor. Genellikle yani.”

“Genellikle mi?”

“Solduran Hastalık'tan ölenler öbür dünyaya gittiklerinde, orada...” Sustu, yüzünde çaresiz bir ifade vardı.

“Sessizlikten başka bir şey olmuyor,” diye tamamladı Elander odadan çıkarken. “Sessizlik ve parlak bir ışık, hayatları hakkında bir şeyler öğrenmeme engel oluyor, buna neden vaktinden önce öldükleri de dâhil.”

“Bu sefer de mi öyle oldu?” diye sordu Varen usulca.

“Maalesef.”

İmparator-Kral onları salonun karşı tarafındaki daha özel bir odaya götürdü. Küçük bir şömineye bakan iki sandalyenin bulunduğu, rahat ve karanlık bir oturma odasıydı bu. Şöminenin üstündeki rafta uzun kuyrukları her iki tarafa tembel tembel kıvrılmış iki kaplan oyması vardı. Elander içlerinden birinin yüzüne baktı, gözleri donuk ve dalgındı. “Sanki hayatlarıyla birlikte ruhları da alınmış,” dedi en sonunda, arkasında duran iki kişiden ziyade kaplanlarla konuşuyor gibiydi.

Cas bu sözlerin yarattığı titremeyi bastırdı. “İçeride... bir ölü *daha* demiştin,” dedi sözlerini anımsayarak. “Ondan önce kaç kişi öldü? Sadece bu sarayda yani.”

“On... hayır, on bir?”

“On dört,” diye düzeltti Elander, düz bir sesle. “Sadece bu ay içinde.”

Varen bu sözler üzerine bembeyaz kesildi. “Önceki ay da pek farklı değildi.”

“Geçen ay da on kişi öldü,” dedi Elander. “Yine sessizlik ve parlak ışık dışında bir şey göremedim.”

Cas’ın ensesi ısınırken iğrenç bir düşünce zihnini ele geçirdi. “Yani *bu* yüzden mi savaş açmak yerine Solduran Hastalık’la ilgileniyorsun? Sırf sarayın koridorlarını kasıp kavurduğu ve sıranın sana geleceğinden korktuğun için mi?”

Sert suçlaması karşısında Elander tek kaşını kaldırdı ama efendisini savunacak hiçbir şey söylemedi. Yalnızca bir omzunu kapı çerçevesine dayayıp rahat bir pozisyon aldı ve Varen’in dönüp Cas’le yüzleşmesini izledi.

“Elbette korkuyorum.” Varen’in ses tonu sakindi ama Cas, sözlerinde saklı hayal kırıklığını hissedebiliyordu. “Ne tür bir hükümdar bu sefil hastalık yüzünden endişelenmez ki? Ama sadece *kendim* için korkmuyorum. Ayrıca karakterime yönelik bu bariz suçlamaları kendine saklarsan çok memnun olurum, *Casia Greythorne*. Ya da gerçek adın her neyse.”

Elander bu son yorumuna burnundan gülerek karşılık verse de konuşmaya dâhil olmadı.

“Ben ve ailemin bu imparatorluk için yaptıklarının yarısını bile bilmiyorsun,” diye ekledi Varen.

“Yeterince şey biliyorum,” diye tersledi Cas.

“Böyle söyleyip duruyorsun ama pek bir şey bildiğini sanmıyorum.”

Cas bir elinde cam salondan aldığı bıçağı tuttuğundan boştaki elini yumruk yapıp sıktı. Tırnaklarını etine o kadar sert batırıyordu ki çenesindekine benzer hilal şeklinde izler bıraktıklarından adı gibi emindi.

Ancak dışarıdan biri ona seslenince Varen’in dikkati tartışmaya devam edemeyeceği kadar dağıldı. “Lütfen burada bekleyin,” dedi kaşlarını çatarak, “birkaç şeyle ilgilenmem gerekiyor.”

Cas öfkeli bakışlarını giderken bile üzerinden ayırmadı, bir yanı onu takip etmeyi ve ona *bildiği* şeylerden en azından birkaçını göstermeyi düşündü. Elindeki bıçağı nasıl kullanacağı, tek hareketiyle burnunu nasıl kıracağı gibi şeyler.

Elander’ın sesi onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. “Herkesle tartışmak zorunda mısın?”

“Evet,” diye tersledi Cas, sırf tartışmak için.

“Onu bu şekilde zorlamamalısın. Özellikle de muhafızlarından birkaçını sakatladıktan sonra.”

“Sen de kendi işine bakmalısın.”

“Ben İmparator-Kral’ın sağ koluyum, en yüksek rütbeli askeri ve en yakın sırdaşlarından biriyim. Yani bunların hepsi benim işim.”

Madem ona bu kadar yakınsın, diye sormak istedi, o zaman neden beni daha önce ondan kaçırmaya çalışıyordun?

Ama sormadı çünkü Varen’in hâlâ duyabilecek kadar yakında olmasından korktu. Bunun yerine Elander’la arasına mümkün olduğu kadar mesafe koyup şöminenin önündeki sandalyelerden birine oturarak bekledi.

Bir süre sonra, “İş demişken, güney bahçelerindeki o işle ilgilendin mi? Yangınlar ve onları çıkaran insanlar...” diye sordu.

“Merak ettiğin şey buysa, arkadaşların suç mahallinden kaçtı. Hiçbirini tutuklayamadık.”

Cas içini dolduran rahatlıkla derin bir nefes alıp verdi.

Bir yanı sahiden kaçtılar mı yoksa İmparator-Kral yollarını kesmeden önce *ona* yapmayı planladığı gibi kaçmalarına izin mi verdi diye merak etti.

Dakikalar geçtikçe aklındaki sorular artıyordu. Bir süre sonra Elander kapıdan uzaklaşıp tüm saygısızlığıyla yanındaki sandalyeye yerleşti. Uzun bacaklarını yüksek kolçalardan birinin üzerine atıp yumuşak deri mindere iyice yayıldı. Cas bunu istemese bile varlığının fazlasıyla farkındaydı. Daracık alanda yaptığı her hareketi, aldığı her nefesi fark etmeden edemiyordu. Yeterince kulak kesilirse kalp atışlarını bile duyabilirdi, yoksa bu büyüünün yaydığı titreşim miydi?

Duyduğu şey her neyse, doğal olamayacak kadar gürültülüydü ama telaşlı değildi. Cas’ın aksine hiç de rahatsız görünmüyordu. Hatta gözleri huzurla titreşerek kapanıyordu. Cas onun oracıkta uyuyacağını düşündü.

Sonra Elander bir gözünü açtı ve Cas’ın hâlâ avucunun içinde tuttuğu kör kahvaltı bıçağını gördü. “Onunla ne yapacaksın?”

“Hiçbir şey.”

“Hiçbir şey mi?”

“Ben... o çılgılığı duyduğumda...”

“Bir suikastçı falan olabileceğini mi düşündün?”

“Belki.”

“Peki ne yapacaktın? Bunu onu ölümüne yağlamak için mi kullanacaktın?”

“Konuşmayı kesmezsen gözlerini oymak için kullanabilirim.”

Elander sırtıttı. Bu, Cas’ın adamın yüzünde gördüğü ilk gerçek, *tam* gülümsemeydi. Gözlerini kapayıp sandalyeye tekrar yerleştiğinde de ifadesi bozulmadı. Bu kaba saba gülümsemesi

bile normalde huzurlu görünen yakışıklı yüzüyle ilginç bir tezat oluşturunuyordu. İlgi çekiciydi.

Elander ilgi çekiciydi.

Bu da nedense onu *daha çok* bıçaklamak istemesine sebep oldu.

Ama buna fırsat bulamadan İmparator-Kral yanında gümüş sarısı saçları olan genç ve güzel bir kadınla içeri girdi. “Casia, bu Anneka. Ben birkaç meseleyle ilgilenirken seni misafir odalarından birine götürecek ve yerleşmeni sağlayacak. Yanından ayrıldığım için üzgünüm ama umarım konuşmamıza daha sonra devam edebiliriz. Bu akşama ne dersin?”

Cas dudağını ısırsa da başıyla onayladı. Her ne kadar Elander’ın haklı olduğunu kabul etmekten nefret etse de bugün yeterince sorun yaratmıştı. İmparator-Kral’ı daha fazla sinirlendirmek ona bir şey kazandırmazdı.

Cas ona veda ettikten sonra odadan çıktı ve sarmal bir merdivene ilerleyip onu beş ya da altı kat yukarı çıkaran kadının peşine takıldı. Merdiven boyunca uzanan pencereci duvar dikkatini dağıttığında Cas, tırmandıkları katların sayısını karıştırdı. Camların ötesinde dağ eteklerinin, onları yarıp geçen Lotheran Nehri’nin ve daha uzakta Kantaşı Dağları’nın bakır kırmızısı silüetlerinin engin manzarası uzanıyordu.

Anneka yürürken sık sık arkasını dönüp Cas’e baktı ve her seferinde dostça gülümsedi. Cas’in tuhaf gözlerini ve saçlarını gördüğü hâlde ona nazik gözlerle bakıyor, gülümsemesiyle içini rahatlatıyordu. Bu yeni, tuhaf yerde yaptığı uzun yürüyüşü en azından biraz daha az korkutucu kılıyordu.

“Majesteleri sizi misafir odalarımızın en görkemlisine yerleştirmekte ısrar etti,” dedi Anneka. İfadesi yeterince dostaneydi ama ses tonundan konuyla ilgili gerçek hislerini anlamak imkânsızdı. “Görünüşe göre sizden gerçekten hoşlanmış.”

Cas hiçbir şey söylemedi ama daha önceki tavrından utanınca yanakları ısındı.

Öte yandan Varen'a olan öfkesinde haklı olduğunu hissediyordu çünkü Varen'in ondan *neden* hoşlandığına dair hâlâ şüpheleri vardı. Kendisine neden güvenmediğini anladığını ve güvenini *kazanacağını* söylemişti ama...

Anneka'yla beraber geniş koridorun sonundaki kapıya vardıklarında, *Göreceğiz*, diye düşündü. Anneka cebinden gümüş bir anahtar çıkarıp süslü kapıyı açtı, ardından kenara çekilip önce Cas'in girmesini işaret etti.

Cas'in karşısında bulduğu oda şu âna kadar sarayda gördüğü en büyük odaydı. Ciridan şehrindeki bazı evlerin tamamı kadar geniş ayrı bir oturma alanı, özel bir banyosu ve balkonu olan şahsına ait minyatür bir saraydı bu. Odada gereğinden fazla çekmece, sandık ve gardırop vardı, köşedeki yatak daha çok tapmağa benziyordu. Üzerinden sarkan tül perdeler güneş ışığını yansıtarak âdeta küçük ışıklarla bezenmiş gibi parlıyordu. Bu yatak Cas'e Asra'nın ona verdiği kitaplardan birindeki bir resmi hatırlattı. Kitaptaki prenses de tıpkı böyle bir yerde uyuyordu, o zamanlar bu resmi gören minik Cas'in yüreği yatağın güzelliği karşısında sızlamıştı.

Yetişkin Cas de karşısındaki manzaranın *güzel* olduğunu düşünmeden edemedi. Kusursuz. Ama...

Her şey çok şaşıaalıydı ve aniden sığınaklarındaki daracık çatı katını özlediğini hissetti. O çatı katının küçük penceresini ve alçak girişlerini, içinde bulunduğu odanın devasa cam panellerine ve eğimli, çıkıntılı teneke çatısına koşulsuz şartsız tercih ederdi.

Anneka odanın köşesinde bulunan katlanır soyunma paravanının yanındaki çekmeceyi karıştırıyordu. Bir süre sonra doğruldu ve ellerinde iğneler, kumaşlar ve mezuralarla Cas'e döndü. "Şimdi," dedi, "eğer ölçülerinizi almama izin verirseniz size daha iyi kıyafetler..."

"Kıyafetlerimi seviyorum."

Anneka'nın gülümsemesi hafifçe gerilse de yüzünü terk etmedi. "O hâlde kıyafetlerinizi temizlerken giyebileceğiniz yedek giysiler bulmama ne dersiniz?"

İmparator-Kral'dan yedek, ikinci el şeyler kabul etme düşüncesi bile Cas'ın sinirini bozdu. Güvenmediği birine daha çok borçlanmak istemiyordu. Herhangi bir şekilde iş birliği yapacaklarsa şartları mümkün olduğunca eşit olmak zorundaydı.

Ama aynı zamanda şüphelerinin bedelini bu sevgi dolu kadına ödetmek istemiyordu.

Bu yüzden başıyla onayladı. "Peki, tamam... Teşekkür ederim."

Anneka rahatlamış görünüyordu. Küçük bir reverans yaparak odadan çıktı ve kısa bir süre sonra söz verdiği kıyafetle geri döndü. Sade bir elbiseydi ancak o kadar yumuşak bir kumaştan yapılmıştı ki Cas bir şeyle büyülenip büyülenmediğini düşünmeden edemedi.

"Üstünüze uygun daha fazla kıyafet bulacağım," diye söz verdi Anneka, "ama şimdilik uyumak için rahat bir şeyler isteyebileceğinizi düşündüm. Umarım yanlış anlamazsınız ama çok yorgun görünüyorsunuz, leydim."

"Gayet iyiyim."

"O hâlde banyoyu hazırlamamı ister misiniz? Ya da yiyecek bir şey getirmemi?"

"Aslında... sanırım yorgunum," diye yalan söyledi Cas çünkü bu kadından kurtulmanın en hızlı yolu buymuş gibi görünüyordu.

Haklıydı da.

Anneka gerekli ilgiyi göstermiş gibi hissediyor olmalıydı ki sorgulamayı bıraktı ve hafifçe eğildi. "Kirli eşyalarınızı kapının yanına bırakabilirsiniz, onları almak için geri döneceğim." Bu sözlerden sonra dışarı çıktı.

Cas mandalın *tık* sesini duydu. Birkaç saniye kapıyı izledi, başka hiç kimsenin içeri dalmayacağından ve rahat, şık kıyafet

vaatleriyle ona tekrar saldırmayacağından emin olduktan sonra işe koyuldu.

Sadece yumuşak olmakla kalmayıp aynı zamanda zindan tozu ve kan lekelerinden *yoksun* elbiseyi giydi. Kendisine söylendiği gibi kirli kıyafetlerini kapının yanına bıraktı ve sonra geçmiş günlerin kirini teninden temizlemek için karşı duvardaki küçük ayaklı lavaboya gitti. Lavabonun yanında bir de makyaj masası vardı.

Anneka'ya yorgunum derken yalan söylemişti ama kral-lara layık yatağa uzandığında gözlerinin kapanması çok uzun sürmedi ve günler sonra ilk kez uykuya daldı.

Kendini bir rüyada buldu.

Cas uykuya her dalışında rüya görürdü ve bu genellikle aynı rüya olurdu: Altın-beyaz renkli ışıklar saçan kanatlı bir kadın onu izlerdi. Asla konuşmazdı. Hareket etmezdi. Karanlık, Cas'ın rüyasına sızıp onu kâbuslar diyarına çekse bile *yardım* etmezdi.

Cas, kâbusun başında her zaman kendini bir uçurumun kenarında tek başına dikilmiş, karanlığın uzaktan gelişini izlerken bulurdu.

Bu karanlık bükülerek gölgelerle sarılı dişleri olan, çenesi uçurumu, Cas'i ve yoluna çıkan her şeyi yutacak kadar geniş açılan büyük siyah bir kurt şeklini alırdı.

Altın-beyazlı kadının yüzü, olup bitenleri izlerken daima korku ve pişmanlıkla buruşurdu. Acısı o kadar büyüktü ki Cas bunu bedenini saran fiziksel bir şey gibi *hissederdi*. Ama her zaman, her zaman, *her zaman...*

Her zaman bu kadın durup kurdun her şeyi tek lokmada yutmasını izlerdi.

Cas o dişlerin hatırasıyla kan ter içinde titreyerek uyandığında dışarısı karanlıktı.

Yatağının yanına bırakılan sabahlığı alıp üzerine geçirdi ve kuşağını bağlayıp balkona çıktı.

Balkonun iki yanında iki adet küçük, usul usul akan çeşme ve aralarında da bir bank vardı. Banka oturup ilk dördün evresindeki ayın dalgalı yansımasının vurduğu çeşmelerden birine baktı.

Aya bakmak ona muazzam bir huzur verirdi. Asra'yla birlikte yaşadıkları ilk evin odasında çatıya açılan bir pencere vardı. Solduran Hastalık kötüleşip uyumak giderek zorlaşarak gereksiz bir şeymiş gibi gelmeye başladığında Cas o çatıda sayısız gece geçirmiş, ayın görkemli manzarasına bakıp düşüncelere dalmıştı.

Bir gece Asra onu orada pas rengindeki aya bakarken bulmuştu. Bir kez daha yataktan kalktığı için onu azarlamak yerine Cas'e, büyüleri ayın evreleri gibi farklı biçimler alan Aysoylu insanların öyküsünü anlatmıştı. Büyülerinin çoğu keşifle alakalıydı: yön bulma ve bir şeylerin kilidini açma, insanların ve eşyaların gerçekte ne olduklarını gösterme gibi şeylerdi.

Aysoylular için, demişti Asra ona, bir şey hiçbir zaman gerçekten kaybolmaz veya saklı kalmaz.

Cas'ın Ay'ın İkincil Tanrıçası Inya'nın gizli takipçilerinden biri olduğunu ve ana sembolüne fazlasıyla düşkün olduğu için uyuyamadığını söyleyerek şaka yapmıştı.

Cas, on yaşındaki bir çocuk bir şeyleri ne kadar ciddiye alabilirse onu o kadar ciddiye almıştı. Çünkü bu, çenesindeki hilal biçimli yara izinin, tenini kesen o korkunç kırbaçların bir hatırlatıcısı değil, bir ilahi işaret olduğunu iddia edebileceği anlamına geliyordu. Dahası, asla kaybolmama, her zaman gerçeği bulabilme ve insanların görmesini sağlamak için onu açığa çıkarma fikri de hoşuna gitmişti.

Gözlerini sudan kaldırıp Ciridan şehrine baktı.

Arkadaşları şehirde miydi, yoksa sığınağa mı dönmüştü?

Şimdi gidip onları bulmayı nasıl da isterdi. Kraliyet ordusunun onları bulup sürükleyerek buraya *getirmemesine* şaşırmıştı. Tabii Elander ona gerçeği söylemişse. Belki de şu anda saray zindanındaydılar.

Bu seferliğine *serbest bırakılmış* olsalar bile arkadaşlarının onun için geri dönmesi an meselesiydi.

Peki ya sonra?

Cas kalırsa buraya gelecekleri kesindi. Mahkûm... ya da belki *misafir* olarak... Tabii İmparator-Kral'ın bu konudaki sözüne güvenebilirse.

Gözlerini aya çevirdi ve yansımasına değil gerçek aya bakarak içini çekti.

Keşke gerçekten de Ay Tanrıçası'nın hakikati görme gücüne sahip olsaydım.

Aklına rahatsız edici bir düşünce geldi: Belki de inandıklarından başka bir şeyi düşünmeyi bilerek reddettiği için *bazı* gerçekleri görmüyordu.

Sokakta dövüldüğüne dair o anıyı aklından çıkaramıyordu. Kırbaçların hissi. Kan. Güneşin sıcaklığı. Gözlerini yakan tozun acısı...

Ve Varen'in onu izleyen gözleri.

Ancak bu olay gerçekleştiğinde daha çocuktuk. Varen babasının kontrolü altında, kaçacak yeri olmayan bir prensti. O gün *Cas* kaçmış ama Varen bu saraya geri dönmek zorunda kalmıştı. İstese de istemese de prens rolüne geri dönmüştü. Bir çocuk ama görevi uğruna yemin etmiş bir kraliyet üyesi...

Ne olduklarına göre değil, ne yaptıklarına göre yargılanmalılar.

Kendi sözleri zihninde yankılandı.

Çeşmedeki yansımasına bakıp kaşlarını çatı.

"İkiyüzlü," diye mırıldandı.

Sonra da İmparator-Kral'la yapacağı toplantıda giyebileceği düzgün kıyafetler bulmak için yatak odasına döndü.

Kendi kıyafetlerini getirmemişlerdi. Anneka'nın onları "kazara" yok etmiş olabileceğinden fazlasıyla şüpheleniyordu ama işlemeli paravanın yanındaki oturakta düzgünce katlanmış birkaç parça giysi vardı. Bunlar daha sade ve yumuşak giysilerdi,

muhtemelen Cas'inkine benzer fiziği olan bir hizmetkârdan ödünç alınmışlardı ama temiz ve son derece rahattılar.

Hızlıca giyindi. Dışarı çıktığında bir muhafız başıyla ona küçük bir selam verdi. Üzerinde çok sayıda silah vardı. Cas şöyle bir baktığında bir kılıç ve üç bıçak gördü, üstelik bunlar sadece *görebildikleri*ydi.

Misafir olsam bile özgürce dolaşamıyorum değil mi?

Ancak bu uzayıp giden sarayda yanında birinin olması çok da kötü sayılmazdı.

“İmparator-Kral'ın nerede olduğunu biliyor musun?” diye sordu askere.

Muhafız bir süre düşünüp başıyla onayladı. “Saate bakılırsa doğudaki kütüphanede olması muhtemel. İsterseniz sizi oraya götürebilirim?”

“Lütfen.”

Adam yolu gösterirken Cas peşinden gitti.

Gece saray daha serin ve daha az davetkâr görünüyordu. Koridorların çoğu boştu, bu yüzden ayak sesleri duvarlarda gürültüyle yankılanıyordu. Sabah saatlerinde göz alıcı bir manzara sunan devasa pencereler artık ürkütücüydü; ardındaki rüzgârla sallanan ağaçların ve bulutların görüntüsünü bozuyor, içeriyi Cas'i yanıltarak neredeyse birkaç kere tökezlemesine neden oldan tuhaf ay ışığı ve gölgelerle dolduruyordu.

Ana kata geri döndüler ve birbirine bağlanan koridorlarda ilerledikten sonra sonunda her iki kanadına da Solasen ailesinin armasının oyulduğu bir kapıya vardılar. İki yanında birer muhafız nöbet tutuyordu.

“Majesteleriyle konuşması gerekiyor,” diye bilgi verdi yanındaki muhafız. “İçeride mi?”

İki adam başlarını sallayıp kapıyı açtı. Cas cesaretini toplayıp kütüphaneye girdi.

Duvarlardaki sonu gelmeyen kitap raflarını inceleyen Cas başını yukarı çevirdi. Yukarıya, daha yukarıya, daha da yukarıya baktı... ama başını ne kadar geriye atarsa atsın kitapların ucunu bucağını göremiyordu.

Nihayet çabalamaktan vazgeçip başını indirdi ve odanın geri kalanını inceledi. Her yerde lambalar asılıydı ve kürelerin hepsi daha güçlü parlamalarını sağlayacak bir büyüyle geliştirilmiş gibiydi.

Tam önündeki üst katlara çıkan sarmal merdiven odadaki en dikkat çekici şeydi. Cilalı, parlak kızıl ahşaptan yapılmış basamaklar ve özenle tasarlanmış siyah demir tırabzan, bir elinde kitapla diğesinde saldırıya hazır bir kılıç tutan bir kadın heykelinin çevresinde dönüyordu.

Merdivenin hemen sağında bir dizi rahat görünen sandalye yer alıyordu. İmparator-Kral, içlerinden birine oturmuş kitap okuyordu.

Muhafız ilerlemesi için Cas'e işaret etti. Cas ona yolu gösterdiği için teşekkür edip Varen'ın yanına gitti.

“Merhaba, Casiacığım,” dedi Varen, başını kaldırmadan.

Cas yolda söyleyeceklerinin ve sohbetlerini nasıl yönlendireceğinin provasını yapmıştı.

Ama Cas daha tek kelime edemeden bir kitap her zamanki gibi dikkatini dağıttı. Varen’ın kucağında açık duran kitapta çarpıcı bir resim vardı: siyahlara bürünmüş güzel bir adam şeytani görünüşlü yaratık sürüsünü kovmak için kılıcını kaldırmıştı. Bir de sırtına yaslanmış bir kadın vardı, o da ellerini kaldırmış diğer taraftaki başka bir iblis sürüsüne saldırmaya hazırlanıyordu.

Cas dalıp gitti ve çizimi Varen’ın omzunun üzerinden düşündüğünden çok daha uzun süre inceledi, ta ki Varen sonunda bakışlarını ona çevirene kadar.

Cas boğazındaki ani kuruluşu gidermek için yutkundu. “Yaptığımız konuşmayı bitirmek için geldim.”

“Elbette,” dedi Varen ve kaldığı yeri sayfanın kenarını kıvrarak işaretleyince Cas irkildi.

Pahalı kitaplara zarar vermek onun için önemli değil, diye düşündü biraz kırgınlıkla, çünkü daha fazlasını satın alacak parası var.

Gözlerini bu saygısız görüntüden uzaklaştırdı. “İşlerini halledebildin mi?”

“Yeteri kadarını.”

“O ölen kadın...”

“Usulünce defnedilecek. Gül suyuyla temizlenecek, yağlarla işaretlenecek ve ardından geldiği Rüzgârlımanı Diyarı geleneklerine göre yakılacak.”

Cas bunu duyduğuna memnun olarak başıyla onayladı. Manevi ebeveynleri öldükten sonra cesetlerine ne olduğunu bilmiyordu; olay mahallinden çok hızlı kaçmıştı. Ancak sık sık geri dönüp onlarla ilgilenmeli miydi ya da yardım edecek birini bulmalı mıydı diye düşünmüştü. Belki de cesetlerini düzgün

bir şekilde son yolculuklarına uğurlasaydı başına musallat olan hayaletler daha sessiz olurdu.

İmparator-Kral kitabı kapayıp yanındaki sehpaye koydu. “Ve haberin olsun diye söylüyorum, ilgilendiğim işlerden biri de arkadaşların için resmî bir çağrı hazırlayıp onları sarayımda kalmaya davet etmekti.” Durdu, Cas’ın tepkisini değerlendirdikten sonra devam etti. “Ama henüz göndermedim. Bu özel işi tamamlamadan önce birlikte çalışmayı kabul etmeni bekledim.”

Ayağa kalktı ve Cas ona bir kez daha bakmadan edemedi. Bu kadar yakınında olmak hâlâ tuhaf geliyordu; ne zaman bir araya gelseler adamın bu hâlini aklına yazması, daha önce hiç bilmediği yönlerini gözlemlemesi ve bunun gerçekliğine kendini inandırması gerektiğini hissediyordu.

Bu sefer kralın ondan biraz daha uzun olduğunu fark etti. Barış Muhafızları’nın komutanı kadar uzun ya da heybetli değildi. Komutan’ın insanlarda daha fazla korku ve saygı uyandırdığını söylediğinde Cas ona inanmıştı ama yine de bu, Varen’in hafife alınması gerektiği anlamına gelmiyordu. İmparator-Kral hâlâ taktığı taca yakışan, abartısız, zarif bir otoriteyle hareket ediyordu. Onun gücü sadece... daha sessizdi. Komutanı kadar olmasa da çoğu adamın betini benzini attırabileceğini düşündü. Elander’ın söylediği her kelimeyle ve yaptığı her hareketle yaydığı o güce...

Elander burada bile değil.

Neden onu düşünüyordu?

Dikkatini yeniden önündeki adama, kitabı incelerken gösterdiği yoğun merakla kendisini izleyen o parlak kahverengi gözlere vermeye çalıştı.

“Peki, sana daha önce sorduğum şeyi düşündün mü?” diye sordu Varen. “Burada kalıp bana yardım etmeyi?”

“Evet.” Cas kitap raflarının arasında geziniyor, konuşurken ara sıra bir kitabın sırtını daha yakından incelemek için duraklıyordu. “Ayrıca hizmetkâr kadının Solduran Hastalık’a sadece on iki gün önce yakalandığını da düşündüm. Artık

öldüğünü. Bu da bana daha önce yaptığın hasta arkadaşım ile ilgilenme teklifi konusunda pek güven vermedi.”

Varen kaşlarını çattı. “Bu makul bir endişe.”

“Ama aklıma bana gerçekten *yardım edebileceğin* bir yol olduğu geldi.”

“Peki neymiş bu yol?”

Cas tereddüt etti, parmaklarını epeyce kalın bir kitabın sırtına vurdu.

Teklifini duyunca kralın onu zindana geri tıkma ihtimali oldukça yüksekti.

Yine de kendini konuşmaya zorladı. “Eh, yıllardır o arkadaşım ile ilgileniyorum ve Solduran Hastalık’ın etkilerini hafifleten özel bir ilaç bulmayı başardım. Kökten değil ama...”

“Yıllardır mı? Gerçekten mi?”

“Evet.”

“Büyüleyici...” Elini oturduğu sandalyenin kenarına koydu, Cas’ın iddisına tam olarak inanmamış gibi aralık dudakları ve çatık kaşlarıyla ona baktı.

Cas, çenesindeki yara izine dokunma dürtüsüne karşı koydu.

Hatırlasa da hatırlamasa da kral on üç yıl önce onu, Soluk İşaretli hâlini ve muhtemelen Asra’yı da *görmüştü*.

“Peki o zaman,” dedi bir süre sonra, “keşfettiğin şu ilacı anlat.”

“Sorun şu ki, bu ilacı bulmak oldukça zor. Şu anda sadece... yasal olmayan yöntemlerle bulunabiliyor.”

Kral tek kaşını kaldırdı.

“Bazıları buna *Fraktal* diyor. Prizmasoylu büyüünün yan ürününü emen bir bitkiye insanların verdiği isim. Prizmasoylu enerjiyi emip tutan özel bir çiçek türü var ve bu çiçek genellikle Vahşi Orman’dan toplanıyor ve...”

“Fraktal’ın ne olduğunu biliyorum.”

“Ah. Tamam, bu harika o zaman?”

“Genç ve deneyimsiz bir yönetici olabilirim,” dedi kuru bir sesle, “ama tamamen saf değilim. Gerçi Fraktal’ın yalnızca... *eğlence* amaçlı kullanıldığını duymuştum.” Bir dakika kadar sessiz kaldıktan sonra ekledi, “Babam, amaçları ne olursa olsun, büyüyle lekelenmiş *tüm* eşya ve maddeleri yasa dışı ilan etti, bu yasa bugün hâlâ geçerliliğini koruyor. Bunun farkında mısınız?”

“Evet.”

“Yine de yıllardır bu maddelerden birini yasa dışı olarak alıp ticaretini yaptığını bana gönüllü olarak itiraf ediyorsun.”

“Ben... Evet. Sanırım ediyorum.”

“Aklın başında mı? Kiminle konuştuğunun farkında mısınız?”

Cas tehlikede olduğunu hissedince kafa derisi karıncalandı. Kısa bir an için kralın onun şüpheli geçmişini göz ardı etme ve onunla birlikte çalışma yönündeki gerçek arzusunu abartmış olabileceğini düşündü. Üzerine herhangi bir silah saklamadığına pişman oldu. Onu yerleştirdikleri o devasa odada mutlaka kullanmaya değer bir şey bulabilirdi. Bir dikiş iğnesi, kırıp keskin parçalara ayırabileceği bir parça çömlek ya da –evet– bir tereyağı bıçağı.

Ama sonra Varen’in ifadesi gevşedi ve dudakları belli belirsiz bir gülümsemeye kıvrıldı. “Anlaşılan güvenini biraz kazanmışım.”

Cas yavaşça nefesini verdi. “Çok az da olsa.”

“Hiç yoktan iyidir, değil mi?” Hafifçe güldü. “Prizmasoylu çiçekler. Hımm. Yine zekice bir fikir,” dedi ve üzeri kitap, kâğıt ve tüy kalemlerle dolu yakındaki bir masaya uzun adımlarla yürüdü. “Sende böyle zekice çok fikir var, değil mi?”

Cas’in yanakları kızardı. Elinde değildi. Genelde iltifatlara kanacak biri olmamasına rağmen Varen’in bunu –o samimi gülümsemesi ve rahat ses tonuyla– söylemesi ona inanmamayı zorlaştırıyordu.

“Her neyse,” diye kekeledi Cas, “bu bitkilerden biraz daha almamı sağlayacak kaynakların var mı merak ediyordum. Belki

bahsettiğin o hizmetkârlar ve doktorlar, onlarla daha etkili bir ilaç üretebilirler.”

“Ne karşılığında?”

“Solduran Hastalık hakkında daha fazla yanıt bulmana yardım etmem karşılığında, artık o yanıtlar ne olursa.”

Kral ona bir kez daha yaklaşıırken gözleri heyecanla parlıyordu. “Harika. O hâlde anlaşılmaya *vardık* gibi görünüyor.” Elini uzattı.

Cas, elini sıkmadan önce bir an tereddüt etti.

Ancak kral Cas’in elini bırakmadan önce biraz daha sıktı. Buna karşı koymak için elinden geleni yapmasına rağmen içini bir sıcaklık kapladı.

Onunla bu şekilde burada olmak çok *tuhaf*.

Ama belki...

Belki de onun hakkında yanılmıştı. Belki de imparatorluğun –ya da en azından arkadaşlarının– iyiliği için birlikte başarılı bir şekilde *çalışabilirlerdi*. Karael’le son görüşmesi bir felaketle sonuçlandığı için artık çok fazla seçeneği de yoktu. Ateşsoylu piç, üstüne ne kadar para atarsa atsın, şüphesiz o hayat kurtaran bitki tedarikini süresiz olarak kesecekti.

Ama karşısındaki adamın Karael’den bile daha fazla güce ve faydalı bağlantılara sahip olduğu kesindi.

“Eh, artık anlaştığımıza göre,” diye devam etti Varen, “sanırım sana bu akşam burada ne yaptığımı anlatabilirim. Sonuçta artık ortağız ve sen de bana bazı şeyleri açıkladın...” Masaya yürürken ona kendisini takip etmesini işaret etti, Cas de öyle yaptı. Varen masaya vardığında dağınıklığın bir kısmını kenara kaydırıp ve üstünde üç ayrı sembol bulunan, rulo hâline getirilip balmumuyla mühürlenmiş bir parşömen parçasını aldı.

Cas başarısız kaçış girişimi sırasında penceredeki sembolleri gördüğü andaki gibi büyülenmişcesine o mührü inceledi.

“Bunların ne olduğunu biliyorsun, değil mi?” diye sordu Varen.

“Bunlar... Bunlar üç yüce tanrının simgeleri.”

“Tam da öyle. Peki tanrıların hikâyelerini de biliyor musun?”

Cas tereddütle başını salladı. “Bazılarını.”

“Elbette biliyorsun. Çünkü atalarımın ilahi büyüü ve tanrılarla ilgili hikâyeleri silmek için harcadığı onca çabaya rağmen ikisi de varlığını koruyor. Özellikle hikâyelerin her şeye rağmen kalıcı olduğunu fark ettim. Eminim dünyamızın başlangıcıyla ilgili hikâyeleri duymuşsundur.”

Cas bunu tabii ki duymuştu ama kralın versiyonunu merak ettiği için bilmiyor numarası yaptı.

“Anlatılanlara göre,” diye devam etti Varen, “başlangıçta, senin de söylediğin gibi, üç yüce tanrı varmış; Taş, Güneş ve Karga. *Moraki* tanrıları. Taş Tanrısı dünyaya şeklini vermiş. Güneş Tanrıçası dünyaya ışık ve hayat getirmiş. Ve zeki Karga Tanrısı, yaratılan yaşamı bilgiyle, doğruyla yanlıştın farkındalığıyla ve hayatta olmanın *anlayışıyla* doldurmuş. Bu üçlü, işleri bittikten kısa süre sonra dünyayı terk etmiş ancak üç yüce tanrının her birinin, onların ardından uzun süre bu ölümlü topraklarda dolaşmış dört ana hizmetkârı varmış.

“Marırlar,” dedi Cas hikâyeyi anımsayarak. “İkincil tanrılar.”

“Doğru. Bu da bizi şuraya getiriyor...” Mührü dikkatlice kırıp parşömeni aralarındaki masaya yaydı. “Bilinen dünyamızdaki üç imparatorluğun haritası. Çok hoş, değil mi? Daha önce hiç bu kadar ayrıntılı bir harita görmüş müydün?” Bir anlığına kendini kaybetmiş gibi haritanın işçiliğine hayran hayran baktı. “Belmere enstitüsündeki başalimlerden birinden bana bu haritayı hazırlamalarını istedim. Çoğu araştırmacının on iki tanrı mabedi olduğuna *inandığı* konumları gösteriyor.”

“On iki ne?”

“İkincil tanrıların aramızda yaşarken sığınağı hâline getirdiği kutsal yerler.” Varen dağınık masadaki birkaç tuhaf nesneyi ağırlık yapmaları için haritanın köşelerine koydu ve imparatorlukların yerlerini göstermeye başladı.

Cas işaret ettiği yerleri içinden saymaya başladı. On iki konum. On iki farklı ilahi sembolün yanında on iki özdeş üçgen.

Şu anda içinde bulunduğu saraya en yakın üçgen Ölüm Diyarı'ndaydı ve yanındaki sembol Komutan Elander'ın bileğindeki sembolle aynıydı.

Varen konuşmaya devam ederken Cas, sembole, hemen yanındaki zarif harflerle yazılmış Ölüm Tanrısı'nın ismine baktı.

“Her ne kadar dünyamızı yaratanlar Morakiler olsa da,” diye devam etti Varen, “bu dünyanın tarihini esas şekillendirenler güçlü hizmetkârlarıydı. Bu nedenle çoğu âlimin imparatorluklarımızın toplamına *Marrtoprakları* dediğini duyabilirsiniz. Bir zamanlar ikincil tanrıların ikamet ettiği bu tanrı mabetlerinden bazıları artık yerel halkın düzenli olarak dua ettiği kutsal yerler hâline gelirken, diğerleri güçlü büyüler veya etraflarındaki diğer tuhaflıklar nedeniyle bizim için tamamen erişilemez durumda.”

Cas, Ölüm Diyarı'nı çevreleyen gümüşü bulutları düşündü. “Bu... bu *tanrı mabedi*... çok yakın.” Parmağını Ölüm Diyarı'nın karanlığı üzerindeki üçgene koyarken çok ilgili görünmemeye çalıştı. O karanlığa kendi gözleriyle tanık olmamış bir gözlemci gibi.

“Evet.” Varen çenesini ovuşturdu, gözleri bir kez daha dalmıştı. “Komutan Elander'ı kısa süre önce orayı ziyaret etmesi için gönderdim.”

Cas yavaşça nefes alıp verdi, heyecandan nabzının hızlandığını, merakının kabardığını belli etmemeye çalıştı.

“Ölüm Tanrısı'nın işaretini taşıyan biri olduğu için,” diye açıkladı, “oranın ölümcül havası Elander'ı diğerleri kadar rahatsız etmiyor, bu yüzden orayı benim adıma keşfetmek için ideal kişiydi.”

Beni de rahatsız etmediler ama ben onunki gibi bir işaret taşımıyorum, diye düşündü Cas fakat bunu yüksek sesle söylememek için dilini ısırmak zorunda kaldı.

Varen'in onun Ölüm Diyarı'na gittiğinden ya da Elander'ın zaten orada olduğunu bildiğinden haberi olmadığı açıktı. Barış Muhafızları komutanı hiçbir şey söylememiştir.

Bu yüzden o da çenesini kapalı tutacaktı. Varen'a tedbiri elden bırakmadan güvenmeye karar vermiş olabilirdi ama bu, sakladığı her sırrı açık etmesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Peki ilginç bir şey buldu mu?" diye sordu.

"Ne yazık ki hayır. Tam olarak değil."

Benden başka, diye düşündü. Tavernadaki odada ona "ilginç" demişti, değil mi?

"Peki tam olarak ne arıyordu?"

"Araştırmama yardımı dokunabilecek herhangi bir şey. Bazı ikincil tanrıların son birkaç on yıl içinde orada olduğuna ya da büyülerinin hâlâ varlığını sürdürdüğüne ve imparatorluğumuzu olumsuz yönde etkilemeye yetip yetmeyeceğine dair işaretler. Ya da tam tersini kanıtlayan bir şey."

Cas bir dakika boyunca sözlerini düşündü. "Yani... Solduran Hastalık'ın, Ölüm Diyarı'ndan, bizzat Ölüm Tanrısı'ndan kaynaklanmış olabileceğine mi inanıyorsun? Bir şekilde yaşadığı yerden mi sızıyor?"

"Kesin olarak söyleyemem. Ama ben kökeninde ilahi bir şeyler yattığına *inanıyorum*. Babam da buna inanıyordu. Başka bir şey olamayacak kadar güçlü, öngörülemez ve tuhaf. Dahası, Solduran Hastalık'ın ilahi işaretli birinin canını aldığı tek bir vaka bile gelmiyor aklıma. Ya senin?"

Cas bir an durup düşündüğünde haklı olduğunu fark etti: Kendi gözleriyle gördüğü her kurban işaretsizdi.

"Onun ve büyüünün hükmettiği alan göz önüne alındığında," diye devam etti Varen, "Kerse en bariz ilahi suçlu. Ne var ki on iki daha güçlü tanrıdan herhangi biri de olabilir. Hatta onlara hükmeden üç yüce tanrıdan biri bile."

"İlahi bir hastalık..."

“Arkadaşının üzerinde kullandığın ilaç faydalıysa bu, teoriyi daha da güçlendirir.”

“Nasıl?”

“Prizma çiçekleri ilahi büyüünün dokunduğu bitkilerdir.” Sanki bir keşfin eşiğindeymiş de ağzı düşüncelerine ayak uyduracak kadar hızlı hareket edemiyormuş gibi telaşla konuştu. “Fakat Prizmasoyluların gücü yalnızca düşmüş ruh Charu’dan geliyor, dolayısıyla bu gücün büyük, yoğun bir miktarı bile ondan üstün tanrılardan birinin büyüünü iyileştirmeye veya ona tam anlamıyla kafa tutmaya yetmez. Bu yüzden arkadaşını iyileştiremedi. Yalnızca hayatta tuttu. Mantıklı geliyor mu?”

Cas bu teoriyi birkaç kez kafasında evirip çevirmek zorunda kaldı ama sonra başıyla onayladı. Çünkü böylesi büyülerin yasak olduğu bu yerde bile insanlar tanrıların hiyerarşisini ve onların büyülerini hâlâ biliyordu.

Düşmüş ruh Charu, Ay’ın İkincil Tanrıçası’na, Ay’ın İkincil Tanrıçası da Güneş’in Yüce Tanrıçası Solatis’e hizmet ediyordu. Bu, Prizmasoylu büyüünün gücünü Solatis’ten aldığı anlamına geliyordu. Fakat o, daha zayıf bir büyüydü. Asla Aysoyluların kullandığı büyü kadar güçlü olamazdı. Güneş büyüünü kullanabilen tek kişi Solatis’in kendisiydi. İşaretini taşıyanlar olsa da Cas, bu insanlardan hiçbirinin kendilerini öldürmeden Güneş büyüünü kullanabildiğini duymamıştı. Aynı şey diğer iki yüce tanrı tarafından işaretlenenler için de geçerliydi.

“Yani Solduran Hastalık’ın kökeni *gerçekten* ilahi bir şeye dayanıyorsa,” diye düşündü yüksek sesle, “onu yaratan muhtemelen ikincil ya da yüce tanrılardan biridir. Aksi takdirde Prizmasoylu büyüünün dokunduğu çiçekler muhtemelen onu iyileştirmeye yeterli olurdu.”

“Tam olarak öyle düşünüyorum,” dedi İmparator-Kral, onu anlamasına sevinerek. “Büyü hiyerarşisi konusunda çok şey biliyor gibisin.”

“Bu konuyla ilgili birkaç kitabım var.”

Yalnızca *bir* kitabı vardı.

Odasının köşesine itilmiş köhne kitap rafını ve bu odanın –İmparator-Kral’ın– barındırdığı muazzam bilgi miktarıyla karşılaştırıldığında ne kadar küçük ve önemsiz göründüğünü düşününce bir an utandı.

“Burada çok daha fazla kitap var, istediğin zaman ziyaret edebilirsin,” dedi Varen, neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi. Ardından sayısız rafın arasında gezinmeye başladı.

Cas ağzının ucuyla teşekkür etti ve sonra *gerçekten* de Varen’in düşündüğü kadar bilgili olduğunu kanıtlamaya çalışarak hızla teorilerine katkıda bulunmaya devam etti. “Konuyla ilgili okuduğum her şey, en az bir asırdır hiçbir ikincil tanrının veya düşmüş ruhun, dolayısıyla da büyülerinin, bu dünyaya tam olarak inmediğini söylüyor. Bu büyü yalnızca doğumlarında bu tanrılar tarafından işaretlenenlerin kanında, seyreltilmiş hâlde bulunuyor.” *Babanın acımasızca katlettiği insanlarda*, diye eklemek istedi.

Ama dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve bu sözleri şimdilik kendine sakladı.

“Fakat Solduran Hastalık’ın ilk vakası yirmi yıl kadar önce ortaya çıkmamış mıydı?”

“Bu doğru.” Varen, sanki konuyla ilgili kişisel anlayışının sınırına ulaşmış ve bilmediği sulara adım atmak istediğinden emin değilmiş gibi tereddüt etti. “Fakat bu tanrılara ait daha güçlü *gölgeler*, daha yakın bir tarihte bizi ziyaret etti,” dedi sonunda.

“Gölgeler mi?”

“Daha güçlü tanrı ve tanrıçalardan doğan doğaüstü varlıklar. Bu tanrılardan birinin işaretiyle, lütfuyla doğanlardan çok daha farklılar. Bu gölgeler, yüce tanrılardan kopup bağımsız birer varlık olarak dünyamıza dönen gerçek *parçalar*.”

Cas haritaya, dağınık hâldeki on iki konuma baktı ve bu tanrı ya da tanrıçalardan birinin Ciridan ya da Düşmüşköprü sokaklarında dolaşsa nasıl görüneceğini hayal etmeye çalıştı.

“Sundolian İmparatorluğu Yüce Kraliçesi böyle bir gölge ve insandan doğma,” dedi Varen. “Söylentilere göre büyüü son derece güçlü ama aynı zamanda istikrarsız da.”

Cas bu kadını duymuştu. İnsanlar ona *Ejderha Kraliçe* diyordu. Fakat hakkında istikrarsız büyüüyle Sundolia'nın şu anki Yüce Kralı'nın babasını tahttan indirmesine yardım ettiği gerçeğinin ötesinde elle tutulur pek bir şey bilmiyordu.

“İlahiler akışkandır, karmaşık ve öngörülemezdir.” Varen, burnunun kemerini sıktı. Cas belki de ilk kez adamın tacının ağırlığını ve şüphesiz beraberinde getirdiği yükümlülükleri düşündü. “*Gerçekten* onlardan biriyle karşı karşıya olduğumuzu hayal edebiliyor musun? Seleflerimin imparatorluğumuzun o tehlikeli tanrılar ve büyüleriyle arasındaki tüm bağlarını kesmek istemesinin bir başka nedeni de bu.”

“Ama ilahi büyüye karşı savaş açmakla ilgilenmediğini söylemiştin, yanılıyor muyum?” diyerek hatırlattı Cas.

“Bu konuda babam kadar takıntılı değilim,” diye yanıtladı Varen gergin bir tavırla. “Fakat bunların hepsi birbirleriyle bağlantılı olabilir. Yalnızca tanrılar ufacık bile olsa işe karışmaya başlarsa bunun sonu biz ölümlüler için pek de iyi olmaz demeye çalışıyorum.”

“Solduran Hastalık'ın ilahi güçlerin işi olduğuna dair hâlâ elle tutulur bir kanıtımız yok, değil mi? Teorilerden başka yani.”

İmparator-Kral burun kemerini sıkmayı bırakıp yukarı baktı. Gözleri kısıldı ve Cas o akşam ikinci kez haddini aşmış olabileceğinden korktu.

“Henüz değil,” dedi. “Ama bulmayı amaçladığım şey bu. Bir *kanıt*.” Sesi yeterince sakın ve samimiydi ancak önceki sıcaklıktan eser kalmamıştı.

Cas hemen cevap vermedi.

Neden endişelendiğini anlayabiliyordu. Tanrılarla karşı karşıya gelme ihtimali dehşet vericiydi.

Ancak işin korkutucu yanı –en azından Cas için– bu tanrılara karşı verilecek bir mücadelenin olası yan etkileriydi.

İmparatorlukta Nessa ve Zev gibi ilahi işaretli insanlara zaten yeterince kötü davranılıyordu. Solduran Hastalık'ın da sahiden onların büyüğü gibi ilahi kaynaklı *olduğu* ortaya çıkarsa ne olurdu?

Varen şüphesiz arkadaşlarının taşıdığı bu işaretleri tanrıların *müdahalesinin* bir parçası olarak görüyordu. Tüm bunları işaretlilere yönelik savaşı yeniden alevlendirmek için kullanabilirdi. O savaşla hiçbir ilgisinin olmadığını iddia etse de bunu yapmak çok kolay olurdu.

Elini dalgın dalgın yumruk yapıp açtı, bir yanı kralın elini sıkmamış olmayı diledi.

Belki de yine en kötü ihtimalleri düşünüyorum.

“Kanat bulursan ne olacak?” Sesini onun kadar sakın tutmaya çalıştı. “Bu hastalığı tedavi etmenin ilahi büyü gerektirebileceğini kendin söyledin. Ve emrindeki Komutan Elander tanrılar tarafından ona bahşedilen büyüü kullanıyor. Dolayısıyla *tüm* ilahi müdahalelerin kötü olduğuna inanıyor olamazsın.”

Varen bir süre onu izledi, gözleri hâlâ kısık ve karanlıktı. Cas nefesini tuttu.

Derken Varen'in dudaklarının kenarlarında hafif bir gülümseme belirdi.

“Yine zekice bir bakış açısı.” Bakışlarını yavaşça ondan ayırıp masanın ucuna yürüdü, bir sürahi şarap alarak kendisine bir kadeh doldurdu. “Ancak ikiyüzlülüğümü yüzüme vurmana gerek yok. Bunun gayet farkındayım. Elander'ın büyüünün gerekli bir kötülük olduğunu artık kabullenmeye başladım. İlahi tedaviye gelince... Eh, bu tür bir büyüü daha küçük ölçekte denedik. Şahsi doktorumun Meşesoylu olduğunu söylemiştim, değil mi?”

Cas başıyla onayladı.

“Taşıdığı Şifa Tanrıçası’nın gücü tanıdığım herkesinkinden daha fazla. Ama ne mutfak hizmetkârının ne de ondan öncekilerin acısını dindirebildi.”

Cas ölü kadının yüzünü hatırlayınca ürpermeye çalıştı.

“Bir tedavinin, doktorum gibi vasat büyü kullanıcılarından birinin taşıdığı temel büyüden daha karmaşık olacağından şüpheleniyorum. Bu hastalığın *gerçekten* ilahi kaynaklı olduğuna dair kanıt bulursak daha derinlemesine araştırabiliriz.” Durdu. Başını hafifçe sallayıp kararlı bir sesle devam etti. “Bu yüzden önceliğimiz kanıt toplamak ve tabii *sen* de burada devreye giriyorsun.”

“Öyle mi?”

“Evet. Bunun iki nedeni var: Birincisi, bu saraydaki vakalar arttıkça *yeni* vakaları araştırmaya gitmeye istekli daha az asker oluyor. Hastalığın bulaşıcı olabileceğine inanıyorlar. Şahsen ben öyle olduğunu sanmıyorum ama her ihtimaline karşı...”

“Zaten yakalandığım hastalığa tekrar yakalanamam.”

“Kesinlikle.” Bir kadeh şarap doldurup Cas’e uzattı. “İkincisi, bu vakaları incelerken gözden kaçırdığım bir şey olup olmadığını merak ediyorum. Yalnızca hastalığa yakalanmış birinin, bir diğerinde görebileceği bir şey.”

Daha önce o ölüm odasının önünden geçerken hissettiği tuhaf çekimi düşündü. Belki de bunu Varen’e söylemeliydi.

Fakat karşısında duran adama hâlâ tam olarak güvenmiyordu, bu yüzden sessiz kaldı. Şarabı kadehinde döndürdü. Meşe ve acımsı bir şey kokuyordu, tadı kokusundan daha beter olsa da yutarken yüzünü buruşturmamayı başardı.

İmparator-Kral gözlerini kütüphanenin üst kısımlarına çevirdi ve tekrar konuşmadan önce bir süre tırabzanlara dolanmış ışık şeritlerine baktı. “Umarım bu görevi üstlenerek bana ve tüm imparatorluğa büyük bir hizmette bulunacağının farkındasındır. Beklediğimiz kurtarıcı sen olabilirsin.”

Kurtarıcı.

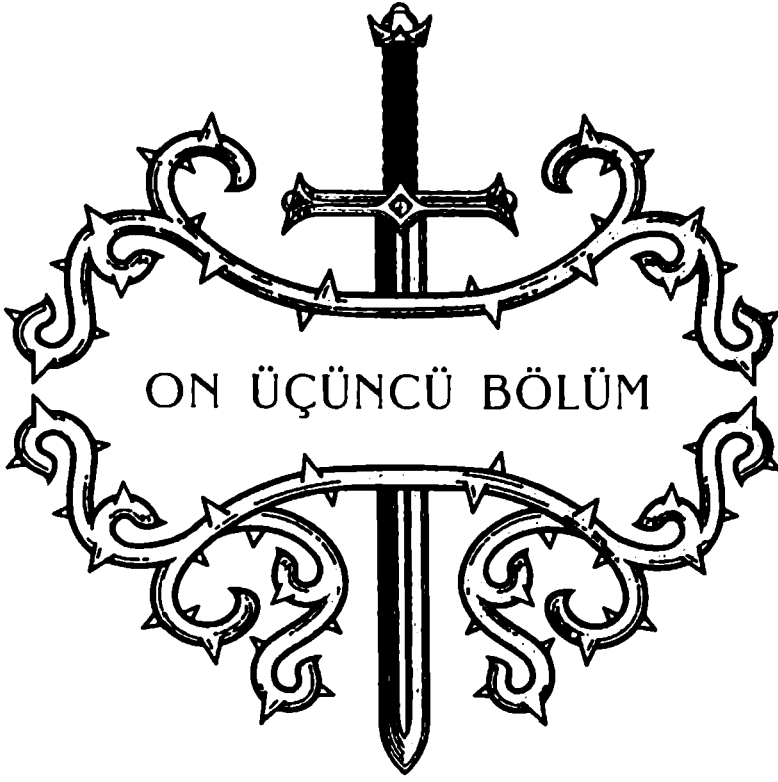
Bu sözcük içinde tuhaf bir his uyandırdı. Sanki ağırlığını yeniden dağıtıp bir şekilde daha rahat hâle getirebilecekmiş gibi ayaklarının üstünde kıpırdandı.

Cas yalnızca Asra'yı kurtarmaya çalışıyordu, bunun ne ara değiştiğinden tam olarak emin değildi. Ne var ki artık geri dönüşü olmayan bir yola girmiş gibi görünüyordu, böylece ayakları üzerinde kıpırdanmayı kesip içinde canlanan şiddetli kaygılara rağmen sabit durdu.

Varen'a şüphelerini göstermeye niyeti yoktu.

Çünkü daha önce pek çok görevde yaptığı gibi, korkularına rağmen bunu başaracağına karar vermişti. Saraydaki herkes onu korkusuz, çelikten bir kalbi ve tanrılarla yüzleşmek zorunda kalsa bile sarsılmaz kararlılığı olan biri sanacaktı.

Cas gülümseyerek acı şarapla dolu kadehi kaldırdı. "İmparatorluğu kurtarmaya o hâlde," dedi.

Bir saat sonra Cas, İmparator-Kral'ı araştırması ve düşünceleriyle baş başa bırakıp misafir odasına döndü. Ona eşlik eden muhafız kütüphaneden çıkmasını beklememişti. Odasına dönüş yolunu kendi başına bulabileceği konusunda ısrar edince Varen, belki de aralarındaki güvenin göstergesi olarak, kaybolmadığından emin olmak için başka bir muhafız çağırma teklifini üstelememişti.

Cas yolunu kolayca buldu, odasına vardığında kapısında dikilen muhafızların gittiğini gördü. İçeride hizmetkârlar da yoktu, gerçi bazılarının o yokken geldiği belliydi: Devasa yatağın üstüne yeni kıyafetler serilmiş ve meyveler, peynirler, hamur işleri ve enfes çikolatalarla dolu gümüş bir tepsi bırakılmıştı.

Cas yatağına bırakılan kıyafetlerin arasından çıkardığı temiz bir geceliği giydi, sonra yatağın kenarına oturup kendisi için bırakılan yiyecekleri dalgın dalgın yemeye başladı. Düşünceleri huzursuzca debelenirken zamanın nasıl geçtiğini anlamadı. Bu sefer düşüncelerin zihninde dört dönmesine *izin verdi* çünkü

kaygısının pençelerini ona geçirmesinden daha kötü olan tek şey, aynı şeyi yalnızlığın yapması tehdidiydi.

Burada, sessizlik içinde, aklında sadece geleceğini tehdit eden imkânsız görevlerle otururken daha fazla inkâr edemedi: Arkadaşlarını özlemişti.

Nessa bu odayı görse çılgına dönerdi. Rhea, Gümüşpati'nin ona gönderdiği görüntülerden etkilenmemiş gibi davranır ama içten içe hayranlık duyardı. Zev çoğunlukla servis edilen yiyeceklerle ilgilenirdi. Cas, onu doyurmakla görevlendirilecek aşçılar için şimdiden üzölmeye başlamıştı. Laurent muhtemelen her şeyden çok çabuk sıkılırdı, *tabii* sarayı varlığıyla şereflendirmeyi kabul ederse.

Ve Asra... Asra, parlak pencereler ve sıcak şöminelerle dolu bu sarayda gerçekten güvende ve rahat olurdu. Belki de bu rahatlık, Cas ve kralın ona verebileceği her türlü ilaca daha iyi yanıt vermesini sağlardı.

Keşke yanında olsalardı. Hemen şu anda. İçi parlak, pahalı eşyalarla dolup taşmasına rağmen bir şekilde geniş, çorak bir mağara gibi hissettiren bu odada *herhangi* biri olsaydı keşke.

O anda kapı tıklatıldı. Cas temkini elden bırakmadan kapıyı açtığında *herhangi* birinin ona arkadaşlık etmesini dilediğine pişman oldu çünkü karşısında Komutan Elander dikiliyordu.

"Neden?" diye sordu ve ona eziyet etmenin yeni yollarını bulan tanrıdan yanıt beklercesine gözleri tavana çevirdi.

"Ne neden?"

Bakışlarını önündeki adama indirdi. "Neden her yerde karşıma çıkıyorsun?"

"Burada yaşadığım için olabilir mi?"

"Burası kocaman bir saray. Şüphesiz kendine gidecek *benim* olmadığım bir yer bulabilirsin."

"Kesinlikle bulabilirim. Ama aynı zamanda İmparator-Kral'ın emri altındayım ve o beni sana gönderdi. Katılıyorum, çok talihsiz bir durum."

Cas ona verecek ters bir yanıt düşünemeden koridorun sonunda bir kadının onları izlediğini fark etti. Sakin kalmaya çalışarak dudaklarını birbirine bastırdı. Kapının önünde, nereye giderse gitsin ona eşlik eden muhafızların olmaması *hoşuna* gitmişti. Önünde duran yüksek rütbeli adama bağırmak muhtemelen kazandığı güveni tehlikeye atardı.

Elander görünüşe göre insanların onları izlediğini fark etmişti çünkü sesini alçaltarak, “Biraz daha mahrem bir yerde konuşabilir miyiz?” diye sordu.

Cas’ın bedeni bu teklife tuhaf bir tepki verdi. Garip ve *haince* bir tepki. Kapıyı yüzüne kapamalıydı. Ona mesajını bir parşömen parçasına yazıp kapının altından atmasını söylemeliydi.

Ama yapmadı.

Eli bir an için kapının pervazında kaldı, onunla *mahrem* bir yerde bulunma düşüncesi kalbini hızlandırmıştı. Arkasına döndü ve tek kelime etmeden içeri girdi.

Ama kapıyı açık bıraktı.

Elander bir süre sonra peşinden geldi ve kapıyı yavaşça arkasından kapadı. Madam Rosa’nın odasındaki kapının kapanışını hatırlayınca içini istemsizce pek de hoş olmayan bir ürperti kapladı. Kendini dönüp onunla yüzleşmeye zorladı.

Elander’ın bakışları kısa bir süreliğine vücudunda gezindikten sonra kararlılıkla gözlerine döndü.

Cas birdenbire sadece ince bir gecelik, altına da aynı derecede ince bir iç çamaşırı giydiğini hatırladı.

Pancar gibi kızardı. Odayı geçip banyo kapısının yanındaki kancaya asılı sabahlığı alabilirdi ama bu, bakışlarına tepki veriyormuş izlenimi yaratırdı. Bunun yerine, kayıtsız görünmek ve artık kemiklerini zangırdamakla tehdit eden o ürpertiye bastırmak için daha çok çabaladı.

Ne var ki Elander’ın görünüşü bu hissi bastırmayı... zorlaştırıyordu.

Tıpkı tavernadaki kapıyı ardına kadar açtığı zamanki gibi yatmaya hazır görünüyordu. Geniş göğsünde bol ve dökümlü, ince bir gömlek vardı. Tanıştıkları o gece vücutları birbirlerine o denli yaklaşmışken belirgin kaslarını ne kadar kolay hissedebildiğini düşünmeden edemedi. Parmakları kaslarını yeniden hissetmek için karıncalandı. Açık bıraktığı saçlarının arasından geçmek için... Onu ilk kez böyle görüyordu. Dalgalı, koyu renk saçları yüzünü öyle bir çerçeveliyordu ki tezatlıklarını bir kez daha fark etti. Çenesinin keskin, güçlü hattında yumuşak bir zarafet görmek... hiç mantıklı gelmiyordu. Bu güzel bir manzaraydı. Elander güzel bir adamdı. Ama kafa karıştırıcı bir güzellikti bu; doğru düzgün açıklayamıyor ya da anlayamıyordu ki insanları anlayamamaktan *nefret* ederdi.

Bıkkınlıkla somurttu. Sadece gelip odasına dalmak için ısrar etmekle kalmamış, bir de her zamankinden daha iyi görünmeye karar vermişti.

Küstahlığa bak.

“Anladığım kadarıyla bilmediğim bir nedenden dolayı bana hâlâ kızgınsın,” dedi, “gerçi sana daha önce de söylediğim gibi, arkadaşlarının gitmesine izin verdim.”

“Onları hapisane hücrelerine attırmaya çalıştıktan *sonra*! İmparator-Kral’a yangınları onların çıkardığını açıkça söylediğini unutacağımı mı sandın?”

“Bunu söyledim çünkü onu hepinizle ilgilenmeme izin vermeye ikna etmeye çalışıyordum.” Güçlü çenesini sıktı. “Sırf seni *kurtarabilmek* için.”

“Eh, beni düşündüğün için çok teşekkür ederim. Keşke beni bu korkunç hapishaneden kurtarabilsen.” Yatağı, yemek tepsisini ve kendisi için bırakılan kıyafet yığınlarını işaret etti.

“Aptal olma.”

“Pardon?”

“Seni bir yerin güvenli olduğuna ikna etmek için gereken tek şey bu mu? Birkaç yumuşak yastık ve ipek çarşaflar mı?”

“Aaa, pahalı ve lezzetli çikolataları unuttun,” diye ekledi Cas, ahududu tozu serpilmiş çikolatalardan birini alıp ona uzatırken.

Elander bir an için eline vurmaya düşünür gibi görünse de sonra, “Tebrikler,” dedi. “Sen dünyanın en saf mahkûmusun.”

“Mahkûm falan değilim. İstesem gidebilirim.”

“Elbette gidersin.”

“İmparator-Kral beni isteğim dışında burada tutmaya çalışsa bile, ki çalışmıyor, kaçma konusunda son derece iyiyimdir, fark etmediysen diye söylüyorum.”

“Görünüşe göre yeterince iyi değilsin.”

“*Senden* iki kez kaçtım,” diye hatırlattı ona. “İşler biraz farklı gitseydi, bu sabah bunu üçüncü kez yapacaktım. Üçüncü kez *yapabilirdim*. Ama bunun yerine beni buradan çıkaracağın konusunda sana güvenmeye karar verdim. Bu arada, bu sözde hapishaneye düşmemin asıl sebebi *sensin*. Yani burası gerçekten bir hapishaneyse burada olmam senin suçun.”

“Evet, elbette. Yaptığın hırsızlıkların ya da kanunsuz yaşam tarzının burada olmanla hiçbir ilgisi yok.”

Cas çikolatayı sinirle ağzına atıp çiğnedi ve yuttu.

Bitirdiğinde komutan hâlâ orada dikiliyordu.

“Lütfen gider misin?”

“Hayır.”

“*Hayır mı?*”

“Hayır, çünkü dediğim gibi seninle konuşmak için gönderildim ve önce Varen’la neden görüştüğünü öğrenmek istiyorum. Beni sana gönderirken hiçbir ayrıntı vermedi. Sadece ona yardım etmek için ne gerekiyorsa yapmayı kabul ettiğini söyledi.”

“Belki de seni ilgilendirmediği için ayrıntı vermemiştir.”

“Tekrar ediyorum, sana *yardım etmeye* çalışıyorum.”

Cas, saray kapılarının gölgesinde Varen’la karşılaştıklarında onu nasıl sımsıkı tuttuğunu hatırlayınca dudağını ısırды. Bu tutuş çok güçlü ve evet, *korumacıydı*. Ancak Varen’dan korunmaya ihtiyacı olduğuna ikna olmamıştı ve ihtiyacı varsa bile bunu

şu anda önünde duran sinir bozucu, kafa karıştırıcı askerin yapmasını istemediğine emindi.

Ay ışığı ve temiz havanın düşüncelerini sakinleştirip sözlerini netleştireceğini umarak balkona çıktı.

Elander arkasından geldi.

Elbette gelirdi.

Cas bunu yapmasını beklese de onu görmezden geldi.

Cas'ı konuşturmak ya da başka bir şekilde dikkatini çekmek için acelesi yokmuş gibi görünüyordu. Kollarını göğsünde kavuşturup saray duvarına yaslandı. Gözlerini uzaktaki şehre, şehri saran büyük Çember Yol boyunca hafifçe parlayan fenerlere dikti. Cas birkaç dakika yukarıdaki yıldızlara baktı, sonra nihayet bakışlarını ona çevirdi. "Bu arada, İmparator-Kral'la sorunun ne?"

"Ona güvenmiyorum." Cevabı sert ve müdanasıydı.

"Ona *hizmet* ediyorsun. Güvenmediğin birine nasıl hizmet edebiliyorsun?"

"Benim gibi bir işareti ve büyüsü olan biri için alternatifi ölüm olur."

Cas cevap vermek için ağzını çoktan açmıştı ama bir şey onu durdurdu. Tekrar arkasına dönüp bu kez gözlerini balkondaki çeşmelerden birine, duvar boyunca uzanan oluğa dikilmiş beyaz zambakların en uzununa dikti. "Sanırım ben ölümü seçerdim."

Elander usulca güldü.

"Neye gülüyorsun? Ciddiyim."

"Birçok insan ölümden korkmadığını, gerekirse onunla cesurca yüzleşeceğini söyler. Ancak hepsi büyümün küçük bir kısmını görünce bile çılgınlık atarak kaçıyor." Konuşurken yaklaştı ve sakince elini beyaz çiçeklerden birine götürdü. Cas göz ucuyla işaretinin, mavinin beyaza çalan açık bir tonunda parıldadığını gördü. Çiçeğin yaprakları buruştu ve canlı yeşil sapı taşıdığı başın ağırlığı altında çöküp kararmaya başladı.

“Aynı şey değil,” diye inatlaştı Cas.

“Değil mi?”

“Değil.” Cas çiçeğe yaklaştı, büyüsünü kesene kadar eliyle Elander’ı uzaklaştırmaya çalıştı.

Elander elini göğsüne geri çekti. Cas’in onu kışkırtması hoşuna gitmiş gibi görünüyordu ve işaretinin parıltısı sönmüştü.

Cas yavaşça çiçeğe uzandı. Dokunuşuyla biraz canlanmış gibi göründü ve vermeye devam ettiği desteğiyle gittikçe daha dik durdu. “Ayrıca senden ya da büyüden korkmuyorum. Ölümünden de öyle.”

Bu pek doğru sayılmazdı ama tıpkı Varen gibi onun da korktuğunu bilmesine gerek yoktu.

Bir süre sessiz kaldılar. Elander Cas’in avucunda tuttuğu çiçeğe baktı, gözleri düşüncelere dalmıştı. Çok yakın duruyordu. Bir dakika önce Cas’in büyüsünü kesmesi için onu durdurmaya çalışmasının ardından geri çekilmemişti ve şimdi ona o kadar yakın duruyordu ki Cas adamın topraksı kokusunu alabiliyordu. Her nefes alışında çevrelerindeki alanın onun kontrollü gücüyle dalgalandığını hissedebiliyordu. Gücü sanki esintiyi dindirip havadaki tüm sesleri emerek ikisini sessiz, samimi bir karanlığın içinde bırakıyor gibiydi.

Öyle sessizdi ki sonraki sözlerini duyması için bir fısıltı yetmişti. “Lütfen. Sadece... bana ona tam olarak güvenmediğini söyle.”

Lütfen kelimesini kullanması Cas’i şaşırtmıştı. “Elbette ona *tam olarak* güvenmiyorum.” Çiçeği bırakıp Elander’a döndü. “Ama ikimizin de hedefleri aynı, bu yüzden...”

“Tartışmaya açık.”

“Bu hedeflere ulaşmayı istememizin farklı sebepleri olabilir, kabul ediyorum. Ama yeterince uzun süre birlikte çalışırsak, o da eninde sonunda olaylara benim gibi bakacaktır.”

“Ah. Anladım.”

“Neyi anladın?”

“Hayal dünyasında yaşıyorsun.”

“Hayır, sadece iyimserim.”

“İkisi de özünde aynı şey,” diye karşı çıktı Elander. Ama sesindeki iğneleyici ton gitmişti. Aniden Cas’ın, İmparator-Kral hakkındaki uyarılarını tamamen duymazdan geleceğini anlamıştı sanki.

Aferin sana.

Tartışmaya devam etmesi zaman kaybıydı. Varen’in güvenmeye değer olup olmadığına kendisi karar verecekti.

Bir çıkmaza girmişlerdi, Elander iç çekti ve kavisli balkon korkuluğunun en uç noktasına yürüyüp üzerine eğildi.

Cas ne söyleyeceğini merak ederek ona baktı.

Bütün gece burada kalıp onu sınırlendirmeyi mi planlıyordu?

“*Azalea*,” diyerek aniden güldü.

“Bunun nesi komik?”

“Gerçek adın bu değildi, biliyorum. Casia Greythorne da değil, yanılıyor muyum? Kaç sahte ismin var?”

“Altı üstü bir isim.” Omuz silkti. “Hepsi bana fazlasıyla yakışıyor.”

Elander ona dönüp umursamaz bir tavırla korkuluklara yaslandı. “Evet, sonuncu sahte isminin *Thorn** kısmı yakışıyor. Çünkü seni ne zaman düşünsem aklıma *kirpi dikenleri* geliyor.”

“Barış Muhafızları’nın başına bela açmak uzun zamandır hayalimdi.” Eğilerek küçük bir reverans yaptı. “İltifatın için teşekkür ederim.”

“Rica ederim.”

Cas alt dudağını ısırды, bu sinir bozucu adamın arkadaşlığından *hoşlanmama* konusundaki kararlılığına rağmen az kalsın gülüyordu. “Aslında *Azalea* adını kullandığım ilk kişi sendin.”

“Yani onun ilk müşterisiydim.”

“İlk ve son.”

* (İng.) Diken. -y.h.n.

“Kendimi çok özel hissettim.”

Cas gözlerini devirdi.

“Bayan *Azalea* daha fazla müşteri alma niyetinde olsa bile hizmetlerini birilerine önereceğimi söyleyemem. Şahsen ben hiç tatmin olmadım.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm.”

Korkuluktan uzaklaşarak Cas’e iyice yaklaştı. “Tabii şansını tekrar denemek istersen beni nerede bulacağını biliyorsun.”

“Gerçekten de öyle. Senden kurtulamıyor gibiyim.” Cas aralarına bir nebze olsun mesafe koymak için elini göğsüne koydu. Elander bir kez daha bundan hoşlanmış görünüyordu ama yine de sözsüz dur emrine karşı koymadı. “Gerçi yerinde olsam fazla umutlanmazdım,” dedi Cas. “İçimden bir ses Bayan *Azalea*’nın ne şimdi ne de gelecekte sana bir daha *hizmet vermekle* ilgilendiğini söylüyor.”

Elander’ın yüzüne ağır ağır yayılan gülümseme bile başlı başına yıkıcıyken üstüne bir de alçak, hoş ses tonunun eklenmesi... bu, hiçbir şekilde... *adil değildi*. “O hâlde Thorn’la devam edeceğim sanırım.”

Cas yutkundu. Sertçe. Hissettiğinin aksine sakın bir tavırla elini tekrar yanına indirdi ve “Bana uyar,” dedi.

Elander başını hafifçe yana eğip onu tekrar inceledi; o kibirli gülümsemenin hayaleti hâlâ yüzündeydi.

Cas ince geceliğinin vücudunu daha iyi korumasına yardımcı olmak için kollarını göğsünde kavuşturma dürtüsüne karşı koydu. Hava da tıpkı teni ve damarlarında akan kan gibi tuhaf bir elektrikle karıncalanıyordu. Dikkat dağıtıcıydı. Sinir bozucu. Cas bu hisleri nasıl durduracağını bilmiyordu.

Elander sonunda yeniden konuştuğunda umursamaz sesi elektrik akımını bozdu. “Umarım benden korkmadığını söylerken ciddiydın, Thorn.”

“Nedenmiş?”

“Çünkü buraya İmparator-Kral’ın kötü şöhretli bir şehir olan Belwind’deki bir dizi ölümden endişe duyduğunu söylemeye geldim. Bunu birlikte araştıracağız.”

Cas mızızlanmasını son anda bastırdı. “Birlikte mi?”

“Güneş doğarken Büyük Güney Yolu’na doğru yola çıkacağız.”

“Sence Varen beni kaçtığım o zindana geri göndermeyi düşünür mü?”

“Muhtemelen,” diye yanıtladı Varen, Cas’in düz sesini taklit ederek. “Ama içimden bir ses senin o zindanda bir gece daha hayatta kalamayacak kadar zayıf olduğunu söylüyor. Neden bu konuda ısrar ediyorsun?”

“Hayatta kalamayacak kadar *zayıf* olduğumu düşünen son kişi şu anda ölü.”

“Bu bir tehdit mi?”

“Kesinlikle öyle.”

“Eh, o zaman tek gözüm açık uyusam iyi olur.”

“Senden nefret ediyorum. Hem de çok.”

“Muhteşem.” Esnedi. “Neyse, biraz uyusan iyi olur. Ekibimle yola çıktığımda uyanmamış olursan seni hiç düşünmeden arkada bırakırım, haberin olsun.”

“Belki de arkada kalmak *istiyorumdur*.”

“Bu kesinlikle Varen’in gözüne girmeni sağlar. Eminim onun emirlerine itaatsizlik ettiğinde başına kötü bir şey gelmez. Ne de olsa dediğin gibi, onun tutsağı değilsin.”

Cas ona ters ters baktı.

“İyi geceler, Thorn.”

“İyi geceler, Göt.”

Elander’ın dudakları bir kez daha o çarpık gülümsemesiyle kıvrıldı ve bunun Cas’in yüzünü kıpkırmızı ettiğini göremeden arkasına döndü.

Cas onun uzaklaşan ayak seslerini dinlerken gözlerini gökyüzüne çevirdi. Ay ışığı gözüne öncekinden daha parlak görünüyor ya da belki de ona öyle geliyordu. Çünkü Cas, ayın içindeki ve

İŞARETLİ'NİN ŞARKISI

etrafındaki her şeyi aydınlatmasını, tanrıçanın gerçeği görmekle ilgili büyülü yeteneğine sahip olmayı eskisinden daha büyük bir çaresizlikle istiyordu.

Gerçeği görmek ve ne olduğunu anlamak istiyordu.

Bir mahkûm muydu yoksa bir kurtarıcı mı?

E rtesi sabah Cas geç kalmadı çünkü hiç uyumamıştı. Anneka'nın yardımıyla bir günlük at yolculuğu için kıyafetlerini giymiş ve bir çanta hazırlamıştı. Güneş doğmadan hemen önce merdivenlerden ana giriş salonuna inmiş ve Varen'in etrafının hizmetkârlar ve danışmanlardan oluşan bir grupla çevrili olduğunu görmüştü. Hepsi Cas'in komutanla çıkacağı görevin son dakika ayrıntılarını tartışıyorlardı. Cas tüm geceyi bu görevi kabullenmeye çalışarak geçirmişti.

Elander'ı görmezden gelip dikkatini daha önemli şeylere vermek için elinden geleni yapacaktı.

Varen, Cas'i görür görmez konuşmayı kesip yanına gitti. Onu gördüğüne sevinmiş gibiydi, belki de ciddi duruşlu danışmanlarından kaçmak için bahane bulduğuna sevinliyordu.

"Günaydın, Casiacığım," dedi. "İyi uyuduğunu umuyorum?"

"Evet," diye yalan söyledi Cas.

"Komutan Elander dün gece seni bulup size verdiğim görevi açıkladı sanırım?"

"Evet, kısaca konuştuk."

“Güzel, güzel...” İmparator-Kral kapıya ilerleyerek Cas’e kendisini takip etmesini işaret etti. Atların beklediği haraya uzanan yolda ilerlerken yanlarından geçen soylular ve hizmetkârlarla sohbet etmek için birkaç kez durdu. Cas yürürken manzarayı seyretti ve Varen onu tanıştırmak konusunda ısrar etmediği sürece insanlarla göz teması kurmamak için elinden geleni yaptı.

Haranın girişine ulaştıktan sonra Varen dikkatini yeniden ona çevirdi. “Yola çıkmadan önce sana haber vermek istedim...” diye söze başladı, Cas’in seyiş olduğunu varsaydığı bir adama selam verdikten sonra, “arkadaşlarına resmî olarak haber gönderdim ve gelmeyi kabul ederlerse saraya güvenli bir şekilde varmalarını sağlamak için muhafızları da göndereceğim. Bu küçük görevden döndüğünde burada seni bekliyor olacaklarını tahmin ediyorum.”

Geri döndüğünde böyle bir kavuşmayla karşılaşma düşüncesi Cas’in yüreğini hafifletti, hatta Komutan Elander’ın uzaktan emirler yağdıran sinir bozucu sesini duymak bile hislerini değiştirmede. Bir dakika sonra komutanın haradan çıktığını gördü.

“Teşekkür ederim,” dedi Varen’a ve gözlerini ona dikip Elander onlara yaklaşırken bile bakışlarını elinden geldiğince üzerinde tuttu.

“Birbirinize göz kulak olun,” dedi İmparator-Kral. “Bu ortaklık için büyük umutlarım var.”

Ben de sadece onu bıçaklamadan bunu atlatabileceğimi umuyorum, diye düşündü Cas. Ama Elander’a uyup İmparator-Kral’ın ricasını başıyla onayladı. Varen ikisine de gülümsedikten sonra seyişle konuşmak için yanlarından ayrıldı.

Elander onu süzerken dudakları varlığından rahatsız olmuş gibi tiksintiyle kıvrıldı. Hiç şüphesiz Cas’in uyuyakalıp yolculuğu kaçıracağını ummuştu.

Çok yazık, göt herif. Benden kaçış yok.

Elander başıyla benekli gri bir atın dizginlerini tutan hizmetkâra işaret etti. “At binmeyi biliyor musun?”

“Yeterince,” diye yanıtladı Cas, dizginleri ondan çekip alarak. Eyere atladı ve arkasına bakmadan hızla uzaklaştı.

Aslında mükemmel bir biniciydi. Ormandaki sığınaklarında uzun süredir baktıkları Rose ve Faus adlı iki atları vardı. İkisi de kurtarılmıştı. Ekibi onları, Cas’e verdikleri iş için anlaştıkları parayı toparlayamayan bir müşteriden *kurtarmıştı*. Bir hafta boyunca arazisinden düzinelerce tüli temizlemişti. Bunlar eti kemiğinden sıyırmak için yaratılmış dişleri olan iğrenç küçük canavarlardı. Ödülün yüz altın olması gerekiyordu; müşterisi zamanı geldiğinde bunun sadece yarısını verebilmişti. Ve Zev, hiçbir atın *sözünde durmayan, açgözlü bir orospu çocuğuyla yaşamayı hak etmediğini* söylemişti.

Böylece iki gün sonra bu atlar Valgölgesi Ormanı’nda kendilerine yeni bir yuva bulmuşlardı.

Sorun çözülmüştü.

Cas’ın zihni Laurent’la çıktığı uzun at yolculuklarına ve Nessa’nın yanında atlarla ilgilenerek geçirdiği sabahlara dair anılarla dolup taştı. Ama hızla başını iki yana sallayarak hepsini zihninden kovdu. Evi düşünemezdi. Elander’ın gidişinin ardından dün gecesi çok kötü geçmişti. Her ne kadar varlığı onu rahatsız etse de yalnız kalmanın daha kötü olacağını düşünerek haklı çıkmıştı. Üstelik bugün tetikte olması gerekiyordu. Zihninin yalnızlık dolu düşüncelere kaymasına izin veremezdi.

Grup yakınlardaki tepenin zirvesinde toplanmıştı, atları yolculuğa hazır, vücutları yaklaşan görev nedeniyle gergindi. Atını onlara doğru sürdü. Yalnız hissetmeyecek, ortama uyum sağlayacak ve onlarla birlikte gitmeye hazır olduğunu haber verecek kadar yakın ama onunla *konuşmayacaklarını* umacak kadar uzaktaydı. O anda atıyla tanışmak daha çok ilgisini çekiyordu.

“Zambak,” diye okudu, parmaklarını deri dizginlere dikilmiş ismin üzerinde gezdirirken. Cas atın boynunu okşadı. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

Zambak kişnedi ve Cas'in dokunuşuna sevinerek başını salladı. Cas'in eğilip kulaklarının arasını kaşımından ayrı bir hoşlanmış görünüyordu.

"Bakıyorum atınla hemen arkadaş olmuşsun," dedi neşeli bir ses. Cas arkasına döndüğünde bir kadının simsiyah atıyla Zambak'a yaklaştığını gördü. Kadının kızıl renkli parlak saçları bir yerden gözünü ısıırıyordu ve Cas'in onun güzel, muzip yüzünü tanıması yalnızca bir saniyesini aldı. Karael'de tutuklanmasına yardım eden askerlerden biriydi.

Peşinde devasa atı yavaş, ağır adımlarla hareket eden bir adam vardı. Varen'la akrabaymış gibi görünüyordu. Aynı açık teni, aynı sivri burnu ve baktığı her şeyden bir itiraf ya da en azından bilgi koparmaya çalışıyormuş gibi görünen parlak kahverengi gözleri vardı.

Onun hemen arkasında da Cas'in başbelası komutan vardı.

"Tara Graylock," dedi Elander, başıyla teatral bir tavırla reverans yapan kızıl saçlı kadını işaret ederek. Ardından adama dönüp, "Bu da Caden Fellmirr. Her ikisi de önümüzdeki günlerde yapacaklarımız konusunda tecrübelidir. Onlardan ne beklediğimi biliyorlar ve *senden* verdikleri her emre uymanı bekliyorum. Beni bu işte bizimle çalışmana izin verdiğime pişman etme. Anlaştık mı?" dedi.

Cas ona alaycı bir tavırla asker selamı vermemek için kendini zor tuttu. "Evet," diye yanıtladı.

Elander bir an için bu konuda onunla tartışmamasına şaşırılmış göründü ama sonra başka söz söylemeden yanlarından ayrıldı. Gri bir beygirin üstüne atlayıp toplanan grubun başını çekerek kendisini takip etmelerini söyledi.

En fazla otuz kişilerdi. İmparator-Kral, bazılarının bu tür bir göreve gitmeyi kesinlikle reddettiğini söylemişti. Peki kaç tanesi korktuğu için gitmeyi reddetmişti?

Tara, Cas'in yüzündeki ifadeyi yanlış yorumladı. "Endişelenme," dedi göz kırparak, "yeni askerlere çok sert davranmıyoruz."

“Sadece aptalca bir şey yapma,” diye ekledi Caden bıkkın bir ses tonuyla, “ben de seni görmezden gelmek için elimden geleni yapayım. Bu arada, görünüşünle ilgili bir şeyler yaparsan işimiz kolaylaşır.” Heybelerinden birini karıştırıp içinden Taklitsoylu bir kristal çıkardı. Görünüşe göre yüz hatlarının çekeceği ilgi, Varen ve destekçilerinin ilahi büyü kullanmaya olan nefretlerine ağır basıyordu. Taklitsoylu kristali de bir başka... Nasıl tarif etmişti?

Gerekli bir kötülük.

Caden soluk saçlarına ve gözlerine tiksinti dolu bir bakış atıp kristali ona fırlattı. Bu sırada Cas bileklerini ve olabilecek herhangi bir ilahi işareti örten özel eldivenleri fark etti.

Tara’nın ellerine attığı hızlı ve meraklı bir bakış benzer bir manzarayı gözleri önüne serdi.

Gerekli kötülükler ne de çok.

Cas işaretlerini ya da büyülerini sorgulayamadan Caden arkasını döndü ve dizginleri hızla şaklatarak atını diğerlerinin peşi sıra sürdü.

Sabaha pek umut verici bir başlangıç yapmamıştı. Bu düşünce karşısında iç geçirmemeye çalıştı ama başaramadı.

“O kadar da kötü olmayacak,” diye ısrar etti Tara keyifli bir sesle. “Belwind yolunun aslında çok güzel bir manzarası vardır.” Omzunun üzerinden, “Hoşuna bile gidebilir!” dedikten sonra yola koyulan gruba yetişmek için atını hızlandırdı.

Yarım günlük sürüşten sonra Cas, Tara’nın haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Az da olsa eğleniyordu. Arkadaşlarıyla –çok özlediği arkadaşlarıyla– zorlu bir iş aldığına hissettiği heyecana benzemiyordu ama saraydaki odasında tek başına kalmaktan daha iyiydi.

Caden, söylediği gibi onu görmezden gelmişti.

Tara ilk birkaç saat boyunca hiç durmadan konuşmuş, hayat hikâyesini anlatmış, ara sıra da olsa birlikte seyahat ettikleri grup hakkında işe yarar bilgiler vermiş ve daha önce katıldıkları benzer görevleri özetlemişti.

Ama son birkaç kilometredir Cas'ın hemen önünde ilerlemesine rağmen o bile sessizdi. Belki de boğazını dinlendiriyordu. Ya da belki de Cas'ın tek katkısı başıyla onaylamak olduğu için sohbet etmekten bıkmıştı.

Cas, kesilen bu sohbeti sürdürmek için pek çaba harcamadı, gözlemlemeyi tercih ederdi, özellikle de tanımadığı insanların yanındayken. Bu şekilde daha fazla bilgi edinebiliyordu.

Zambak istikrarlı, iyi eğitilmiş bir attı. Fazla yönlendirmeye ihtiyaç duymadan diğerlerini takip ediyordu, bu yüzden Cas ilerlerken bakışlarını manzarada gezdirdi. Bir süre önce Kantaşı Diyarı'ndan geçmişlerdi ve şimdi, hafızası onu yanıltmıyorsa, Parlakodun Hanesi'nin hükmettiği bir bölge olan Prymarsh diyarına ilerliyorlardı.

Dört bir yanı su doluydu; etraf yüzlerce küçük göl ve bu göllerden uzanan kollarla çevriliydi. Günün ilerleyen saatlerinde olmalarına rağmen sulardan hâlâ bazı sis bulutları yükseliyordu. Sabahın erken saatleri genellikle o kadar sisli oluyordu ki bölgedeki bakımlı yollarda bile ilerlemek neredeyse imkânsız hâle geliyordu, insanların buraya genellikle *Perde* demesi de bu yüzdendi.

Cas göllerden birinin kıyısına bakındı, bir geyik sürüsü su için temkinli adımlarla yaklaşıyordu ki yükselen bir bağırışla hepsi dağıldı.

Başını hışımla yol arkadaşlarına çevirdi.

Gözcülerden biri Komutan Elander'ın yanına koştu. Kısa bir konuşmanın ardından *dur* çağrısı geldi. Herkes bu emre uyarken etraftan gergin mırıltılar yükseldi. Elander sakın adımlarla Cas'ın de aralarında bulunduğu grubun arkasına ilerledi

ama gözleri kızın üzerinden Caden'a, ardından dönerek atını onlara süren Tara'ya kayd.

“Önümüzdeki yolda bir abluka var, Kirith Ormanı'ndaki yol ayrımından hemen önce,” diye açıkladı Elander.

“Abluka mı?” diye tekrarladı Cas.

Caden'ın bakışları ona kayd. Artık saçları açık kızıl tonuna büründüğü ve gözleri soluk yeşil olduğu için biraz daha az tiksintiyle bakıyordu ama sesinde hâlâ aynı sıkıntı ve daha fazla açıklama yapmak zorunda kalmanın verdiği bıkkınlık vardı. “Şu anda bulunduğumuz bölgeyi yöneten Parlakodun Hanesi'nin, Alnor Krallığı'nın eski kraliyet ailesiyle güçlü bağları var. Alnor kralı ve kraliçesi sürgüne gönderildikten sonra bile Parlakodunlar yerlerine gelen imparatoru kabul etmeyi reddetti. Oğluna yönelik hisleri de pek farklı değil. Bu yüzden, hükmettikleri birçok insanla birlikte, Solasen sancağını taşıyan herkese karşı düşmanca davranırlar.”

“Hastalığa tutulan şehirlerine yardım gönderirken bile mi?”

“Bu tür şeyleri içi boş bir jest olarak görüyorlar. Birçoğu bu hastalıktan şimdiki kral ve ailesinin *sorumlu olduğu* yönündeki söylentilere inanıyor.”

Cas bu söylentileri duymuştu. Kulak kabarttığı falan yoktu ancak son birkaç güne kadar duymamak için elinden geleni yaptığı politik laf kalabalığından başka bir şey değillerdi.

Zaten bu fikir ona mantıksız geliyordu. İmparator-Kral'dan hoşlandığı falan yoktu ama ailesinin Solduran Hastalık kadar şiddetli ve geniş kapsamlı bir vebadan sorumlu olduğunu söylemek kulağa bir günah keçisi arayan insanların zırvası gibi geliyordu. Dahası, Varen'ın ölen hizmetkârına verdiği tepkiyi ve bir tedavi bulma konusunda ne kadar tutkulu olduğunu gördükten sonra bu söylentilere daha az inanır olmuştu.

“Peki ne yapacağız?” diye sordu Cas. “Savaşarak mı geçeceğiz? Geri mi döneceğiz?”

“Hiçbirini yapmayacağız,” dedi Elander, kaygılı atıyla daireler çizip onu sakinleştirmeye çalışarak.

“Hiçbirini yapmayacak mıyız?”

“Yeni planımız farklı bir rota izlemek. Kirith Ormanı'nın içinden geçeceğiz. Ormanın kuzey tarafına gidip Aldwater Köprüsü'nden Belwind'e geçeceğiz. Artık kimse o rotayı kullanmıyor, birinin orada bize sorun çıkaracak bir abluka kuracağından şüpheliyim.”

Tara gözle görülür biçimde titredi.

Caden'in dudakları sanki bu plana itiraz etmeyi düşünüyormuş gibi ufacık da olsa seğirdi. Ama bir şey söylemedi.

“Neden kimse bu yolu kullanmıyor?” diye sordu Cas.

Elander nihayet bakışlarını ona çevirdi. “Çünkü insanlar Kirith Ormanı'nın perili olduğuna inanıyor. Daha doğrusu, adını aldığı düşmüş ruh Kiri'nin hâlâ o ormandaki bitkilerle sarılı yollarda yürüdüğüne inanıyorlar.”

“Kiri mi?” Bu isim Cas'e tanıdık gelmiyordu.

Ancak Elander çoktan geri dönmüş ve gergin kalabalığa yeni emirlerini vermek için harekete geçmişti, bu yüzden yanıt veren kişi Tara oldu.

“Kiri, Sissoyluların koruyucu tanrısıdır,” dedi. “Bu tanrının işaretini taşıyanların büyüünün duvar ve eşyaların içinden geçmeye ve bazen de yeni yollar yaratmaya yaradığı söylenir. Bu ormana girip koca koca ağaç gruplarının kaybolduğunu görenlere dair pek çok hikâye vardır. Bunun mucizevi bir kestirme olduğunu düşünerek hemen daha açık yola yönelen ama aslında sadece onları kendi bölgesinin derinlerine çekip ortadan kaybolmalarına neden olan bir düşmüş ruhun işi olduğuna dair hikâyeler. Kiri'nin eşek şakalarından hoşlandığı ve bazen işleri fazla ileri götürdüğü iddia edilir ve hepsi... eh, bir felaketle sonuçlanır.”

“Bitkilerle kaplı olsun ya da olmasın, işaretli yollar var,” diye ekledi Caden, her zamankinden daha huysuz bir sesle.

“Yolları takip edeceğiz, baştan çıkarıcı, büyülü *kestirme yollara* başvurmayacağız ve diğer taraftan çıkacağız. Gayet basit.”

Cas uzaktaki ağaçlara şüpheli bir bakış atarak dudağını ısırırdı.

“Haklı.” Tara’nın dostane gülümsemesi zorakiydi. “Kiri çoğu hikâyede gerçekten kötü niyetli değildir... sadece şakacıdır. Sıkıntı yaşamayız.”

“Akşam çökmeden diğer tarafa geçemeyeceğiz,” dedi Elan-der, atıyla onlara doğru gelirken. “Bu yüzden ormanın sınırında kamp kurup sabah yolumuza devam edeceğiz.”

Yolculuklarını bir gün daha uzatma düşüncesi Cas’in kalbini kırdı. Arkadaşlarını tekrar görmesi ne kadar sürecekti?

Ancak itiraz edecek konumda değildi. İnsanlar hâlihazırda ormanın kenarına gidip atlarından inmeye başlamıştı ve çok geçmeden bölge, kurulan çadırlar, dağıtılan kumanyalar ve yakılan ateşlerle hareketli bir kamp alanına dönmüştü.

Cas önce Zambak’ın ihtiyaçlarını karşıladı ve atı tımarlayıp bağladıktan, toynaklarını düzgün bir şekilde temizledikten sonra yakacak odun toplamaya yardım etti ve bunları kamp alanındaki ateşin başına taşıdı. Ateşin kenarına oturup matarasından usulca bir yudum alırken askerlerin aynı rahat tavırla hem hikâyeye anlatıp hem de birbirlerine laf atmalarını dinledi.

Sesler bir yükselip bir alçalırken Cas’in bakışları ara ara ormana kayıyordu. Güneyden ılık bir rüzgâr esmeye başladı, yağmur kokusunu da beraberinde getirdi. Ağaçlar esintiyle sallanıp dans ederken ensesinde tuhaf bir karıncalanma hissetti. Dikkatini çevresinde oturan insanlara odaklamaya çalıştı. Denedi, denedi ama olmadı.

Ormandaki bir şeyin onu izlediğinden neredeyse emindi.

Aradan geçen birkaç dakikaya rağmen ona bakmaya devam ediyor gibiydi.

Sonunda matarasını daha sıkı kavrayıp ağaç hattına, en büyük iki çamın arasındaki karanlık boşluğa bakmak için başını çevirdi.

Ona bakan bir çift parlak beyaz renkli göz gördü.

Parıltı bir an için sönüp yeniden belirdi.

Cas donakaldı.

Hayal görmeye başladığını düşündü. Gördüğü şey bir çift göz olamazdı. Belki ateş böcekleriydi. Çökmekte olan akşam ve yaklaşmakta olan fırtına böceklerin ortaya çıkmasına neden olurdu. Fakat...

İki parıltı aynı anda yanıp söndü. Hareket etti. Çok geçmeden ormanın gölgelerinden çıktığında Cas onların bir yüze ait olduğunu gördü. Ona geyiği hatırlatan uzun, zayıf bir yüze. Hatta kafatasının tepesinde boynuzla benzetilebilecek uzantıları bile vardı.

Cas derin bir nefes aldı.

Bu da *neydi* böyle?

Gözlerini ondan alamıyordu. Çaresizce bunun bir gölge oyunu olabileceğine dair işaretler aramaya çalıştı. Ama sonra karşısındaki şey çok bariz ve kararlı bir tavırla öne eğilip uzun, zarif parmağıyla sanki onu oraya davet ediyormuş gibi arkasındaki ağaçları işaret etti.

Biri dirseğiyle yan tarafını dürttü. Cas döndüğünde sağındaki askerin nasırlı elindeki şişeyi sımsıkı tutmuş hâlde kendisine baktığını gördü. Burnu ve yanakları al al olmuştu, nefesi hafif alkol kokuyordu.

“Meraklı mısındır?” diyerek kıkırdadı adam. “Sisin ruhuyla ya da ormanda yaşayan perilerle oynamak mı istiyorsun?”

“*Peri* diye bir şey yoktur, çokbilmiş,” dedi karşısındaki uykulu asker.

Bu, Tara'nın Killian diye hitap ettiği üçüncü askerin fena hâlde öfkelenmesine neden oldu.

Bir süre sonra Tara da onlara katılarak Cas'in karşısına oturdu ve başlayan tartışmaya kulak kesildi.

"Peri diye bir şey *var*," dedi Killian. "Ve onları yaratan Güneş Tanrıçası dışında kimseye hesap vermedikleri için hepsi başbelasıdır, hatta bazı söylentilere göre *tanrıçaya* bile hesap vermezlermiş. Ama en az üç cehennem kadar gerçekler. Sadece buralarda yaşamıyorlar ve bunun için şanslıyız."

Etraftan adamın sözlerini onaylayan sesler yükseldi.

Cas ormana bakmaya geri döndü.

"Kuzenim bir peri tarafından kandırıldı," diye ısrar etti Kırmızı Yüz. "Lanet şey yanında güzel vakit geçirebileceği bir kadın olduğunu söyleyip onu bir tarlanın ortasına götürmüş. Sonra gözlerini bir açmış ki anadan doğma hâlde ırgatlar tarafından izleniyor."

"O da senin kadar aptalsa, muhtemelen bir kelebek bile onu kandırıp elbiselerini çıkarmaya ikna edebilirmiş."

Gruptan kahkahalar yükseldi, ardından metal bir bardağın hedefini ıskaladığını belirten bir ses duyuldu. Uzun süre birbiri ardına hikâyeler anlatıldı. Görünüşe göre herkes, bu yaramaz perilerin sorumlusu olduğu bazı olaylar yaşamıştı.

Cas kaba sohbetlerini dalgın dalgın dinlerken ormanın sınırını izledi, hâlâ tetikteydi.

O yaratık nereye gitmişti?

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Ağaçların arasındaki karanlığa ne kadar bakarsa baksın yaratık bir daha dönmedi.

“Soluk İşaretli dostumuzun yüzünde de kandırılmış gibi bir ifade var,” dedi Kırmızı Yüz. Tekrar dirseğini yan tarafına vuracaktı ki Cas hızlı davrandı. Bileğini yakalayıp bükerek adamı kendinden uzaklaştırdı.

Artık konuşmadan sıkılmış gibi görünen Killian, “Büyük olasılıkla bir kuş falandır,” dedi.

“Bahse varım hiç de bunu öğrenecek kadar cesur değildir,” diye homurdandı Kırmızı Yüz, bileğini Cas’in elinden kurtararak.

Cas gözlerini dikip ona baktı.

Sonra ayağa kalktı.

“Komutan bize sabaha kadar ormandan uzak durmamızı emretti,” diye hatırlattı Tara. “Bu aptallara kulak asma, Casia. Boş ver.”

Cas, Tara’nın dediğini yapabiliirdi ama konu sadece kralın askerlerine korkmadığını kanıtlamak değildi.

Ormanda bir şey görmüştü. Onu görmesini *isteyen* bir şey. Ne kadar aptalca görünse de ağaçların arasında onu takip etmesini isteyen bir yaratık vardı.

“Hemen döneceğim,” dedi ve etrafını saran askerlerden koro hâlinde kahkahalar yükseldi.

Tara gülmüyordu. “Komutan sorarsa sana bunu yapmamamı söyledim, tamam mı?”

“Anlaştık,” dedi Cas ve ona son kez dalgın bir bakış atıp kararlı adımlarla ormana yürüdü.

Birinin, “Onu durdurmalı mıyız?” diye sorduğunu duydu.

“Onu rahat bırak.”

“Ama Sis ruhunun büyü...”

“Kendini rezil etmek istiyorsa bırak etsin.”

“Tehlikeli olabilir.”

“Kimin umurunda? Geçen gün zindanda yaptıklarından sonra Varen’in neden bizden onunla çalışmamızı beklediğini anlamıyorum. Bırak kendini öldürtsün, hak ediyor.”

Cas yürümeye devam etti, askerin sözleri deli olmadığını kanıtlama konusunda daha kararlı adımlar atmasına neden oluyordu.

Ormanın eşiğini geçtiğinde dünya âdeta nefeslerinin sesi ve ara sıra çam, hanımeli ve çamur kokan hışırtılı esinti dışında sükûnete bürünmüştü. Güneş ışınları, tepesindeki yaprak çatısındaki aralıklardan içeri süzülüyordu. Bu ışık hüzmelerine uçuşan yapraklar ve küçük böcekler eşlik etse de daha derinlerdeki daha kalın yaprak kümelerine ve dal yığınlarına ilerledikçe hepsi gözden kayboldu.

Ormanın çok yaşlı olduğu açıktı. Hava, sanki yüzyıllardır toz ve anı biriktiriyormuş gibi ağırdı. Asırlık ağaçların tepelerini görme çabası başının dönmesine neden oldu. Kafa karıştırıcı olsa da o büyüleyici yüksekliklerine bakmaktan kendini alamıyordu. Bakışlarını ağaç tepelerinde dikip bir tür trans hâlindeymiş gibi yürümeye devam etti.

Sonunda bakışlarını indirip dünyaya bir kez daha baktığında nerede olduğunu bilmediğini fark etti. Ne hangi yöne gittiğini ne de hangi yönden *geldiğini* hatırlıyordu. Nereye bakarsa bak-sın, kamplarından gelmesi gereken titrek ateşlere veya dumana dair hiçbir iz göremiyordu.

Kayboldum.

Cas kaybolmuştu.

“Beni davet eden sendin,” diye seslendi derin sessizliğe doğru. “Artık kendini göster!”

Bir cevap beklemiyordu. Almadı da. İçini çekerek botundan bıçağını çıkardı ve gözüne tanıdık gelen bir yol ararken yanından geçtiği ağaçları işaretlemeye başladı.

Sonra belli belirsiz ayak seslerini, kenara itilen dalların ve yaprakların fısıltıdan farksız hışırtısını duydu.

Arkasını döndüğünde işaretlediği ağaçların ortadan kaybolduğunu, bir zamanlar durdukları yerde açık, yapraklarla kaplı bir patikadan başka bir şey kalmadığını gördü. Karşısında sonunda bir kamp varmış gibi görünen aydınlık, davetkar bir yol uzanıyordu.

“Ah, bu çok akıllıca,” diye mırıldandı. “Ama korkarım ki bu yolu izleyecek kadar aptal değilim.”

Ani bir esinti yaprakları sallayarak beraberinde titrek, tiz bir ses getirdi.

Bir gülüşü andırıyordu.

Belki de korkmalıydı. Ne var ki duyduğu seste neredeyse... *tanıdık* bir şeyler vardı. Ona sanki daha önce burada bulunmuş ve bu kahkahayı bir yerde –belki de bir rüyada– duymuş gibi hissettiren bir şey. Bu belirsiz his, her zamanki kaygısını açıklayamayacağı kadar yatıştırmıştı.

“Dışarı çık,” diye seslendi bu sefer daha yumuşak bir sesle.

Ve bu sefer emri cevapsız kalmadı; kampın kenarında gördüğü yaratık, yamru yumru gri bir ağaç gövdesinin arkasından

usulca ortaya çıktı. Güneş ışığına adım atarken merakla başını yana eğdi.

Cas onu gördüğünde bir gölge olduğunu düşünmüştü –vücudunun hareket edişi, ağaçların ve kayaların üzerine yayılıp büyüymüş gibi görünmesi– ama güneş ışığı altında o kadar karanlık değildi. Gölge siyahından ziyade mavinin yumuşak bir tonu gibiydi ama yine de katı bir cisimden çok bir gölge gibi hareket ediyordu. Ya da daha çok... sis gibi.

Cas'ın gözlerinin önünde tamamen sise dönüştü ve birkaç saniye boyunca havada kıvrılıp kalın bir ağaç dalının etrafında dönerek geyik başlı ama diğer açılardan insana benzeyen bir vücuda büründü.

Ah.

“Sen gerçekten Kiri’sin, değil mi?” Sözcükler dudaklarından soluk soluğa bir fısıltı gibi dökülmüştü. Şimdi bile imkânsız görünüyordu ama önündeki kanıtları inkâr edemezdi.

İçin için yanan gözler bir anlığına ortadan kayboldu, sanki düşmüş ruh gözlerini kapamış, bir sonraki hamlesini düşünüyordu. Tekrar ortadan kayboldu ancak orman zemininde yeniden ortaya çıktığında ince kollarıyla bacaklarını kullanarak ona doğru koşmaya başladı. Cas'ın tam önünde durarak tepesinde dikildi, sanki boyu birkaç metre yükselmişti.

Kalbi göğsünde çılgınca atmasına rağmen Cas olduğu yerde kaldı.

Bu kadar yakından vücudunu oluşturan sarmal hâlindeki sis daha katı görünüyordu. Ruh, yağmur ve çürümüş odun kokuyordu. Ruhun etrafındaki hava hızla ağırlaştı, nemlendi ve büyüünün olası etkisiyle hafifçe gürledi.

Cas derin bir nefes aldı. “Artık oyun yok. Bana sadece doğruyu söyle: *Sen* Kiri’sin, değil mi?”

Yaratık bir adım geri çekilerek başını yana eğdi.

Cas uzaktan Tara'nın ona seslendiğini duydu.

“Ben... benim geri dönmem gerekiyor,” dedi ruha, Tara’nın sesine dönmeden önce. Ama nedendir bilinmez onu dinlediği için sözlerine devam etti, “Bana bir iyilik yap ve yarın sabah geçmemize izin ver, olur mu? Oyun oynama. Bizi yavaşlatma.” Omzunun üzerinden ruha baktı, o tuhaf, parlak gözlerine buyurgan bir bakış atmaya niyetlenmişti.

Ama ruh yine ortadan kaybolmuştu.

Sadece güneş ışığında ufak bir sis dalgası görünüyordu ve bir dakika sonra o da yok oldu.

Ardından bıçağıyla işaretlediği ağaçlar yeniden ortaya çıktı. Cas onlara doğru adım attığında içi huzurla doldu ve fark etti ki... kamp hemen sağındaydı. Az ileride. Bundan emindi; artık kayıp değildi.

Hatta hiç kaybolmamış gibi hissediyordu.

Ormandan dönerken attığı adımlar içeri girerken olduğundan daha hafifti. Çok daha hafifti. Ateşin yanındaki gruba doğru ilerledi ve birkaç kişi başını ona çevirdi, şaşkın ve kafaları karışmış gibi görünüyorlardı.

Elander artık grubun arasındaydı. Arkasına dönüp onu görünce Cas yüzünden rahatlamaya benzer bir ifade geçtiğini düşündü. Ama ona yaklaşırken bu duygu yerini hızla öfkeye bıraktı.

“Orada ne yapıyordun?” diye sordu Elander.

Omuzlarında biriken gerilimi üzerinden atan Cas, sesini sakın tutmaya çalıştı. “Bir şey gördüm ve...”

“Bir şey mi *gördün*? Türlü türlü canavarın ve haydudun saklandığı ormana dalıp o gördüğün şeyi takip etmenin iyi bir fikir olacağını mı düşündün?”

“Saydıklarının hiçbiriyle karşılaşmadım, yani...”

“Sana verilen emirleri dinlemen gerektiğini açıkça belirttiğimi sanıyordum. Değil mi?”

Cas alt dudağını çiğnedi. “Evet.”

“Ve bu emirler sabaha kadar o ormandan *uzak* durmayı da kapsıyordu, değil mi?”

“*Evet.*”

Elander’ın sesi yumuşak, tehlikeli bir ton aldı. “Bu gezide başına bir şey gelmeyeceğine, seni tek parça hâlinde geri getireceğime dair Varen’a yemin ettim.”

Cas kendine şöyle bir baktı ve meydan okuyan bakışlarını tekrar onunkilere dikti. “Eh, şanslısın. Çünkü hâlâ tek parçayım.”

Birbirlerine dik dik baktılar.

İlk geri adım atan Elander oldu ve öfkeli bir sesle, “Bir daha bana itaatsizlik edersen pişman olursun. Yeterince açık konuştum mu?” dedi. Tehdidi karşısında Cas’in sinmesini bekliyormuş gibiydi.

Öyleyse uzun süre beklemesi gerekecekti.

Cas ona cevap vermedi. Bakışları altında ezilip büzülmedi. Dik dik ona bakmaya devam etti ancak sonra Elander dönüp hışımla uzaklaşmaya başladı.

Gitmesine izin vermek istedi. Ama öfkesi onu gergin bir sesle daha fazla şey söylemeye zorladı: “Sis’in düşmüş ruhunu gördüm.”

Elander durdu.

Birkaç kişi kıkırdadı.

Tara ona acıma ve şaşkınlık dolu bir ifadeyle baktı.

Ancak Cas onları görmezden geldi ve Elander’a doğru birkaç adım attı. *Onun* kendisine inanmasını neden bu kadar önemsemediğinden emin değildi. Bu konunun üzerinde durmak istemedi.

“Ben onu, o da beni gördü,” diye ısrar etti. “Bu yüzden ormana gittim. Yarın daha fazla gecikmeden ormandan geçebilmemiz için ondan izin istedim.”

Elander onunla yüz yüze gelmek için arkasına döndü. “O ağaçların arasında yürüyen düşmüş ruhla ilgili söylentiler efsanelerden ibaret.”

“Ben yalancı değilim!”

Elander'ın çenesinde bir kas seğirdi. Etraflarına toplanan grubun son derece farkında görünüyordu. Çelik gibi sert bakışları grubun üzerinde gezinerek dikkatlerini çekti, hepsinin dinlediğinden emin olunca Cas'e doğru bir adım yaklaştı. "Sis ruhu hâlâ o ormanda *yaşıyor* olsa bile kendisini senin gibilere göstereceğinden gerçekten şüpheliyim."

"Eh, *gösterdi* ama."

Gülümsemesi neredeyse acımasızdı. "Yalnız mıydı? Yoksa yanında bir sürü tanrı ve ruh mu vardı? Yoksa ormandaki bu rastgele ilahi partinin tek tanığı sen miydin?"

Etrafından gülüşmeler yükseldi.

Cas söyleyecek söz bulamadı ama aynı asi tavırla çenesini dik tutmaya devam ederek komutanın acımasız alaylarına tepki vermeyi reddetti.

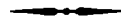
Çünkü Elander ona inansa da inanmasa da Cas haklı olduğunu biliyordu.

"Anladığım kadarıyla rapor edilecek başka bir şey yok," dedi Elander.

Cas yine cevap vermedi. Haklı olduğunu biliyordu ama aynı zamanda grubun komutanıyla inatlaşmaya devam ederse kendisini daha aptal duruma düşüreceğinin de farkındaydı. Burada kimse onun tarafında değildi.

"Doğruyu söylüyorum," dedi sıktağı dişlerinin arasından, sadece Elander'ın duyabileceğı kadar alçak bir sesle.

Sonra ayaklarını vura vura etrafındaki askerlerden çok daha iyi bir arkadaş olacağını umduğu atı Zambak'ı bağladığı yere gitti.

Göz açıp kapayıncaya kadar ormandaki olayın üzerinden saatler geçmişti. Askerlerin çoğı uyumaya çekilmişti. Nöbet tutan askerler dışında sadece birkaç kişı hâlâ kampta dolaşıyor ve

sessizce sohbet ediyordu. Cas'ın yerleştığı ateşin başına kimse oturmak istemiyor gibiydi. Kendi kendine bunu *ondan* uzak durmak için değil, ormana yakın olmak istemedikleri için yaptıklarını söyledi.

Ona yaklaşıp yaklaşmamaları pek umurunda değildi.

Ama önündeki birkaç günü yalnız geçirecekmiş gibi görünüyordu. Zaten kimsenin güvenmediği bir yabancıydı ve ormandaki tuhaflıkla gönülleri fethedemediği aşikârdı.

Uyumayı denememişti bile. O tuhaf ağaçları ya da aralarında gezinen ruhu aklından çıkaramazken nasıl uyuyabilirdi ki?

Onunla konuştuğunu hayal mi etmişti sahiden?

Peki emirlerini dinler gibi görünmesine ne demeliydi?

Bu kafa karıştırıcı düşüncelerden ziyade uykusunu kaçıran esas şey havadaki fırtınaydı. Artık tüm ciddiyetiyle onlara doğru yaklaşıyor, parlak ışıklarla gökyüzünü aydınlatıyordu. Gök gürültüsünün sesi giderek artıyor ve Cas sanki bu ses ve titreşimler içine gürliyormuş gibi hissediyordu, ta ki tüm bedeni şiddetli bir gümbürtüyle sarsılana kadar. Başını göğsüne eğip su yüzüne çıkmaya çalışan paniğini bastırdı.

Sadece her şeyin sona ermesini istiyordu.

Rhea, Laurent ve Asra'yı ve onların istikrarlı, saçma sapan tavsiyelerini istiyordu. Nessa'nın sakinleştirici büyüsünü. Zev'in kahkahalarını.

Gerçi yalnız olması muhtemelen en iyisiydi. Bastırmaya çalıştığı paniğin onu alt ettiğini hissedebiliyordu ve insanların *buna* tanık olmasını istemiyordu.

Yaklaşan yağmura karşı daha iyi bir sığınak araması gerektiğini düşündü ama ayağa kalkamıyordu. Hareket etme emrine yalnızca eli uyuyordu. Ayak sesleri duyduğunda toprakta on adet eşit aralıklı delik açmaya yeni başlamıştı. Biraz çaba sarf ederek elini durdurmayı başardı. Zihnine akın eden düşünceleri, topraktaki çukurları takıntılı bir şekilde saymayı bırakıp yukarı bakacak kadar frenleyebildi.

Adımlar Elander'a aitti. Kesin yine onu sinirlendirmek ve sorgulamak için gelmişti. Belki ormandaki yürüyüşü ya da dün gece Varen'la yaptığı konuşmayı soracaktı.

Cas bunların hiçbirini hakkında konuşmak istemiyordu, bu yüzden ondan önce davrandı. "Havamda değilim."

"Neyin havasında değilsin?"

Cas eliyle onu işaret etti.

Bunun üzerine Elander burnundan güldü ama onu konuşmaya zorlamadı. Sadece ateş için çalı çırpı ve çıra toplamaya koyuldu. Hepsini ateşe atıp sönmeye yüz tutmuş alevleri hayata döndürdü. Yaklaşan yağmur göz önüne alındığında, bu anlamsız bir çaba gibi geliyordu. Sadece ona yakın kalmak için bahane mi arıyordu yoksa?

Cas dayanabildiği kadar, düşünceleri aşırı dikkat dağıtıcı hâle gelinceye kadar, göz ucuyla onu izledi. Zihni o kadar dağınıktı ki nefesi hızlandı ve görüşü bulanıklaştı. Kendini toplamak için gözlerini yumdu.

Elander birden, "Daha önce olanlar için özür dilerim," dedi.

Özür mü diliyor?

Cas'ın duymayı beklediği şey bu değildi.

"Ama emirlerimi görmezden gelmene izin veremem. İmparator-Kral sana ayrıcalıklı davranıyor olabilir ama ben aynısını yapamam. Hatta bunu *yapmamam* senin için daha iyi olur. Birlikte seyahat ettiğimiz askerlerden birkaçının çok... kaba olduğunu fark etmişsindir. Ayrıcalık gösterdiğim kimseye nazik davranmazlar. Özellikle de birçoğu, sicilin göz önüne alındığında, Varen'ın bu göreve çıkmaya neden izin verdiğini sorgularken."

Panik Cas'i düzgün cümleler kuramayacak kadar ele geçirmişti. Bu yüzden sadece başıyla onaylayıp parmaklarını toprağa vurmaya döndü.

Birkaç dakika, birkaç gökgürültüsü ve şimşegin ardından Elander, "İyi misin?" diye sordu.

Tanrım, neden hâlâ burada?

“Thorn?”

“İyiyim.”

Bu, konuyu kapamalıydı. Sohbet edecek havada olmadığı anlamış olmalıydı. Fakat Elander, Cas’ın yanına çömeldi. “Benimle konuşur musun lütfen?”

Hayır.

Cas kaba olmaya çalışmıyordu. En azından bu seferlik. Şu anda sözcüklere odaklanmak çok zordu. O kadar zordu ki neredeyse fiziksel olarak onunla *konusamayacak* durumdaydı.

“Özür diledim.”

“Sorun *sen* değilsin.” Sesinin bu kadar hırıltılı çıkmasından nefret ediyordu.

“Değil miyim?”

Cas’ın tüm bedeni karıncalanmaya başladı. Hareket etmesi gerekiyordu. Onunla kavga etmek işe yaramamıştı ve Elander’ın *çekip gitmeye* niyeti yoktu. Cas’ın kaçması gerekiyordu. Ondan, fırtınadan, tüm bu durumdan.

Kaç, kaç, kaç.

Ama bir şey onu yerinde tuttu. Bir şey parmaklarının bir kez daha toprağın üzerinde hareketsiz kalmasına neden oldu ve birkaç sözcük daha mırıldandı: “Ben sadece... bazen kaygıyla boğuşuyorum. Bu... *ataklar*.”

Uzun bir süre sessiz kaldı.

“*Boğuşmak* derken.” Gerçekten önemsiyor gibi konuşmuştu. İlk defa ses tonu küçümseyici değil, ilgili gibiydi.

Of, yaşadıklarını *sözlere* nasıl dökecekti ki?

Komutan, Cas’ın kendinde yeniden konuşacak gücü bulana kadar nefes alıp vermesini sabırla izledi. En sonunda Cas, “Gerçekten bunun nasıl bir his olduğunu açıklamamı mı istiyorsun?” diye sordu.

“Evet. İstiyorum.”

Nefes al, ver.

Nefes al, ver.

“Açıklayabilir misin?”

Bilmiyordu; hiç denememişti. Hiç kimse ondan bunu istememişti.

Ama sonra bir şey hissetti, nefeslerinden biri işe yarayıp içindeki fırtınayı kısa süreliğine dindirdi. Her ne kadar hoş olsa da bu tür duraksamalar hiçbir zaman uzun sürmezdi. Bu yüzden Cas, hazır fırsatı varken, sözcüklerin dudaklarından dökülmesine izin verdi: “Pekâlâ. Sanırım... birdenbire her şey çok ağırmış gibi geliyor. Sanki her nefesim, hareket ettirmeye çalıştığım her uzvum ufalanıyormuş gibi hissediyorum ve... zorlukla nefes alıyorum. Zar zor hareket edebiliyorum. Geçip gitmesini sağlayamıyorum. Kapatamıyorum, o ağırlığı göğsümden, ciğerlerimden atamıyorum... Bütün vücudum o ağırlıkla dibe çekiliyor.”

Elander alevleri körüklemeye geri dönmüştü ama çatılan kaşları onu pürdikkat dinlediğini gösteriyordu.

“Bak, sadece bir dakika böyle oturmam gerekiyor ve sonra iyi olacağım. Ataklar sırasında... denizin, fırtınanın ortasındaki bir kayalığı hayal etmeyi seviyorum. Dalgalar giderek daha yükseğe çarpıyor ama kaya hareket etmiyor. Dalgalar yeniden sakinleştiğinde hâlâ dikilmeye devam ediyor.”

Elander anlamış gibi yavaşça başıyla onayladı. “O kaya sensin.”

“Evet, benim.”

Bir anlık sessizliğin ardından Elander, “Yanına oturabilir miyim?” diye sordu.

Cas’ın göğsü sıkıştı. Fırtına hâlâ içinde dönüyordu. Cas, yükselmeye devam edip onu yutmakla tehdit eden dalgaları hissedebiliyordu... ama ona çarpmıyorlardı. Henüz değil. Sanki küçük, çırpınan kuş kanatları kadar hafif bir şey onları uzak tutmaya çalışıyordu. Elbette bu engel uzun süre dayanamayacaktı, asla dayanmazdı. O kadar basit değildi. Ama bu küçük

çarpınma, karanlığı hiç değilse konuşmasına yetecek kadar uzak tutabiliyordu.

“İstiyorsan otur.”

Elander dediğini yaptı. Onunla dalgaların ortasında oturdu. Konuşmadı. Onlarla savaşmak için hiçbir şey yapmadı. Sadece bekledi. Birkaç dakika sonra Cas nihayet parmaklarıyla toprağa açtığı delikleri kapadı ve kendini yeniden konuşabilecek kadar sakin hissetti.

“Bazen,” diye yavaşça konuşmaya başladı, “sanki ortada hiçbir neden yokken oluyor. Diğer zamanlardaysa bariz tetikleyiciler yüzünden.” Gözlerini gökyüzüne çevirdi ve tam o anda çakan şimşek çatallı kollarını hızla yeryüzüne uzattı. Cas istemsiz titremesi geçinceye kadar gözlerini kapadı, sonra tekrar açıp, “Fırtınalar tek tetikleyici değil ama en kötülerinden biri,” dedi.

Elander ona meraklı bir bakış attı... ve Cas sözcüklerin tuhaf bir şekilde dudaklarından dökülmeye devam ettiğini fark etti.

“Annemle babamın öldüğü gece fırtına vardı.”

“Solduran Hastalık yüzünden mi öldüler?” diye tahminde bulundu Elander.

“Pek sayılmaz. Her ikisi de *hastaydı* ama ölümleri bundan olmadı.”

“Nasıl oldu peki?”

“Annem babamı öldürdü. Beni de öldürmeye çalıştı. Sonra intihar etti. Muhtemelen bunu zaten biliyordur ama çoğu zaman hastalığın son evrelerinde kişi akıl sağlığını kaybeder. Halüsinasyonlar korkunç olabilir. Annem sonun geldiğini biliyordu ve sanırım bu felaketi yaşamamızı istemedi. Bu yüzden üçümüzü merhametli biçimde öldürmeye çalıştı.”

“Ama sen ondan kaçtın.”

“Ben... Ben yaşamak istedim. Sadece biraz daha. Eninde sonunda delirecek olsam bile.”

“Ama *delirmedin*.”

“Tartışmaya açık,” dedi Cas küçük, çarpık bir sırıtışla.

Elander usulca güldü. “Bana nispeten akli başında görünüyorsun,” diye ısrar etti. “Sadece ara sıra yanlış yargılarda bulunuyorsun.”

“Teşekkür ederim, sanırım?”

“Hem biraz dahadan daha uzun süre yaşadın,” diye ekledi, yüksek sesle düşünüyormuş gibi konuşarak.

“On üç yıl oldu.”

Sayı karşısında gözlerinin hafifçe büyümesi Cas’i şaşırtmadı. Solduran Hastalık’ın dokunduğu hiç kimse bu kadar uzun süre yaşamamıştı. O ve Asra dışında kimse.

“Bazen onlar da yaşar mıydı diye merak ediyorum,” dedi daha yumuşak bir sesle. “Annem bu kadar aceleci davranmısaydı. Eskiden buna nasıl da *kızardım*.”

“Kızmaya hakkın varmış gibi görünüyor.”

Bunu söylediğini duymak Cas’in içini ısıtmıştı ama yine de başını iki yana salladı. “Bilmiyorum. Geriye dönüp baktığımda, sanırım onlara uzun süre kızabileceğimi hiç düşünmemiştim çünkü onlar benim gerçek annem ve babam bile değildi.”

“Değiller miydi?”

Vücudu bir an için gerildi. Bütün bunları ona neden anlatıyordu?

Bilmiyordu ama konuşmadan edemiyordu.

“Dört yaşında beni yanlarına aldılar. Ve sonraki beş, neredeyse altı yıl boyunca bana verebilecekleri her şeyi verdiler. Gerçek annem babam *gibiydiler*. Onlara kızma hakkım var mı?”

Elander buna bir cevap veremedi.

“Onlar hatırladığım ilk ailemdi. Ondan önceki her şey bulanık.”

“Her şey mi?”

“Eh, *her şey* değil. Bir yetimhane hatırlıyorum, çok ama çok soğuktu. Sonra beni o soğuktan kurtardılar ve ben sadece... Keşke beni kurtardıkları gibi ben de onları kurtarabilseydim.”

“Öldüklerinde kaç yaşındaydın? Dokuz mu?”

“Konu o değil.”

Yağmurun ilk birkaç damlası düşüp ateşin tıslamasına neden olunca Elander’ın gözleri kısıldı. “Birilerini kurtarmak gibi konularda endişelenemeyecek kadar ufakmışsın.”

“Belki.” Cas omuz silkti. “Her neyse, onları kaybettikten sonra *tekrar* kurtarılacak kadar şanslıydım. Asra beni yanına aldı ama şimdi...”

“Varen’a bahsettiğin kişi o muydu?” diyerek tahmin yürüttü Elander. “Hasta olan.”

“Evet. Onu da kaybedemem. Bu yüzden onu iyileştirmenin daha iyi bir yolunu bulana kadar ihtiyacı olan ilacı sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım.”

Elander bir süre sessizce tıslayıp çatırdayan ateşe baktı. “Bu yüzden Karael’i ziyaret ettin.”

Cas başıyla onayladı. “Ve bu yüzden Varen’a yardım etmeyi kabul ettim, bana yardım edebilmesi umuduyla.”

Elander kaşlarını çatı; İmparator-Kral’ın yardım tekliflerinin güvenmeye değer olduğuna hâlâ inanmadığı belliydi.

“Birlikte çalışarak Asra’ya yardım edebilme, hatta iyileştirebilme *ihtimalimiz* varsa, o zaman Varen’ın benden yapmamı istediği hemen hemen her şeyi yapmaya hazırım.”

Elander derin bir iç çekmemek için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyordu. Ama sonra ağzının bir tarafı yukarı kalktı. “Benimle çalışmayı gerektirse bile mi?”

“Seninle çalışmayı gerektirse bile.”

Usulca güldü, ardından yine sustular.

Bu sessizlik birkaç dakika sürdü, ta ki Cas, “Bu arada özür dilerim,” diyene kadar.

“Neden?”

“Seni uyanık tuttuğum için.”

“Zaten uyanıktım.”

“Tüm bu kaygı olayları yüzünden dikkatini dağıtıp seni yavaşlatacağım konusunda endişelenmene gerek yok. Hava hâlâ

fırtınalı olsa bile sabaha iyi olacağım. Ben... söz veriyorum, bir yolunu bulacağım. Bu bir zayıflık ama bununla başa çıkacağım.”

Elander ona cevap verirken gözlerini ateşten ayırmadı: “Bana anlattığın şeylerin ağırlığına rağmen devam edebilmek hiç de zayıflık sayılmaz.” Ayağa kalktı. “Biraz uyusan iyi olur. Bana ihtiyacın olursa tepenin altındaki çadırdayım.”

Dudakları *tamam* diyecek olsa da sözcükler ağzından dökülmedi. O üç sözcük karşısında şaşkına dönmüş bir hâlde ona baktı.

Bana ihtiyacın olursa.

Elander çadırına giden yolun yarısından geri döndü. “Son bir şey.”

Cas boğazını temizledi. “Evet?”

“Daha önce ormanda gördüğün şey... yarın sabah ormandan geçerken tuhaf bir şey görürsen, bu seferlik bunu kendine sakla lütfen.”

Ricasının ardındaki anlamın dank etmesi bir saniye sürdü.

“Bekle. Gerçekten bir şey gördüğüme *inandığını* mı söylüyorsun?”

Elander kaşlarını çattı ve sanki başkalarının duymasını istemiyormuş gibi yaklaştı. “Tek bildiğim, bize verilen görevde dikkat dağınıklığına yer olmadığı. Odaklanmaya devam edelim, olur mu?”

Cas yavaşça başıyla onayladı ama içinde titreşen garip heyecanı dindiremedi.

Ona inanıyordu.

“Çok tuhaftı,” diye fısıldadı, büyüyen bir heyecanla. “Yemin ederim, Kiri beni o ormana çekmeye çalışıyordu. Niyeti sadece oyun oynamak değildi çünkü ona durmasını söylediğimde beni *dinledi*. Sanırım... Tara’nın seslendiğini duymasaydım, onunla daha fazla vakit geçirseydim, gerçekten iletişim kurmanın bir yolunu bulabilirdik.”

Elander'ın çatık kaşları biraz daha çatıldı. “Düşmüş ruhlar gerçekten seninle *iletişim kurmaya* çalışıyorsa bu pek hayra alamet değildir, inan bana. Onlara emir verilemez. Ya da güvenilmez.”

Cas onunla hemfikir olduğundan emin değildi ama *nedenini* tam açıklayamadı, bu yüzden hiçbir şey söylemedi.

“Onları boş ver. Bunu yapman –sen de dâhil– hepimiz için çok daha iyi olur.”

Cas tekrar isteksizce başıyla onayladı.

Komutanın mavi gözleri uzaklara daldı. Düşüncelerde kaybolmuştu. “İyi geceler, Thorn.”

“İyi geceler.”

Cas onun gidişini izledi.

Az önce aralarında farklı bir şeylerin oluştuğunu hissettiğinden emindi. Güven gibi bir şey. Neredeyse sıcak, tanıdık ve... rahatlatıcı bir şey.

Ama Elander çadırına girip gözden kaybolduğunda, ona karşı her zaman duyduğu öfke ve nefreti bir kez daha hissetmekten kendini alamadı.

Elander ondan ne saklıyordu?

E rtesi sabah, şans eseri ya da Cas'in Sis ruhuna verdiği emir sayesinde, o ve alayı Kirith Ormanı'ndan hiç sorun yaşamadan geçti.

Diğer taraftaki yol umdukları kadar boştu. Dik ve bakımsızdı ama çok geçmeden onları Belwind şehrine götürdü. Puslu mavi gökyüzünü kesen şehrin inişli çıkışlı duvarları net bir şekilde görünür hâle geldi.

En dıştaki kapıya yaklaştıklarında grupları birkaç küçük gruba bölünmeye başladı. Önceki günkü ablukadan sonra görevlerini başarıyla tamamlamak için İmparator-Kral'ın yetkisini kullanmaya kalkışmamanın daha akıllıca olacağı ve gizli bir operasyonun amaçlarına daha iyi hizmet edeceği konusunda anlaşmışlardı.

Böylece Cas, onları İmparator-Kral adına çalışan hizmetkârlar veya kurtarıcılar olarak gösteren her türlü kıyafeti üzerlerinden atmak için Elander, Tara ve Caden'a katıldı. Kendileri bölgenin halkına, atları da sıradan hayvanlara benzedikten sonra dördü Belwind'le aralarındaki son kilometreleri aşmaya başladı.

Savunmasız *görünüyor* olabilirlerdi fakat silahlarını kuşanmış, gerektiği an müdahale etmeye hazır birkaç kraliyet askeri uzaktan onları takip ediyordu.

Ne var ki kendi grubu yanlarında sadece basit silahlar taşıyordu. Cas Varen'in alması için ısrar ettiği sağlam kısa kılıcı bırakmamıştı, böylesine sıradan bir silah şehirde göze çarpmazdı. Belwin; Kantaşı, Prymarsh ve Vahşisınır'ın üç diyarının bir araya geldiği konumu göz önüne alındığında hareketli bir ticaret merkeziydi. Ayrıca Vahşi Orman'dan çok uzakta sayılmazlardı. Bu da Belwind'in aynı zamanda kristal ve diğer büyüyle dolu nesnelerin yasa dışı ticaretiyle uğraşan kapsamlı bir yeraltı pazarına da ev sahipliği yaptığı anlamına geliyordu. Bütün bunlar burayı, gün batımından sonra yürümenin –özellikle de silahsızken– güvenli olmadığı sokakları olan ve yerel halkın yabancıları taşıdıkları şeyler hakkında sorgulamaya kalkışmadığı bir yer hâline getirmişti

Cas ve diğerleri, şehri kuzey ve güney bölgelerine ayıran ana caddeye adım atar atmaz etrafta *kendi işine bak* havasının hâkim olduğunu fark ettiler. Hiç kimse Cas'le göz teması kurmuyordu. Karşılaştıkları az sayıdaki sokak satıcısı bile indirimleriyle ürünlerinin faydalarını haykırırken bakışlarını uzaklara çeviriyordu.

“Kuzeydeki Sistepesi bölgesine gidiyoruz,” diye bilgi verdi Caden. “Muhbirimin söylediğine göre vakaların çoğu orada karantinaya alınmış.”

Hep birlikte telaşsız adımlarla ana caddede ilerliyorlardı. İnsanlar *ona* bakmakla ilgilenmiyor gibi görüldüğü için Cas yanından geçen herkesi gözlemlemekte özgürdü. Aradan geçen birkaç dakikaya rağmen hâlâ kimseyle doğru dürüst göz teması kurmamıştı. Havada tam olarak çözemediği tuhaf bir enerji vardı; sanki tüm şehir bir şeye *hazırlanıyor* gibiydi. Neredeyse hepsi telaşlı adımlarla ilerliyor, kaskatı vücutlarıyla en küçük bir tehlike emaresinde bile evlerine koşup kapıyı

çarpmaya hazırlarmış gibi görünüyorlardı. Üzerlerinde suçla dolu bir şehirde yaşamaktan kaynaklanan genel ihtiyattan başka bir gerginlik var gibiydi.

Huzursuzluklarının sebebi hastalık mıydı?

Belki de hepsi İmparator-Kral'ın aralarına bir grup asker gönderdiğini biliyordu.

Geçtikleri yerlerde kulaklarına çalman çoğu konuşma kısık sesliydi, bu yüzden kontrolsüz kahkahalar ve geveze sesler duyulduğunda Cas'in bakışları hemen bu sesin geldiği mekâna döndü: verandası müşterilerinin ağırlığı yüzünden çökmek üzere gibi görünen bir han.

Köhne verandanın tepesindeki tabelada *Azgın Ejderha* yazıyordu ve isme, oldukça... *müstehcen* şekilde poz veren kırmızı bir ejderha ve bir prensesin görüntüsü eşlik ediyordu.

Elander müstehcen tabelaya baktığını görünce kıs kıs güldü. "O şaibeli handa birkaç müşteriyle buluşman gerekiyorsa seni bekleriz, Azalea," dedi.

Cas Zambak'ı Elander'ın atına doğru sürüp var gücüyle komutana yumruk attı.

Bu onu yalnızca daha çok güldürdü.

Tara tek kaşını kaldırırsa da yorum yapmadan atını sürmeye devam etti. Cas onun peşine takılarak Elander'la arasına mümkün olduğu kadar çok mesafe koydu.

Şehrin içinde ilerlerken her şeyi sessizce gözlemlemeye devam etti. Çok geçmeden etrafı çiçek açmış beyaz ağaçlarla çevrili bir meydana geldiler. Ortasında Varen'in babası Anri-c'in parlak mermerden oyulmuş bir heykeli yer alıyordu. Eski İmparator-Kral heykelinin hâli içler acısıydı; havaya kaldırdığı kolu –muhtemelen diğer elindeki kalkana eşlik eden bir kılıç tutuyordu– bileğinden kırılmıştı ve yüzü, tacının altından sızan kanı andırması gereken kırmızı boyayla lekelenmişti.

Meydandan sağa döndüler, Zambak kararlılıkla diğer üç atı takip ederken Cas'ın gözleri bir anlığına heykele takılı kaldı ve omzunun üzerinden onu izlemeye devam etti.

"Eh, bu pek umut verici bir işaret değil," diye mırıldandı Caden.

Cas'ın ne demek istediğini sormasına gerek yoktu. Az önce döndükleri son sokağı incelemek için bakışlarını önüne çevirdiğinde, rüzgârda uçuşan siyah perdeler dışında bir şey görmek neredeyse imkânsızdı.

Sistepesi bölgesine ulaşmışlardı.

"Ne kadar çok..." diye fısıldadı Tara.

"Aşağı yukarı beklediğimiz gibi," dedi Elander ancak sesinde şüphe uyandıracak kadar gergin, yabancı bir tını vardı.

Cas ürperen kolunu ovuşturup ilerlemesi için Zambak'ı dürttü.

Yaklaşık bir kilometre boyunca siyah perdeler ve her adımlarını takip eden ciddi, temkinli bakışlar eşliğinde ilerlediler ve siyah demir bir kapıyla çevrili büyük bir eve ulaştılar. Bu evin pencerelerine siyah perdeler çekilmemişti.

Henüz.

Ancak ön basamakların etrafına, ellerinde parlak mavi alevlerle yanan küçük taş kâseler olan kalabalık bir insan grubu toplanmıştı.

"Sonas alevleri," dedi Tara, Cas'e kısık bir sesle. "Bazı hikâyelerde üst cennetlere giden yolların mavi ışıklarla parladığı anlatılır. Bu yüzden yerel halkın ölüm döşegindeki birinin etrafına bu renkli alevleri koymak gibi bir geleneği var. Efsaneye göre, alevleri gören ölü ruh bu fâni diyardan ayrılırken benzer ışıkları aramaya devam eder ve böylece cennete giden yolu daha kolay bulurmuş."

"Bu da ev sakinlerinden birinin cennete gitmek üzere olduğu anlamına geliyor," diye tahminde bulundu Cas. "Ve sebebi de muhtemelen Solduran Hastalık."

“Benim tahminim de o yönde,” dedi Elander, atını gıcırdayan demir kapıdan içeri sürerken. Evin basamaklarının etrafında toplanan insanları umursamıyor gibi görünüyordu, ona attıkları pek de dostane olmayan bakışlardan habersizdi.

Cas ve diğerleri geride beklerken atından indi ve kalabalığa yürüdü, sonunda ayağını alt basamağa koyup durdu.

“Bu evden birisi yakında Öte Diyar’a geçecek.” Bu bir soru değildi, tam da Cas’in ondan beklediği türden zahmetsiz bir güçle yankılanan bir beyandı. Otoritesini konuşturmak için İmparator-Kral’ın kıyafetlerine ihtiyacı yoktu.

İhtiyar bir adam, bir süre huzursuzca kıpırdandıktan sonra, kalabalığın arasından geçip Elander’a yaklaştı. Taş kâsesi elinde titriyor, içindeki mavi alevin yavaş, titrek bir ritimle dans etmesine neden oluyordu.

“Kızımın vakti dolmak üzere.” Yaşlı adamın sesi de elleri gibi titriyordu ancak ikisini de sabit tutmaya çalıştığı açıktı. “Ama bu tür şeyleri *siz* neden araştırıyorsunuz?” diye ekledi.

“Biz şifacı gezginleriz,” diye yalan söyledi Elander. “Calah’ın kutsal orman şehirlerinden, Meşe Tanrıçası’nın bir zamanlar yaşadığı kutsal topraklarda inşa edilen tapınaktan geliyoruz.” Cas ve diğerlerini işaret etti. “Her birimiz tanrıçanın sözlerini ve bilgeliğini özümsemek için yıllarımızı verdik ve buraya Solduran Hastalık’ı dindirmek için geliştirdiğimiz bir iyileştirme büyüsünü deneme umuduyla geldik.”

Cas Zambak’ı ileri sürerek atlarından inip onları ön kapının yakınına bağlayan Tara ve Caden’i takip etti. Verandada söylenenlere kulak kabartırken Zambak’ın boynunu şefkatle okşadı.

“Benzer iddialarda bulunan başka Meşesoylularca zaten ziyaret edildik,” diye bilgi verdi ihtiyar, Elander’a. “Büyülerinin hiçbir etkisi olmadı.”

Verandadaki kalabalıktan bunu onaylayan bir mırıltı yükseldi. Grubun birkaç üyesi huzursuzca kıpırdanınca Cas içgüdüsel olarak kılıcının kabzasına uzandı.

“Yalan söylüyor,” diye mırıldandı Caden.

“Neden yalan söylesin ki?” diye fısıldadı Cas.

“Bizi göndermek için.”

Cas kaşlarını çatı ama itiraz etmedi. Caden’ın ne tür bir ilahi büyüye sahip olduğunu öğrenmişti: Elinde, bir Kansoylu işareti vardı. Bu da onun, işaretin kaynağı olan düşmüş ruh gibi zihin okuyabildiği anlamına geliyordu.

Her ne kadar Elander, ona Caden’in gücünün sınırları olduğu konusunda güvence vermiş olsa da bu, rahatsız edici olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Bir kişinin *tüm* sırlarını ve geçmişini dökülen kan yoluyla öğrenebilirdi ancak kan kullanmadan, zayıf veya derdi olan zihinlerden –tıpkı kızını kaybetmekte olan, üzüntüsü bariz ihtiyarinki gibi– yalnızca ara sıra parçalar okuyabiliyordu.

“Ondan sadece birkaç kuruş koparmaya çalıştığımızı sanıyor, değil mi?” diye sordu Tara, daha da kısık sesle. “Bu tür dolandırıcılıkların buralarda yaygın olduğundan eminim.”

Caden cevap veremedi Elander onlara ters bir bakış attı. Üçü de fısıldaşmayı bıraktı. Cas elini kılıcından çektikten sonra birkaç temkinli adımla verandaya yaklaştı.

Elander ihtiyar adama dönerek, “İlahi büyüye sahip hiç kimse bir diğerine benzemez,” dedi. “Bunun farkındasındır eminim.”

Adam yavaş ve sert bir şekilde başıyla onayladı.

“Biz çoğu kişiden daha yetenekliyiz. Seni temin ederim ki henüz bizimki gibi bir büyü görmedin.”

İhtiyar bir an için sözlerini değerlendirdi, gözlerinde minicik bir umut ışığı belirdi. Bunu gören Cas’in midesi üzüntüyle altüst oldu.

“Bir şifacı grubu için biraz fazla silahlı değil misiniz?” diye sordu sonunda.

“İmparatorluğun yolları son zamanlarda fazla tehlikeli hâle geldi,” dedi Tara dostane sesiyle. Adama Cas’ten bile daha çok yaklaşıncaya, Caden’la Cas de onu takip etti.

İhtiyar onları süzdü, bakışları taşıdıkları kılıçlar ve yaylarda gezindi. “Doğru bile olsa, *bu ev* tehlikeli değil. Bu kadar çok silahla içeri girmenizi gerektirecek hiçbir neden göremiyorum.”

Gergin bir duraksamanın ardından Elander gülümseyerek razı oldu. Keskin, oldukça soğuk bir gülümsemeydi bu ama adam bunu fark etmemiş gibi görünüyordu. Bakışlarını birkaç dakika üzerlerinde gezdirdi ve silahlarını çıkarıp kapının yanına dayamaya başladı.

Cas kılıcını kalçasında tutan kemere uzandı ama sonra tereddüt ederek duraksadı.

İhtiyar kılıcı fark etmemişti bile. O sırada bakışları Elander’ın damgalanmış elindeydi, ilahi işareti bir kez daha eldiveniyle saklanmıştı. Aynı şey Tara ve Caden’in işaretleri için de geçerliydi ama Cas artık hepsini yolculuklarının bir noktasında görmüştü ve *hiçbirinin* iyileştirme büyüsünü simgeleyen işaretler olmadığını biliyordu.

Nefesini tutarak daha rahatsız edici olan diğer büyüünün açığa çıkmasını bekledi.

Hızlı oldu: İhtiyarın gözleri donuklaştı ve yalpalayarak elini başına koyup kendi kendine mırıldanırken kafatasının derinliklerine gömülmüş gibi göründü. Belki de zihnindeki başka birine, yalnızca kendisinin görebildiği bir şeye sesleniyordu.

Cas, Tara’ya ve işaretini gizleyen eldivene bakmadı ama yeterince yakından baksaydı, Tara’nın bileğindeki Gölgesoylu izinin hafifçe parladığını görebileceğini biliyordu.

O kavisli çarpı işaretinin kaynağı olan düşmüş ruh, Cas’in aşına olduğu az sayıdaki ruhtan biriydi. Karanlık ruh bir zamanlar Ölüm Tanrısı Kerse’nin hizmetkârıydı ve İkincil Tanrı ona gölgeleri şekillendirip halüsinasyonlar yaratma yeteneği bah-

şetmişti. Ve şimdi Gölge işaretini taşıyan bazıları da aynısını yapabiliyordu.

Tara bu konuda son derece yetenekliydi. O kadar yetenekliydi ki ihtiyarın zihnine yerleştirdiği sahte görüntüler onu, karşısında duran kişilerin güvenilir olduğuna inandırmaya yetmişti. Dengesini bulduktan sonra durumdan hiçbir şikâyeti yokmuş gibi göründü. Onlara başka soru sormadı, sadece dönüp içeriye yürüyerek onu takip etmelerini işaret etti.

Küçük bir avluya girip dışarıdaki kalabalıktan uzaklaştıklarında dönüp, "Benim adım Amon," dedi. "Ve Brynna da kızım. Yaklaşık bir hafta önce hastalandı ve bu sabah onu uyandıramadık, bize hiçbir şekilde yanıt vermiyor."

Bir hafta önce.

Saraydaki son vakadan çok daha hızlı ilerliyordu.

"İlk başta semptomları hafifti," diye devam etti Amon, "ama dün gece sanrılarla çılgına döndü."

"Sanrılar mı?"

"Evet. Çoğunlukla anlamsız şeyler geveliyordu ama birkaç kelimeyi, birkaç cümleyi çözmeyi başardık. Sürekli gölgeler, tanrılar ve canavarlar hakkında mırıldanıyordu. Yüce Tanrı, Karga Anga... ondan en az üç kez bahsetti. O ve ona hizmet eden Ölüm Tanrısı'ndan."

Amon onları uzun bir koridora yönlendirirken Caden ve Elander birbirlerine endişeli bakışlar attı.

Sonunda aniden durdular ve adam dönüp onlara bir kez daha bakınca Cas yeniden gerildi. Yoldaşlarının gizli işaretlerini unutmuş gibiydi, eldivenli ellerine bir daha bakmamıştı. Ama Cas'in hiç çıkarmadığı kılıcının kabzasını kavrayan elini *fark etmişti*. Çökük gözleri kılıca odaklandığında Cas'in içini bir tedirginlik kapladı. Kılıcını neden tuttuğunu açıklayamıyordu, karşısındaki adam fazlasıyla zararsız *görünüyordu*.

Ama içindeki zayıf bir ses, silahı olmadan ilerlememesi için ona yalvarıyordu, bu yüzden hemen bir yalan uydurdu.

“Beni affet. Silahımı kapının yanında bırakmadım çünkü o, Şifa Tanrıçası'nın büyüyle dövüldü, uçları onun ilahi, arındırıcı gücüyle sterilize edildi ve dolayısıyla geliştirdiğimiz bu iyileştirme büyülerinde önemli bir rol oynuyor.”

Amon dudaklarını büzdü. Cas'ın midesi yine rahatsız edici bir şekilde altüst oldu. Yalan söylemek çoğu zaman işinin bir parçasıydı ve içgüdüsel olarak dudaklarından dökülürdü. Ama bu adam o kadar... yıpranmış görünüyordu ki. Doğru düzgün tartışamayacak kadar yorgundu. Tara'nın büyüyle muhtemelen içi boş ve uyuşmuş kalan zihninde çalan uyarı çanlarına kulak veremeyecek kadar çaresizdi.

Tara'nın yanında gerildiğini, belki de yeni bir büyü dalgası hazırladığını hissetti. Cas, Gölgesoylu başka bir büyüye başvurmadan konuştu.

“Sana yardım edebiliriz,” dedi, yalanının bu kadar içten çıkmasına şaşırarak. “Söz veriyorum, onu görmemize izin verirsen bunu yapabiliriz. Zarar verme niyetinde değiliz.”

İhtiyar adam yorgun gözlerini koridorun sonundaki kapıya çevirdi. Başıyla onayladı, sonra yavaşça yürümeye devam etti.

“İnandırıcı bir yalan,” diye fısıldadı Caden, sesinde gönülsüz bir takdir vardı, önceki *küçümsemeden* sonra bu da bir gelişme sayılırdı. “Ama yardım edebileceğimize *söz vermemeliydin*,” diye ekledi. “Zavallı adama umut veriyorsun.”

Adam kapının önünde durdu. Parmakları kapı kolunun üstünde gezinirken acıma duygusu Cas'i bir kez daha ele geçirdi. “Burada biraz bekleyebilirsiniz...” dedi. “Sizi içeri almadan önce Brynna'nın hemşireleriyle konuşmalıyım.”

“Zaten şifa ayinimize hazırlanmak için biraz zamana ihtiyacımız var,” dedi Elander.

Adam sonunda kapıyı açmayı başarıp içeri girdi.

“Amacımız *yardım etmek* değil,” diye hatırlattı onlara Elander kısık sesle. “En azından doğrudan. Amacımız imparatorluğun tamamına yardım etmek için kullanabileceğimiz bilgileri top-

lamak.” Bakışları Cas’e kaydı ve ekledi, “Varen senin hastalarla bizim şu âna kadar kuramadığımız bir bağ kurabileceğini düşünüyor. Senin görevin buna odaklanmak.”

Cas başıyla onayladı.

Bir dakika sonra Amon geri döndü ve onlara içeriyi gösterdi.

Dipteki oda yatak odasından çok seraya benziyordu. Bitkiler ve güneş ışığıyla doluydu. Her düz yüzeye –pencere pervazları, şifonyer, duvarlardaki raflar– çeşitli çiçekli bitkiler sıralanmıştı. Yatağın yukarısındaki raflarda duran iki büyük saksıdaki sarmaşıklar aşağı kıvrılarak yatak başlığına sürtünüyordu. Aralarında bodur, küçük bir tanrının heykeli oturuyordu. Cas bu tanrının adını bilmiyordu ama onun başka bir düşmüş ruh olduğunu varsaydı. Etrafındaki bitkilerden oluşan küçük ormana bakılırsa büyümlü canlılık ve büyüme sağlayan bir tanrıydı.

Cas gözlerini heykelden ayırmakta acele etmedi ama çok geçmeden bakışlarını yatağa çevirmekten başka çaresi kalmadı.

Üzerinde yatan kız o kadar solgundu ki beyaz yorgan ve battaniye yığınları arasında neredeyse kaybolmuştu. Yanakları da boğaz çukuru gibi çökmüştü. Benlerle kaplı gergin teniyle, tuhaf açılarda bükülmüş teller gibi çıkıntı yapan kemikleriyle iskeletten farksızdı âdeta. Saçları, Cas’in son kristalinin etkisi geçtikten sonra geri döneceği tonun aynısıydı. Kızın göğsünün üzerinde, kavuşturduğu ellerinin altına sıkıştırılmış beyaz bir zambak dalı duruyordu; beyaz zambak, Ölüm Tanrısı’nı onurlandırmak amacıyla yapılan ayinlerde yaygın olarak kullanılan bir çiçektir.

Kızın elleri solmuş sapın üstünde nasıl da küçük görünüyordu.

Cas, Amon’a kızının kaç yaşında olduğunu sormadıklarını fark etti.

Öğrenmek istemedi. Tahmin edecek olsa, Brynna adındaki bu kızın Solgun Hastalık’ın kendisine dokunduğu yaşta olduğunu söylerdi. O tanıdık soru aklını kurcaladı:

Bu kadar çok insan ölürken ben neden yaşadım?

Bu kız henüz ölmemişti. Ancak göğsü o kadar yavaş inip kalkıyordu ki Cas orada durup çevreyi incelerken nefes alıp almadığını birkaç kez kontrol etmek zorunda kaldı.

Amon, Brynna'nın hemşiresi olarak görev yapan üç kadınla alçak sesli bir şeyler konuşuyordu. Caden ve Elander yataktan biraz uzakta durmuş, buraya gerçekleştirmek için geldiklerini iddia ettikleri *ayine* hazırlanıyormuş gibi davranıyordu. Bir süre sonra Amon hemşirelerden ayrılıp kızının yatağının yanı başına geçti.

Elander ve Caden yatağa yaklaşırken Tara da hemşirelerin yanına gidip ellerini tuttu ve kulağa *gerçekten* de Meşesoylu gibi gelen bir dille dua etti.

Rollerine çok sadıklar.

Görevin kendi payına düşen kısmını yerine getirmeye kararlı olan Cas'ın gözleri bir kez daha odanın içinde dolaştı ve her şeyi daha yakından inceledi. Burada bir yanıt olmalıydı. Bir işaret. Varen'a götürebileceği ve tedavi bulmalarına yardımcı olabilecek bir ayrıntı.

Odaklandığında, *gerçekten* odaklandığında, sarayda ölmekte olan hizmetkârın odasının önünde hissettiği aynı tuhaf, onu kendine çeken enerjiyi hisseder gibi oldu.

Birkaç dakika önce de bunu mu hissetmişti? İçindeki o burkulmayı bir uyarı, bu eve silahsız girmemesi için bir sinyal olarak algılamıştı...

Bu ne *anlama* geliyordu?

Caden elini kızın üstüne kaldırıp tüm gözleri üzerine çekerken Cas odadaki incelemesine devam etti. Caden, Tara'nın dua ettiği dilde konuşurken Brynna'nın babası ve tüm hemşireler umutla nefeslerini tutmuş onu izliyorlardı.

Ama hiçbir şey olmadı elbette.

Çünkü Caden'in gerçek bir iyileştirme büyüsü yoktu.

Olsa bile tek başına yeterli gelmezdi.

Ölmekte olan bu kızı kurtarabilecek basit bir büyü yoktu; tıpkı Cas'ın ailesini ya da Asra'yı kurtarabilecek basit bir büyü olmadığı gibi. İçerideki herkes bunu biliyordu ve odadaki umutsuzluk kısa sürede elle tutulur hâle geldi. Saf. Tanıdık. *Ezici*. Cas durumu hafifletmek için çaresizce bir şeyler yapmak istese de elinden hiçbir şey gelmeyeceğini biliyordu. Ama yine de...

Bu zavallı insanlara *hemen* yardım etmek için bir şeyler yapma arzusuna yenik düşüp birden öne çıktı.

Kızın çok daha küçük, çok daha soğuk olan elini tuttu. Parmaklarını kızın parmaklarına geçirirken avuç içinde tuhaf bir seğirme hissetti ve ardından bir ışık parıltısı, kılıçtan yansıyıp onu kör eden güneş ışığı gibi görüşünü kısa süreliğine kör etti.

Kendini hayal gördüğüne inandırdı.

Ta ki yatağın üstündeki rafta duran bitkilerden biri inanılmayacak kadar hızlı bir şekilde kuruyup kahverenginin kasvetli bir tonuna bürünene kadar.

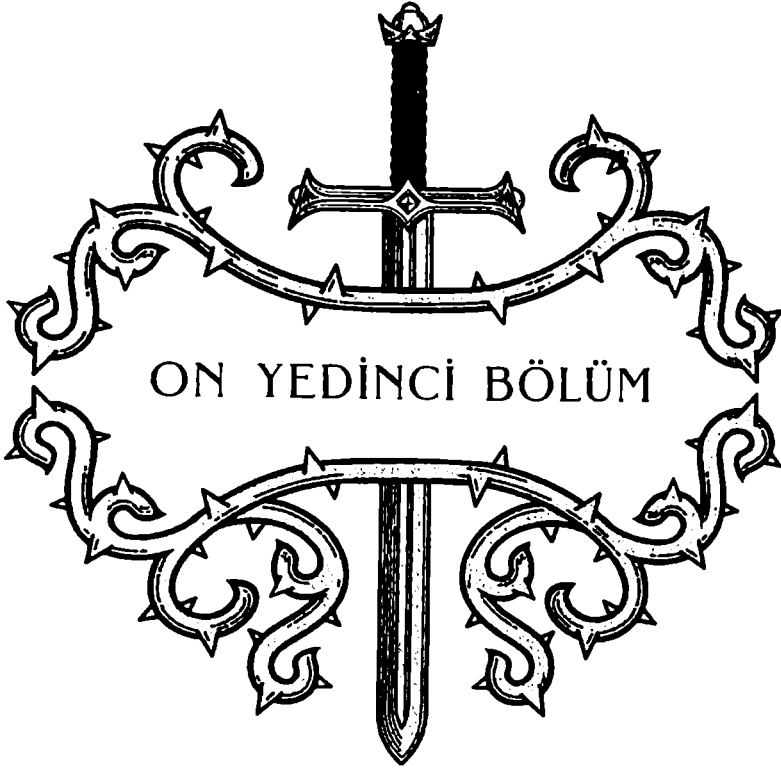
Yaprakları birer birer kopup beyaz yorganın üstüne süzüldü.

Cas elindeki seğirmenin yeniden canlandığını hissetti. Koluna yayıldı. Kasları gerildi. Yavaşça nefes verdi ve uzun bir an boyunca tekrar nefes almayı unuttu. Gözünün önünden başka bir ışık parıltısı daha geçerken bir bitki daha öldü.

Aynı şey üç kez daha oldu.

Kimse kılını bile kıpırdatmıyordu.

Ve sonra yataktaki kız gözlerini açtı.

Birkaç kişiden şaşkınlık nidaları yükseldi.
Elander kısık sesle küfretti.

Kızla ilgilenen hemşirelerden ikisi dizlerinin üstüne çöktü. Üçüncüsü de ellerini kalın boynundaki tesbihe götürüp gözlerini tavana dikerek hararetle dua etmeye başladı.

Cas kızı bıraktı ve Amon yatağa atılıp kızının solgun elini tutarken bir adım geri çekildi; adamın ifadesi dehşet, sevinç ve hayret arasında gidip geliyordu.

İçeriye derin bir sessizlik çöktü.

Caden ve Tara, çatılmış kaşları ve hafifçe aralanmış ağızlarıyla Cas'e bakıyorlardı.

Diz çöken kadınlar ayağa kalktı ve ardından üçü de aceleyle odadan çıktı.

Bir dakika sonra Cas, Elander'ın elini belinde hissetti, dokunuşu sert ve kararlıydı. Amon'a sakın bir tavırla, "Kızının yanında kal," dedi. "Cömert Şifa Tanrıçamıza... *dua etmek* için biraz zamana ihtiyacımız var."

Amon cevap veremeyecek kadar şaşkıındı.

Elander, Tara'ya Amon'la kalmasını emretti ve Caden'la kapıya yöneldi. Cas peşlerine takılıp ağır adımlarla yürüdü. Elander'ın ısrarlı, yol gösteren dokunuşu olmasaydı muhtemelen öylece durmaya devam ederdi. Üzerine garip bir sersemlik çökmüştü. Tuhaf bir şekilde dünyadan soyutlanmış ve... *tükenmiş* hissediyordu.

Koridora döndükleri gibi Elander kolunu kavrayıp onu daha hızlı ve sert hareketlerle hasta odasından uzaklaştırdı. Evin içinde hışımla ilerleyip kalın, ahşap mutfak kapısına ulaştıklarında durdu. Caden hemen arkalarından geliyordu, içeriye girip kapıyı kapadıklarında bir sandalye çekip kapı kolunun altına sıkıştırdı.

Bu derme çatma barikat kurulduktan sonra Elander vakit kaybetmeden Cas'e döndü. "*Neden bana bunu yapabileceğini söylemedin?*"

"Ben... yapabileceğimi bilmiyordum!"

Elander cevap olarak bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama sonra durdu ve tekrar konuşmadan önce kendini sakinleştirmek için gözle görülür, bariz bir çaba içinde derin bir nefes aldı. "Bu kadar güçlü bir büyüye sahip olduğunu nasıl *bilmezsin?*"

"Büyü mü?" Bu sözcük neredeyse boğazına takılmıştı. "Anlamıyorum. Benim büyüm yok... *Hiç* olmadı." Ellerini kaldırıp onun görebileceği şekilde çevirdi. "İşaretim falan yok! Ben... Az önce orada olanları yapmam için ne tür bir işaretin gerektiğini bile bilmiyorum!"

Elander'ın ona bakışı o kadar korkutucuydu ki Cas neredeyse geri çekilecekti. Ama olduğu yerde kaldı ve bir süre sonra Elander omuzlarındaki gerginlikten kurtulup başını sallayarak geriledi.

"Ben de anlamıyorum." Bir elini uzun saçlarının arasından geçirerek koyu renk dalgalarını dağınık ve vahşi bir şekle soktu. "Ama bu her neyse –her ne olduysa– bunu kendine saklaman lazım. Varen'a anlatamazsın. *Bu tür bir büyü taşıdığını bilmemeli.*"

“Başka biri söyler, Komutan,” dedi Caden. “Giden kadınların ne kadar korktuklarını gördün mü? Gördüklerini birine anlatmaya koştular. Destek askerlerimiz de yakınlardalar. Eminim ki gürültüyü çoktan duymuş ve sorular sormaya başlamışlardır. O kadınlar... onları durdurmalıydık.”

Elander öfkeyle başını eğdi. “Kahretsin. *Kahretsin*. Ne yaptığını bilen kaç kişi var?” Cas’e, sanki hâlâ tüm bunları bilerek yaptığına inanıyormuş gibi öfkeli bir bakış attı ama sonra ondan uzaklaşarak kapıya yöneldi, elini koluna uzatıp tekrar yumruğunu sıktı. “Bunu bir sır olarak saklamak için artık çok geç.”

“Evet,” diye onayladı Caden.

Elander’ın eli sımsıkı bir yumruk hâlindeydi, bakışları vurabileceği en tatmin edici şeyi ararcasına içeride gezindi.

Cas onu hiç bu kadar çaresiz görmemişti.

Onun çaresiz *görünebileceğini* bile tahmin etmezdi.

“Askerlerimiz...” diye başladı, sonunda yumruğunu açarak. “Her birini ölümle tehdit edeceğim. İçlerinden biri bu bilgiyi İmparator-Kral’a yetiştirmeyi *düşünürse*, yemin ederim ki...”

“Önce hangilerinin icabına bakmamız gerekiyor?” Caden’in sesi tüyler ürpertecek kadar sakindi.

“İcabına bakmak mı?” Cas inanamayarak ona döndü. “*İcabına bakmak* derken neyi kastediyorsun?”

“Sence neyi kastediyorum?” Sesi o kadar sakın ve *bıkkındı* ki Cas ona tokat atma dürtüsüne direnmek zorunda kaldı. Laurent bile, soğuk kayıtsızlık kabuğunu bir kenara bırakıp ara sıra empati kurardı. Ama Caden...

“Gerçekten bu yüzden insanları öldürmeyi mi düşünüyorsunuz?” diye sordu bakışları Elander’a kayarken.

Elander hemen cevap vermedi ama sanki soruyu derinlemesine düşünüyormuş gibi bakınca Cas dehşete kapıldı.

“Kimse sırf bu yüzden ölmeyecek,” diye çıkıştı. “*Deli* misiniz siz? Sadece bir tesadüftü! Benim büyüm falan yok! Olsaydı

uzun zaman önce onu insanları kurtarmak için kullanmaya başladım. O odada her ne olduysa, bunu fazla büyötmeye ve kesinlikle insanları *öldürmeye* değmez.”

Elander, Cas’in çılgına dönmüş gözlerine baktı, gerçekten baktı ve kısa bir an için sözlerini değeriendirdi.

Ama sonra Caden’a bakıp homurdanarak bir emir verdi. “Dışarıya çıkıp kimin ne bildiğini öğren. Gerekirse kanlarını akıtıp büyüü kullan ve durdurman gerekenleri ne pahasına olursa olsun durdur.”

Caden başını hafifçe eğip bir an sonra Cas’i Elander’la yalnız bırakarak gitti.

Cas şaşkınlıktan dili tutulmuş hâlde kapıya bakakaldı. Sanki duvarlar üstüne üstüne geliyor, dünya son birkaç dakika içinde olup biten her şeyi içine sığdıramayacak kadar küçölüyordu. Kaçmak istedi ama Elander kapıya yürüyüp yaslanarak yolunu kapadı ve bakışlarını tavana çevirdi.

“Bana doğruyu söyle, Thorn,” dedi fısıltıdan farksız bir sesle. “Daha önce hiç böyle bir şey yaptın mı?”

“Hayır,” diye fısıldadı Cas. “Söyledim ya.”

Elander bakışlarını yavaşça ona çevirdi. “Yalan söylemiyorsun, değil mi?”

Ses tonundan sorunun cevabını zaten bildiğini anlayan Cas yine de başıyla onayladı.

“Ama bu tuhaf, değil mi?” diye sordu bir süre sonra Elander. “Ölüm Diyarı’nın havası olması gerekenin aksine seni rahatsız etmedi. Sonra her nasılsa Karael’in evinin önünde büyüme saldırdın...”

“Büyüne *saldırmadım*.”

“...şimdi de bu. Kirith Ormanı’nda olan o... tuhaf şeyden bahsetmiyorum bile.”

Cas’in nefesi titrek çıkıyordu. Konuşabileceğini sanmıyordu.

“*Nesin* sen, Thorn?” Soruyu Cas’ten çok kendine sorar gibiydi ama üzerine diktiği bakışları Cas’e, sanki onu parça parça

çözmeye çalışıyormuş hissi veriyordu. Rahatsız edici olsa da Cas bakışlarını başka tarafa çevirmesini istemedi. Gitmesini de öyle. Çünkü o da kendisine aynı soruları soruyordu. Aynı şüpheleri hissediyor, aynı korkuları...

Bütün bu duygularla baş başa kalmak istemiyordu.

Elander onu çileden çıkarıyordu. Sinirini bozuyordu. Ancak şu anda, olan biten her şeyden sonra, ortağı sayılabilecek tek kişi oydu.

“Tamam,” diyerek nefesini verdi.

“Tamam mı?”

“Tamam, bunu çözeceğiz. Sakin olalım ve her şeyi enine boyuna düşünelim.”

Cas daha cevap veremedi, dışarıdan bir yerden alçak bir kükreme sesi duyuldu ve ardından yükselen çığlıklar kulağa *hiç* de sakin gelmiyordu.

“Yine ne oldu?” diye inledi Elander.

Cas pencereye koşup dışarı baktı. “Meydanın yakınında bir şeyler oluyor.” Evler görüşünün çoğunu kapatsa da oradan kaçan insan kalabalığını açıkça görebilmişti.

Çok geçmeden tuhaf bir gölge bazı evleri ele geçirdi; Cas ilk başta bunun alçaktan süzülen bir bulut olduğunu sandı. Ancak silüeti ve hareket şekli tuhaftı, gökyüzü şu anda tamamen berrak bir maviydi. Bulut falan *yoktu*.

Elander Cas’in arkasında belirdi. Pencere dar ama yüksekti ve Cas’in önünden çekilmesine gerek kalmayacak kadar da uzundu. Cas cama yaklaştı, Elander’la birlikte dışarıda gelişen olaylara baktılar.

Düzinelerce insan, tahrip edilen yuvalarından kaçan tavşanlar gibi caddeden onlara doğru koşuyordu. Cas’in görebildiği kadarıyla gölge başka hiçbir şeyin üzerine düşmüyordu ama ikinci bir kükreme korkusunu doğruladı: orada *bir şey* vardı. Sesi kulağa kötücül geliyordu. Ve büyük.

Elander pencereden uzaklaşarak, “Sanırım seni bu şehirden çıkarmalıyız,” dedi. “Hemen.”

“Peki ya Tara?”

“Ona bir şey olmaz. Yardımımız olmadan nasıl kaçacağını bilir o, Caden da öyle.”

Dışarıda bir kükreme sesi daha duyuldu ve Cas, Elander’ın planını kabul etmek zorunda olduğunu anladı.

Bahçeye gidip atlarının bağlarını çözdüler; diğer iki at çoktan gitmişti, Cas sahipleri tarafından götürüldüklerini umdu.

Verandadaki kalabalığın büyük kısmı dağılmıştı ve geriye kalan birkaç kişi, Cas’le Elander’a Amon ve kızına ne olduğunu soramayacak kadar meydanda olup bitenlere odaklanmıştı. Elander silahını sorunsuzca almayı başardı ve birlikte atlarını caddenin karşısına, iki evin arasındaki küçük bir ara sokağa götürdüler. Böylece gözlerden uzak bir yerde atlara binebilecekleri.

Meydandan başka bir kükreme duyuldu.

Cas bu kadar korkunç bir ses çıkaran şeyin ne olduğunu görmek istedi ama başını hafifçe iki yana sallayarak bunun yerine Zambak’ın dizginleriyle uğraşmaya devam etti.

Sonra bir ses geldi... *parçalanma* sesi. Kırılan cam. Yıkılıp dökülen tuğlalar. Ve daha fazla çığlık.

“Odaklan,” diye uyardı Elander.

Cas başıyla onayladı. İnsanlar saklandıkları yerin önünden akın akın koşarak geçip giderken omuzlarının üzerinden arkalarına dehşet dolu bakışlar atsa da odaklanmaya çalıştı. Zambak’ın gözleri kocaman açılmıştı ve huzursuzca yerinde kıpırdanıyordu. Cas elini karnına koyarak onu sakinleştirmeye çalıştı. At dokunuşuyla ürperip toynaklarını yere vurdu.

Bir kükreme daha geldi.

Ses onlardan uzaklaşıyormuş gibiydi ve Cas merakına daha fazla engel olamadı. Zambak’ın dizginlerini hayvanın boynuna atıp Elander onu durduramadan saklandıkları yerden fırladı.

Sokağa çıktığı anda *canavarı* gördü.

Aynı caddenin ilerisinde durmuş meydanın görüntüsünü kapatıyordu. Neredeyse etrafındaki evler kadar uzundu ama kafasındaki kıvrık ve sivri boynuzlarla daha heybetli görünüyordu. Yüzü uzundu ve bir atınkinden pek farklı değildi. Fakat yüzündeki doku erimiş, geriye yalnızca tuhaf bir kırmızı ışıkla parlayan derin göz çukurları olan dar bir kafatası kalmış gibiydi. Ağaç gövdelerini andıran dört uzun, kaslı bacağıyla hızla Cas'e doğru ilerlerken adımları keskin uçlu kökler gibi toprağı kazıp kaldırıyordu. Kambur sırtında, her hareketiyle depremde sarsılan taşlaşmış çimenlerle dolu bir tarla misali dalgalanan sivri dikenler vardı.

Arka ayakları üzerine kalkıp en yakın eve pençesini savururken Cas olduğu yerde dona kalmış gibi onu izlemeye devam etti. Sağ ön bacağının ucundaki keskin uçlu kökler içeri girerek tuğlaları kâğıt misali dağıtıp evin duvarını parçaladı.

Ardından dört ayak üstüne düştü. Çömeldi. Ağzı açıldı. Cas, dişlerini göremeyecek kadar uzaktaydı ama havaya tuhaf bir karanlık bulutun yayıldığını görebiliyordu. Bulut sokağı kapladı, canavarın hareketleri âdeta...

Daha önce gördüğü gölge gibiydi.

Küçük bir insan kalabalığının üstünden geçişini izledi. Bulut bir süre sonra dağıldı ama ardında düşmüş, hareketsiz yığınlar hâlinde insanlar bıraktı.

Cas birkaç adım gerileyerek, "Yüce tanrılar," diye fısıldadı. "Üç cehennem aşkına, bu da *ne* böyle?"

Elander onu yakalayıp göğsüne doğru çekti ve evin arkasına kaçarak bir kez daha onu gözlerden uzağa götürdü. Cas, onunla evin sıcak tuğlaları arasında hareket edemeyecek hâlde sıkışıp kalmıştı. Elander başını uzatıp yarattığı kendi gözleriyle incelerken Cas'i olduğu yerde tuttu.

Canavarı Cas'ten daha uzun süre inceledi, o kadar uzun süre baktı ki Cas'i tuttuğunu unutmuş gibiydi. Eliyle kalçasını

sımsıkı kavramıştı, topraksı kokusu her tarafını sararken Cas bir an için köşedeki canavarı unuttu.

Elander, “O canavar neden burada?” diye mırıldandı, Cas’ten ziyade kendi kendine konuşuyor gibiydi.

“Sence şu anda *nedeninin* bir önemi var mı?”

Elander bakışlarını yavaşça ona çevirdi. “Bu canavar bir Garmora. Karga Tanrısı Anga’ya eşlik eden kadim yaratıklardan biri. Kontrol edilemeyen kötü doğası nedeniyle diğer iki yüce tanrının emriyle en derinlerdeki cehennemde zincirlendiği için yüzyıllardır görülmüyordu.”

Elander uzaklaşınca Cas hemen dikkat dağıtıcı dokunuşu ve kokusuyla arasına birkaç santim koydu.

“Yani evet, *nedeni* önemli,” diye vurguladı Elander. “Çünkü bu sıradan bir canavar değil... O şeyin burada, fânilerin dünyasında olmaması gerekiyor. Amon’un ne dediğini hatırlıyor musun? Kızının sanrıları sırasında Karga Tanrısı’nın adını mırıldandığını?”

Cas onun ne dediğini anlayınca boynundan aşağıya bir ürperti yayıldı. “Tanrının tüm bunların parçası olduğunu mu düşünüyorsun?” İmparator-Kral’la yaptığı son konuşma zihninde yankılandı.

Solduran Hastalık’ın kökeni ilahi olabilir...

“Bilmiyorum,” dedi Elander. “Ama o canavarın şimdi ortaya çıkması... O evde yaptıklarından sonra... tuhaf bir tesadüf, değil mi?”

Cas’in tüyleri diken diken oldu. “Benim bununla hiçbir ilgim yok.”

“Olduğunu söylemedim.” Kaşlarını çattı. “En azından doğrudan.”

Yüksek sesle söylemese de Cas düşüncelerini kolayca okuyabiliyordu: *Nereye gitsen seni takip eden tuhaf bir şey daha...*

“Peki o zaman neden bana öyle bakıyorsun?” diye sordu.

Elander hemen cevap vermedi, dikkatini tekrar atına çevirdi ve birkaç hızlı hareketle eyerinin kayışlarını düzeltmeyi bitirdi.

Sonunda, “O evde bir şey yaptın,” dedi. “*Tuhaf* bir şey. Hiç buna benzer bir şey görmemiştim. Sadece merak ediyorum, acaba...”

Cas ona dik dik baktı ve cümlesini bitirmesi için meydan okudu. Bir yanı onun *tam olarak* neyi merak ettiğini bilmek istiyordu, her ne kadar söyleyeceklerinden korksa da.

Ama Elander başka bir şey söylemedi. Zambak'ın yanma gidip dizginlerini yakaladı ve atı yanına getirip kayışları Cas'in eline tutuşturdu.

Cas boğazında beliren yumrudan kurtulmak için yutkundu. “Peki planımız ne?”

“Planımız yanımdan ayrılmaman,” dedi Elander, başka bir kükreme sesiyle gözleri sokağa döndü, “ve atının kaçacak kadar hızlı olmasını umup ölmemeye çalışmak.”

“Oldukça belirsiz bir plan.”

“Daha iyi bir fikrin varsa duymak için can atıyorum.”

Cas ağzını açtı. Sonra sımsıkı kapayıp kaşlarını çattı.

“Ee? Var mı?”

Yoktu.

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Parçalanan tuğla ve kırılan cam sesleri tekrar yükseldiğinde hafifçe irkildi ama onu bu kaosun ortasından çıkarma planından vazgeçmedi. “Şimdi *oyalanmadan* beni takip et.”

“Yani... sıvışacak mıyız?”

“Tekrar soruyorum, daha iyi bir...”

“*O bu şehri yok ederken* öylece sıvışacak mıyız?”

“Evet.”

Cas kılıcının kabzasını kavrayarak Elander'ın atıyla kendisinden uzaklaştığı her adımda daha da sıkı. “Peki ya haklıysan ve her şey bağlantılıysa? Bunu daha yakından araştırmamız gerekmez mi? Bu, asıl görevimizin parçası değil mi?”

Elander arkasına bakmadan, “Ondan sonsuza dek kaçacağımızı söylemedim,” dedi.

“Peki ya o canavarı bu dünyaya getiren *gerçekten* de benim yaptığım şeyse?”

“O hâlde seni bulmadan önce dikkatinin dağıldığına memnun olman lazım, değil mi? Tabii bugün gerçekten ölmek *istemiyorsan?*”

Cas cevap vermedi.

Giderek artan çılgınlık olmasaydı belki isterdi. Ölüme yabancı değildi. Bu imparatorluktaki hiç kimse değildi ama insanların *onun* yüzünden ölmesine kayıtsız kalamazdı. O canavar Cas için buradaysa kaçması onu daha fazla kızdırabilirdi. Daha yıkıcı sonuçlara neden olabilirdi.

Üstelik kaçmakla eline hiçbir şey geçmeyecekti.

Elander sonunda duraklayıp arkasına baktı. Cas’ın yüzündeki ifadeyi görünce hemen ona doğru yürümeye başladı. “*Sakin,*” diye uyardı. “Thorn, dinle beni, aklından oraya gitmeyi geçiri—”

Aralarındaki mesafeyi yarılamıştı ki Cas arkasına dönüp meydana koşmaya başladı.

Yoldaki düzinelerce insanın yanından geçti; hepsi ters yöne koşuyordu. Akıl sağlığını birkaç kere sorguladı. Birkaç iyi niyetli köylü, sanki doğruca koştuğu canavarı görmemişçesine onu yakalayıp aksi istikamete döndürmeye çalıştı.

Canavarı görüyordu oysa, hem onu *hem de* havaya saldıgı gölge bulutunu. Ama o hiçbir zaman bu tür şeylere duyarlı olmamıştı. Ölüm Diyarı’nın zehirli bulutları bile onu dize getirememişti. Solduran Hastalık onu öldürememişti. Yenilmez değildi ama iğrenç, zehirli canavarlarla başa çıkma konusunda, çevresinde çılgık çılgığa kaçışan köylülerden daha donanımlıydı. Bu tür şeylerle savaşıma konusunda da gayet tecrübeliydi.

Ya da en azından kendine söyleyip durduğu şey buydu.

Elander ve büyüğü de işe yarayabilirdi. Ama omzunun üzerinden attığı birkaç hızlı bakışla onun peşinden gelmediğini gördü.

Ortaklık buraya kadardı, görünüşe göre komutan onunla ölmeye hazır değildi.

Onu suçladığı falan yoktu. Onunla ölmeye hazırlıklı olup olmadığını da umursamıyordu. Bu işi kendi başına halledebilirdi.

Meydana yaklaşırken daha gizli bir yol bulmak gibi daha önemli şeylere odaklandı. Garmora'nın büyüklüğü dehşet vericiydi ama aslında şehrin dar sokaklarında Cas'e avantaj sağlıyordu. Canavarın gideceği yere varabilmesi için her şeyi yıkması gerekiyordu. Cas, ana yola girip çıkabilir, dar sokaklarda bir aşağı bir yukarı dolaşabilir, bir sokak satıcısının tezgâhından diğerine atlayabilirdi ve tam da öyle yaptı.

Canavarın sırtını görünceye kadar meydanda dolaştı. Bulunduğu yerin hemen üzerinde yürünebilecek kadar geniş bir sur vardı: Yetkililerin aşağıdaki hareketli pazaryerini gözetlemek için kullandığı bir nöbet noktasıydı. Terk edilmiş gibi görünüyordu. Muhtemelen meydanın karşısındaki ikinci benzer nokta hâlihazırda bir toz ve moloz yığınının dönüştüğü içindi.

Riskliydi ama iyi bir gözlem noktası olabilirdi.

Cas sura çıkan merdiveni bulup basamakları tırmandı.

Aşağıdaki sokaklar cesetlerle dolup taşıyordu. On tanesini saydıktan sonra kaybedilenlere odaklanmayı bırakıp enerjisini kurtarılabileceklerle harcamaya karar verdi.

Garmora meydana paralel bir caddede ilerliyordu; uzun, güçlü adımları yeri sarsıyor, tezgâhları ve insanları deviriyordu. Meydandan fazla uzaklaşmıyor, yaklaşık otuz metre kadar ilerleyip dönüyor ve güçlü adımlarla Cas'e doğru ilerleyip ince uzun yüzünü kaldırarak havayı kokladıktan sonra geri dönüyordu.

Bir şeyin peşinde olduğu açıktı.

Peşinde olduğu şey o muydu?

Birkaç cesur insan silah bulup canavara saldırmaya başlamıştı. Cas bir an için durduğu yerden canavarın olabilecek zayıf noktalarını anlamaya çalıştı. Devasa vücuduna sağlam kılıçlardan tarım aletlerine kadar her şeyi saplayarak onu köşeye sıkıştırmaya çalışıyorlardı. Canavar hepsine saldırarak karşılık veriyor, sık sık birden fazla kişiyi aynı anda yakalayıp ayaklarını yerden kesiyordu. Bedenler toprak gibi havaya saçılıp evlere ve dükkânlara çarptıktan sonra hareketsiz bir şekilde yere düşüyordu.

Cas her darbeye biraz daha irkiliyordu. Akli bulanmaya çalıştı ama elini altındaki taşla bastırıp parmaklarını birkaç kez vurarak kendini sakinleştirmeye çalıştı.

Tık tık tık.

Odaklan.

Varen bu canavarın bir kısmını yanında getirmesine ne tepki verirdi? Elander'ın yaratık hakkında söyledikleri doğruysa bu, tanrılardan en az birinin imparatorluğun işlerine doğrudan karıştığıının kanıtı demektir.

Şüphesiz bu görevi başarıyla tamamlamak Asra'nın birkaç aylık bakım almasına yeterdi.

Kalçasındaki kılıcı yeni bir kararlılıkla kavradı. Daha önce ne bu türde ne de bu kadar büyük bir canavarla karşılaşmıştı ama yeterince pis işi başarıyla tamamlamıştı. Bu da o işlerden sadece biriydi.

Önünde bir hedef vardı.

Şimdi onu öldürmenin en iyi yolunu bulması gerekiyordu.

Bir süre daha canavarı izledi ve ne zaman hızlı hareket etse bocaladığını fark etti. Güçlü yanı çeviklik değildi, Cas canavarın karnının altına kadar girebilirse aşırı uzun bacakları dönüp herhangi bir saldırıda bulunmasını zorlaştıracaktı. Cesur insanlar çabalarıyla canavarın dikkatini dağıttığı sürece Cas karnının altına *girebilirdi*.

Cesaretini kaybetmeden önce merdivenden aşağı uçarcasına indi.

Etrafında yer sarsılıyor, insanlar çılgık atıyor ve dünya dönüyordu ama Cas koşmaya devam etti. Sadece Garmora'nın yere vuran, saldıran ayaklarının etrafındaki en güvenli yolu bulmak için durakladı.

O ayaklardan biri hemen yanına indi. Kök benzeri pençeleri yola derinlemesine batarak kaldırım taşlarında devasa bir yarık oluşturdu. Cas daha sağlam bir zemine sıçrayıp dengesini buldu ve kılıcını çekerek kendine en yakın bacağa doğru yuvarlandı...

Bir anda üzerine koyu bir gölge çöktü.

Artık canavarın altındaydı ve gövdesi o kadar büyüktü ki güneşi gölgeliyordu.

Garip bir toprak, kan ve ter karışımı kokusu aldı. Kokunun onu bunaltmasını ve başının odaklanamayacağı kadar dönmesini engellemeye çalışarak kolunu ağzına ve burnuna kapadı. *Odaklanması* gerekiyordu. Üstünde durdukları zemin biraz yokuştı ve canavarın ön bacakları dengede kalmak için hafifçe bükülmüştü, bu da kısa kılıcıyla bile karnının bazı kısımlarına erişmesine olanak sağlıyordu.

Cas kolunu kaldırıp kılıcını savurdu. Yaratığın karnının çok yumuşak olduğu ortaya çıktı. Dokusunu delmek ya da etli karnını uzunlamasına kesmek çok zaman almadı. Açtığı kesik Cas'in omuzlarına ve sırtına sıcak, koyu renkte kan sıçramasına neden oldu, bunu düşünecek bir saniyesi olsaydı muhtemelen kusabilirdi.

Garmora haykırıp öne doğru eğildi, Cas yana atılarak bükülen bacağının altında ezilmekten kıl payı kurtuldu.

Yaratık debelenmeye devam ederken Cas eğilip kıvrılarak bacaklarının arasından geçmeye devam etti. Cas, acı yüzünden dikkatinin dağılmasından faydalanıp hızla altından çıkıp giderken kılıcını o bacaklardan birinin arkasına sapladı. Tekrar güneş ışığına çıktığında tırmanabileceği daha yüksek bir yer aradı. Canavarın karnındaki ve bacağındaki yaralar onu yavaşlatmış ve hareketlerini dengesizleştirmişti ama daha hayati bir bölgeye saldırmak için yüksekte saldırması gerekiyordu.

Boğazını hedef almayı düşündü. Ensesindeki kürkün aksine orada sivri dikenler yoktu. Her öfkeli kükreyişle atan nabzının kıpırtısını açıkça görebiliyordu. Bu naçizane hedefi vurmak için yay daha kullanışlı olabilirdi... ama yayı yoktu.

Bu yüzden *elindekiyle* yetinmek zorunda kalacaktı.

Gözleri yanındaki nöbet noktasıyla ileriye doğru uzanan yıkılmış sura kaydı. Kırık dökük basamakları kullanarak oraya tırmandı ve üzerinde koşarak canavara doğru ilerledi. Olabildiğince hızlı hareket etmeye çalışsa da surları ayıran devasa çatlaklar ve canavarın etrafa saçtığı taş parçaları yüzünden pek de hızlı olamadı.

Ama yine de devam etti ve bir süre sonra Garmora, tam da umduğu gibi, gürültülü adımlarını takip etmek için başını kaldırdı.

Hareket boynunu açıkta bırakarak Cas için hedefini daha da görünür kıldı.

Cas surun ucuna doğru hızla ilerlerken kendini bir kez daha akıl sağlığını sorgularken buldu. Ulaştığı nokta canavarın durduğu yere yeterince yakındı, hızlı hareket ederse surun üzerinden atlayıp ona saldırabilirdi.

Ama sahiden atlayacak mıydı?

Bir an sonra karar onun yerine verilmiş oldu; Garmora gerilip kafasını duvara çarptı ve sur gümbürdeyerek Cas'in ayakları altında yıkılmaya başladı.

Ya atlayacaktı ya da yere düşüp enkazın altına gömülecekti. Atladı.

Duvar altında çöktüğü için pek de atlamış sayılmazdı gerçi. Canavar son anda parlayan kırmızı gözlerini ona çevirerek boğazına bir darbe indirme şansını daha yok etmişti. Cas yine de kılıcını havaya kaldırdı ve ucu sağ gözüne saplandı. Ancak canavar, kılıcın tamamen gömülmesine fırsat vermeden etki-leyici bir şekilde dengesini sağlamayı başardı ve geri sıçrayarak kılıcın gözünden çıkmasına ve Cas'le birlikte aşağı düşmesine neden oldu.

Tam zemine çarpacakken Garmora pençelerini savurup onu havada uçurdu.

Surdan geriye kalanlara çarpıp kırık taşlarla kaplı toprağa inleyerek düştü. Yukarıdan bir yerden başka bir taş parçası kopup Cas'i teğet geçerek yakınlarında bir yere düştü. Cas bir an için gözlerini sımsıkı kapadı, vücuduna yayılan acıdan sonra bunu yapmaması imkânsızdı. Ardından altındaki zeminin gittikçe yaklaşan ağır adımlarla sarsıldığını hissetti.

Gözlerini bir iniltiyle açtı. Toplayabildiği bütün enerjisini kılıcını düşürmemeye odaklamıştı. Zemine çarptıktan sonra bilincinin hâlâ açık olması bir mucizeydi. O anda elbette bunun pek de önemi yoktu; kolu duvara çarptığı için hâlâ zonkluyordu ve kılıcını tekrar savurabileceğini sanmıyordu.

Güç bela yerden kalkarak yaklaşan canavarla elinden geldiğince yüzleşmek için döndü.

Canavar ağzını açarak sıra sıra tırtıklı dişlerini ortaya çıkardı. Cas güçlkle çömelirken canavarın ağzının etrafındaki hava karardı. Karanlık gözleri önünde daha katı bir hâl alarak gölgeli bir kütleye dönüştü. Daha önce pek çok kişinin üzerine düşerek meydana cansız bedenlerle dolduran şeyin aynısıydı bu. Gölge, canavarla arasında dalgalanarak gittikçe büyüdü.

Güneş ışığı Cas'ın kılıcından yansıyor. Aniden yatağının yanında, hasta kız gözlerini açmadan hemen önce, görüşünün nasıl titreştiğini hatırladı. Bitkiler ölmüştü. Kız yaşamıştı. Sanki Cas... o kızıdaki hastalığı başka bir şeye *yönlendirmişti*.

Belki bu canavarın hastalığını da yönlendirebilirdi? Yaratığı gölgeyi bu şehirden, buradaki insanlardan uzak bir yere gönderebilir miydi?

Cas çaresizce elini kaldırıp üstüne çöken karanlık sise uzandı. *Lütfen. Lütfen işe yarar bir şeyler yapabilmeme izin ver...* Hangi tanrıdan yardım istediğinden ya da ona gerçekten *yardım edebilecek* ne tür bir ilahi büyü çağırabileceğinden –daha önce yaptığı şeyin ilahi bir büyü *olup olmadığından*– bile emin değildi.

Yine de inatla elini kaldırmaya devam etti.

Ama hiçbir şey olmadı.

Kaslarında hiçbir seğirme, hiçbir ışık parlaması, hiçbir yaşam aktarımı, yönlendirilen karanlık falan yoktu.

Gölge üzerine çökerek onu bir an için kör etti. Şiddetle öksürüp hızla uzağa yuvarlandı. Bir dükkânın taş basamaklarına çarpıtığında, bir eliyle üst basamağa uzanıp kendini yukarı çekmeye çabalarken diğer eliyle hâlâ çaresizce kılıcını tutuyordu.

Karanlık gölge bulutunun içinden çıkmayı başarıp tırmanmaya devam etti, sonunda merdivenin tepesine ulaştığında sendeleyerek ayağa kalkmayı başardı.

Arkasına baktığında canavarın kendisini aradığını gördü. Kılıcını sapladığı gözden oluk oluk kan akıyor, boynunu her çevirişinde kan damlaları etrafa saçılıyordu. Geriye kalan tek gözünü Cas'ın üzerine dikebilmek için başını garip bir açıyla

çevirmesi gerekiyordu. Buna öfkelenmiş, nefesinin diğer kurbanları gibi onu da öldürmemiş olmasına şaşırmişti.

Şaşkın ve öfkeli.

Cas bu ikisini kendi avantajına kullanabilirdi.

Vücudunun her yeri o kadar çok ağrıyordu ki en kötü darbeyi neresinden aldığını bile belirleyemiyordu. Ama şu anda bunların bir önemi yoktu; hâlâ *harekete geçmesi* gerekiyordu. Bu yüzden birkaç derin nefes aldı ve telaşa kapılan canavar öfkeyle başını sağa sola sallamaya devam ederken basamaklardan aşağı hızla inip acısına rağmen kılıcını olabildiğince yüksek ve sabit tutarak yeniden ileri atıldı.

Kılıcını canavarın sol bacaklarına doğru savurarak ikisini birden kesti ve aralarına arkasına bakabileceği kadar güvenli bir mesafe koyduğunu hissedene dek koşmaya devam etti.

Cas arkasını döndüğünde canavar sağlam iki bacağıının üstünde yükselerek kanayan bacakların üzerindeki baskıyı hafifletmeye çalışıyordu. Birkaç saniye boyunca bu bacakların üstünde beceriksizce topalladı ancak dik durma çabalarına rağmen yaralı bacakları altında büküldüğünde çatlak ve molozlarla dolu zeminde tökezleyerek acı dolu bir kükremeye düşmeye başladı.

Cas küçük bir umut kıvılcımı hissetti –en azından canavara elle tutulur bir zarar vermişti– ama sonra canavarın nereye doğru devrildiğini gördü: Biraz önce çıktığı basamaklara...

Bir kaya parçası yüzünden basamakların tepesine sıkışıp kalmış genç kadının üzerine.

Canavar sendeleyerek yaklaşırken kadın çığlık attı. Onu ezerek öldürmezse bile gölge nefesi işi bitirecekti şüphesiz.

Cas döndüp hızla geri koştu ama dünyanın bu tür korkunç anlarda yavaşladığını, zamanın geçmek bilmediğini ve çabasının anlamsız olduğunu biliyordu.

Zamanında yetişemeyecekti.

Sıkışıp kalan kadın tekrar çığlık attı. Dönüp elleriyle yüzünü kapadı. Gölgenin ilk uzantıları ona dokunduğunda vücudu ya

zehri solumaktan ya da şoktan hareketsiz kaldı. Cas gözlerini üzerinden ayıramadığından diğer taraftan kadına doğru koşan ikinci kişiyi fark etti.

Görünüşe göre Elander savaşa dâhil olmaya karar vermişti.
Nihayet.

Garmora tüm ağırlığıyla düşmeden hemen önce Elander, kadının sıkışıp kalmasına neden olan kayayı itti. Hızla arkasını dönüp elini debelenen canavara doğru kaldırdı. Soğuk hava etrafa dalgalar hâlinde yayılarak bir an için Cas'ın nefesini kesti ve tökezleyerek durmasına neden oldu.

Canavar yere *çarpıp* molozların arasında tamamen hareketsiz kaldığında hava yeniden ısındı. Önceden saldıgı gölge bulutları hâlâ tehlikeli bir şekilde etrafında süzülse de çoğalmıyordu.

Elander kadını kollarına alarak onu sanki kendisi de gölgelerden oluşuyormuş gibi kolayca bulutların ulaşamayacağı bir yere taşıdı. Parke taşlı caddenin yerini uzaktaki ormana giden toprak bir yola bıraktığı şehrin sınırına ulaşana kadar durmadı, hatta *yavaşlamadı* bile. Atları onları bağladıkları yerde, yolun etrafındaki bir grup ağaç kümesinin altında onları bekliyordu.

Elander kadını dikkatle ağaçlardan birine yasladı. Bilinci yerinde değilmiş gibi görünüyordu. Öte yandan komutan nefes nefese bile kalmamıştı.

Nasıl bu kadar güçlü olabiliyor? Cas ona koşarken bu soru zihninin derinliklerinde donuk bir nabız gibi atıyordu. Ama sormaya fırsat bulamadı çünkü ona ulaşır ulaşmaz komutan dönüp omuzlarını sertçe kavradı. "Seni aptal, *aptal*. Aklından ne bok *geçiyordu?*"

"İyiyim," diye yalan söyledi Cas, tüm vücudunu saran şiddetli ağrıdan dolayı irkilmemeye çalışarak.

Elander onu sarsmakla kucaklamak arasında kalmış gibi görünüyordu. Sonunda ikisini de yapmadı; sadece ellerini kollarına kaydırıp neredeyse canını yakacak kadar sıktı.

"Ölebilirdin," diye homurdandı.

Cas daha cevap veremeden bir kükreme onu ürküttü. Cas, Garmora'nın şehir merkezinden ayrılmasını ve yüksek bir ahşap çitin ortasından hışımla geçerek tahtaları paramparça edip uzaktaki ormanın ucuna doğru topallaya topallaya uzaklaşmasını şaşkın bir sessizlik içinde izledi.

“Ölmemiş...” dedi fısıltıyla.

“Ne harika bir gözlem,” diye tersledi Elander, sonunda onu bırakarak.

“En azından *geri çekiliyor*,” diye karşılık verdi Cas.

“Evet ama içimde geri döneceğine dair çok güçlü bir his var. Ve geri döndüğünde çok sinirli olacak.”

“Arkasından gidip... elini daha güçlü sallayarak onu... bilirsin, bu sefer büyüyle *tamamen* öldüremez misin?”

“Büyüm öyle işlemiyor.”

Cas dudaklarını büzdü.

“Var olan her şeyi sadece parmağımın var gücüyle işaret ederek öldüremem.”

“Ne yazık. En azından bu durum için.”

“Bir de bana sor,” diye mırıldandı Elander.

Cas, içten içe Elander'ın elini kaldırıp onu *devirmek* istediğine dair bir hisse kapıldı. Öldürmek olmasa bile, en azından ağaca yaslı duran o kadın kadar bilinçsiz bırakmak için.

Atlar gerginlikle kişneyerek toynaklarını yere vurup başlarını sallıyorlardı.

Bir dakika sonra Garmora'nın kaybolduğu ormandan bir kuş sürüsü fırladı.

Cas ormana doğru birkaç adım attı, içinde fokur fokur kaynayan çaresizlik bir an için acısını ve korkusunu bastırdı. “Oklarım olsaydı o lanet şeyin işini bitirebilirdim.”

Elander ona bıkkın bir bakış attı. “Daha önce sana bu canavarın Karga Tanrısı'nın hizmetkârı olduğunu söylediğimi unuttun mu? Fânilerin yaptığı hiçbir kılıç *ya da* ok bu yaratığın sonunu getiremez. *Ben* bile yaşam gücünü tüketemedim.”

“Ama geri dönecek, bu yüzden *bir şeyler* yapmalıyız...”

“Bir daha ona pervasızca saldırırsan, gelmiş geçmiş tüm tanrılara ve düşmüş ruhlara yemin ederim ki bu sefer peşinden gelmeyeceğim.”

Cas kollarını göğsünde kavuşturup sabırsızca ona baktı. “Peki ne yapacağız?”

Elander baygın kadına baktı. “Burada kal ve onu koru,” dedikten sonra atların bağını çözmeye koyuldu.

“Bekle, daha *az önce* bu konu yüzünden bana kızmadın mı sen? O şeyle savaşmak için tek başıma gitmeme?”

“Evet. Ama aramızdaki fark benim nasıl kullanacağımı bildiğim bir büyümün olması, dolayısıyla kendimi ikiye böl-dürtme şansım çok daha düşük.”

“Büyünün bile onu öldüremeyeceğini söyledin!”

“Hayır ama onu tekrar hareketsiz hâle getirebilirim. Her iki durumda da *senden* daha yetkinim.”

“Bu tartışmaya açık.”

“Tartışmaya zaman yok.”

“Kendini öldürteceksin.”

Dudaklarının bir köşesi kıvrıldı. “Benim için endişelenmene gerek yok, biliyorsun. İyi olacağım.”

Cas’in yüzü alev alev yandı. Ona ölmesinin ya da yaşamasının umurunda olmadığını söylemek istedi ama bunun yerine uzaktaki ormana bakıp, “Tek parça hâlinde dönsen iyi olur. Bütün diyeceğim bu,” dedi.

“Yoksa ne?”

Yoksa peşinden gelirim çünkü...

Hayır.

Hayır, hiç de öyle değildi. Bunun öyle bir şey olduğuna inanmayı *reddetti*. Aklına bile getirmeyecekti. Çünkü ona ne olduğu aslında umurunda *değildi*. Tamam, umurundaydı belki ama bunun nedeni ona beslediği özel hisler değildi.

Aralarında sadece iş ilişkisi vardı, başka bir şey değil.

“Yoksa Varen’i hayal kırıklığına uğratmış olurum,” dedi Elander’a, “birlikte çalışacağımız için çok heyecanlıydı, unuttun mu?”

“İmparator-Kral’ı hayal kırıklığına uğratamayız tabii.” Cas sesinden bile alay ettiğini anlayabilmişti.

“Beni söz verdiği gibi cömert bir şekilde ödüllendirmesini istiyorsam uğratamam tabii ki.”

Elander bıkkınlıkla başını tekrar iki yana salladı. “O zavallı kadına iyi bak ve ben dönene kadar burada kal. Aptalca bir şey yapma. *Güvende* kal. Bunu başarabilir misin?”

Cas ona alaycı bir asker selamı verdi. Elander eyere atlayıp tek kelime etmeden dörtlüye uzaklaştığında Cas isteksizce baygın kadının yanına gidip diz çöktü. Kadının hâlâ nispeten normal nefes alıp almadığını kontrol etti ve sonra gözlerini Elander’ın gittiği yöne çevirdi.

Birkaç dakika geçti.

Esinti etraflarındaki tozları ve yaprakları savururken Cas nefesini tutarak Elander’ın uzaktaki ağaçların arasından muzafer bir edayla yeniden ortaya çıkmasını bekledi.

Aniden yanından bir inleme sesi geldi ve bir an sonra kadının vücudu devrildi. Cas üzerine eğilip baktığında kadının gözleri birden açılıverdi.

“Uyandın,” dedi rahatlayarak.

“Sen kimsin? Neredeyim ben?” Kadın geriledi, vücudu şiddetle titriyordu. Bir elini yere, diğerini kanlı alnına bastırdı. Kanı fark edip hemen geri çektiğinde parmakları titriyordu. Bir an afallamış bir şekilde parmak uçlarındaki kırmızı lekelere baktıktan sonra, “*Ne oldu?*” diye bağırdı.

Cas, gözlerini ormana çevirirken nazikçe koluna vurdu. “Merak etme, bir şeyin yok.”

“*Bir şeyim yok mu? Her yerim kan içinde!*”

“Göründüğü kadar kötü değil. Kafa yaralanmaları çok kanar,” diye bilgilendirdi Cas dalgın dalgın. Ayağa kalktı. Birkaç

dakikadır Garmora'nın kükremelerini duymamıştı, uzaktaki ormandan kaçan kuş ya da başka yabani hayvan da görmeyeli epey olmuştu. Her şey çok sessizdi. Çok sakın.

Kadın yanında anlaşılmaz bir şeyler geveleyerek inledi.

“Yürüyebilir misin?” diye sordu Cas, gözleri hâlâ uzaklardaydı.

“Ben...”

“Kalkman lazım. Evine veya daha güvenli başka bir yere dönmen gerekiyor. Benim...”

“Nereye gidiyorsun?” diye seslendi kadın arkasından.

Ama Cas arkasına bakmadı; kararını vermişti. Garip biçimde enerjik hissediyordu. Bu, Amon'un evinde yaşadığı tuhaf büyü ânı kadar mantıksızdı ama her nedense, canavar onu yere serdiği hâlde artık canı yanmıyordu.

Aptalca olsun ya da olmasın, çoktan koşar adım atına doğru gitmeye başlamıştı.

“Umarım bugün kendini cesur hissediyorsundur, Zambak,” dedi onu çözerken. Kısrağın burnunu şefkatle okşadıktan sonra eyere çıkıp onu dörtnele gitmesi için tekmeledi.

Hızla ormana daldılar. Güneş sırtını yaktığından ağaçların gölgesi altına girmek ufak bir rahatlama sağlasa da beraberinde getirdiği karanlık gözlerinin kamaşmasına neden oldu.

Dörtnele koşan Zambak hafifçe yavaşlayarak başını gergince iki yana salladı. Gözleri loş ışığa alışırken rahatlaması için atın boynunu okşayan Cas çevreyi inceledi. Garmora'nın gittiği yolu hemen gördü ve Zambak'ı yerlerinden sökülen ağaçların oluşturduğu patikaya yönlendirdi.

Kulaklarında ağaçların çıtırtılarıyla dalların kırılma sesi çalınıyordu. Hepsi çok uzaklardan geliyordu, ilk başta hafif ve arada sırada duyulsa da çok geçmeden daha da yükselerek öyle bir kakofoni oluşturdu ki bir yerlerde orman yerle bir ediliyormuş gibi bir izlenim verdi.

Bir çift geyik çalılarının arasından önlerine fırlayınca Zambak şaha kalktı, neredeyse Cas'i sırtından atıyordu. Cas eyerden

atlayıp dizginleri daha kontrollü bir şekilde tutarak ayaklarını orman zeminine sertçe bastı ve atı durdurdu.

Ancak dehşete düşmüş hayvanı yürümeye zorlamaya yüreği el vermedi. Zambak'ı sakinleştirmeyi başardıktan sonra sırtına vurarak onu şehre yolladı.

Cas, eli kılıcının kabzasında tek başına ormanın derinliklerine ilerledi.

Birkaç dakika yürüdükten sonra uzaktan gelen sesler aniden kesildi. Ne bir kuş sesi ne bir çatırtı ne de bir kükreme duyuldu. Kiri'nin ruhu tarafından mesken edilen ormandaki o tuhaf, uhrevi sessizliği hatırladı ama buradaki sessizlik çok daha... *meşum* geliyordu.

Sonra yumuşak bir hırıltı duydu.

Ensesindeki tüyler diken diken oldu. Kılıcını çekip yavaşça hırıltıya doğru yürürken başparmağıyla kılıcın kabzasına vurarak paniğe kapılmamaya çalıştı.

Kaygısına karşı verdiği savaşı kaybedebileceğinden korkmaya başlamıştı ki aniden yeni, korkunç bir ses duydu, bir adamın gırtlaktan yükselen acı dolu çığlığı.

"Hayır, hayır, hayır," diye mırıldandı, önce hızlı adımlarla ardındansa koşarak ilerledi.

Aptal adam kendini neye bulaştırmıştı böyle? Neden onun tek başına gitmesine izin vermişti? Ya şimdi *neredeydi*?

Yerini asla öğrenemedi.

Ona ulaşamadan yoluna bir canavar çıktı.

Garmora değildi. Ona hiç benzemese de onun kadar büyüktü. Patlayan yıldızlara benzeyen gözleri ve kıvrılan gölgelerle kaplı dişleri olan büyük, siyah bir kurt.

Ama Cas bu gözleri *tanıyordu*.

Bu dişleri *tanıyordu*.

Çünkü bu, yıllardır kâbuslarına giren kurttu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

“Senin gerçek olmaman gerekiyordu,” dedi Cas nefes nefese. Kurt öne atıldı.

Cas sendeleyerek uzaklaştı, bir ağaç köküne takılarak kıcının üstüne sertçe düştü ama hemen ayağa kalktı.

Kurt birkaç metre ötede durdu, çenesi öfkeyle gerilmişti. Sanki ağzını açıp onu yutmaya hazırlanıyormuş gibiydi.

Tıpkı kâbuslarındaki gibi.

Belki *bu* da bir kâbustu. Ya da belki bir tür kara büyü tuzağına yakalanmıştı? Tıpkı Kirith Ormanı'ndaki gibi bir oyuna gelmişti? Belki uyanabilirdi? Elini yumruk yapıp sıkmayı, tırnaklarını acıyana kadar avucuna geçirmeyi denedi. Dilini ısırmayı, saçını çekmeyi denedi. Ama hepsini hissediyor, hepsi acı veriyordu; yaptığı hiçbir şey onu uyandırmadı. Hiçbir şey, karşılarındaki manzaranın titreşip solmasına neden olmadı.

Kurt etrafında dönmeye başladı, alev gibi yanan gözleri ona kilitlenmişti. O kadar büyüktü ki Cas'ın gözlerine bakmak için başını kaldırması gerekiyordu; bacakları o kadar uzundu ki yalnızca birkaç hızlı adımda üstüne çıkabilirdi.

Cas kılıcını kaldırdı.

Kurt dişlerini gösterdi.

Cas, kurdun boğazından dökülen hırıltıya rağmen uzaktan başka bir acı dolu çığlık daha duyar gibi oldu. Ses aklını esir aldı. Üstüne çökmeye çalışan korkunun ve kaygının altında yıkılmayacaktı, *yıkılamazdı*. Elander'ın ona ihtiyacı vardı.

Kılıcını daha sıkı tutarak öne çıktı.

Kurt bir kez daha hırlayıp başını eğdi. Gözleri parladı. Ağzının etrafındaki gölgeler daha vahşice kıvrılıp dönmeye başladı. Orman daha da karardı. Soğudu. Sıklaştı.

Onu tek lokmada yutacaktı.

Canavar gözlerini kapadığında yıldızları andıran parıltı kayboldu ve Cas karanlıkta onu kaybetti. *Her şey* karanlık ve soğuktu, Cas tüm bunların ortasında küçülüyormuş gibi hissetti. Hiçbir çıkış yolu yoktu. *Hiçbir çıkış yolu yoktu.*

Ama gözlerini açık tuttu ve sonra, çok çok yukarılarda, ağaçların arasında gün ışığının izlerini gördü.

Avucunda bir kasın acıyla seğirdiğini hissetti...

Hayır, acı değildi.

Güçtü.

Elini kurdun gözlerini son gördüğü yere uzattığında avucundaki seğirme koluna yayılan bir zonklamaya dönüştü.

Etrafında ışık patlaması meydana geldi.

Saf, altın beyazı bir ışık gölgeleri kovalayıp ormanın içinden geçerken daha parlak hâle geldi, ta ki Cas parlaklığın ortasındaki ağaçların ana hatlarını bile seçemez duruma gelene kadar.

Nihayet söndüğünde Cas kendini ormanda tek başına diz çökmüş hâlde buldu. Kurt gitmişti, gölgeler gitmişti, altın ışık gitmişti; *her şey* göz açıp kapayıncaya kadar yok olmuştu.

Belki de *rüyaydı*.

Titreyerek ayağa kalktı. Pantolonundaki yaprakları ve toprağı temizledi, sonra ellerini kaldırıp tekrar tekrar evirip çevirdi. Ne

aradığını bilmiyordu. Bir kıvılcım falan mı? Biraz önceki ışık patlamasına *sahiden* o mu sebep olmuştu?

Bana neler oluyor?

Zayıf bir öksürük sesi duyduğunda aniden ormana neden daldığını hatırladı. Sese koştu ve sonunda Elander'ı hemen ilerideki küçük bir açıklıkta buldu. Sırtüstü yatıyordu, bir kolu yüzünün üstündeydi. Hızla koşup yanına çöktü.

Gömleği yırtık pırtıktı, açıkta kalan teni de pek iyi durumda görünmüyordu: Göğsü, onu delip geçen canavar pençelerinden nasibini almıştı. Endişe verecek kadar kan kaybetmişti ve tamamen hareketsiz yatıyordu. Cas bir an donup kalarak ne yapması gerektiğini bilemedi.

Tam Elander'ı bir yere saklayıp yardım aramaya karar vermişti ki komutan nihayet hareket etti. Kolunu yüzünden kaldırıp sertçe yanma indirdi. Biraz çabalayıp gözlerini kırptırdıktan sonra bakışları Cas'inkileri buldu. Göğsü derin, normal sayılabilecek soluklarla inip kalkıyordu.

Etrafında dönen dünya biraz yavaşlayıp dönmeyi bıraktığında Cas derin bir nefes aldı. "Hayattasın."

Elander elini kanlı göğsüne bastırınca yüzünü buruşturdu. "Tabii ki hayattayım," diye mırıldandı, yavaşça doğrulmaya çalışarak.

Cas gülmemek için kendini zor tuttu. *Kibri sınır tanımıyor.*

Cas ona elini uzattığında Elander'ın yardımını kabul etmesine çok şaşırdı. Elander dengesini yeniden kazanıp yaralarını daha yakından incelerken Cas bir elini sırtında tuttu.

Onu oturur pozisyonda tutarken gözleri endişeyle ormanı taradı, vücudu gergindi ve başlarına gelecek her türlü felakete karşı hazırlıklıydı. "Garmora..." dedi bir süre sonra. "Nereye gitti?"

Elander, bacağındaki kanlı kesiği incelemeye ara verip başını kaldırarak Cas'in bakışlarını takip etti. "Etrafta dolaşan o kurdu gördüğünü tahmin ediyorum."

Cas başıyla onayladı, içine kötü bir his çöreklenmişti. Kendini tüm bunların tuhaf, belki de büyüünün yol açtığı bir kâbus ya da halüsinasyon olduğuna inandırmaya çalışmıştı ama Elander da onu gördüyse...

“Eh, sanırım o kurt Garmora’yı kovaladı,” dedi Elander.

Cas kollarını kendi etrafına sardı. “Sonra da *bir şey* o kurdu kovaladı.”

“Evet. Biraz önceki o garip ışık neydi?”

Cas’ın cevap vermesi, konuşacak duruma gelip de adamın bakışlarına karşılık vermesi, düşüncelerine onları dile getirecek kadar güvenmesi biraz zaman aldı.

“Sanırım o bendim.”

Saatler sonra Cas ve Tara küçük bir hanın eski püskü oturma odasındaki bir masanın başında oturuyorlardı.

Belwind’den kaçmış ve kuzeyde daha küçük, daha تنها bir köy bulmuşlardı. Gruptakilerin çoğu köyün eteklerindeki vadide kamp yapıyordu ama Tara, Elander’a iyileşebilmesi için gerçek bir yatak temin etme konusunda ısrar etmişti. Tüm küstahlığına ve yapmacık kayıtsızlığına rağmen aldığı yaraların *canını yaktığı* açıktı... bunu yüksek sesle itiraf etmese bile.

Gerçi şaşmamak gerekirdi. Üzerindeki kanı temizledikten sonra Cas göğsündeki yaraların ne kadar derin olduğunu görmüştü, onu ilk bulduğunda düşündüğünden çok daha kötü durumdaydı. O kadar kötüydü ki nasıl *sağ kaldığını* anlayamıyordu. Yaraları yüzünden ölüm riskinin hâlâ yüksek olduğunu düşünüyordu, bu yüzden Tara’yla konuşmaya çalışırken bile başını Elander’ın odasının olduğu yöne çevirmeden edemiyordu.

Tara sonunda, “Gidip onu kontrol et,” dedi. “Ve o inatçı piç kurusunu yemek yemeye ikna edebilecek misin bir bak.”

Cas şansını denemeyi kabul etti. Tara, hanın sahibinden bir matara su, bir tabak ekmek ve meyve aldı. Cas onları elinden kapıp Elander'ın odasına yöneldi.

Neyse ki kapı kilitli değildi, sessizce içeri girebildi. Elander'ın yüzü pencereye dönüktü ve o kadar hareketsizdi ki Cas ilk başta uyuduğunu sandı. Ancak yaklaştığında, yorgunluktan kısılmış olmasına rağmen, gözlerinin hâlâ açık olduğunu fark etti. Perdelerin aralığından süzülen ay ışığı, kumaşın soluk mavi rengini öyle bir parıltatıyordu ki bu, sırtından aşağı tuhaf bir ürpertinin yayılmasına neden oldu.

Elander yardım almadan yıkanmayı başarmış ve üzerine göğsüne sarılı birçok bandajı ortaya çıkaran bol, düğmeleri açık bir gömlek giymişti. Bir şey söylemeden hafifçe başını salladı, ardından doğrularak ahşap yatak başlığına yaslanıp bacaklarından birini kendine çekti ve bir kolunu bükülmüş dizinin üstüne koydu. Rahat hareket edebilse de yüzü hafifçe buruşmuştu.

Cas'ın getirdiği yiyecekleri de suyu da reddetti. Cas dudaklarını büzse de şimdilik bu konuda onunla kavga etmemeye karar verdi. Bunun yerine yaralarını incelemeye odaklandı.

Hemşire değildi ama sol pazusunun etrafındaki bandajla oynadığını ve altındaki yaranın hâlâ biraz kanadığını görebiliyordu. İncelemek için koluna uzanıp onu kendine doğru çekti. İzin istemedi. Zaten vermeyeceğini biliyordu.

Elander itiraz dolu küçük bir homurtu çıkarsa da Cas berbat ettiği bandajı çözmeye başladığında onu durdurmadı. Bakışlarını bir kez daha pencereye çevirdi, bir süre sonra konuştuğunda bile gözlerini oradan ayırmadı.

“Sana peşimden gelme dediğim hâlde neden ormana girdin?”

Cas bandajı açmaya devam etti, tam da korktuğu şeyi görünce kaşlarını çatı: yarası tekrar kanamıştı. “Belwind’de köylüleri korumak için tüm aptallığımla o canavarın üzerine neden koştuydum o yüzden,” dedi.

Elander bakışlarını ona çevirdi, ağzı ince bir çizgi hâlindeydi, Cas'ın mantığını anlamadığı açıktı.

“Çünkü elimden bir şey gelirken masum insanların ölmesine izin veremem.”

“Ama ben o köylüler gibi değilim.”

Yan taraftaki banyodan nemli bir bez almaya giderken, “Ne demek istiyorsun?” diye sordu dalgın bir tavırla.

“Aciz değilim. Ya da masum. Masum olmakla alakam yok. Bir bilsen...” Susup başını iki yana salladı.

“Neyi bilsem?”

Cevap vermedi.

Cas bir an için elinde o nemli bezle dikilip komutanı inceledi, bir anda zihninde Elander'a yönelik sayısız soru belirdi.

Kimdi o? Ona güvenmemesine rağmen neden İmparator-Kral'a hizmet ediyordu? Peki ya Varen *ona* gerçekten güveniyor muydu, yoksa birlikte çalışmalarının altında yatan başka bir sebep mi vardı?

Büyüsü nasıl Karga Tanrısı'nın hizmetkârı olan Garmora canavarını durduracak kadar güçlüydü?

Nasıl kadını güvenli bir yere taşıyacak kadar güçlü olabiliyordu? Peki ormandaki canavarlarla savaşıp nasıl hayatta kalabilmişti?

Elander Cas'i yakından izliyor, onun gözleri de kendi zihninde beliren sorularla parlıyordu.

İlginç bir ikiliydiler, değil mi? Aralarında sorular ve şüphe-den başka bir şey yoktu. Cas ona karşı mesafeli olmanın daha akıllıca olacağını biliyordu.

Ama yine de gelip onu kontrol etme isteğine engel olamamıştı.

Cas boğazını temizledi. “Şey, o köylülerin de çoğunun aslında masum olmadığından eminim,” dedi. “Tecrübelerime göre, aslında kimse değildir. Ama hiç kimse bir canavar tarafından parçalanarak ölmeyi hak etmez. Şimdi kıpırdamadan dur da yaranı temizleyip mahvettiğin bandajı yenileyeyim.”

O çalışırken Elander sessizce onu izlemeye devam etti. Dakikalar geçti. Elander'la ilgili sorular hâlâ aklını meşgul ediyordu ve artık sorması gerekiyordu.

Ama nereden başlayacaktı?

Bu zor konuşmaya şakacı bir yorumla başlamaya çalıştı. "Ee, elindeki o ilahi işaret seni ölümsüz falan mı yapıyor? Çünkü kalbinin üzerindeki bu yaranın seni *gerçekten* öldürmesi gerekirdi."

Elander bir süre sessiz kaldı. Daha sonra dudaklarında ufak bir gülümseme belirdi. "Hayır, Thorn. Ölümsüz değilim. Ama ölümle pazarlık yapma konusunda çok iyiyim."

"Eh, ihtiyaç olursa umarım benim da adıma pazarlık yaparsın."

"Elimden geleni yaparım."

Sesinin aldığı garip ama yumuşak ton karşısında Cas'in yanakları ısındı. Derin, yavaş bir nefes alıp verdi. Sorular. Yanıtlar. Buna *odaklanmalıydı*.

"Bugün yaptığın büyü... etkileyiciydi," dedi. "O Garmora canavarını devirmen, tekrar *doğrulmuş* olsa bile... Hiç böylesini görmemiştim."

"O kadar etkileyici değildi."

"Ben o kadarını bile yapamadım."

"Ama hatırladığım kadarıyla o kurdu ormandan uzaklaştıran *sendin*."

"O da bir tesadüftü," diye ısrar etti Cas.

"Ben o kadar emin değilim."

Cas de değildi ama bunu dile getirmede. Bunun yerine, "Biliyor musun," dedi, "eğer aramızda bir rekabet olsaydı, hangimizin en gizemli olduğuna karar verecek bir yarışma... Kimin kazanacağını kestiremiyorum."

"Ben gizemli değilim."

"*Benim* için biraz gizemlisin," dedi Cas.

"Benimle ilgili tam olarak ne öğrenmek istiyorsun?"

Cas aklındaki soruları şöyle bir düşündü, karmaşık konulara dalmadan onu rahatlatacağını umarak kolay bir soruyla başlamaya karar verdi.

“Nerelisin?” diye sordu, yatağın kenarına oturarak.

“Kraliyet şehri Ciridanlıyım. Annemle babam eski İmparator-Kral için çalışıyordu; *İmparator* ünvanını almadan önce, dört krallık dört ayrı kral ve kraliçeyle yönetildiği zamanlarda.”

“Peki annenle babanda da seninki gibi ilahi bir işaret var mıydı?”

“Hayır. İkisi de işaretsizdi, bu yüzden büyüm herkesi şaşırttı. Babamın eski kralla arası bu kadar iyi olmasaydı muhtemelen öldürülürdüm. Bunun yerine bana, benimle aynı işareti taşıyan insanlardan eğitim aldığım Güney İmparatorluğu’na gitme fırsatı verildi.”

“Yani sarayda büyümedin mi?”

“Maalesef hayır. On sekiz yaşına gelip büyümü tamamen kontrol edebilene kadar çok mütevazı bir hayat yaşadım. Beni eğiten Ölüm Tanrısı’nın hizmetkârlarıyla birlikte Güney İmparatorluğu’ndaki bir manastırda kaldım. Beş yıl önce Caden ve Tara’yla birlikte buraya döndüm. Ailemin beni göndermeden önce kararlaştırdığı gibi İmparator-Kral Anric’e hizmet etmeye geldim.”

“Yeni öldürülen düşmanlarından sırlarını çalmaya yardım ederek,” dedi hatırlattı Cas. “Ve askerlerinin bazılarına liderlik ederek. Ve...”

“Ve Kethra’nın önceki kral ve kraliçeleriyle bir araya gelip onlardan gelebilecek her türlü öğüdü almasına yardım ederek.”

Cas’in söylediklerini tam olarak anlaması biraz zaman aldı. “Yani ölüleri çağırabildiğimi mi söylüyorsun?”

“Bir anlamda evet,” dedi neredeyse umursamazca, sanki bu tür bir güç sıradan bir şeymiş gibi. Cas yine kendini Elander’ın büyüsünün kudretine şaşıırken buldu.

Daha önce böylesi bir güce sahip biriyle karşılaşmamıştı ve içinden bir ses ona Elander'ın becerilerinin sadece küçük bir kısmını gördüğünü söylüyordu.

Kraliyet ailesinin onu yakınlarında tutmaya karar vermesine şaşmamalı.

"Şimdi de oğluna aynı hizmeti veriyorum," diye ekledi Elander, dişlerini sıkarak. Aniden konuşmayı bitirmeye çalışıyor gibi göründü, bu yüzden Cas bir kez daha kolay sorulara yöneldi.

"Tamam, sonraki soru. En sevdiğin renk?"

Elander'ın bakışları kısa bir süreliğine Cas'inkilere kilitlendi. "Yeşil," dedi, sanki buna tam o anda karar vermiş gibi.

Cas penceredeki yansımasına bakıp gözlerinin ne renk olduğunu görme dürtüsüyle mücadele etti. Taklitsoylu kristalin etkisi şimdiden geçmiş miydi?

Öyle ya da böyle, bir önemli yok.

Yutkunup devam etti. "En sevdiğin... hava peki?"

"Yağmurlu günleri tercih ederim."

"En sevdiğin yer?"

"Dağlar."

"En sevdiğin hayvan?"

"Tavşan."

Cas yüzünü buruşturdu. "Sorularımı ciddiye almıyorsun, değil mi?"

"Pardon, tavşanlara olan sevgim konusunda *çok* ciddiyim."

"Sersem."

"Kibar ol. Karşında ağır yaralı biri var."

Cas elindeki nemli bezi hatırlayarak, "Konusu açılmışken," dedi, "kolunu tekrar göreyim. Başladığım işi bitirmem gerekiyor."

Elander itiraz etmeden kolunu uzattı. Cas kuru kanı silmeyi bitirdikten sonra komodinin üstündeki yeni bandaj rulosuna uzandı.

Kolunu yeniden sarmaya başlarken, "Bu sefer bandajla oynamak yok," diye Elander'ı azarladı.

Komutan cevap vermedi, acı yüzünden dudağını ısır-makla meşguldü. Cas onun ne kadar güçlü olduğunu bildiği için herhangi bir fiziksel rahatsızlık belirtisi göstermesini, en hafif dokunuşunda bile yüzünü belli belirsiz buruşturmasını çok tuhaf buluyordu.

“Sadece gözlerini kapayıp rahatlamaya çalış,” diye önerdi. “Bir dakika içinde işim bitecek.”

Elander gözlerini kapamadı. “Gözlerimi her kapadığımda,” dedi, “o kurdu ve ormandan gelen o ışığı, *senin* ışığını görü-yorum.”

Cas bir kez daha bakışlarını üzerinde hissetti. Onu izleyip merak ediyordu.

Nesin sen, Thorn?

Bu sefer yüksek sesle sormamıştı ama Cas kendini cevap vermek zorunda hissetti; belki birlikte onun ne olduğunu çö-zebilirlerdi. “O ışık gelmeden önce...” diye başladı, hâlâ biraz kararsız hissederek, “elimde, o evde hissettiğim tuhaf seğirmeyi hissettim.”

“Tuhaf seğirme mi?”

“O bitkiler kuruyup ölmeden ve... ve o kız gözlerini aç-madan hemen önce.”

Elander bir süre sessiz kalarak söylediklerini düşündü: “Yıllar yıllar önce, bir şey seni Solduran Hastalık’tan korudu. Yaptığın *bir şey* aynısını o kıza da yaptı. Şimdi de görünüşe göre seni canavarlardan koruyor.”

Aynı zamanda onu ve Nessa’yı, o gün Karael’in evinin önünde yaptığı büyüden de korumuştı. Bunu belirtmeyi dü-şündü ama vazgeçti.

“Tuhaf olan başka bir şey daha var.”

Elander’ın dudaklarının köşesi kıvrıldı. “Tuhaflığının sonu yok, değil mi?”

Cas kaşlarını çatarak başını iki yana salladı.

“Ee? Bu seferki ne?”

“O kurt...” Derin bir nefes aldı. “Onu daha önce görmüş-tüm. Sık sık kâbuslarıma giriyor.”

Elander, sanki bu şimdiye kadar söylediği en tuhaf, en rahatsız edici şeymiş gibi uzun bir süre ona baktı. Sonunda gözlerini kaçırıp aya bakmaya geri döndü. “Kurt, Karga Tan-rısı’nın hizmetkârlarından biridir,” dedi.

Cas bir dakika kadar bunu düşündü. “Dişlerinin etrafın-daki gölgeler Garmora’nın soluduğu gölgelere benziyordu. Ölüm Diyarı’ndakilere de.”

“Evet.”

Elander’ın ayrıntılı bir açıklama yapmasını bekledi.

Fakat komutan bunu yapmadı.

Derin düşünceler yüzünden alnı kırıştı ve Cas ne kadar uzun süre gözlerini üzerine dikerse diksin dönüp kıza bakmadı.

“Ben... uyuman için seni yalnız bırakayım,” dedi o rahatsız edici sessizlikten birkaç dakika sonra.

Elander ilk başta Cas’e bakmadı ama o ayağa kalkınca, “Kalmanı tercih ederim,” dedi. Sesi normalden güçsüz olsa bile emir verir gibiydi.

“Kalmamı mı?”

Başıyla yanındaki boş yeri işaret etti.

“Şu anda aklımdan ne geçtiğinden emin değilim.” Cas du-dağını ısırıp ayakları üstünde kıpırdandı. “Ama sana söyledim, ikinci kişiliğim sana başka *hizmet* sunmakla ilgilenmiyor.”

Elander gözlerini devirdi. “Kurdun geri gelme ihtimaline karşı demek istemiştım. Ya da aynı derecede dehşet verici başka tuhaf bir canavarın... Kabul edelim, korkunç ve tuhaf şeyleri üzerine çeken bir mıknatıs gibisin.”

“Ah,” dedi Cas, aptal gibi hissederek. Yüzü bir anlığına kızarsa da hemen toparlandı ve hafif bir gülümsemeye ona baktı. “Haklısın... Sanırım yan yana kalmalıyız ki seni koru-yabileyim.”

Elander alayla nefes verdi. “Tam tersi.”

“Ah, evet, çünkü yarı ölü birinin yanında kendimi inanılmaz güvende hissedirim.”

“Bedenim şu anda biraz güçten düştü, haklısın. Ama büyüm hâlâ seni koruyabilecek kapasitede.”

“Peki o kurt geri gelirse ne yapacağım? Zayıf, cesede dönmüş bedenini alıp büyü yapabilmen için o şeyin ayaklarının önüne mi atacağım?”

“İşe yarayabilir.”

“Seni çok uzağa taşıyabileceğimden emin değilim.”

“Geçmişte becerikli olduğunu kanıtladın. Hemen bir plan yaparsın.”

Cas bunu enine boyunu düşünüyormuş gibi yaptı. “Sanırım dışarıdaki bahçede bir el arabası gördüm. Seni içine koyup savaş alanına taşıyabilirim.”

“Harika,” dedi Elander, düz bir sesle.

“Varen haklıydı; öyle ya da böyle, biz iyi bir takımız.”

“Şakalaşmamız bittiyse artık uyumak istiyorum.”

“Şimdilik bitti.”

“İyi geceler, Thorn.”

“İyi geceler, el arabası savaşçım.”

Elander derin bir nefes verip gözlerini kapadı. Cas yatağa eğilip tereddütle bir yastığa uzandı. Yastığa sarılıp yanlamasına kıvrıldı ve bir kez daha Elander'ın göğsünün yükselip alçalmasını izledi, soluklarının normal çıkıp çıkmadığına baktı. Bir an sonra aklında hâlâ cevaplanmamış binlerce soru olduğunu fark etti.

Dikkati sorgulama planından başka bir yere çekilmişti.

Kahretsin.

Elander, kendisine baktığını hissetmiş olmalıydı ki gözlerini araladı. “Aramıza battaniye ve yastıklardan bir duvar örmekten ya da kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa yerde uyumaktan çekinme. Gücenmem.”

Cas bakışlarını sımsıkı kavradığı yastığa çevirdi. “Yatak epeyce büyük. Gerekli olacağını sanmıyorum.”

Gerçekten de *büyük* bir yataktı; saraydaki misafir odasında bulunan o gülünç yatak kadar büyüktü. Yerleştikçe de *çok* büyük olduğu gerçeğini hissetmekten kendini alamadı. Aralarında çok fazla boşluk vardı. Çok fazla. Bu yüzden yastığı göğsüne bastırmak yerine başının altına sıkıştırıp Elander'a biraz daha yaklaştı; uzanıp koluna dokunabileceği kadar yakınına.

Birkaç dakika sonra aklından geçeni yaptı.

Parmakları Elander'ın kaslı koluna uzanıp sabit bir ritimle vurdu. İstemeden olmuştu. Hatta birkaç dakika boyunca bunu yaptığının farkına bile varmamıştı, ta ki komutan gözlerini açıp ona meraklı bir bakış atana kadar.

“Özür dilerim.” Geçen geceki konuşmalarını, yanında nasıl oturduğunu hatırlayınca Cas kendini en azından şunu söyleyecek kadar cesur hissetti: “Bu da başka bir kaygı belirtisi. Bir şeylere dokunmak, bir şeylere vurmak... kendimi çıpalamama yardım ediyor. Düşüncelerimin beni alıp götürmesini engelliyor.”

Elander bir kez daha gözlerini kapadı. “Durmana gerek yok. Bana dokunman hoşuma gidiyor, bana hâlâ yanımda olduğunu hissettiriyor.”

Bu sözler üzerinde Cas keskin bir nefes aldı. Onun da duyabileceği kadar yüksek sesle.

Elander gözlerini açmadan gülümsedi. “Özür dilerim. Bu daha çok kaygılanmana mı neden oldu?”

“Hayır,” diye yalan söyledi.

En azından kötü anlamda değil.

Elini tekrar Elander'ın koluna koydu ama hareketsiz tutmaya çalıştı. Bunu bir yarım saat kadar başardı ama sonra parmakları yeniden kendi kendilerine hareket etmeye başladı, bu sefer hafifçe vurmak yerine dalgın bir şekilde teninin üstünde daireler çiziyordu.

“Hâlâ uyumamışsın,” diye mırıldandı Elander.

“Hayır.”

“Neden?”

“Çünkü pek uyumam. Tuhaflıklarımın biri de budur. Düşünmeden duramıyorum...”

Elander iç çekti. Ama sonra acı dolu hafif bir homurtuyla ona bakabilmek için yan döndü. “Neyi?”

“Daha önce söylediğin şeyi... O kızı ölümden korumamla ilgili.”

“Ve?”

“Neden yaşadı? Bunca yıl boyunca bu kadar çok insan ölürken *ben* neden yaşadım?”

Elander’ın ona verecek bir cevabı yokmuş gibi görünüyordu. Gerçi Cas aksini düşünmemiştir.

“Ben sadece... Belki de bu konuyu yeterince düşünmedim.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Ara sıra aklıma bu tür sorular geliyor. Ya bu konuyu daha önce derinlemesine düşünseydim? Tuhaflığımı daha önce de insanlara yardım etmek için kullanabilir miydim? O kızı koruduğumu söyledin ama durum buysa neden başka insanları koruyamadım? Annemle babamı ve...”

“Bilmiyorum.” Sesi sertti ama kaba sayılmazdı. “Fakat bunu takıntı hâline getirmek ölüleri geri getirmeyecek. Sana *bahşedilen* uzun yaşamı, hangi nedenle bahşedilmiş olursa olsun, bu şekilde heba edemezsin.”

“Sanırım haklısın.”

“Geçen gece dediğim gibi annenle baban senin yüzünden ölmedi. Daha çocuktun; o zamanlar sahip olduğun ya da olmadığın büyüyle onları kurtarmak senin görevin değildi.”

Cas başıyla onaylamak istedi. Elander’ın söylediklerine inanmak istedi ama zihni onunla iş birliği yapmayı reddediyordu.

Elander daha nazik bir sesle, “Bazı şeylerin peşini bırakmalısın, Thorn,” dedi. “Her şeyi değil; sadece bırakabildiklerini. Yoksa bir gün bütün bu yükü sırtlanmak seni güçten düşürecek.”

Tekrar yastığa gömülerek tavana baktı. Uzun süre sessiz kaldılar. Cas elini aralarındaki boşluğa götürüp ritmik bir şe-

kilde yatağa vurmaya başlarken Elander yeniden uykuya dalmak üzereydi.

Ama sonra Cas'in hafifçe yatağa vuran parmaklarını kendininkilerin arasına geçirip hapsetti, parmaklarını sıkıca tutarken Cas'in ona yakıştıramadığı kadar nazik, uykulu, usul bir sesle tekrar konuştu. "Ben de düşünüyordum aslında."

"Öyle mi?" Başparmağı avucunun üzerinde gezinmeye başladığında kelimeler Cas'in âdeta boğazına dizildi.

"Evet. Düşünüyordum... ve seni anlamaya çalışıyordum."

"Bunu başarırsan bana da haber ver. Ben de çoğu günümü kendimi anlamaya çalışarak geçiriyorum."

Elander hafifçe güldü. "Kaygılandığı için uyuyamayan bu kadının Karga Tanrısı'nın canavarlarının üzerine üzerine gitmesi bana çok ilginç geliyor. Sen... korkusuzlukla korkaklığın büyüleyici bir karışımısın."

Cas, yavaşça elini onunkinden çekti. Parmakları teninin üzerinde gezinirken net bir şekilde konuşabileceğinden emin değildi.

Onu tanımlamak için *büyüleyici* sözcüğünü mü kullanmıştı?

Gözlerini tavandan ayırmadan, "Korkmadığım bir an bile yok. Her zaman korkuyorum. Korku hiçbir zaman tamamen yok olmuyor ancak korksam bile bir şeyler yapabileceğimi yeni öğrendim. Bunu her zaman başaramıyorum, bu bir gerçek. Geçen gece ateşin yanında gördün zaten. Ama arkadaşlarım ve hatta yardımıma ihtiyacı olan diğer insanlar söz konusu olduğunda *bireysel olarak* savaştığım korku bir nevi ikinci planda kalıyor. Kendim için korkusuz olamıyorum ama diğer insanlar için... durum farklı," dedi.

Elander, "Takdire şayan," derken sesinde birazcık bile alaycılık yoktu. "Ve dürüst olmak gerekirse, yaptığının etkileyici olduğunu kabul etmeliyim. Böyle pervasızca savaşa dalman sinirlerimi bozsa da en azından yetenekli bir dövüşçüsün."

Cas bir an için susup başını ona çevirdi.

Adam onu ilginç, büyüleyici olarak tanımlamıştı... ve şimdi de ona iltifat etmeye çalışıyormuş gibi bir hâli vardı. Cas ne hissettiğinden emin olamadı.

Tekrar tavana bakmaya döndü. “Ölümün eşiğinden döndükten sonra çok daha nazik biri olup çıktın. Bunu daha sık yapmalısın.”

“Bil diye söylüyorum,” dedi kuru bir sesle, “takdire şayan olsun ya da olmasın, yaptığının hâlâ inanılmaz derecede *aptalca* olduğunu düşünüyorum. Dürüst olmak gerekirse, bazen beyninde bir sorun mu var diye merak ediyorum.”

“İşte *tanıdığım* Elander.”

İkisinin de dudakları samimi bir gülümsemeye kıvrıldığında Cas’in yanakları al al oldu.

Bir an düşündükten sonra, “Korkuya rağmen savaşmak o kadar da takdire şayan bir şey değil,” dedi. “O korku bana savaşlarda biraz avantaj sağlıyor sadece.”

“Nasıl?”

“Tehlikenin yaklaştığını görüyorum çünkü bir yere girdiğimde beni öldürebilecek ya da parçalayabilecek her şeyi hemen fark etmeye alışkınım. Ters gidebilecek her şeyin... zihnim sürekli olasılıkları değerlendiriyor, bu yüzden...” Omuz silkerek sustu.

Elander, “Kulağa çok yorucu geliyor,” dedi esneyerek.

“Öyle.” Cas’in tebessümü hüzünlü, sesiye niyet ettiğinden biraz daha savunmasızdı. “Ne var ki buna rağmen çoğu gece uyuyamıyorum.”

Sustular. Elander’ın bakışları çok geçmeden tavandan uzaklaşıp meraklı bir parıltıyla tekrar ona döndü.

“Buraya gel,” dedi.

Cas tereddüt etti.

“Seni ısırmayacağım.” Dudaklarının bir ucu hafifçe kıvrıldı.

“Yani sen istemedikçe.”

Cas gözlerini kıstı.

Elander’ın gülüşü yumuşak ve uykuluydu. “Şaka yaptım.”

“Biliyorum.” Bir an daha tereddüt ettikten sonra, bunu yapmaması gerektiğini bile bile Elander’a sokuldu ve kolunu bedenine dolayıp onu göğsüne çekmesine izin verdi.

“Bu acıtmıyor mu?” diye sordu.

“Ben iyiyim.” Elander uyanık kalma savaşını kaybediyormuş gibi görünüyordu. “Sadece uyu,” diye ekledi, tekrar esneyerek. “Burada güvendesin.”

Güvende.

Cas bu kelimeye inanmakta hep zorluk çekmişti. Elander’ın onu kollarına alması da bunu büyülü bir şekilde değiştirmemişti. Ancak parmakları sırtında büyüleyici bir ritimle yukarı aşağı kayarken, en azından gözlerini kapayıp kendi kıpır kıpır parmakları yerine Elander’ın dokunuşuna odaklanabileceğini düşündü.

Ve bir noktada, başı göğsünde, kalp atışları kulağındayken çok tuhaf bir şey yaparak uykuya daldı.

Cas gecenin geri kalanı boyunca mışıl mışıl uyudu ve rüya görmedi. Sabah olup da gözlerini parlak, sıcak güneş ışığına açtığı anda bir an kafası karıştı. Bu kadar yavaş uyanmaya alışık değildi. Ya da başkasının yatağında. Geçmişte bir erkekle aynı yatağı paylaşmış olsa bile sabah olmadan önce oradan ayrılmaya hep özen göstermişti.

Bu sefer yalnız uyanan oydu.

Yatakta hâlâ Elander’ın, toprak ve baharatın yanı sıra yaralarını tedavi etmek için kullanılan alkolün hafif bir kokusu vardı. Yan tarafındaki çarşaf adamın uzun bedeninin altında buruşmuştu ama kendisi ortalarda yoktu.

Doğrulup hızla parmaklarını birbirine dolanmış saçlarının arasından geçirdi ve yeniden griye döndüklerini fark edince

kaşlarını çattı. Tutamları üstünkörü örüp ayağa fırlayarak koridora çıktı. Arkasını dönüp odaya bir daha bakmadı.

Hâlâ bu odada, onun kollarında *uyuduğuna* inanamıyordu...

Ne *düşünüyordu*?

“Düşünmüyordun,” diye mırıldadı, kendi düşüncelerine yanıt vererek.

Elander’ı bulmak istese de onu bulmaktan da *korkarak* yavaş hareket etti. Dün gecedен sonra araları tuhaflaşacak mıydı?

Kulağına sesler geldi: Tara, Elander ve Caden. Hepsi muhtemelen dün gece Tara’yla sohbet ettikleri oturma odasında kahvaltı ediyorlardı. Cas cesaretini toplayıp onlara doğru yürüdü.

Caden usulca, “Beni endişelendiriyor,” diyordu. “Üzgün görüldüğü zamanlarda bile aklını okuyamıyorum ve bundan hoşlanmıyorum.”

Elander’ın cevabı daha da kısıktı ve zorlukla bastırılmış gibi karanlık ve sertti. “Sana büyünle onu okumaya *kalkışmamamı* söylememiş miydin?”

“Üzgünüm,” dedi Caden, hiç de üzgün olmayan bir ses tonuyla. “Ama ona güvenmiyorum.”

Cas durakladı ve oturma odasının çatlak kapısının hemen önündeki duvara sokuldu.

“O zararsız biri,” diye ısrar etti Elander.

“Her hâlükârda ona fazla bağlanmaya başladığını düşünüyorum.”

“Bağlandığım falan yok.”

“Dün gece onunla *yattın*.”

“Göründüğü gibi değildi.” Elander’ın sesi sertleşmişti.

Caden sanki ses tonundaki tehdidi duymamış gibi devam etti. “O kız planımızın bir parçası değil.”

“Bunu biliyorum. Ama Varen benden onunla ilgilenmemi istedi. Başka ne yapmamı önerirsin? Bu isteği göz ardı ederek onun yanındaki konumumu tehlikeye atamazdım. Bizden şüphelenmemesini istiyorsak, en azından *bazı* emirlerine uy-

mak zorundayım. O kız şimdilik katlanmamız gereken diğer şeylerden biri.”

Cas elini duvara dayayıp derin bir nefes aldı. Yani dün peşinden gelmesi ve gece onu rahatlatması... bunların hepsi Varen’in suyuna gitmek içindi.

Tabii ki öyleydi.

Ama daha da önemlisi, bahsettikleri o *plan* da neyin nesiydi?

“Peki ya sahip olduğu büyü?” diye sordu Tara. Sesi Caden’inkinden çok daha yumuşaktı ama bu Cas’in canını daha çok acıtmıştı. Onunla arkadaş olmaya başlamıştı. Ya da öyle sanmıştı.

“Bunu çözeceğim,” diye homurdandı Elander.

“Ormanda ne olduysa...”

“Kızın bu konuda gerçekten hiçbir fikri yok gibi görünüyor, bu yüzden bu konuda ne şimdi ne de gelecekte endişelenmemize gerek olduğunu düşünmüyorum. Dediğim gibi, zararsız biri.”

Cas ellerini sımsıkı yumruk yaptı. Kendisine neler olduğunu, varlığı bariz büyüsünü ve onu nasıl doğru biçimde kullanabileceğini öğrenmeye her zamankinden daha kararlıydı.

Zararsız.

Göreceklerdi.

“Artık çok yaklaştık,” dedi Tara. “Sadece planımıza odaklanalım.”

“Yaklaştık mı?” diye fısıldadı Cas.

Neye yaklaştılar?

Daha fazla ayrıntı duymak için çabalasa da konuşmaları aniden daha da sessiz fısıltılara dönüştü. Kısa süre sonra masadan uzaklaşan sandalyelerin sesi Cas’in nabzının hızlanmasına neden oldu. Aceleyle uyuduğu odaya döndü ancak bir süre sonra sanki yeni uyanmış gibi davranarak tekrar kapıdan çıktı. Bakışları hemen koridorda ilerleyen Elander’inkiyle buluştu.

Elander, “Günaydın,” diye selamladı onu.

Tebessüm ederek ona baktı. “Günaydın.”

“Mışıl mışıl uyumuş gibisin.”

Cas başıyla onaylamayı başardı. Ne yazık ki yalan değildi. Mışıl mışıl *uyumuşt*u. Kendini onun kolları arasında hiç olmadığı kadar güvende hissetmişti; bu da kulak misafiri olduğu o gizli konuşmayı daha acı verici hâle getiriyordu.

“Ben de öyle. Keşke bir kez daha böyle kestirmek için zamanımız olsaydı.” Onu baştan ayağa süzen gözleri, âdeta birkaç saat önceki parmakları gibi mahrem biçimde üzerinde geziniyordu.

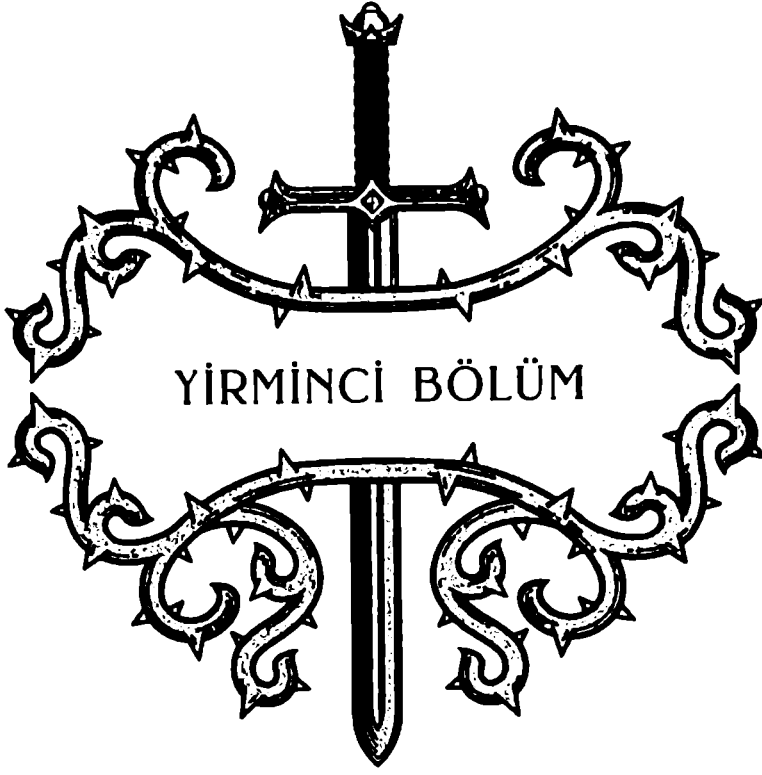
Müdanasız ve baştan çıkarıcı bir bakıştı bu. Cas'in kendine bu tuzağa düşmemesi gerektiğini hatırlatması gerekti. Onunla yatağa girmeyi düşünmeyi *kesmeli* ve bu düşüncelerin neden olduğu şehveti göz ardı etmeliydi. Oturma odasında neden bahsettkelerini tam olarak anlamamıştı ama tanrılar aşkına, Elander... güvenilir değildi.

Güvenli olduğun düşünerek yanılmıştı.

Pişman olacağı bir söz söylemeden veya bir şey yapmadan önce buradan çıkması gerekiyordu.

“Yola çıkmaya hazırlanmamız gerekmiyor mu?” diye sordu. Komutanın cevap vermesini beklemedi. Yanından geçerek dün gece uyuması *gereken* odadaki eşyalarını toplamaya gitti. Elander'ın arkasından onu izlediğini hissedebiliyordu.

Ama Cas, her nasılsa arkasına bakmamayı başardı.

Ciridan'a dönüş yolculuğu Cas'in tahmin ettiği kadar rahatsız edici ve tuhaf geçiyordu.

Elander'a gereğinden fazla yaklaşmayı, artık sıradan hâle gelen dostça şakalaşmalara devam etmeyi ya da o gece yatakta aralarında olup bitenleri kabul etmeyi reddediyordu. Elander'ın, aniden gelişen bu soğuk tavrının nedenini merak ettiğini ya da en azından kafasını karıştırdığını görebiliyordu. Ancak insanların önünde onunla bu konuyu konuşmaya pek istekli görünmüyordu, bu yüzden sessizliği at sürmeye başladıkları ilk gün boyunca devam ettirmeyi başardı.

İkinci gün Elander Cas'in yüzüne bile bakmadı.

Caden ve hatta Tara bile liderleri gibi davranarak Cas'in mesafeli tavrının nedenini sorgulamadı. Yalnız bir yolculuktu ama böylesi daha iyiydi. Ne kadar az iletişim kurarlarsa onlara güvenme isteği de o kadar az olurdu. Daha önce gardını düşürerek hata yapmıştı.

Tekrarlamayı planlamadığı bir hata.

İki günlük yolculuğun ardından saraya geri döndüklerinde Cas, yanında gardım *düşürebileceği* insanları görünce çok sevindi. Nessa, Laurent ve Zev onu ön avluya bakan balkonlardan birinden el sallayarak karşıladı. Sarayın içinde gözden kaybolduktan bir dakika sonra ana kapıda belirdiler. Cas, Elander ve grubunun kalanını kapıda bırakarak arkadaşlarının yanına koştu. Nessa ona doğru koşup sımsıkı sarıldığında neredeyse ağlayacaktı.

“Bizi çok beklettin,” diye azarladı Nessa, kemiklerini kıracak kadar sıkı sarılırken.

“Çok kabasın,” diye ekledi Zev, yanlarına gelerek.

“Beklerken acılar içinde kıvranıyordun sanki,” dedi Laurent, gözleriyle Zev’i azarlayarak.

“Aslında *kıvranıyordum*, çok teşekkür ederim. Özellikle umursamadığım bu rejimin bana dayattığı konukseverliği kabul edip etmeme kararını vermek benim için çok zor bir ahlaki ikilem oldu.”

Laurent alayla güldü. “Ahlaki bir ikilem yaşayabilmek için gerçek, işleyen bir vicdanın olması gerekmez mi?”

Nessa, Cas’ın koluna girip onu saraya çekerken ikili bu konuda tartışmaya devam etti.

Cas yürürken son bir kez dönüp geriye bakmaktan kendini alamadı. Elander hâlâ kapıdaydı ve dağılmadan önce adamlarına son emirlerini veriyordu. Bakışları kısa bir süre onunkilerle buluştu ama Cas hemen dikkatini önündeki yola çevirdi.

“Birlikte mi seyahat ediyordunuz?” diye sordu Nessa, gözleri merakla parlıyordu.

“İmparator-Kral’la yaptığım anlaşmanın bir parçası. Dürüst olmak gerekirse, biraz angarya bir işti.”

Kafa karıştırıcı, sinir bozucu, çileden çıkaran bir angarya.

Nessa da kapıya doğru baktı ama Cas’e daha fazla ayrıntı vermesi için baskı yapmadı. “Sen sormadan söyleyeyim,” dedi onun yerine, “Rhea Asra’yla birlikte. Gidip onları görsek iyi olur.”

“Gideceğim. Ama...” Cas bir bahane arıyordu. “Önce temizlenmek istiyorum.”

“Evet, kokuyla ilgili bir şey söylemeyecektim ama...” diye araya girdi Zev ve sonra Nessa dönüp yüzüne bir tokat savurunca eğildi.

“Senin aksine, onun en azından kokusuyla ilgili bir mazereti var,” diye söylendi Nessa.

Zev elini incinmiş gibi kalbine götürdü. “Ne zaman bu kadar kabalaştın?”

“Tüm kötülüğümü bastırıp sana saklıyorum çünkü genelde en çok hak eden kişi *sen* oluyorsun.”

“Ah,” dedi Zev, Cas ve Laurent kahkahalarını bastırırken.

Takılmalar, kahkahalar... Sanki geçen hafta hiç yaşanmamış gibiydi. Sanki Cas bütün bir haftayı arkadaşlarından uzakta, yeni ve tuhaf bir varoluşa kapılmış hâlde *arkadaşlarının* yanına geri dönüp dönemeyeceğini merak ederek geçirmemiş gibiydi. Bu anın normallğine minnet duyarak buruk buruk gülümserken Nessa yanına geldi.

“Onu son kontrol edişimde Asra uyanık ve tetikteydi,” dedi Nessa. “Kraliyet doktorlarının onun için ne yaptığından tam olarak emin değilim ama en azından semptomlarını biraz hafifletmişler gibi görünüyor. Yanına hemen gitmek istemediğine emin misin?”

Cas başıyla onayladı. Beklemek ona acı veriyordu ama her şeyi Asra’ya anlatmadan önce yaşadığı son birkaç günü mantık çerçevesine oturtmak istiyordu. Onu görmek *istiyordu* tabii ki, gün bitmeden görecekti de ama şimdilik onun güvende ve rahat olduğunu, Rhea’nın ona yoldaşlık ettiğini bilmek Cas için yeterliydi.

Misafir odasının bulunduğu koridora ulaştıklarında arkadaşlarıyla yolunu kısa süreliğine ayırdı.

“Onları beladan uzak tut,” dedi, başıyla biraz önceki atışmalarına devam eden Zev ve Laurent’i işaret ederek.

“Nafile bir çaba olur ama denerim,” dedi Nessa, son kez ona sarılarak. “Biraz sonra görüşürüz.”

Cas odasına girip kapıyı arkasından kapadı ve derin bir iç çekerek kapıya yaslandı.

Anneka bir dakika sonra kapıyı tıklattı. Görünüşe göre Cas'ın temizlenmesi gerektiğini duymuştu ve itirazlarına rağmen içeri dalıp ona yardımcı olmakta ısrar etti.

Banyoyu hazırladı, meyve ve hamur işleriyle dolu bir tepsi getirdi ve yatağın üstüne yeni giysiler serdi.

Ama neyse ki sonrasında gitti.

Cas hiç vakit kaybetmeden kirli giysilerini çıkarıp küvete girdi. Anneka perdeleri açmıştı, güneş ışığı dalgalı cam pencerelerden içeri süzülüp çoğunlukla beyaz olan yüzeylerden öylesine parlak biçimde yansiyordu ki Cas âdeta kör oldu. Bir an için bu sıcak aydınlıkta gevşemeye çalıştı.

Küvete girdikten sonra son birkaç güne ait görüntüler zihnine üşüşmeye başladı. Amon'un evindeki o ânı, kendisini kısa süreliğine kör eden o ışık patlamasını aklından çıkaramıyordu.

Kızın gözlerini açmasını...

Cas onun tamamen iyileşmiş olduğunu umdu. Ama bu düşünce aynı zamanda garip bir şekilde acı vericiydi çünkü Cas'ın bir kez daha tam olarak *iyileşmemiş* onca insanı düşünmesine neden oluyordu. Sahiden en başından beri insanları kurtarma gücü mü vardı? Peki gücünü en çok değer verdiği kişiyi kurtarmak için kullanmakta çok mu geç kalmıştı?

Ellerini kaldırıp sanki son yirmi iki yıldır gözden kaçırdığı bir ilahi işareti fark edecekmiş gibi onları tekrar tekrar çevirdi.

Hiçbir şey yoktu elbette.

Ama ellerini ışığa tuttukça daha da ağırlaşıyorlarmış gibi hissediyordu. Avuçlarında hafif, tanıdık bir seğirme hissettiğinde ağırlık dayanılmaz hâle gelmeye başladı.

Ellerini yumruk yapıp tekrar suyun altına daldırdı, yeni bir büyülü ışık patlaması yaratma düşüncesiyle paniğe kapılmıştı.

Son seferki patlama kurdu ormandan kaçırarak kadar güçlüydü. Benzer bir şeyi bu odanın içinde serbest bırakırsa ne olurdu?

Tahmin etmek zordu.

Göğsü derin, kararlı nefeslerle inip kalktı. Ellerini altında tutmaya devam ederek sakin ve iyimser kalmaya çalıştı.

Ona neler *oluyordu* böyle?

Zihni bu soruya cevap bulmak yerine ona daha fazla soruyla karşılık verdi. Herhangi bir şeyi çözmek şöyle dursun tüm bunların getirdiği yük küvetin iyice derinlerine gömülmesine neden oldu. Saçları etrafına yayılırken ellerini sımsıkı yumruk yaptı. Suyun keskin, çiçeksi kokusundan burun delikleri yanıyor ve boğazı kaşınıyordu... Anneka banyo tuzunu abartmıştı. Cas'ın bundan şikâyetçi olduğu söylenemezdi. Kokuya ve hatta içini kemiren kaygıya rağmen neredeyse bir hafta süren yorucu mücadeleler ve at üzerinden zorlu yolculuktan sonra banyo cennet gibi gelmişti.

Gözleri kapandı ve bitişiğindeki yatak odasından gelen ayak sesleri duyduğunda uykuya dalmak üzereydi. Aniden doğrulunca küvetin suyu dışarı taşıtı. Bakışları ağır ahşap kapıya, meşe ağacına oyulmuş kaplanın hafif eğimli gövdesine odaklandı.

Muhtemelen Anneka bir şey bırakıyordur.

Sesleri dinleyebilmek için nefesini sakin, vücudunu hareketsiz tuttu. Hizmetkâr kadının çalışırken mırıldanma eğilimi vardı ve Cas, genellikle giydiği uzun, dantelli elbiselerin hışırtısını tanırdı. Birkaç dakika geçti ama Cas ne mırıltı ne de hışırtı duydu. Ayrıca herhangi bir kapının açılıp kapandığı da kulağına gelmemişti.

Odasında biri vardı.

Elbiseleri hâlâ yatağın üstündeydi ama en azından banyodaki birkaç kancadan birinden kalın bir bornoz sarkıyordu. Cas saçındaki suyu sıkıp havluyla kuruladı ve bornozunu sırtına geçirip kuşağını bağladı. Elleri hâlâ seğiriyordu, nefesi hırıltılı ve düzensizdi.

Odasına girdiğinde bile düzelmemişti.

Çünkü Elander yatağına uzanmış, ellerini başının altına sıkıştırmış dalgın dalgın tavana bakıyordu. Çizmelerini çıkarmış, paltosunu üstüne uzanmamak için kenara çektiği elbise yığınının yanındaki sandalyenin sırtına atmıştı. Duruşundan rahatlık akıyordu. Bir an için Cas'ın düşünceleri geçen gece onun kollarında uyurken kendini ne kadar rahat hissettiğine kaydı.

Aynı hızla gerçekliğe geri döndü.

“Böyle her yerde aniden ortaya çıkman biraz saçma olmaya başladı,” dedi düz bir sesle.

“Kapıyı çaldım,” dedi Elander kapıyı işaret ederek. “Cevap vermedin.”

“Çoğu kültürde bu, *içeri girme* anlamına gelir.”

“Biliyorum.” Doğrulup oturdu ve botlarına uzandı. “Ama banyoda kendini boğmayacağından emin olmak için kaldım.”

“Neden banyoda kendimi boğmaya çalıştığımı düşündün ki?”

Elander omuz silkti. “Son günlerde çok kötü bir ruh hâlindeydin, belki de seni kontrol etme ihtiyacı hissetmişimdir.”

Cas ağzını kapayarak dilinin ucuna kadar gelen ters cevapları yuttu.

İki gün boyunca ona olabildiğince soğuk davranmasına rağmen hâlâ onu kontrol etme ihtiyacı mı hissetmişti?

Bu bir anlam ifade etmiyor. Sadece Varen'in emirlerine uymak için ona *katlanmaya* çalışıyordu.

“Bu mahremiyet ihlali,” diye homurdandı.

“Özür dilerim. Ama aynı zamanda İmparator-Kral'ı görmeden önce seninle tekrar, *özel* olarak konuşmam gerektiğini hissettim.” Ayağa kalkıp Cas'e yaklaşmaya başladı ama tereddüt etti –belki de yarı çıplak olduğu içindi– ve yatağın yanındaki şifonyere yürüdü. Süslü, gümüş bir aynayı alıp elinde evirip çevirerek kendi yansımasını inceledi. “Bu sefer seni üzecek ne söylediğim veya ne yaptığımdan emin değilim ama bunun bir önemi yok.”

“Hayır, yok,” diye karşılık verdi Cas.

Sert ses tonu karşısında Elander’ın ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı. “Varen’in birazdan seni çağıracağından eminim. Belwind’deki o kız hakkında sessiz kalmanı hatırlatmak istedim. Ormanda yarattığın o ışık patlaması *ve* Kiri’yle olan karşılaşman hakkında da.”

“Böylece ona anlatabileceğim pek bir şey kalmamış oluyor. Peki ne yapayım, ona yalan mı söyleyeyim?”

“*Yalan söyle* demedim. Sadece şu an için neyi ifşa edeceğine özen göstermeni istiyorum. Bizimle seyahat eden diğer kişilerin bu... *hassas* konularda sessiz kalmalarını sağlamak için çok uğraştım, bu yüzden...”

“Yani ölümle tehdit ettiğin ve itaat etmeyenleri sakatladığın insanları mı kastediyorsun?”

“Kimseyi sakatlamadım. Henüz. Ama ben üstüme düşeni yaptım, senden de aynısını yapmanı bekliyorum.” Sesi soğuk ve tuhaf bir şekilde kısıktı. *Üstüne düşen* şey hakkında daha fazla açıklama yapmayı düşünüyormuş gibi göründü ama ani bir kapı sesi konuşmalarını yarıda kesti.

“Dikkatli olacağına dair bana söz ver,” diye ısrar etti.

Kapı tekrar vuruldu.

Cas, Elander’a yanıt vermedi. Sadece bornozunun kuşağını sıkıp yanından geçerek ısrarcı ziyaretçiyi susturmak için hışımla kapıyı açtı. Nessa ve Zev kapıda duruyordu. Arkadaşları hiç beklemeden içeri dalınca, Cas bir an için kapının üzerinde insanları içeri buyur eden lanet bir tabela olup olmadığını merak etti.

Arkadaşları önlerindeki manzara yüzünden aniden durdu. Nedeni belliydi. Üstünde yalnızca bir bornoz vardı, Elander ise paltosunu bir kenara atmış rahatına bakıyor gibi görünüyordu.

Nessa, yanakları kızarmış bir hâlde gözlerini yere indirek Zev’in arkasında kaldı. Zev manidar bir tavırla öksürerek, “Böldüysek kusura bakmayın,” dedi.

“Hiçbir şey *bölmediniz*,” diye tersledi Cas.

Zev'in kaşları kalktı.

“Onu ben davet etmedim,” diye mırıldandı.

Zev ona meraklı bir bakış attı. Öfkesi yüzünden okunuyor olmalıydı ki gülümsemesi ânında soldu. “O zaman belki de gitmeli?”

Cas buna nasıl yanıt vereceğinden emin olamadı.

“Söylediklerimi kabul eder etmez gideceğim,” dedi Elander.

Cas onun bakışlarına karşılık verse de hiçbir şeyi kabul etmedi.

“Hayır. *Şimdi* gidiyorsun,” diye araya girdi Zev, ona yaklaşarak.

“Yoksa ne olur?”

“Yoksa seni ateşe veririm ve lanet küllerinin üstünde dans ederim.”

Elander kurtvari bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi. “Neden bunu deneyip ne olacağını görmüyorsun?”

Zev bu meydan okumaya gülerek elini kaldırdı. Avucunun içinde beliren duman bir yılan gibi parmaklarının etrafında kıvrıldı. Göz açıp kapayınca kadar her şey ateşe verebilirdi. Bu yüzden Cas hızla hareket ederek kolunu tuttu ve buna engel oldu.

“*Sakin* buna yeltenme,” dedi Zev’e, omzunun üstünden Elander’a kızgın bir bakış atarak. “İkiniz de kesin şunu.”

Nessa yardım etmek için harekete geçerek elini Zev’in göğsüne koydu, Cas ise kapıya açıp kenara çekildi

“Git lütfen,” dedi, gözlerini Elander’inkilerden ayırmadan başıyla koridoru işaret ederek. “Biraz önce söylediklerini yapacağım, oldu mu?”

Elander bir süre onu inceleyip yalan söylediğine dair herhangi bir işaret aradı ama sonra başıyla onayladı. Sakin tavırlarla paltosunu alıp kolunun üstüne attı ve başka bir şey söylemeden odadan çıktı.

Cas yavaşça nefesini verdi.

Nessa'nın tüy şeklindeki işareti parlıyordu. Etraflarını sıcak, sakinleştirici enerjisiyle doldurmu tu ama Zev'in elindeki duman hâlâ kıvrılmaya devam ediyordu. Gözlerini Cas'e dikip bastırılmış bir öfkeyle, "Az önce tam olarak neyi kabul ettin?" diye sordu.

Cas tereddüt ederek dudağını ısır ı. "Görevimiz sırasında bazı şeyler oldu ve Elander, hayır, o ve ben, bunun *aramızda* kalmasının daha iyi olacağını düşünüyoruz."

Zev'in gözlerinde yeni bir öfke parladı. "Ne tür şeyler?"

" yle bir şey değil," dedi Cas hemen. "Sadece...  ey, benim..." *Büyüden* daha az endişe verici bir sözcük bulmaya çalıştı. Ama aklına gelen tek açıklama buydu ve başka bir  eymi  gibi davranmak arkadaşlarına yalan söylemek olurdu. "Benim b y mle ilgili şeyler," diye devam etti usulca.

Arkadaşları gözlerini dikip ona baktılar.

Nessa  a kın, hafif bir tebessümle, "Senin b y n yok," dedi.

Cas odasının kapısını kapayıp bu sefer kilitli olduğundan emin olduktan sonra derin bir nefes alarak arkadaşlarına döndü.

Varen, yaptıkları anla mayı açıklamakla kalmayıp Elander'la gittiği görev hakkında da onlara bilgi vermişti. Bu yüzden görevin ayrıntılarının büyük bir kısmını atlayıp doğrudan ölüm d  e indeki kızın gözlerini açmasını sağladığı  na atladı.

Sözlerini bitirdi inde hepsi uzun bir süre sessiz kaldı.

Sonunda Nessa yüzünde beliren bir farkındalıkla konuştu: "Ah. *Ah*, aynı tuhaflık o gün Karael'in evinin önünde de oldu, değil mi? Komutanın büyüsüne *karşılık verdin*. İkimizi de korudun. Peki tam olarak ne yaptın?"

"Emin değilim."

Nessa kaşlarını çatarak sustu, gözleri düşünceli bir şekilde parlıyordu.

"Peki genç İmparator-Kral, çatısı altında bir değil, iki değil, tam üç büyü kullanıcısına ne kadar ho   r l  olacaktır?" diye sordu Zev, sırayla her birini işaret ederek. " zellikle de

içlerinden birinin büyüsunü nasıl kullanacağı ya da kontrol edeceği hakkında hiçbir fikri yoksa?”

“Ona bundan bahsetmemeyi kabul etmemin nedenlerinden biri de bu,” diye iç çekti Cas.

Zev gönülsüzce de olsa başını sallayıp ona hak verdi. “Belki de ismi lazım değil haklıdır.”

“Adı Elander,” dedi Nessa.

“Ben *ismi lazım değil* demeye devam edeceğim,” dedi Zev, Anneka’nın bıraktığı tepsideki yemekleri ağzına atarken.

“Kral-İmparator’dan bahsetmişken,” dedi Nessa bir süre sonra, konuşmayı daha güvenli konulara yönlendirmeye çalışarak, “odana bu yüzden gelmiştik. Hepimize öğle yemeği hazırlattı, sen de dâhil.” Zev ikinci bir hamur işine uzanınca Cas eline vurdu. “Gitmeliyiz, katılmamak kabalık olur.”

Cas ona hak vererek hızlıca giyinip nemli saçlarını topuz yaptı ve kapının önünde onlarla buluştu.

Sırlar ve büyü hakkındaki konuşmalarının ardından sessiz ama düşünceli bir edayla sarayın dolambaçlı merdivenlerinden indiler. Cas’in Varen’la ilk buluştuğu, öğle yemeği servisi yapılan salona yaklaştıklarında Rhea, omzunda Gümüşpati’yle yanlarına geldi.

Tilki onları görünce yere atlayıp efendisini geride bırakarak Cas’in kollarına zıpladı. Pürüzlü dilini birkaç kez kızın çenesinde gezdirerek başını geriye yatırıp bakışlarını yüzüne çevirdi. Gözleri büyüünün yeşiliyle parlıyordu.

Gümüşpati’nin aktardığı son derece sağlıklı Cas’e dair görüntüleri zihninde gören Rhea, “Gerçekten güvendesin,” dedi. “Tanrılara şükürler olsun.”

Kucaklaştılar. Rhea kahve, orman ve *yuva* gibi kokuyordu. Cas onu bırakmak istemediği için yürürken Rhea’nın elini tutmaya devam etti.

Bir çift hizmetkâr cam salonun kapılarını açarken Cas nihayet cesaretini toplayıp boğazını temizledi ve “Asra nasıl?” diye sordu.

“Huzur içinde dinleniyor.”

Cas sanki göğsünden devasa bir taş kalkmış gibi hissetti. Ancak Asra’nın uyuması onu ziyaret etmek için acele etmemesi gerektiği anlamına geliyordu.

Peki bu onu *neden* bu kadar rahatlatıyordu?

Neden hâlâ onu görmekten bu kadar korkuyordu? Akıl hocasına, çok istese de hastalığını iyileştirmenin bir yolunu hâlâ bulamadığını itiraf etmesi gerektiği için mi?

Bir korkak olduğun için, diye fısıldadı pis, kaygılı bir ses zihninin derinliklerinde.

Bu sesi elinden geldiğince duymazdan geldi ve salona adım atarken hizmetkârlara zoraki bir tavırla gülümsedi. Laurent onları içeride bekliyordu. Gözlerini muhtemelen İmparator-Kral’ın kütüphanelerinden birinden ödünç aldığı bir kitaba dikmişti. Başını kaldırıp yaklaşan Cas’e selam verdi. Dikkatini kitabından ayırması Cas için ona sarılmakla eş değerd.

Hizmetkârlar çokça şarap, tepsilerce ekmek, buharda pişirilmiş kabuklu deniz mahsülleri ve parlak, mükemmel meyvelerden oluşan öğle yemeklerini taşımayı bitirip eğilerek selam verdi ve yakında geri dönüp onları kontrol edeceklerine söz vererek salondan ayrıldı.

Varen onlara katılmadı. Hizmetkârlardan biri onun adına özür dileyerek İmparator-Kral’ın Güney İmparatorluğu’ndan gelen yabancı bir diplomatla yaptığı toplantının uzadığını açıkladı. Böylece Cas ve arkadaşları kendi aralarında yemek yiyip geçen haftanın olaylarının üzerinden geçme fırsatı buldu.

Arkadaşlarının bir kez daha yanında olması harika bir his olsa da gösterişli dekorlar, kraliyetin şaşısalı koşulları ve kendilerini içinde buldukları olaylar durumu biraz tuhaf kılıyordu. Hiçbiri bunu yüksek sesle dile getirmedi ama Cas hepsinin

aynı şeyi düşündüğünden şüpheleniyordu: Bu, belki de tuhaflıklarla dolu uzun, renkli ortak geçmişlerine rağmen birlikte içine düştükleri en tuhaf maceraydı.

Zev diğerlerinden daha sabırsızdı, parmakları vakit kaybetmeden önünde duran altın kaplama çatal bıçak takımına uzandı. “Bu sarayda baştan çıkarıcı çok şey var,” dedi, altın çatalı kaldırıp ölçüp biçerken. Belli ki onu ceketinin cebine atmayı düşünüyordu.

“Sakin,” diye uyardı Laurent.

“Birkaç çatal bıçağın kaybolduğunu fark edecek değiller ya.”

“Küçük hırsızlıklar yapacak kadar düşemeyiz,” diye hatırlattı ona.

“Aslında bu kuralı hiçbir zaman kabul etmedim.”

“Eh, en azından *işverenlerimizden* çalacak kadar alçalmayacağız,” diye ısrar etti Laurent.

“Sadece bu altın fırsatı en iyi şekilde değerlendirmeye çalışıyordum,” dedi Zev esneyerek.

“İmparator-Kral’a istediği gibi yardım etmeyi başarırsak yeterince zengin olur ve şaibeli *fırsatlardan* yararlanmak zorunda kalmayız diye düşünüyorum,” dedi Nessa hayalperest bir sesle.

Zev çatalı tekrar masaya koydu. “Ödül anlaşmasını yazılı olarak almışsındır umarım?” diye sordu Cas’e.

“Ben... eh, pek sayılmaz.”

“Bunu konuşmuştuk.” Kaşlarını çatı. “Sözleşmeler bizim yararımızadır.”

“İnsanların sözlerine inanmaya bir son vermelisin,” diye ekledi Rhea şefkatli bir sesle.

“Ama şu âna kadar bize karşı çok cömert davrandı,” diye Cas’i savunmaya geçti Ness, yüzünden şüphe okunmasına rağmen. “Belki de Varen’in sözünü tutacağına *güvenmeliyiz*?”

Diğerleri ikna olmamıştı.

“Bu akşam resmî bir sözleşme hazırlıyorum,” dedi Laurent net bir tavırla.

Cas kollarını etrafına dolayıp duvara yaslandı. “Tüm bu olaylar görevlerden ve sözleşmelerden daha büyükmüş gibi geliyor.”

Uzun, rahatsız edici bir sessizlik oldu; sanki hepsi onun şaka yaptığını düşünüyordu.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Rhea.

“Varen, Solduran Hastalık’ın kökeninin ilahi olduğuna inanıyor,” dedi Cas. “Bence haklı. Tehlikede olan sadece ödlümüz ya da Asra’nın hayatı değil...” diye ekledi ama sözünü tamamlamadı. Belwind’de esintiyle uçuşan siyah perdeler, Karga Tanrısı ve canavarının öldürdüğü insanlar, o canavarlar yüzünden *ortaya çıkmış* gibi görünen kendi büyüğü aklına gelince boğazı düğümlendi.

Tanrım, nasıl bir bela bu...

Arkadaşları birbirlerine tedirgin bakışlar attı, nasıl tepki vereceklerini bilemedikleri belli oluyordu.

Sonunda Zev boğazını temizledi. “Tanrılarla savaşacaksak normal bedelimizin *en az* üç katı ücret talep etmeyi öneriyorum.”

“Bunu da sözleşmeye ekleyeceğim,” dedi Laurent içi boş bir gülümsemeyle.

Nessa iç çekti. “Çok komiksiniz.”

Arkadaşları anlaşmanın ayrıntılarını tartışırken Cas gözlerini etraflarındaki cam duvarların ardında uzanan avluya çevirdi.

Gözden uzak bir şey kargaşa çıkarmışa benziyordu. Birkaç kişi avlunun kuzey ucuna koştu ve bir an sonra yoğun bulut örtüsüyle boğulan gök gürültüsünü andıran tuhaf, uzak bir kükreme sesi duyuldu.

“Sence kullandığın büyüünün kökeni de ilahi mi?” diye aniden sordu Zev, biraz daha ciddi bir sesle. “Elinde veya başka bir yerde herhangi bir işaret olmamasına rağmen?”

“Büyü mü?” diye sordu Laurent ve Rhea aynı anda.

Cas, bakışlarını dışarıda olup bitenlerden ayırarak yatak odasında Nessa ve Zev’e yaptığı açıklamanın aynısını diğer arkadaşlarına da yaptı.

“Kökeninin ilahi olup olmadığını bilmiyorum,” diye bitirdi sözlerini. “Fakat diğer büyü türleri hakkında ya da başka ne olabileceği hakkında *tahmin yürütecek* kadar bilgim yok.”

Beşi uzun bir süre düşündü, ardından Nessa, Laurent’a baktı. “Büyüsü olan elf ırkları var değil mi?”

Soyunun bu kısmı hakkında konuştuklarında genelde yaptığı gibi biraz rahatsız görünerek omuz silkti. “İrk konusunda uzman değilim,” dedi. “Ama Moreth Diyarı elflerinin çölün kuzeyindeki bu bölgeyi doğuştan gelen büyüleri sayesinde bereketli ve zengin tuttuğu söylenir. Çevresine inşa ettikleri labirentler ve koruyucu duvarların sıradan bir emeğin sonucu olmadığı açık. Ancak bunların hiçbiri Cas’in tarif ettiği büyüye benzemiyor. Ama teknik olarak elf büyüünün kökenleri de ilahidir. Sadece daha... karmaşıktır.”

“Ayrıca ben kesinlikle elfsoylulara benzemiyorum,” diye belirtti Cas.

“*Elf* gibi görünmüyor olabilirsin,” diye hemfikir oldu Rhea, “ama gerçek ebeveynlerinin kim olduğunu da bilmiyorsun, değil mi? Tessur Hanesi’nin Lord ve Leydisi seni yanına aldı ama ondan öncesi...”

Ondan öncesi bulanıktı.

Arkadaşları onun geçmişinin bu kısmını biliyordu. Cas, Rhea’nın iddiasını çürütemedi. İçinden bir ses ona büyüünün elfsoylu olmadığını söylüyordu ama hissettiklerini açıklayamıyordu. Bu yüzden sessiz kaldı.

“Belki Asra bir fikir sunabilir?” diye önerdi Rhea. “Seni herkesten daha uzun süredir tanıyor, büyüünün *yeni* olup olmadığını bilen biri varsa odur.”

Cas hemen cevap vermedi çünkü o anda hizmetkârlardan birinin hemen kapının önünde beklediğini fark etti. Elini çerçeveye dayamış, görünmemeye çalışır gibi eğilmişti. Hizmetkâra yaklaşıp sertçe yüzüne baktığında aniden oradan uzaklaştı.

Bunca zamandır kapının önünde saklanmış mıydı?

Kısıık seslerle konuşmuşlardı ama yine de sırtında huzursuz edici bir his gezindi.

Varen hizmetkârlarına casusluk yapma talimatı mı vermişti?

Muhtemelen Cas'ın, arkadaşlarına ona olduğundan daha açık sözlü davranacağını düşünmüştü. Bu doğruydu ama yine de ondan bu şekilde bilgi toplamaya çalışması Cas'i rahatsız etmişti.

Bu lanet sarayda yaşayan herkesin niyetlerini, planlarını anlamaya çalışmak ve hiçbirine güvenememek yorucu olmaya başlıyordu.

Cas, arkadaşlarının duyabileceği kadar yüksek sesle, "İzleniyoruz," dedi.

Konuşmaları bir anda kesildi. Dikkatlerini sessizce kendilerine hazırlanan yemeğe çevirerek çok geçmeden her biri kendi düşüncelerinde kayboldu.

Cas'ın boğazından bir şey geçmedi, midesi hayal kırıklığı ve şüpheyile kasılıyordu. Bunun yerine boydan boya pencereyle kaplı duvara doğru ilerleyerek tekrar avluya baktı.

Çok geçmeden bakışları kilitlenecek ilginç bir şey buldu. Kumral, dalgalı saçlı bir kadın çimlerde yürüyor, gözleriyle gökyüzünü tarıyordu. Hayır, yürümüyordu, ayaklarıyla yeri *dövüyordu*. Tuhaf bir yarayla bozulmuş yüzü, hiddet dolu tavrını daha sert kılıyordu. Kadın elini kaldırıp aralarındaki kalın cam yüzünden boğuk gelen bir sesle bir şeye seslendi.

Bir an sonra, az önceki alçak kükremenin kaynağı görüntüye girdi: *bir ejderha*.

Kızıl saçlı kadına doğru uçup son anda yılan gibi vücudunu yukarı kaldırdı ve kanatlarını açarak zahmetsizce kadının önüne indi.

Kadın korkusuzca ona doğru ilerledi.

Ejderha başını indirdi ve kadının, kavisli boynuzlarından birini tutarak sırtına tırmanmasına izin verdi. Ardından birkaç güçlü kanat çırpışıyla havalandı; inci ve ametist rengi pulları

güneşte binlerce mücevherle bezerli bir hançer gibi parlıyordu. Avlunun etrafında dönüp binicisinin sırtına yerleşmesine izin veren ejderha, pencerenin fazlasıyla yakınından geçtiğinde Cas'ın panikle kaçmamak için büyük bir çaba göstermesi gerekti.

Cas manzaraya bakarken üç hizmetkâr odaya girmişti, içlerinden biri açıklama yaptı. "Sundolia'nın Yüce Kralı ve Kraliçesi tarafından gönderilen bir haberci."

"Varen onunla mı görüşüyordu?" diye tahmin yürüttü Cas.

"Evet." Hizmetkârın sesinde bir şey gizliydi. Endişe miydi yoksa?

Cas, öğleden sonra güneşi altında bir gölgeden ibaret kalana kadar uzaklaşan ejderhayı ve binicisini izledi. Kadının yaralı yüzü aklından çıkmıyordu.

Öfkeli görünüyordu.

Varen'la ne hakkında konuşmuşlardı?

Hizmetkâra dönerek, "İmparator-Kral'la konuşmak istiyorum," dedi. "Nerede?"

Hizmetkâr ani talep karşısında şaşırıp kaldı. Bahaneye benzeyen bir şeyler mırıldanmaya başladı ama Cas sözünü kesti.

"Onu *hemen* görmem gerek."

Dört bir yanını saran tuhaf büyüler, canavarlar ve *tanrılar* onu âdeta köşeye sıkıştırmıştı ve Cas öylece durmaya artık katlanamıyordu.

Hizmetkâr, Cas'ı dışarıya, saray bahçesinin gül fidanları ve sarmaşık kafesleriyle bezenmiş bölümüne bakan bir tepeye götürdü. Vardıklarında adam durup Solasen ailesinin armasındaki kaplana benzer iki heykelin çevrelediği küçük oturakları işaret etti. Varen orada oturuyordu, dirseklerini dizlerine dayamıştı ve başı düşüncelere dalmış gibi öne eğilmişti. Hizmetkâr onu bölmeye pek istekli görünmediğinden Cas onu bırakıp Varen'a doğru yürüdü.

laki

İmparator-Kral'ın yanında etrafındaki kaplanları hedef talimi için kullanmaya niyetliymiş gibi bir kılıç duruyordu ve ahşap heykeller hükümdarın hayal kırıklığının yükünü geçmişte birden fazla kez çekmiş gibi görünüyordu.

Ancak kılıç bugün temiz ve keskindi çünkü Varen'ın eli safir kaplı kabzanın ucuna bile değmemişti.

"Sıkıntılı görünüyorsunuz, Majesteleri," dedi ona yaklaşırken.

"Ah... Merhaba, Casiacığım." Başını kaldırıp hafifçe kaşlarını çattı. "Hizmetkârlarım kısa süre öncesine kadar bir toplantıda olduğumu açıklamıştır umarım?"

“Evet, ulaşı ayrılırken gördüm.”

“Sıradan bir ulak değildi,” diye bilgilendirdi Varen. “Leydi Sade Ellison. Sundolia’nın Yüce Kraliçesi ve Kralı’ndan sonra saraylarındaki en üst rütbeli soylu kişi. Korkarım basit mesajlardan *kişisel* ziyaretlere geçiş yaptık.”

“Toplantı tam olarak neyle ilgiliydi?”

Kılıcını alıp kınına koyduktan sonra başıyla bahçenin kuytuluklarına uzanan patikayı işaret etti. “Benimle yürümeye ne dersin?”

Cas kabul etti ve Varen olanları anlatmaya başlayacağı en iyi noktaya karar verene kadar birkaç dakika yürüdüler.

“Solduran Hastalık henüz imparatorluklarımızı ayıran Arada Kalan Vahşi Orman’ı geçmedi,” dedi. “Ancak çevresindeki sınır şehirlerinde vaka sayısının artması Güney İmparatorluğu’nun yöneticilerini... *endişelendiriyor*.” Durdu, önlerine çıkan bir gül fidanını kısaca inceleyip böceklerin yapraklarda açtığı deliklerin sayısını görünce kaşlarını çattı. Devam etmeden önce ölü çiçeklerden birkaçını koparıp kenara attı.

“Eski Sundolian Yüce Kralı’nın, oğlu tarafından devrilmesinin üstünden beş yılı aşkın zaman geçti. Daha önce konuştuğumuz gibi Solduran Hastalık ilahi işaret taşımayanlara saldırıyor ve eski Yüce Kral işaretsizleri pek umursamadığı için bu hastalığı pek kafasına takmıyordu. Ama oğlu farklı. Kraliçesi de öyle. İkisi de işaretli olsun veya olmasın *tüm* halkını koruyabilmemiz için bunu birlikte –özellikle de *benim*– kontrol altına almamız konusunda çok kararlılar.”

“Ama olması gereken bu değil mi?”

“Evet, elbette, sadece...”

Cas’in yumuşadı. “Güçlü bir komşu imparatorluktan baskı mı yapıyor?”

İmparator-Kral’ın gülümsemesi yorgundu. Belki de Cas’in sesindeki anlayıştan dolayı minnettar hissetmişti. “Evet,” dedi.

Kıvrılan küçük bir dere boyunca sessizce yürüdüler ve beyaz çiçeklerle kaplı ağaçların olduğu bir noktaya geldiler. Varen çiçek açan ağaçların arasında aniden durarak yukarıya baktı. Yukarıda Cas'ın odasındakinden pek de farklı olmayan bir balkon vardı. Her iki yanındaki pencerelerin perdeleri çekilmişti, Varen bir anlığına dalgın dalgın oraya baktı. Cas o odanın kime ait olduğunu soracaktı ki Varen konuştu.

“Eskiden onun döneceğini hayal ederdim,” dedi usulca.

Cas merakla başını ona çevirdi.

“Ablamın yani.” Başıyla muhtemelen bir zamanlar ona ait olan odayı işaret etti. “Bu imparatorluğu yönetmesi *gereken* kişi oydu. Babam öldükten sonra geri geleceğini ve bu lanetli tacı benden alacağını hayal ederdim. Ya da en azından ağırlığını taşımama yardım edeceğini.”

Cas her ne kadar bu adamla arasına mesafe koymaya çalışsa da hissettiği derin üzüntüye engel olamadı.

“Ama bu hayalin üzerinden çok zaman geçti,” dedi.

Cas ona nasıl yanıt vereceğini bilemedi.

“Bu hükümdarlıkta bir başımayım,” diye devam etti Varen, kendi kendine konuşurcasına. “Bunu kabullendim ama yalnızlık zihne tuhaf şeyler yapıyor, Casia.” Elinde hâlâ ölü güllerden biri vardı. Dalgın dalgın yapraklarını kopararak yere saçılmış beyaz çiçeklerden oluşan örtüye süzölmelerine izin veriyordu.

“Haklısın,” diye onayladı Cas, Belwind'den dönerken geçirdiği birkaç günde kendini ne kadar yalnız hissettiğini düşünerek.

Bu kadar büyük bir sarayda, yanında ailesi bile olmadan yaşamak onun için nasıl bir şeydi?

“Ama benden ve yalnız hükümdarlığımdan bu kadar bahsettiğimiz yeter,” dedi Varen. “Umarım bana güzel haberler getirmişsindir. O sefil Sundolianlı kadınla yaptığım görüşme yüzünden Komutan Elander'la konuşma şansım olmadı. Yolda karşılaştığınız her şeyi anlatır mısınız?”

Cas bir an için tereddüt etti. Elander'la odasındaki konuşmalarından beri söyleyeceği güvenli şeylerin provasını yapıyordu ve buna hazırlıklıydı.

Bu yüzden ona Belwind'de başlarını çevirdikleri her yerde gördükleri siyah perdeleri anlattı. Brynna denen kızı anlattı ama yaptıklarından bahsetmedi. Ona yolunun kesiştiği iki canavarı da anlattı ama birini nasıl uzaklaştırdığından, o kurtla ilgili gördüğü kâbuslardan ya da her iki canavarı da bu fâni dünyaya çağıranın kendisi olabileceğinden bahsetmedi.

İmparator-Kral tüm bu yeni bilgileri tepki vermeden dinledi. Sözlerini dikkatle değerlendirdi ve sadece ara sıra bütün bunları ne kadar büyüleyici bulduğunu belirten birkaç kelime mırıldandı.

Sonrasında aralarına sessizlik çöktü. Ardından, "Bildirecek başka bir konu var mı?" diye sordu.

Soru masum görünüyordu, ayrıntıları sakladığından şüphelenmesi için hiçbir neden yoktu. Ancak Cas, sanki kalbini ele geçirmişti de sıkarak ondan itiraf koparmaya çalışıyormuş gibi hissediyordu. Canını acıtiyordu. Bu adamdan sır saklamak neredeyse... *zalimce* geliyordu. Ona ve arkadaşlarına haddinden fazla nazik davranmıştı, değil mi? Elander onun hakkında yanılıyordu. Yanılıyor *olmalıydı*.

Ama yine de bir şeyler onu yalan söylemeye itti.

"Hayır," dedi Varen'a. "Aklıma gelen başka bir şey yok."

Varen içten bir gülümsemeyle yalanını yuttu. "Eh, zaten başlangıç için mükemmel bilgiler bunlar. Şimdi hepsini mantık çerçevesine koymamız gerekiyor."

Cas duygusuzca başıyla onayladı.

Varen onu sarayın küçük bir yan kapısına, uzun süre önce ölmüş Solasen aile üyelerinin büstleriyle dolu bir koridora ve oradan birkaç basamak çıkarak daha önce görüştükleri kütüphaneye götürdü.

Bakışlarını birkaç dakika raflarda gezdirdikten sonra aradığı kitabı buldu. Yanına dönerken hızla sayfaları çevirdi ve ardından deri ciltli kitabı Cas'ın önündeki masaya koydu.

“Gördüğün kurt *bu* mu?” diye sordu.

Cas kitaba baktı, parmaklarıyla sararmış sayfaları nazikçe düzelitti. Resmi inceleyince gözleri biraz büyüdü ve kalbi hızlanmaya başladı. Kavisli ve sivri kulaklar. Gölgelerle çevrili gövde. Boş yıldızlara benzeyen gözler.

“Evet,” diye fısıldadı. “Ya da en azından çok benziyor.” Kenarda Karga Tanrısı'nın sembolü olan siyah bir kuş vardı. “Elander bana bu kurdun savaştığımız diğer canavar gibi Yüce Tanrı Anga'nın hizmetkârı olduğunu söyledi.”

“Haklı. Ancak bundan daha fazlası var; en azından kurt için.”

“Daha fazlası mı?”

“Evet.” İmparator-Kral sayfayı çevirince Cas o kurtla aynı parlak, beyaz-mavi gözleri olan güzel bir adamla karşılaştı. Kulakları da kurdunki gibi hafifçe sivriydi, gövdesi, kaslı vücudunun bir uzantısı gibi görünen gölgelerle çevrelenmişti. Ama saçları canavarın kürkü gibi siyah değil, gümüş rengi ve uzundu; başının tepesinde siyah çıkıntılarla dolu bir taç vardı. Kabzasının ortasında beyaz bir taş bulunan, bıçağı koyu mor ve mavi girdaplarla parlayan bir kılıç taşıyordu.

“İkincil Tanrı Kerse,” diye açıkladı Varen. “Kurt, Kerse'nin bu ölümlü dünyada dolaşırken sıklıkla büründüğü biçimdir. Dünyamızdaki en güçlü tanrılar ve ruhların neredeyse tamamı şekil değiştirendir. İnsanın yanı sıra canavar biçiminde de görünebilirler. Bu dünyada yürümenin tanrılar arasında yaygın olduğu zamanlarda çoğunun aldığı belirli şekiller vardı.”

Başka bir sayfayı çevirdi ve bu sefer Cas'ın gözleri Zev'in avucunda taşıdığı sembole takıldı.

“*Moto*, Ateşsoylulara güç veren İkincil Tanrı,” diye okudu Varen. “Burada tanrı formunda.” Sembolün altındaki kavisli

boynuzları ve rahatsız edici kırmızı gözleri, koyu renkli saçları olan adamı gösterdi. “Burada da ateş uçlu kanatları olan büyük bir kartal formunda... Kuzenim bir keresinde bana o kartalın aynısını Glashtyn Denizi’ndeki Rüzgârlımanı Diyarı kıyısında süzülürken gördüğünü söylemişti. Ancak bunun gerçekliği elbette tartışmaya açık.”

Cas, her yeni görüntü karşısında büyülenerek sayfaları çevirmeye devam etti. Evdeki kitaplarından hiçbirini, dünyalarındaki mitlerin ve büyüünün bu yönünü incelemiyordu. Krallıklarında buna benzer daha çok kitap *olduğundan* şüpheliydi. Varen’ın babası, tanrı ve tanrıçalarla, onların insanlara bahsettikleri büyüyle alakalı her şeyi dünyadan silmek için elinden geleni ardına koymamıştı... O kadar çok değer kaybolmuştu ki Cas, bu kayıp değerleri bulmak için kitap sayfalarını nasıl çevireceğini bilemedi.

Bir diğer Marr’ı, Kuvvet ve Kargaşa’nın Tanrısı *Intaba*’yı gördü. Simgesi dağdı ve bürünmeyi en sevdiği biçim iri bir ayıydı.

Zaman ve Mekân Tanrıçası *Santi*, diğer adıyla Kum Tanrıçası, çoğu zaman kanatlı bir dişi aslan şeklini alırdı.

Fânilerin dünyasında beyaz renkli zarif bir geyik, bazen de zayıf beyaz bir köpek olarak dolaşmayı tercih eden Ay Tanrıçası *Inya*...

Canavar biçimlerine tanrı biçimleri de eşlik ediyordu ve Cas resimlerden –özellikle de Ölüm Tanrısı’nın akıl almaz güzelliğini betimleyen resimden– gözlerini alamıyordu. Bir kere baktıktan sonra resimlerin anlattığı öyküleri aklından çıkaramaz hâle gelmişti.

Sonunda Kerse’nin kurt biçimine döndü ve zihninde net bir düşünce belirdi. “Yani Belwind’in dışında Kerse’yle karşılaştığımızı mı düşünüyorsun?”

Varen bir an düşündükten sonra başıyla onayladı. “Kulağa imkânsızmış gibi geliyor, değil mi? Bu ilahi varlıklardan her-

hangi biri imparatorluğumuzda görülmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Ama bu doğruysa... Solduran Hastalık'ın kaynağını bulmuş olabilirsiniz.”

“Bulduk demezdim, daha çok dışarı *çektik*,” diye mırıldandı.

Varen elindeki kitabı yavaşça kapadı. “Ne demek istiyorsun?”

Cas ne söylediğini fark edince panikledi. Varen’a, o canavarların ortaya çıkmasını tetikleyenin kendi tuhaf büyüü olduğuna dair teorisinden bahsetmemiştii ve bahsetmeyecekti.

Çok *istese* bile.

Varen’ın gücünü anlamasına yardım etmesini istiyordu. Kullandığı büyüyle ilgili her şeyi ona anlatmak ve o heyecanla raflara koşup tuhaflığına açıklama getirebilecek başka bir kitap getirirken orada durup beklemek istiyordu.

Ama Elander’a bir söz vermişti ve tam olarak anlayamadığı nedenlerden dolayı hâlâ bu sözünü tutmak istiyordu.

En azından şimdilik.

“Ben sadece...” İkna edici bir yalan bulmaya çalıştı. “Soluk İşaretli niteliklerim yüzünden yani. Kerse ortalıkta dolaşıyorsa beni kesin hissederci. İnsanları öldürüyorsa, o zaman onun gözünde yarım kalmış bir iş sayılırım değil mi?”

“Evet, iyi bir noktaya değindin,” dedi Varen.

Ama şüpheli görünüyordu.

Cas nefesini sakinleştirmeye odaklanarak masadaki kitabı karıştırmaya devam etti. En azından sayfalara yeniden dalmak zor değildi, bu da Varen’ın sorgulayıcı bakışlarından kaçmayı kolaylaştırıyordu.

Varen bir duraklamanın ardından, “Bu canavara dikkat edelim,” dedi, Cas’in anlamlandıramadığı bir sesle. “Belki onu tekrar kendimize çekeriz.”

Cas başını kaldırıp İmparator-Kral’a baktı. “Peki ya onunla tekrar karşılaşırız?”

“Onu durdurmanın bir yolunu bulmamız gerekir, değil mi?”

Bu sözler Cas'in teninde tuhaf bir karıncalanmaya neden oldu. Zev'in sözleri aklına geldi ve kendini sessizce tüm bu olanlara isyan ederken buldu. İş kabul ederken lanet bir *tanrıyla* savaşmayı kabul etmemişti; bunun için normal ücretinin üç katı para alsa bile.

Elbette mesele artık sadece sözleşmeler ve parayla ilgili değildi. Bundan daha büyük bir şeyin parçası olduğunu düşünmek ne kadar dehşet verici olsa da tüm bunların ortasına tesadüfen düştüğüne inanmak da zordu.

Çünkü yıllardır o tanrıyı düşlerinde görüyordu.

"Bu gelişme hakkında biraz daha araştırma yapmam gerekecek," dedi Varen. Cas zihnine doluşan düşüncelerin arasından onun alçak sesini zar zor duydu. "Görünüşe bakılırsa dikkatimi son zamanlarda ortaya çıkan Solduran Hastalık vakaları yerine etrafta görünen canavarlara vermem gerekiyormuş. Kerse geçmişte başka hangi biçimlere bürünüyordu acaba..."

Konuşmaya devam etti ama Cas onu duymadı. Tüm dikkati az önce çevirdiği sayfadaydı çünkü rüyalarından tanıdığı birini daha görmüştü. Bu sefer karşısında kurt değil, o kadın vardı: O kara kurt tüm gölgeleri ve dişleriyle Cas'e saldırırken asla yardım etmeyen, altın ve beyazlar içindeki kanatlı kadın. Elindeki bu kitaba göre o duygusuz kadın aslında bir insan değildi. O, Güneş Tanrıçası *Solatis*'ti... ve dünyaları yaratan üç Moraki'den biriydi.

Karşısında tesadüfen burada olmadığına dair bariz ve rahatsız edici bir işaret daha vardı.

"Casia?"

Başını hafifçe iki yana salladı. "Evet?"

"Komutan Elander'la konuşmaya giderken bana eşlik etmek isteyip istemediğini sordum?"

Evet demesi gerekirdi. Bir yanı evet demek *istedi* çünkü o da Elander'la konuşmak istiyordu. Kamp ateşinin yanında ya da yatakta birlikte özgürce konuşabildikleri ve olanları anlam-

landırmaya çalıştıkları âna dönmek istiyordu. Bazen ne kadar sinir bozucu olsa da onunla konuşmak Cas'i garip bir şekilde rahatlatıyordu.

Ancak Varen'in da orada olması işleri karmaşık hâle getirirdi. Elander'in bakışları altında tehlikeli sorularını ve keşiflerini içinde tutma düşüncesi... eh, pek *cazip* değildi.

Zaten Cas'in ondan önce konuşması gereken başka insanlar vardı.

Belki Elander'la daha sonra baş başa konuşmanın bir yolunu bulabilirdi.

"Çok yorgunum," diye yalan söyledi.

Varen'in gülümsemesi bir kez daha içtendi ve Cas'in hissettiğinden neredeyse emin olduğu şüpheyi ele vermiyordu. "Tabii. Senin için uzun bir yolculuktu, değil mi? Teklif etmeden önce düşünmeliydim."

"Sorun değil." Cas tanrılar ve tanrıçalar kitabını kapayıp göğsüne bastırdı. "Daha sonra çalışmak için bunu yanıma alabilir miyim?"

"Elbette."

Cas ona teşekkür etti ve sonra arkasına bile bakmadan hızla oradan uzaklaştı. Böyle koşar adım gitmesinin daha çok şüphe uyandırdığını biliyordu ama yavaşlamadı.

Telafigi olmayan bir şey söylemeden önce kütüphaneden çıkmalıydı.

Öğleden sonra kendi odasına gitmek yerine Asra'nın kaldığı odanın yolunu tuttu. Asra onu gördüğü anda gülümseyerek Cas'in birdenbire çok uzun bir aradan sonra evine girmiş gibi hissetmesine neden oldu.

Asra kıvrıldığı kanepede doğrulup kollarını iki yana açtı.

Cas ödünç aldığı kitabı yakındaki bir şifonyere koyup vakit kaybetmeden ona sarıldı.

Asra onu her zamanki gibi sıkı sıkı sardı: sanki hiç bitmeyecekmiş gibi gelen uzun bir sarılmaydı bu. Eskisinden çok daha güçsüzdü ama Cas, akıl hocasının kalan tüm gücüyle ona sarıldığını hissetti ve bu şimdilik onun için yeterliydi.

“Uyandığına çok sevindim,” dedi, yüzünü Asra’nın kemikli omzuna yasladığından sesi boğuk çıkmıştı. Gerçekten sevinçliydi. Daha önce buraya gelmekten neden korktuğundan emin değildi. Asra’ya verecek cevaptan çok sorusu olduğu doğrudu ama geçmişte birlikte birçok şüpheli durumla karşılaşmışlardı, değil mi?

Cas onun kemikli kollarının arasından ayrılrsa da çok uzaklaşmadı, kanepenin köşesine tüneyip elini nazikçe Asra’nın ince koluna kenetledi.

Cas buraya geleceğini kimseye söylememiş olmasına rağmen bir hizmetkâr sanki emredilmiş gibi onlara çay getirdi. Bu saraydaki hizmetkârların sayısı ve yaptığı her şeyden haberdar görünmeleri giderek daha rahatsız edici oluyordu.

Ya da belki Cas sadece paranoyaktı. Ancak Varen’in ona yönelttiği şüpheli bakışı ya da hizmetkârlarına arkadaşlarıyla ettiği sohbeti dinleme talimatı vermiş olma ihtimalini düşünmeden edemiyordu.

Asra paha biçilemez görünen bir çay fincanını aynı derecede paha biçilmez görünen tabağından alıp incelerken, “Bana çok iyi bakıyorlar,” dedi. Sanki içinden içmeyecek kadar pahalı olduğunu düşünüyormuş gibi kaşlarını çatı.

“Bunu duyduğuma sevindim,” dedi Cas.

“Bu kadar cömert bir muameleyi gerektirecek ne yaptın? Yanlış bir şey değildir umarım.”

“Ne zaman yanlış bir şey yaptım ki?” diye sordu Cas, son derece sinsi bir gülümsemeyle.

Asra ona sert bir bakış atsa da bu bakış yerini hızla bir sırıtışa bıraktı.

“İmparator-Kral’a amacına inandığım için yardım ediyorum. Kandırılmadım,” dedi Cas ona. *Gerçek* buydu.

Değil mi?

“Güzel,” dedi Asra. “İstemediğin bir görevi yerine getirmek için *kandırıldığını* falan inanmadım tabii ki. Sen her zaman benim küçük, seçilmiş ailemin en inatçı üyesi oldun, değil mi?”

“Evet,” diye onayladı Cas dalgın dalgın. Dumanı tüten şekersiz çayını yudumlarken bir an düşündü.

“Sıkıntılı görünüyorsun. Ne oldu benim küçük, huzursuz kalbim?”

Cas çay fincanı dudaklarına götürürken duraksadı. “Sana bir şey sorabilir miyim, anne?”

“Daha önce sorularına engel olmadım, değil mi?”

Cas gülümsedi ama bu sefer nereden başlayacağını gerçekten bilmiyordu. Çayına bir tane şeker attı ve kendinde devam edecek cesareti bulmaya çalışırken fincanını birkaç saniye boyunca elinde döndürdü. “Hiç büyü emaresi gösterdim mi?”

“Sen mi?” Asra şaşkın görünüyordu. “Senin işaretin yok ki.”

“Biliyorum, ben sadece...”

“Gerçi... Rhea ve Zev bizimle yaşamaya geldikten sonra *işaretliymiş* gibi davrandığın oldu.”

“Zev’in elindeki Ateşsoylu işaret yüzünden mi?”

“Hı hı. Onun büyüünü çok kıskandın.”

“Öyle mi?”

“Evet. Tabii o da sende yok diye seninle alay ederdi.”

“Şaşırmadım,” dedi Cas, özlem dolu bir gülümsemeyle.

“Özellikle bir olayı dün gibi hatırlıyorum. Zev hazırladığı birkaç saman hedefi yakarak büyüyle hava atıyordu. Sen de Okyanussoylu olduğunu yeni keşfettiğini bağırdıktan sonra o sabah kuyudan çektiğin birkaç kova suyu hem hedeflerin hem de onun üstüne boca ettin.” Asra ufak, zayıf bir kahkaha

attı. “Ama hayır, Casia, kalbim, onun alaylarına rağmen *gerçek* büyüünün bariz emarelerini göstermedin. Ne Zev’e karşı ne de başkasına. En azından benim gözümün önünde olmadı. Bu muhtemelen en iyisiydi. Rhea’nın yardımına rağmen ikinizi yetiştirmek çok zordu.” Gözlerindeki neşe hızla soldu ve kaşları söyleyecek daha çok sözü olduğunu belli edercesine çatıldı.

“*Denediğim* başka bir sefer olmadı mı?” diye ısrar etti Cas. “Ya da belki çevremde olup biten tuhaf, açıklanamayan şeyler?”

Asra kaşlarını çattı. Uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra ona söylemediği her şeyden utanıyormuş gibi başını eğdi.

“Ne oldu?”

“Bunu sana hiç söylemedim çünkü doğru olup olmadığını bilmiyorum. Sebebinin *sen* olduğunu da kesin olarak söyleyemem.” Çay fincanını tekrar tabağına koydu. Titreyen elleri seramiklerin birbirine çarpmasına neden oldu. “Sana hep yanıma geldiğinde kendimi daha güçlü hissettiğimi söylüyordum ya hani? Bu bir *büyü* mü bilmiyorum. Hep kendime öyle olmadığını söyledim çünkü bu şimdiye kadar karşılaştığım, kolayca tanımlayabileceğim ya da isimlendirebileceğim herhangi bir büyüye benzemiyor. Ama...”

“Ama?”

“Ama o gün seni sokaktan kurtardıktan kısa süre sonra... taşıdığım Solduran Hastalık... sanki *durdu*. Veya en azından önemli ölçüde yavaşladı. Öncesinde o kadar hızlı ilerliyordu ki son dileklerimi eşime dostuma iletmeye başlamıştım. Seni bulmamdan önceki gece, aslında gözlerimin gerçek rengini kaybettiğim geceydi ve bildiğin gibi, bundan sonra hastalığın zihni ele geçirmesi genellikle çok uzun sürmez.”

Cas ona baktı, dudakları hafifçe aralanmıştı, ne diyeceğini bilemiyordu.

“Seni ilk kez kucağıma alıp göğsüme bastırdığım o gün, bir an için daha önce hissetmediğim bir sıcaklık ve hafiflik hissettim. Ve evet... sanırım *büyü* gibiydi. Ama bundan hiç

bahsetmedim çünkü yanıldığımı düşünüyordum. Ya da belki de inanmak istemiyordum. Çok gençtin, çok kırılığandın, sanırım seni korumaya çalışıyordum. Beni hayatta tutmaktan sorumlu olduğunu düşünmeni istemedim. Tam tersi olmalıydı. Ben bunun tam tersi olmasını *istedim*; özellikle de neler yaşadığını öğrendikten sonra.” Bu seferki kahkahası yudumladıkları çay kadar acıydı. “Ama şimdi buradayız ve eninde sonunda yine sana muhtaç kaldım, değil mi? Hayatın böyle kısır döngüde ilerlemesi çok garip.”

Cas fincanını tepsiye bırakıp aniden baş gösteren hareket etme ihtiyacıyla ayağa kalktı. Yürümek istedi. İstenmeyen bir el gibi bedeninde dolaşarak tüylerini diken diken eden kaygıyı üstünden atmak istedi.

“Beni affet. Daha önce söylemem gerekirdi.”

Cas başını iki yana salladı. “Affedilecek bir şey yok.”

Asra bir süre etrafta gezinmesini izledikten sonra ona gülümsemeye çalıştı ama nafileydi. “Eh, *bu* biraz yorucu bir konuşma oldu, değil mi?”

Cas yürümeyi bıraktı. “Özür dilerim, ben...”

“Özür dilenecek bir şey yok,” dedi Asra, yumuşak ve kısık bir sesle. “Ama biraz dinlenmek istiyorum. Şuradaki battaniyeyi bana verir misin?”

Cas durdu ve onu yeniden dinçleştirecek bir söz bulmaya çalıştı ancak Asra *söylenecek* başka bir şey olmadığı konusunda ısrar etti. Sonunda Cas battaniyeyi alıp konu hakkında tek kelime etmeden üstünü örttü.

Asra’nın ‘*biraz*’ı yarım saate dönüştü. Sonra bir saate uzadı. Bu sırada Cas sırtını kanepeye, alnını da dizlerine dayayıp kendi nefesini sabit tutmaya çabalayarak Asra’nın hırıltılı soluğunu dinledi. Parmaklarını bacaklarına vurarak sayarken, dışarıda gri bulutlar ikinci güneşinin önüne geçip odayı mezarlığa dönüştürecek kadar kararttı.

Cas sonunda tekrar Asra'ya bakmak için döndü. "Gözlerini aç," diye fısıldadı, bunun muhtemelen nafile bir çaba olacağını bilmesine rağmen. "Lütfen?"

Yanıt gelmedi. Cas başını kanepeye koyup Asra'nın zayıf elini tuttu. *Düşün. Büyün var. Sadece onu nasıl kullanacağını bulman gerekiyor.*

Gözlerini kapadı. Birkaç dakika sonra yanağında ani bir sıcaklık hissetti ve gözlerini kırptırarak kaynağını, pencereyi aradı. Güneş bir an için toplanan fırtına bulutlarının ardından yüzünü göstermişti. Karanlıkta bir ışık, tıpkı Belwind'in dışındaki ormanda olduğu gibi.

Daha önceki gibi, beraberinde sessiz bir güven dalgası hissetti Cas.

Geçen sefer ışığın yönünü değiştirerek Ölüm Tanrısı olabilecek bir canavarı yutmasını sağlamıştı.

Belwind'deki o küçük kızıdan hastalığı ve ölümü uzaklaştırmıştı.

Ve görünüşe göre Asra'yı *yıllardır* az da olsa koruyordu.

Neler yapabileceğini henüz bilmiyordu ama *bir şeyler* yapılabiliyordu. Tüm vücudu bu olasılık karşısında titredi. Eli seğirdi. Büyünün aynı acı verici, güçlü belirtisini birkaç kez hissetmişti.

"İçinde her ne hastalık varsa bırak başka bir sahip bulsun..." Bu sözleri, tam olarak inanmadığı bir tanrıya dua eder gibi mırıldandı. Eli daha da şiddetle kasıldı. Gözleri odada gezinerek Asra'nın içindeki kötü enerjiyi gönderebileceği bir yer aradı. İçeride ne bir bitki ne de başka canlı vardı. Ya da bir canavar. Ama belki...

O hâlde bırak o hasta, şeytani enerji bana gelsin.

Vücudu daha da şiddetli sarsıldı. Bunun ne kadar aptalca bir deney olduğunu işte o anda anladı ama artık çok geçti. Çevresini saran ışık çoktan büyümeye başlamıştı. Dünya sarsılıyordu, kulakları korkunç bir patlama sesiyle çınladı ve cildi...

ondan kaçmaya çalışan gücün baskısıyla âdeta çatladı. Vücudu şiddetle sarsıldı.

Başı yere çarparken karanlık onu yuttu.

Cas gözlerini açtığında tavan dönüyordu.

Güneş ışığı artık pencereden içeri girmiyordu, fırtına bulutları güneşi tamamen yutmuştu. Sırtüstü yatarken gözünün önünde beyaz noktacıklar uçuşuyordu. Sanki onları uzaklaştı-
rabilecekmiş gibi elini kaldırdı.

Birisi kolunu yakalayıp onu durdurdu.

Sonra aynı kişi onu kaldırıp geniş, sağlam bir göğse bastırdı. Elander'ın toprak ve baharat karışımı kokusunu daha sesini duyma-
dan, o kısık sesin titreşimlerini yanağında hissetmeden tanımişti.

“Sen az önce ne yaptın?” diye sordu.

Cas'ın yanıtı kesik kesik sözlerden oluşuyordu. “Neden
hep benim bir şeyler yaptığımı düşünüyorsun?”

“Çünkü son zamanlarda olan tuhaf şeylerin sebebi *hep*
sen oluyorsun.”

“Bu...”

“Ayrıca ben hissettiğime göre, muhtemelen elli kilometre-
lik bir alan içinde büyüye yatkın olan diğer herkesin de bunu
hissettiğini tahmin ediyorum.”

Cas başını çevirip ona baktı, göğsü inip kalkıyordu ve ciğerleri küçülmüş gibi hissediyordu. Bedeni olup bitenlere, içinde barındırdığı bu bariz güce dar geliyordu.

“Ayrıca...” Elander’ın bakışları Cas’in ellerine indi.

İçgüdüsel olarak kavradığı gömleğinden uzaklaştırarak havaya kaldırdı.

Parlıyorlardı.

Koridordan ayak sesleri geldi.

“Yürüyebilir misin?” diye sordu Elander.

“Elbette *yürüyeblirim*,” diye çıkıştı Cas, kucağından inerek. Ayakları yere değer değmez bacakları ağırlığının altında büküldü.

“Elbette,” diye alay etti Elander, onu şifonyerin köşesine çarpmaktan kurtarmak için tam zamanında kolundan yakalarken. Onu odanın diğer ucuna çekmeye çalıştı ama Cas direndi.

“Nereye gidiyoruz?”

“Bu *bitene* kadar bir yerde saklanacağız,” dedi başıyla ellerini işaret ederek.

Cas’in bakışları ellerine değil, Asra’ya kaydı. Solukları artık daha huzurlu görünüyordu... ama hâlâ gözlerini açmamıştı.

“Şu an için durumu iyi,” diye ısrar etti Elander. “Varen büyüyle ilgili sorular sormaya başlarsa *arkadaşlarının* daha büyük sorunları olacak.”

Cas’in aklına iyi bir itiraz gelmedi. En azından şimdilik. Baş hâlâ şiddetle dönüyordu. Koridordaki ayak sesleri iyice yaklaşıncı Elander onu hemen yandaki banyodan misafir odasına ve ardından da boş koridora götürdü. Loş koridor boyunca usulca ilerlediler ve kilitlenmemiş bir tanesini bulana kadar kapıları sessizce açmayı denediler.

Kilitlenmemiş kapı depolama için kullanılan küçük bir oturma odasına açılıyordu. Cas içeri girince düzgünce katlanmış çarşaflarla dolu rafın yanındaki küçük feneri kurcaladı. Fener odayı yumuşak, ufak bir parlaklıkla doldurunca rafın kenarına

yaslanıp parlayan ellerini kollarının altına sıkıştırarak gözünün önünden çekti.

Elander kapıyı hafifçe aralık bıraktı, yanında durarak etrafı dinledi ve izledi. “Yakınlarda olduğum için şanslısın,” dedi. “Mümkün olduğu kadar çabuk yanına geldim ama odaya girmeden önce ters yöne giden bir hizmetkâr gördüm. Görmesi gerekenden fazlasını görmüş olabilir.” Öfkeli den ziyade endişeli görünüyordu ve Cas ufak bir vicdan azabı duydu.

“Özür dilerim,” dedi. “Daha fazla sorun yaratmaya çalışmıyordum, sadece...”

“Ne yapmaya çalıştığını biliyorum ve buna kalkışacağını tahmin etmeliydim.”

Ses tonu kaba değildi ama yine de bıkkınlığını gizleyememişti. “Bıktım.”

“Biliyorum.”

“İçimde insanlara faydalı, hayat kurtarabilecek böylesi bir büyü olduğunu hissediyorum ama onu nasıl kullanacağımı, hatta *ne olduğunu* bile bilmiyorum.”

Elander bir şey demeden kapıyı izlemeye devam etti. Onu dinliyor muydu?

“Varen bu sorunu çözmemde bana *yardımcı olabilir*, biliyorsun. Sayısız kitabı ve danışmanı var, ayrıca...”

“O yardımsever biri değil.”

Cas’ın yüzü ısınmaya başladı. “Varen’in yanında dikkatli olmamı istiyorsun ama ya *senin* yanında?” diye sordu iğneleyici bir sesle.

Elander sonunda gözlerini kapıdaki aralıktan ayırdı. Bakışları soğuktu. Kurnaz ve korkutucu.

Ama Cas kendini toparlayıp konuşmaya devam etti. “Geçen sabah Caden ve Tara’yla konuştuklarınızı duydum.”

Elander’ın inkâr etmesini bekledi ama bunun yerine, “Tam olarak ne duydun?” diye sordu.

“Benim... benim bir yük olduğumu düşündüğünü ve Varen’in suyuna gitmek için bana katlandığını söyledin.”

Elander’ın soğuk gözlerinde bir duygu titreşti, göz kenarlarının kısacık bir an için yumuşamasına neden olan bir duygu. Pişmanlık gibi görünüyordu. Ama söylediklerinin hiçbirini geri almadı. “Başka?” diye sordu.

Sertçe yutkundu. “Sen... bir şeye yakın olmaktan bahsediyordun. İkimizinki dışında bir planı bitirmekten.”

“Ve sen de bu planın ne olduğunu bilmek istiyorsun.”

“Evet.”

“Tamam.”

“Tamam mı?”

Elander kapıyı kapayıp kilitlerken Cas’ın nabızı çılgınca atmaya başladı. Elander ona doğru bir adım attı ve sesini alçaltarak, “Solduran Hastalık’ın sorumlusunun İmparator-Kral’ın, daha doğrusu atalarının olabileceğine dair söylentiler var. Duymuş muydun?” diye sordu.

“Ben... evet duydum,” diye itiraf etti.

“Sözde *gizli* planımız bununla bağlantılı, hem dikkat edersen bunun aslında bir sır olmadığını görürdün. Sana Varen’a güvenmediğimi söyledim.”

Söylemişti. Hem de birkaç defa.

“Ama bu planda bana yardım edeceklerine güvendiğim Caden, Tara ve bir avuç kişi *sana* güvenmiyor. Sence güvenmeliler mi?”

Cas onun delici gözlerine bakmakta zorlandı. “Neden güvenmesinler?”

“İmparator-Kral’a çok çabuk ısındın. Hangi tarafta olduğunu kestirmek zor.”

“Varen’la can dostu olduğumuzu söyleyemem.” Kollarını açıp ellerine baktı. Avuç içleri hâlâ karıncalanıyor ve kasları ara sıra seğiriyordu ama artık parlamıyorlardı. “Ona büyümden

bahsetmedim. Rüyalarımından ya da diğer yaşananlardan da. *Yapabilirdim.* Ama yapmadım.”

“Evet ama ona söylemediğin için vicdan azabı çekiyorsun.”

“Beni taraf seçmeye zorlaman adil değil.”

“Hayat adil değil, Thorn.”

Cas ona ters ters baktı. “Peki, ne söylememi bekliyorsun?”

“Bilmiyor musun? Bu konudaki duruşumu sana net biçimde açıklamadım mı?”

“Varen bana *senden* daha fazla bilgi verdi. Benimle zeki bir müttefik olarak iletişim kuruyor, arkasını kollamak zorunda kaldığı bir çocukmuşum gibi değil. Ve buraya geldiğimden beri bana karşı sadece arkadaşça davrandı. Peki onun gerçekten müttefik olmak istemediğini nasıl bilebilirim? Nasıl...”

Elander hızla ona yaklaşarak sözünü kesince soluğu kesildi. “O. Senin. *Arkadaşın.* Değil.”

“*Senden* çok daha arkadaş canlısı, tek söylediğim bu,” diye karşılık verdi Cas.

Elander’ın gülümsemesi yırtıcıydı. “Varen de Solasen, onu acımasız düşmanlarından koruyacağını bilseydi yarın kalbini sökerdi.”

Elander ondan uzaklaşmadı. Yakınlığı mantıklı cümleler kurmayı zorlaştırdığı için Cas bakışlarını tekrar ellerine çevirdi. Aptal elleri ve anlamlandıramadığı o *aptal* büyüünün geçmek bilmeyen seğirmelerine.

“Belki de bu onu *korur*,” dedi Elander. “Belki seni ve büyüünü bir şekilde kullanabilir. Bilmiyorum. Ama Varen artık seni kullanamayacağına karar verirse, ona hiçbir faydası olmayanlara yaptığı gibi seni de gözden çıkaracağını biliyorum. Bunu yaptığını gördüm. Sana ve arkadaşlarına bahsettiği af süresiz değil. Güven bana.”

Birkaç itirazla karşılık vermeye yeltense de susmaya karar vererek hepsini yuttu. “Sadece bana neler olduğunu anlamak istiyorum.”

Elander bir süre onu inceledi, sonra yüzünün sert hatları biraz yumuşadı. “Anlayacağız.”

Bunu daha önce de söylemişti ve şu âna kadar hiçbir gelişme kaydedememişlerdi. Ama yine de... sesindeki tını, bunu hâlâ başarabileceklerine inanmasını sağladı.

İçini çekti. Sessiz bir teslimiyetti bu. Kısa süreli bir ateşkes. Dışarıdaki dünya sessizleşip duruldu. Artık Cas buradan ayrılmakta ısrar edebilirdi.

Ama yapmadı.

En az bir saat gibi gelen bir süre boyunca o küçük odada kaldılar. Elander yanındaki duvara yaslanıp düşüncelere dalarak gözlerini kapadı. Fenerin loş ışığı yüzünün genel hatlarını aydınlatırken Cas onunla tanıştığı geceyi, oturduğu şöminenin güçlü bedenini nasıl vurguladığını hatırladı.

Tıpkı o gece olduğu gibi, amaçladığından daha uzun süre baktı.

“Sana zarar vermesini istemiyorum,” dedi Elander aniden, gözlerini açmadan fısıltıdan farksız bir sesle.

“Neden?”

Cas’ın sesindeki meydan okuma onu hazırlıksız yakalamıştı. Cevap vermesi uzun zaman aldı, verdiği de sadece, “Emin değilim,” dedi.

“Emin değil misin?”

“Sadece düşmanım olmanı istemediğimi biliyorum, Thorn. Ayrıca ben...” Sözüünü yarım bıraktı. Başını birkaç kez hafifçe duvara vurup sonunda gözlerini açtı. Yüzünü ona döndüğünde Cas vücutlarının ne kadar yakın olduğunu fark etti. Sadece birkaç küçük adımla kolayca göğsüne değebilecek kadar yakındı.

Elander aralarındaki boşluğu kapatmadı. Konuşmadı, sadece büyüleyici mavi gözleriyle ona bakmaya devam etti. Bakışı herhangi bir dokunuş kadar mahremdi, Cas kanında sıcak bir heyecanın dolandığını hissetti.

Elandar az önce ona ne diyecekti?

Neden hâlâ bir şey söyleyecekmiş gibi bakıyordu?

“Sen ne?” diye ısrar etti. Ona bir adım daha yaklaştı. Sonra bir adım daha. Komutan gözleriyle bir hedefi takip edermiş gibi onu izledi: Cas bir av değil, paylaşmayı düşünmediği bir bölgeye giren başka bir yırtıcıydı.

“Seni güvende tutmak istiyorum,” dedi neredeyse homurdanarak. Bu öfkeli ses Cas’e onu tehlikeli bir uçurumun kıyısına doğru ittiğini düşündürdü.

“Güvende,” diye tekrarladı Cas nefes nefese.

Elander cevap verecekken sustu, Cas’e, ona uçurumun kıyısından uzaklaşma fırsatı verircesine duraksadı.

Ama Cas geri çekilmedi.

“Ne yapıyorsun?” diye mırıldandı Elander.

Cas onun sözlerini tekrarladı. “Emin değilim.”

Elander bir elini kaldırıp yanağını avuçladı. Başparmağını dudaklarında gezdirdi. Onları araladı. “Keşke gelip işleri karıştırmasaydın,” dedi yüzünü ona yaklaştırıp diğer elini tişörtünün altına kaydırarak tenine ulaşırken. “Ama artık sadece güvende olmanı istiyorum. Hepsi bu.”

Hepsi bu değildi.

Gözlerindeki paramparça olmuş bakıştan *hâlâ* bir şeyler sakladığını anlayabiliyordu.

Elander ondan hep ama *hep* bir şeyler saklıyordu.

Fakat dudakları yaklaştıkça Cas sakladıklarına daha az önem verir oldu. Umursamayacak kadar aptaldı. Aptal olduğunu biliyordu ama *tanrılar aşkına*, karşısındaki adam çok güzeldi ve parmakları baş döndürücü bir cüretle teninde geziniyordu. Vücudunun her santimini keşfedene kadar durmaya niyeti yok gibi görünüyordu. Cas’in gözleri kapanıyor, nihayet onunkilere dokunan dudaklarına teslim oluyordu.

Yumuşacık dudaklarına.

Bu kadar yumuşak olmalarını ya da Elander o nazik öpücüğü neredeyse başlar başlamaz sona erdirip başını iki yana sallayarak ondan uzaklaştığında bu kadar üzölmeyi beklemiyordu.

“Bunu yapmamalıydım.” Sesi hırıltılıydı.

“Hayır. Muhtemelen yapmamalıydın.” Kendi sesi de tıpkı onunki gibi boğuk çıkmıştı. “Ama belki de tekrar yapmalısın.”

Elander parmaklarını Cas’in saçlarının arasından geçirerek yüzünü yukarı kaldırdı. Bakışları yakıcıydı. Öfke ve arzunun şehvetli birleşimi, gözlerini güneş ışığının ulaşamadığı denizin derinlikleri gibi karartıyordu. “Peki ya bir öpücükten fazlasını istersem?”

Sorusu, midesinin o sersem arzuyla tekrar kasılmasına neden oldu. “O hâlde bir öpücükle yetinmemelisin,” diye fısıldadı.

Elander derin bir nefes aldı. “Beni kışkırtma, Thorn.”

“Neden?”

“Çünkü.” Kendini bu arzuya daha fazla kaptırmamak için bir şeye, herhangi bir şeye tutunmaya çalışıyormuşçasına saçını sımsıkı kavradı. “Bu iyi bir fikir değil.”

“İnan bana, bu şimdiye kadar aklıma gelen en kötü fikir değil.”

“Buna hiç şüphem yok.” Elander’ın gülüşü biraz kısıktı. Biraz... *şehvetli*. “Ve *inan bana*, şu anda seni yatak odama taşıyıp düzgün düşünemez hâle gelene kadar tatmin etmekten daha çok istediğim bir şey yok. Ya da düzgün yürüyemeyecek hâle gelene kadar.”

Cas buna verecek bir cevap bulamadı.

“Ama ne yazık ki durum bundan daha karmaşık,” dedi Elander. “Sana istediğimi yaparsam bu... eh, bu seni güvende tutmanın pek etkili bir yolu olmaz.”

Cas’in içinde alevlenen sıcaklık arzudan da öte bir şeye dönüşmüştü. “Beni güvende tutacak birine *ihtiyacım olmadığı* hiç aklına gelmedi mi?”

“Aslında geldi.”

“Ama anlaşılan buna inanmıyorsun.”

“Olayın sadece bundan ibaret olmadığına inanıyorum,” diye yanıtladı Elander.

Cas *bundan ibaret olmadığını* derken neyi kastettiğini anlamak istedi. Ama sinir bozucu imalarla konuşmaktan yorulmuştu. O an son bir kez bile olsa dudaklarının yeniden kendi dudaklarına dokunmasını istiyordu sadece.

“O hâlde sadece bir öpücük daha,” diye teklif etti daha yumuşak bir sesle.

Kısa, neredeyse acı verici bir an için Elander'ın bunu reddedeceğini düşündü. Komutanın bakışları kapıya yöneldi. *Çıkış mı arıyorsun?* Cas reddedilmekten utanarak arkasını dönmeye yeltendi.

Ancak Elander onu yakaladı ve dudaklarını kendisinin-kilere doğru çekti. İlk başta nazikti, tıpkı ilk öpücükteki gibi. Yüzünü ellerinin arasına alıp onu yavaşça öptü; Cas rahat ve kendinden emin hareket eden dudaklarında kendini kaybederek gözlerini kapadı. Parmaklarını Elander'ın kollarında gezdirdi. Göğsünde. Sert karnında. Gömleğinin altındaki çıkıntılı kasları hissedebiliyordu ama bu kadarı yeterli değildi. Parmak uçlarının teniyle temas etmesini istiyordu. Kasların hareketini, nabzının atışını ve dokunuşuna nasıl tepki vereceğini hissetmek istiyordu.

Elander'ın dudakları boynuna ilerlerken Cas parmaklarını gömleğinin altına kaydırды. Elander kısık bir hırıltıyla ellerini yakaladı ve onu durdurmak için parmaklarını kendi parmaklarının arasına hapsetti.

Cas, elleri teninde rahatça hareket edebilseydi bunun *sadece bir öpücük* ile bitmeyeceğini içten içe biliyordu. Bu düşünce heyecan vericiydi. Tabii Elander'ın ellerini sımsıkı kavrayıp duvara bastırması da... Gönülsüzce ona direnmeye çalıştı. Ancak Elander onu duvara daha sert bastırarak sıkıca bileklerini kavradı. Dudakları bu kez daha sert biçimde onunkilerle buluştu. Alt dudağını dişlerinin arasına alınca Cas kıvrandı. Elander kalça-

sını ona bastırdı. Cas hatırı sayılır büyüklükteki aletinin onu okşadığını hissettiğinde dudaklarına doğru iç çekti. Elander'ın dili dudaklarının arasına kayınca nefesi yumuşak, zevk dolu bir iniltiye dönüştü. Elander bu ses karşısında titredi. Titremesine son vermek için hareketsiz kalmaya çalıştığında Cas kaslarının gerildiğini hissetti. Kendini tutmaya çalışıyordu.

Sadece bir öpücük daha.

Anlaşmaları buydu.

Ne kadar aptalca bir anlaşma.

Ağzı sadece bir an daha Cas'inkinin üzerinde kaldı. Dudaklarına son bir tatlı öpücük kondurup çenesine indi ve sonra geri çekildi. Derin bir nefes aldı. Baş dönüyor gibiydi.

Ya da belki Cas'inki dönüyordu.

"Hepsi bu kadar." Elander'ın sert tonu baş dönmesini daha da artırdı.

Sözlerini başıyla onaylamaya yeltendi ama hareket edemiyordu. Daha önce hiç böyle öpülmemişti. Vücudundaki tüm sinirler karıncalanmaya devam ediyordu. Elander'ın ona başka neler hissettirebileceğini merak etmeden duramadı ama...

Hepsi bu kadar.

Bu düşünce demir bir parmaklık misali kalbine kapandı.

Çünkü komutanın haklı olduğunu biliyordu. *Daha fazlası* yalnızca daha fazla soruna neden olurdu. Elander, hâlihazırda onlardan şüphelenen bir kralın sağ koluydu. Adamları Cas'e. Cas'in arkadaşlarıysa *ona* güvenmiyordu. Ve hepsinin endişelenecek çok daha büyük sorunları vardı.

Dışarıdan gelen sesler ona insanlarla dolu bir sarayda olduklarını ve bazılarının onun ve Elander'ın nereye kaybolduğunu merak edeceklerini hatırlattı. Kendini ondan uzaklaşmaya zorladı.

"Daha önemli konulara dönelim," dedi Elander.

Kalbinin etrafındaki demir parmaklık buna itiraz edercesine sarsılsa da Cas başıyla onayladı. "Ama nereden başlamalı?"

“Daha önceki büyülu enerjinin senden geldiğini önemli hiç kimsenin fark etmediğinden emin olmam gerekiyor. Ardından da büyünu nasıl daha iyi kanallize edebileceğimizi bulmalıyız. Kazara sarayın bir kısmını havaya uçurmadan önce onu güven içine kullanabilmen gerek.”

“Senin büyüün var ve kontrol edebiliyorsun. Bana yardım eder misin?” Sözcükler dudaklarından birden dökölüvermişti. Elander’ın yanında bu kadar savunmasız kalmanın iyi bir fikir olduğundan emin değildi ama kendine engel olamıyordu.

Elander baştan ayağa onu süzüp bir an için dudaklarında oyalandı. Hâlâ farklı türde özel dersleri düşündüğü belliydi. Büyüsüyle hiçbir ilgisi olmayan dersler.

Cas boğazını temizledi. “Odaklan, Komutan.”

Elander sinsice gülümsedi. “Evet,” diye yanıtladı, “elbette yardım etmek için elimden geleni yapacağım.” Uzanıp saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı.

Cas ürperdi.

“Ama bir iki gün beklemesi gerekecek çünkü İmparator-Kral onun yerine Hudutkoru’ya gitmemi istedi. İmparatorluğun sınırı boyunca mevzilenen endişe verici sayıdaki Sundolian askeri hakkında Vahşisınır Bölgesi Lordu’yla konuşmam gerekiyor. Güneydeki *dostlarımız* onu endişelendirdi.”

Cas o vahşi kadınla ejderhasını düşündü ve kaygıyla başını onaylarcasına salladı.

Elander elini Cas’in üzerinden çekti ve Cas’in bozduğu manşetlerini katlayıp yeniden düzelterek gömleğine çekidüzen verdi. “Ben yokken büyünu kontrol altında tutmaya çalış. Bunu başarabilir misin?”

“Emin değilim.”

Kapıya yürürken Cas’e üzgün bir bakış attı. “En azından dürüstsün.”

Cas omuz silkti.

“Hadi. Seni odana götüreyim.”

Teklifin şövalyelikten çok, odasına giderken bir aptallık yapmamasıyla ilgili olduğundan şüpheleniyordu ama itiraz etmedi.

Moraki ve Marr yardımcısı olsun, aslında Elander'la koridorlarda gezinmekten *keyif alıyordu*. Nedendir bilinmez ama çok doğal geliyordu. Sanki bunu daha önce binlerce kez yapmışlardı. Kalbi hâlâ öpücüklerinden dolayı biraz düzensiz atıyor, teni hâlâ yok olmasını istemediği bir elektriklenmeyle titreyordu.

Arkalarındaki ani kargaşa sesi düşüncelerinden sıyrılmasına neden oldu.

Bir süre sonra birkaç hizmetkâr yanlarından hızla geçtiğinde Cas havada lavanta ve alkol kokusu aldı. Mide bulandırıcı koku, aynı derecede mide bulandırıcı bir anıyı canlandırmıştı: saraya ilk geldiğinde gördüğü ölü kadını.

“Bir ölü daha,” diye mırıldandı Elander. “Birkaç dakika önce bir şey hissettiğimi biliyordum.”

Cas'ın tüm vücudu gerildi. “Varen ikimizi de çağıracak.”

Başıyla onayladı, kaşları endişeyle çatılmıştı. Gözleri Cas'ın ellerine kaydı. İkisi de muhtemelen aynı şeyi düşünüyordu: Belwind'deki evde ya da az önce Asra'nın başucunda yarattığı sahnenin bir benzeri yaşanabilirdi ancak bu sefer potansiyel tanık İmparator-Kral olurdu.

Elander kararlı bir tavırla, “Ben hallederim,” dedi. “Odana gitsen iyi olur.”

“Ama Varen...”

“Ona kendini iyi hissetmediğini söyleyeceğim.”

Başka bir hizmetkârın yolundan çekilip bir an tereddüt ederek öylece durdu.

“Git hadi,” diye ısrar etti Elander.

Yapılacak en akıllıca şey buydu. Ya da korkakça. Hangisi olduğuna karar veremedi. Ama her iki durumda bu, onun da arkadaşları gibi bir gün daha savaştık kadar yaşayacağı anlamına geliyordu. Bu yüzden başıyla onaylayarak odasına yöneldi.

“Casia.”

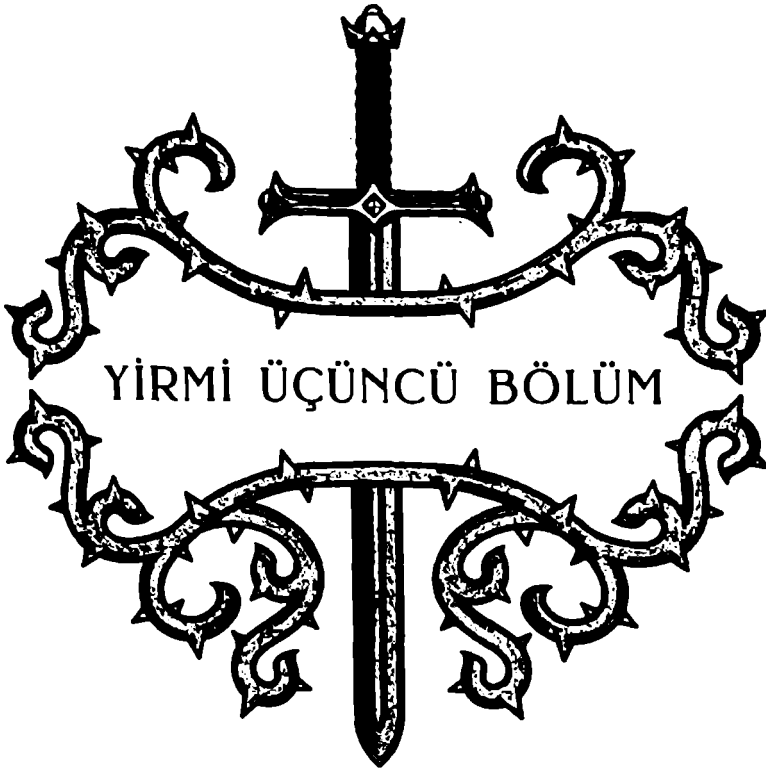
Merakla dönüp Elander'a baktı. Ona taktığı kaba ve aptal rakma ad yerine seçtiği ismi en son ne zaman kullandığını ya da *hiç* kullanıp kullanmadığını hatırlamıyordu.

“Yarın gitmeden önce görüşemezsek,” dedi, “ben dönene kadar... güvende ol.”

Cas sadece başıyla onayladı. Konuşabileceğini sanmıyordu. Elander'ın sesindeki endişe midesinde garip bir his uyandırmıştı. Ne olduğundan emin değildi; o kıpırdanan duyguya bir isim koyamadı. Belki isim koymaya bile *değmezdi*. Sabaha kadar geçmiş olurdu.

Tanrılar aşkına, geçmiş olacağını *umdu*.

Çünkü bu his, şu âna kadar karşılaştıkları canavarlardan bile daha tehlikeli geliyordu.

Elander beş gündür yoktu.

Cas zamanın çoğunu Asra'nın yanında geçirdi. Onun yanında değilse de genellikle tek başına meditasyon yapıyor, volta atıyor ve kaygısının onu ele geçirmesini önlemeye çalışıyordu.

Üçüncü gün saray duvarları içinde iki ölüm daha yaşandı. Ve o günden itibaren Cas, Varen'in birkaç dakikadan fazla uyumadığından şüphelenmeye başladı. Gece gündüz fark etmeksizin, ne zaman yeni bir teori bulsa ya da kitaplarından birinde biraz bile ilginç bir şeyle karşılaşsa onu çağırıyordu.

Bir şeyleri anlamlandırmak, kontrol altına almanın bir yolunu bulabilmek için delice uğraşıyor ve Cas onun bu hâlleri karşısında çok dikkatli davranmak zorunda kaldığı için fazlasıyla yoruluyordu. Büyüsünü ondan bir sır olarak saklamaya çalışmak, gizli çukurlarla dolu bir tarlada yürümeye benziyordu. Yanlış bir adım atarsa kurtulma umudu olmayan dipsiz bir çukura düşeceğini biliyordu.

Beşinci günün şafağında Cas kendini arkadaşlarıyla gözde uğrak yerleri hâline gelen cam salonda buldu. Rhea ve Gümüşpati

bir parça güneş ışığının altında uzanmıştı. Zev, iştahla ekmek ve tereyağı yiyor, Nessa da sırtını Laurent'a dayamış, dalgın dalgın bir kitap karıştırıyordu. İmparatorluğun sınırları dışında yaşananlarla kıyaslandığında her şey normal görünüyordu. Burası büyüyen bir fırtınanın ortasındaki sakin bir merkez gibiydi.

Ancak Cas kıpırdamadan duramıyordu. Bakışları dışarıdaki avluya kaymaya devam etti, ta ki sonunda bir grup askerin oradan geçtiğini görene kadar. Elander'ı değil ama Tara'yla Caden'i gördü ve komutanın da çok uzaklarda olamayacağını anladı.

Kapıya yöneldi.

“Bir yere mi gidiyorsun?” diye sordu Laurent.

“Ben... şey... evet. Biraz huzursuzum, o yüzden yürüyüşe çıkacağım.”

Rhea çenesini avucunun içine alıp başını yana eğdi. “Elander'ın bu öğleden sonra dönmesi gerekiyordu, değil mi?”

Cas arkadaşının manidar ses tonu karşısında kızardı.

“Sanırım haklısın,” dedi Nessa ayağa fırlayıp bakınmak için pencereye giderek.

“O tatlı komutan tarafından ekildin, ha?” diye alay etti Zev.

“Kimse tarafından ekildiğim falan yok.” Cas, konuşmalarını gizlice dinleyen hizmetkâr olup olmadığına bakmak için kapı aralığına gizlice göz attı. Kimseyi görmedi ama yine de sesini alçaltıp ekledi: “Sadece... döndüğünde büyü yapmamda bana yardım edeceğine söz vermişti.”

Arkadaşları birbirlerine endişeli bakışlar atıp planlarına itiraz etmeye yeltenirken kısa, rahatsız edici bir sessizlik oldu. Ancak hiç kimse onun bu antrenmana ihtiyacı olduğu gerçeğini inkâr edemezdi.

Her zamanki gibi sessizliği bozan Zev oldu: “Benden yardım isteyebilirdin.”

Cas yüzünü buruşturdu. “Kendi büyüünü kullanmayı bile sevmiyorsun. Yardım etmek istemeyeceğini düşündüm.”

Ayrıca bunu yüksek sesle söylemese de yardım edecek kadar yetenekli olduğundan şüpheliydi.

Zev omuz silkti. "Aslında yardım isteyip istememen umurunda değil. Sadece söylemek istedim."

Cas kaşlarını çatı. *Umursasa* bile bunu kabul etmeyeceğini biliyordu.

"Sadece dikkatli ol," diye devam etti. "Çünkü seni incitirse onu öldürmek zorunda kalırım, biliyorsun değil mi?"

"Bu konuda Zev'e yardım etmek boynumun borcu," diye ekledi Laurent.

Nessa, ikisine de sert bir bakış atıp hafif bir gülümsemeyle Cas'e döndü. "Çünkü hiçbir şey kulağa senin için cinayet bile işlerim demek kadar dostane gelmiyor, değil mi?"

"Nessa'nın haklı olduğunu biliyorsun," diye ısrar etti Zev.

"Bugün gerçekten de cinayet işleyecek havada değilim," dedi Laurent esneyerek. "Yani dikkatli ol."

Cas ceketine uzanırken, "Hepiniz manyaksınız," dedi.

"Gerçekten öyleler," diye onayladı Rhea ve Gümüşpati de hemfikir olduğunu belli eden bir ses çıkardı. Rhea hızlıca ellerini çırpıtığında tilki itaatkârca kollarına atladı. "Gerekliyorsa git," dedi Cas'e, Gümüşpati'yi ona doğru getirirken. "Ama en azından Gümüşpati'yi yanına al ki sana göz kulak olabilelim."

Cas ceketini giydi. "Hepiniz gereksiz endişeleniyorsunuz."

"Dürüst olalım, seni en son gözümüzün önünden ayırdığımızda gidip İmparator-Kral'ın kendisiyle bizi tanrılarla savaşa sürükleyebilecek bir anlaşma yaptın," dedi Laurent.

Nessa hüznle iç çekti ve "Üstelik imzalı bir anlaşma bile değil," dedi.

"Kendi başına kaldığında şaibeli kararlar veriyorsun," diye ekledi Zev. "Ne demek istediğimizi henüz anlamadıysan diye söylüyorum." Bu alaycı yorum ablasının ensesine bir şaplak atmasına neden oldu. Körlüğü düşünüldüğünde hedefini bulma

becerisi etkileyiciydi. Belki de bunu çok fazla yaptığı için ona artık nefes almak kadar kolay geliyordu.

Cas iç çekerek pes etti ve kollarını uzatıp Gümüşpati'nin kucağına atlamasına izin verdi. "İyi. Tilkiyi alacağım. Ve artık *şaiBELİ* kararlar vermemeye çalışacağım.

ŞaiBELİ adamlarla odalara saklanıp gizli saklı öpüşmek gibi kararlar.

Arkadaşları kızardığını görmeden aceleyle odadan çıktı.

Ahırlara giden yolun ucunda Caden ve Tara'yla karşılaştı. Caden atının koşumlarını gevşetirken ona bakmaktan kaçındı.

"Ne istiyorsun, Soluk İşaretlî?" diye sordu.

Tara, Cas'e arkadaşının kabalığından rahatsız olduğunu açıkça belli edercesine anlayışlı bir bakış attı.

Ancak Cas'in anlayışa değil yalnızca bilgiye ihtiyacı vardı. Gözlerini Caden'a dikti, "Elander nerede?"

Caden'ın çenesi, Cas'in talepkâr ses tonu ve Gümüşpati'nin boğazından yükselen alçak sesli hırıltılar yüzünden kasıldı. İkisine de şöyle bir bakış atınca Cas'in geri çekilmeye niyetli olmadığı anladı. Bir kez daha gözlerini kaçırdı. "Şehre girerken karşılaştığımız bir huzursuzlukla ilgileniyor. Yakında burada olur."

Birkaç dakika daha o yolda durup konuştular. Tara gerginlikle huzuru korumaya çalışırken Caden inatla Cas'in yanından ayrılmadı, ortaya çıkmaya karar verirse Elander'la yalnız kalmasını istemediği açıktı.

Sonunda başka bir küçük asker grubu uzaktaki kapıdan içeri girdi. Elander da peşlerindeydi. Beş gün süren yolculuğun izleri hemen belli oluyordu: Teni terden parlıyordu, uzun saçları darmadağınktı ve hem kendisi hem de atı ince bir toz tabakasıyla kaplıydı. Ne var ki at sırtında neredeyse bir hafta yolculuk yaptıktan sonra bile her zamankinden daha yakışıklı görünmeyi başarıyordu.

Cas'ın içini bir tedirginlik kapladı. Yakında üzerinde çalışacakları öngörülemez büyü yüzünden kaygılandığını düşünerek bu duyguyu hemen görmezden geldi ancak zihninde yankılanan düşünceyi bir türlü uzaklaştıramadı...

Onu özlemişti.

Elander'ın Cas'e bakan yorgun gözlerinin nasıl parladığına bakılırsa o da *onu* özlemişti.

"Seni daha erken bekliyordum, Komutan," dedi ona.

Elander'ın dudakları çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Üzgünüm, geciktim."

"Hatırlarsan bir randevumuz vardı."

"Unutmadım." Atından inip dizginlerini Caden'a vererek, "Atımla ilgilen," derken bile gözlerini Cas'ten ayırmadı.

Bu bir ricadan çok talepti, Caden buna sinirlendi. "Komutan, İmparator-Kral'a raporumuzu şahsen vermeniz gerekmez mi?"

Elander binicilik eldivenlerini çıkarıp ceketinin cebine koyarken, "Şu an saat on iki buçuk, Varen'i tanırıysam hâlâ uyuyordur," dedi.

Cas bundan şüpheliydi, hâlâ İmparator-Kral'ın araştırma uğruna uyumayı bir süreliğine geri plana attığına inanıyordu ama bunu Elander'a söylemedi.

"O hâlde diğer danışmanları konuşmak isteyeceklerdir," diye ısrar etti Caden.

"Sadece lanet atımla ilgilen," diye hırladı Elander.

Caden, Cas'e son bir kızgın bakış atıp dizginleri kaptı ve başını hafifçe eğdi. "Peki, efendim."

Tara onu kolundan tutup yürümeye zorladı. Elander, dönüp emirlerine itaatsizlik edeceklermiş gibi birkaç dakika arkalarından baktı.

Ancak yapmadılar.

Gözden kaybolduklarında ters yöne yürümeye başladı. "Hadi o zaman. Sohbet etmek için daha mahrem bir yer bulalım."

Cas uzun adımlarına yetişmek için acele etti ama Caden'la Tara'nın kaybolduğu yöne son bir kez bakmaktan kendini alamadı. "Sorun çıkarmayacaklarından emin misin?"

"Emirleri ben veriyorum, onlar değil." Sesinin sert tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. Cas aralarını iyi tutmak istemeydi –en azından söz verdiği gibi ona yardım edecek kadar– onunla tartışabilirdi.

"Sorun çıkarmaktan bahsetmişken..." dedi Elander bir süre sonra, kollarında tuttuğu tilkiye temkinli bir bakış atarak.

"Endişelenme. Uslu durursan bu sefer sana saldırmasına izin vermem."

Komutan burnundan güldü. "Denerim."

Daha az kalabalık bir yer arayarak birlikte yürüdüler. Kısa süre içinde Elander'ın omuzlarındaki gerginliğin ve sesindeki sertliğin yumuşamasıyla sarayın engin, engebeli arazisinde keyifle ilerlediler. Ancak geçen geceki duyguyu yeniden hisseden Cas'in içinde hâlâ etkisini sürdüren bir gerginlik vardı. Daha önce sayısız kez birlikte yürüdükleri hâlde duyduğu bu garip his kendini olması gerekenden daha güvende ve rahat hissetmesine neden oluyordu.

Birkaç dakika sonra cesaretini toplayıp, "Hudutkoru nasıldı?" diye sordu.

"Dürüst olmak gerekirse tam bir savaş alanı."

Ona dönüp sözlerini açıklamasını bekledi.

"Halk korkuyor," Elander konuşurken ileriye bakıyordu. "Ve korkmalılar da."

Bu konuda konuşmaya pek istekli görünmediği için Cas üstüne gitmedi. Ama o korkmuş insanlara yardım etmek için ani ve şiddetli bir istek duydu. Bu da büyüsünü benimsemesini gerektiren başka bir nedendi.

"Burada işler nispeten sakindi," dedi. "İki kişi daha öldü. Ama sen yokken hiçbir şeyi havaya uçurmadım."

Elander ona kısa bir bakış attı. “Son kısımdan çok etkilendim.”

“Eh, sadece seni etkilemek için yaptım.”

“Tahmin ettim,” diye yanıtladı Cas’in alaycı tonuna ayak uydurarak.

“Bence biraz büyü eğitimi alırsam daha etkileyici olabilirim,” dedi Cas, yalnız olduklarını teyit etmek için hızlıca etrafına baktıktan sonra.

“Bu konuda epey ısrarcısın, değil mi?”

“*Israrcılığımın* en iyi özelliklerimden biri olduğunu düşünmeyi yeğliyorum.”

“Başını belaya sokmadığı zamanlarda.”

Kısa bir mesafe daha yürüyüp sonunda saray arazisinin bakımsız bir kısmına ulaştılar. Asmalarla kaplı dış sur önlerinde uzanıyordu. Taşa oyulmuş dar bir merdiven boşluğu vardı ve Gümüşpati kucağından atlayıp solmuş yaprakları koklamak için oraya gitmeseydi muhtemelen Cas’in gözünden kaçardı. Tilki kendine bir yol bulup yukarı tırmandı ve her iki taraftaki olası tehditleri gözetlemek için duvarın üstünde devriye gezmeye başladı.

“Gözleri parlıyor,” dedi Elander.

“Havasoylu büyü,” diye açıkladı Cas. “Rhea’yla arasında, gördüğü her şeyi onun da görmesine olanak sağlayan bir bağ var.”

“Büyüleyici.” Başını tekrar Cas’e çevirdi. “Ama aynı zamanda gözetlendiğimizi bilmek biraz rahatsız edici.”

Cas tek kaşını kaldırdı. “Zaten uslu duracaktın, değil mi?”

“Uslu durmayı *deneyeceğimi* söyledim,” diye düzeltti.

“Sanırım daha çok çalışman gerekecek.”

“Söz vermiyorum.” Ağzının bir tarafı yukarı kıvrıldı. “O odada yaşananların üstünden beş uzun gün geçti.”

Cas saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. Sonra geri aldı ve tekrar yerine sıkıştırdı. “Ne demek istediğini anlamıyorum.”

“Etraflıca açıklayabilirim.”

“Sakin,” diye uyardı Cas.

Elander’ın gülümsemesi genişledi.

“Odaklan, Komutan.”

“Emredersiniz, efendim.”

Cas kızardığını görmesin diye arkasına döndü. Birkaç dakikadır yanlarından geçen kimse olmamıştı ve Gümüşpati şimdilik güvende olduklarını düşünerek çoktan duvarın tepesinde kıvrılmıştı. Ancak Cas etrafı biraz daha gözetledikten sonra beklentiyle Elander’a döndü.

“Sence burada güvende miyiz?”

“Muhtemelen sarayın en tenha yeri burası.” Omuz silkti.
“Ayrıca benimlesin.”

“Doğru. Kahramanım.”

Elander onun ses tonuna güldü. “Demek istediğim bu saraydaki insanlar *benim* büyü kullanmama alışkın ve çoğu gücümü serbest bıraktığımda benden uzak durur. Uzaktan gördükleri ya da hissettikleri tuhaflıkların sana değil bana ait olduğunu düşünecekler.”

“İyi bir noktaya değindin,” diye kabul etti Cas. “Peki, nereden başlayacağız?”

“Aslında uzaktayken bunun hakkında çok düşündüm.”

“Ee?”

“Büyün şu âna kadar ikimizin de hemfikir olduğu birkaç şeye neden oldu, değil mi? Güneş ışığından, benim büyüme ve Solduran Hastalık’ın etkilerine kadar her şeyi yansıtarak seni hastalıktan ve zehirden korudu. Bu yüzden iki ihtimal olduğunu düşünüyorum: Esas gücünün yanı sıra bazen taşıyıcının diğer enerji türlerini yansıtmasına veya güçlendirmesine olanak tanıyan Aysoylu büyü. Veya kendini genellikle kalkanlar ve diğer savunma biçimleri yaratma yeteneği olarak gösteren Göksoylu büyü.”

Cas elini çenesindeki ay biçimli yara izine götürdü. “Peki sence hangisi?”

“Söylemesi zor. Ancak ilahi işaretlilerin büyüğü her zaman net değildir. Her büyü kullanıcısı farklıdır ve bazen farklı işaretler taşıyan kişilerin yetenekleriyle örtüşebilir. Dahası hem Ay hem de Gök Tanrıçası güçlerini Güneş’in Yüce Tanrıçası Solatis’ten alır, yani...”

“Onu rüyamda gördüm.” Sözcükler ağzından dökülüverdi. Son birkaç gündür Kral-İmparator’la yaptığı sayısız konuşmada o kadar çok bilgiyi içinde tutmuştu ki artık kendine hâkim olamıyordu.

Elander şoktan ağzı biraz açık bir hâlde ona bakakaldı. Gölge kurtla ilgili kâbuslarını anlattığında yüzünde beliren ifadeye benziyordu.

“Varen geçen gün kitaplarından birinde bana resmini gösterdi,” diye açıkladı. “Ama Yüce Tanrıça’yı daha önce gördüğümü ona söylemedim elbette.”

Elander kaşlarını çattı.

“Görülerim kötü bir şeye alamet sanırım, değil mi?”

“Gerçekten Solatis’le bağlantılıysa büyüne ne kadar rehberlik edebilirim bilmiyorum.”

“Neden öyle diyorsun?”

“Çünkü benim büyüüm Solatis’ten değil, Karga Tanrısı Anga’dan geliyor. Birbirlerinden çok farklılar. Hatta çoğu efsaneye göre birbirlerine düşmanlar.”

“Düşman mı?”

“Evet. Ama bunu başka bir gün anlatırım.”

“Ama sonuçta yine de ilahi büyü, değil mi? Gücünü farklı tanrılardan alsalar da kullanmak ne kadar farklı olabilir ki?”

“Göreceğiz.” Elander soruyu bir süre daha düşündükten sonra, “Ama unutma, büyüünün ilahi olduğu sadece bizim var sayımımız,” diye ekledi.

Cas başıyla onayladı.

“Her iki durumda da,” diye devam etti Elander, “bir şey denemeye ne dersin? O gün Karael’de yaptığın gibi büyümü tekrar durdurabilecek misin görmek istiyorum. Ama bu sefer kasten.”

Cas korkusunu fark ettirmemeye çalışarak derin bir nefes aldı.

Ama Elander yine de fark etti. “Endişelenme,” dedi. “Nazik olacağım.”

Cas gözlerini kısarak ona baktı. “İstediğin kadar sert olabilirsin.”

Elander’ın dudaklarında yine muzip bir gülümseme belirdi.

“Ne demek istediğimi biliyorsun,” diye tersledi Cas. “Ayrıca bu işi bu kadar ciddiye alman beni çok sevindirdi.”

“Özür dilerim,” diyerek güldü Elander. “Özür dilerim. Tamam, hazır mısın?”

“Evet,” diye yalan söyledi Cas.

Elander bir an tereddüt ettikten sonra elini aralarına kaldırdı. Parmakları kıpırdandı ve gücü sanki havadan çağrılmış gibi kolayca Elander’a ulaştı. Hava ağırlaştı. Karardı. Cas bir an sonra büyüünün onu tutukladığı günkü gibi soğuk bir rüzgâr misali tenine nüfuz ettiğini ve doğrudan kemiklerine işlediğini hissetti. Korkunçtu, acı vericiydi ve her şeyi tüketiyordu; kendi içine kapanmak, karanlığın içinde kaybolmak ve oradan bir daha çıkmamak istiyordu.

Cas’ın çok gerisinde bir yerlerde Gümüşpati kararsızca ciyakladı. Bu ses ona arkadaşlarını hatırlattı. Onu izliyorlardı. Onun için endişeleniyorlardı. Cas onun için korkmalarını istemedi. Bu karanlık büyüye teslim olursa, cinnet getirerek silahlarını çekip hemen buraya hücum ederlerdi, bunu zihninde canlandırabiliyordu.

Bu karanlığa teslim olamazdı.

Bu düşünceyle birden avucu seğirdi. Elander’la arasında bir ışık parladı ve Cas ışığın etrafını sardığını, soğuğu kemiklerin-

den ve ciğerlerinden uzaklaştırdığını, bu boşlukları koruyucu sıcaklıkla doldurduğunu hayal etti. Gözleri kısa bir süreliğine kapandı, tekrar açtığında hem kuvvetli ışık hem de karanlık kaybolmuştu. Hava normale dönmüştü.

Soluklanırken Elander dikkatle onu izledi.

Hiçbir şeyi havaya uçurmamıştı.

“Güzel.” Elander işaretin olduğu bileğini sanki kramptan kurtulmak istermiş gibi salladı. “Bu sefer biraz çaba göstereceğim.”

Ona doğru bir adım atınca Cas kendini hazırladı. Bu kez büyüğü hiçbir uyarı olmaksızın harekete geçti ve Cas’in görüşünü kararttı. Karanlığın ortasında çorak bir arazide yattığını, hareketsiz ve tüm renklerden arınmış hâldeki vücudunun korkunç görüldüğünü fark etti.

Soğukluk hissi geri gelerek bu sefer onu felç etti. Bunu engellemek için elini kaldırmaya çalıştı.

Başarısız oldu.

Gözlerini yukarılarda bir yerde olduğunu bildiği güneş ışığına çevirmeye çalıştı.

Ama yapamadı.

Neden başını kaldırıp bakamıyordu?

Çevresindeki karanlık korkunçtu ve Cas sonunun oracıkta, bu şekilde öleceğini düşündü.

“Durmamı istiyorsan söylemen yeterli.” Elander’ın sözleri zihninin derinliklerinde uzak bir uğultu gibiydi.

Her nasılsa başını iki yana sallayıp, “Durma,” gibi bir şey mırıldanmayı başardı.

“O hâlde karşılık ver.”

Denedi ama sanki her hareketinde bir organı sökölüyormuş gibi hissediyordu. Kalbi, ciğerleri, tüm vücudu... hepsi lime lime oluyordu.

“Dövüş benimle,” dedi Elander telaşla, “yoksa buna bir son vereceğim.”

“Deniyorum.” Sesi bıkkınlıktan dolayı gergindi. Korkudan. Sinirden. Gözlerini kapadı ve aniden yükselen çığlık atma isteğini bastırarak başını göğsüne eğdi. Sağ eli kendiliğinden kalktı ve daha önce çağırdığı o sıcak karıncalanmadan daha güçlü bir şey hissetti. Damarlarını yakarak avucuyla alevleri kavriyormuş gibi hissetmesine neden olan bir şey.

“İşte bu,” diye mırıldandı Elander onaylayarak. “Şimdi gücünü odakla.”

“Yapamam.”

“Rahatla.”

Bu söz üzerine Cas dişlerini sıktı. “O kadar basit değil. Yapamıyorum...”

“*Rahatla*,” dedi Elander tekrar, Cas’in sol elini tutup sıktı ve hızla tekrar bıraktı ama parmakları hâlâ yakınındaydı, ara sıra avucuna vuruyordu.

Cas güçlükle nefes alıyordu.

Hiçbir şey duyamıyordu.

Sanki varoluşun ve zamanın dışına düşmüştü...

Ama avucundaki, her biri küçük birer onay gibi hissettiren, hâlâ orada olduğunu kanıtlayan o vuruşları hissedebiliyordu. *Tık, tık, tık*. Elander orada *kalmasına* yardım etmeye çalışıyordu. O gece tavernada anlattığı kendini çıpalama yöntemini açıklarken onu dikkatle dinlemişti.

Tık, tık, tık.

Cas vuruşları saydı. Önce ona kadar, sonra ondan geriye... Sonra birden aydınlığa çıktı.

Kısa bir an için. Başını gökyüzüne kaldırıp güneş ışığının nasıl görüldüğünü hatırlayacak kadar. Görünüşe göre ihtiyaç duyduğu tek şey buydu. Bir elektrik patlaması –sıcaklık, ışık ya da ateş değil, güçlü ve saf bir *elektrik*– parmaklarına yayılınca nefesi kesildi. Son anda kontrol etmeyi başararak patlamayı Elander’ın göğsünden başka bir yere yönlendirdi. Yanından

geçip uzaktaki bir ağaca çarparak hafif bir patlamayla etrafa talaş, toz ve duman saçılmasına neden oldu.

Cas dumanı tüten ağaca dili tutulmuş vaziyette bakakaldı.

Güç vücudunun somut bir uzantısı, elle tutulur bir elektrik kırbacı gibiydi. Kusursuz değildi ama şu âna kadar onunla yaptığı her şeyden daha kontrollüydü.

Ancak heyecanla Elander'a döndüğünde onun yüzünün endişeyle buruştuğunu gördü.

"Bu daha önce tartıştığımız iki büyüye de benzemiyordu," dedi usulca. "Fırtınasoylu bir büyü gibiydi."

"Bu kötü mü?"

"Sadece... yeni. Yeni bir şey daha. Sürprizlerle dolusun, Thorn." Gülümsemeye çalıştı. Ancak içi boştu ve çok geçmeden gözleri daldı. Cas artık onu, bu bakışı bilecek kadar iyi tanıyordu. Bu, ondan bazı şeyler sakladığı anlamına geliyordu.

Elbette.

Cas fırtınanın hâlâ nabız gibi atan enerjisiyle yanan avuçlarını ovuşturarak, "Doğru. Senin büyüünü yansıtmaya çalışmam gerekiyordu değil mi?" diye sordu.

Elander dumanı tüten ağaç gövdesine bakarken soru havada asılı kaldı. Sonunda bakışlarını Cas'e çevirip konuşmaya yeltendi...

Ancak başlarının üstünden geçen bir ok sözünü keserek birkaç metre uzakta zemine saplandı. Elander yaklaşıp okun siyah ve garip bir şekilde bükülmüş başını inceledikten sonra hızla bir adım geri çekildi.

"Siktir," diye mırıldandı.

Bir saniye sonra saplanan oku çevreleyen bitkiler... *öldü*. Çimler gözlerinin önünde siyaha dönerek solduktan sonra bir anda yok oldu ve geride yalnızca kavrulmuş, çatlamış toprak kaldı.

Elander duvara koştu. Basamakları tırmanıp duvarın tepesinde çömelerek uzaktaki şehri taradı.

Cas hemen onu takip etti ve diğer tarafta gördükleri bir an için nefesini kesti.

Düzinelerce siyah kanatlı yaratık sokaklarda yürüyor, saraya doğru ilerliyordu.

İlk bakışta, iskelet kanatları dışında insana benziyorlardı. Ancak yüzlerine daha yakından bakıldığında *her şeyin* eksik olduğu açıkça görülüyordu. Dar, elmas şeklinde kafaları vardı ama yüzleri yoktu. Basit bir ağızdan bile yoksun, yalnızca beyaz tenden oluşan pürüzsüz bir tuval gibiydi. Soluk tenli kafaları, hafif esintiyle dalgalanan siyah kumaş şeritlere sarılı kıvrak vücutlarıyla tam bir tezat oluşturunuyordu. Her biri, fırlattıkları okun başı gibi şekillendirilmiş koyu renkli uzun yaylar taşıyordu.

“Nedir bunlar?” diye sordu Cas, dehşet dolu bir fısıltıyla.

“*Namtar* ya da daha çok bilinen adıyla *hiçlik okçuları*. Şehre geldiğimizde bir tanesinin icabına bakmıştım ama görünen o ki yalnız değilmiş.”

“Dur tahmin edeyim... dostumuz Karga Tanrısı'nın diğer hizmetkârları mı?”

“Evet.”

“Sence onları büyüm mü çekiyor?”

Elander'ın çenesi kasıldı ama cevap vermedi. Bunun yerine hızla duvardan inip saraya koştu. Kısa süre sonra emirler yağdırdığını, avludaki muhafızlara daha fazla yardım çağırımları ve savaşmaya hazırlanmaları yönünde talimatlar verdiğini duydu.

Cas kollarını taşa dayayıp gözlerini tekrar şehre çevirdi. İnsanlar çılgık çılgığa evlerine koşuyordu. Okçularsa gürültüye aldırış etmeden sadece saraya ulaşmaya odaklanmış biçimde yanlarından geçiyordu.

Belki de *ona* ulaşmaya odaklanmışlardı.

Gümüşpati hemen yanına geldi, tüyleri diken diken olmuştu ve kulakları seğiriyordu. Cas kolunu minik tilkiye dolayıp oan sıkıca sarıldı. Okçulardan birinden bir haykırış yükselince ona

üç korkunç, tiz çığlık daha yanıt verdi ve tilki göğsüne iyice sokuldu.

Elander nihayet geri döndüğünde, tanıştıkları ilk gün kullandığı Buzsoylu kılıcını saklayan kını yanındaydı. Ayrıca duvardan aşağı atladığı anda ona uzattığı, ince işçilikli bir yayı ve ok kılıfı da vardı.

Ön kapıya yürümeye başlarken Cas'e onu takip etmesini işaret etti. "Hâlâ bir şeyleri havaya uçurmadan büyünü kullanabileceğine ikna olmadım ama en azından bir kılıcı idare edebileceğini biliyorum," dedi. "Yay kullanmada iyi misin?"

"Kılıçtan daha iyiyim," diyerek silahı ondan kaptı.

"Güzel. Kafalarına nişan al. Derileri serttir ama enselelerinden delebilsin."

Cas uyuşmuş hâlde başıyla onayladı. Korkunç bir ses gelince yayı daha sıkı kavradı. Saf bir dehşet çığlığı hedefini vuran bir okla yarıda kesildi, ardından kesik, kanlı soluklar duyuldu...

Sonra sessizlik çöktü.

Ana kapıdaki muhafızlardan biri ölmüştü.

Elander kılıcını çekti. "Hazırlan, Thorn. İçimde bu işin çirkinleşeceğine dair bir his var."

Düşen muhafızın etrafındaki kan gölü öğleden sonra güneşinde parılıyordu.

Onun ölümünden sorumlu olan hiçlik okçusu, Cas ve Elander kapıya ulaştığında ölmüştü. Vücudu, kalan muhafızlar tarafından parçalara ayrılıyordu, kanatları sırtından koparılarak bir kenara atılmıştı. Beyaz, dümdüz yüzünden siyahımsı kırmızı bir sıvı akıyordu.

Kapı güvenlik altına alınırken Elander, düşen okçunun kafasının, anormal uzunluktaki boynundan kesilmesini ve ardından duvarın tepesine taşınarak diğer taraftan yaklaşan okçuların üzerine fırlatılmasını emretti. Bu korkunç hediye kulakları sağır eden itiraz çığlıklarına yol açtı.

Cas henüz okçularda ağza benzeyen herhangi bir şey görmemiş olsa da bir şekilde bu tiz sesleri çıkarabiliyorlardı. Sanki çığlıkları doğrudan zihnine nüfuz ediyordu. Cas elleriyle kulaklarını kapayarak kapıdan uzaklaştı, neredeyse saray yönünden gelen Zev, Laurent ve Nessa'ya çarpacaktı.

Laurent ve Zev kılıç taşırken Nessa'nın elinde yay vardı. Gözleri kocaman açılmış, dudakları sert ama kararlı bir çizgi hâlini almıştı.

Kraliyet ordusundan küçük bir grup hemen arkalarındaydı. Adımları yüzünden yer sarsılırken hava aceleyle giyilen miğferlerin ve zırhların metalik tıngırtısıyla doldu.

Duvarın diğer yanından koro hâlinde başka bir çığlık yükselirken Elander yeni gelen askerleri organize etti.

Kilitlenmiş kapı, hiçlik okçularından ikisinin çarpmasıyla sarsıldı. Uzun kollarını parmaklıkların arasından geçirmeye çalıştılar ama üç kılıç hızla onları kesti. Okçular geriye düştü, kesik kollarından kan akıyordu. Geri çekilirlerken çığlıkları daha da yükseldi, en azından gözden kayboluncaya kadar. Sonra...

Sessizlik büyüdü.

Etraftaki herkes gergindi ve bir sonraki düşman grubunun kapıya hücum etmesini bekliyordu.

Ama kimse gelmedi.

Kapı muhafızlarından biri parmaklıklara yaklaşıp dışarı baktı.

O siyah oklardan biri kapının hemen önüne saplanınca geriye kaçmaya çalışırken dengesini kaybederek sırtüstü düştü. Okun etrafındaki zemin siyaha döndü ve Cas nefesini tutup siyahlığın yükselerek parmaklıkların etrafına dolanmasını izledi. Gölgeler çok geçmeden bir tıslamayla buharlaştı. Kapı hâlâ yerindeydi ancak alt parmaklıklar dev bir canavar kemirmiş de zayıf ve pürüzlü bir açıklık bırakmış gibi görünüyordu.

Bir sıra asker nöbetçi kulübesinin çatısına koşup yaylarını hazırladı ve önlerine çıkan her şeye nişan aldı.

Cas kendi yayını daha sıkı kavradı. Gümüşpati parlayan gözleriyle ayak bileklerinin çevresinde dolanıyor, ara sıra huzursuz sesler çıkarıyordu.

Zev bakışlarını Cas'e çevirdi. "Dışarı çıkmaya izin verirken içimde her an bir felaketin patlak vereceğine dair bir his vardı zaten."

Sadece dalga geçiyordu, bu yüzden Cas ona üzgün bir gülümsemeyle karşılık vermeye çalıştı ama Belwind şehrine çektiği canavarı düşünmeden edemedi. Meydanın bir ucundan diğer ucuna fırlattığı insanları. Bu insanların çıkardığı korkunç sesleri...

"Rhea'nın Gümüşpati'nin gördükleri konusunda yanıldığını düşündüm," diye mırıldandı Laurent. "Ama hayır, bu piçler gerçekten de onun anlattığı kadar çirkinler."

Tilki, bu yorum üzerine gergin adımlarını durdurup sanki Laurent, Rhea'ya gösterdiği görüntülerin net ve kesin olmadığını düşünen bir aptalmış gibi öfkeyle homurdandı.

Elander aniden döndü, gözleri hâlâ tehlike altındaki kapıdaydı. Sonra bakışlarını miğferini çekiştiren bir askere çevirip kaşlarını çatı. "Zırh kapının parmaklıklarından daha dayanıklı değil. Oklarındaki enerjiye dayanabilecek herhangi bir zırh tanımıyorum. Doğrudan saldırmaya çalışmak yerine çevikliğe odaklanalım. Hiçlik okçuları hedeflerini hareketleri, hatta havadaki en küçük titreşimleri bile algılayarak bulur. Sizi hissedersen... oklarından kaçınmaya çalışın."

"Oklarla vurulma," diye mırıldandı Zev. "İyi tavsiye."

"Tarzın buysa içeri koşup saklanabilirsin," diye tersledi Elander. Sözleri Laurent'ın huysuz bir kahkaha atıp Nessa'nın hafif gergin bir biçimde kıkırdamasına neden oldu.

Sonrasında her şey çok hızlı gelişti. Kapıdaki asker grubu dikkat dağıtmak için arka arkaya oklar fırlatıp daha fazla okçuyu üzerlerine çekerken Elander, Cas'le arkadaşlarını ve kralın diğer askerlerini duvarın ucuna, stratejik küçük bir açıklığa götürdü. Askerler üçerli dörderli gruplar hâlinde gizlice dışarı çıktı.

Kısa süre sonra hepsi dağıldı ve geriye sadece Cas'le arkadaşları kaldı. Elander duvardaki bir dönüş gelinceye kadar hızlı

adımlarla ilerledi. Burada başka bir nöbetçi kulübesi daha vardı ve çatısı ateş etmeye hazır hâlde konuşlanmış okçu askerlerle doluydu. Nessa çatıya tırmanıp korkuluklarda kendine boş bir yer bulduğunda Gümüşpati onu takip etti.

Elander, nöbetçi kulübesin altından geçip sarayın dışına çıkan geçidin yanında durdu. Nessa ve Gümüşpati'ye bakarak Cas'e, "Onlarla gidebilirsin," diye önerdi. "Daha güvenli olur."

Cas yüzünü buruşturdu. "Bu yay kısa mesafeli atışlara daha uygun," diye açıkladı. "Ayrıca sen şehre gidip tüm kirli işleri yaparken ben o duvarın tepesinde saklanmayacağım."

Elander yavaş, yorgun bir nefes verdi ama tartışmadı. Dudaklarındaki hafif gülümsemeden bu sözleri söylemesini beklediği anlaşılıyordu. Kılıcını hazır tutarak koridorda gözden kayboldu.

Cas ok kılıfını sırtına yerleştirdi. Belwind'deki canavarlardan nasıl kaçmadıysa bu hiçlik canavarlarından da kaçmayacaktı. Buraya gelmeleri gerçekten onun suçuysa onlarla doğrudan savaşacak ve şahsi bir kinle oklarının her birinin o leş kafalarına saplanmasını sağlayacaktı.

Vakit kaybetmeden koridorda koşmaya başladı, Laurent ve Zev de hemen arkasındaydı.

"Sıradan bir av gezisi daha, değil mi?" diye fısıldadı Zev, bağırış çağırış seslerini takip ederek sokaklarda dolaşırken.

"Evet ama bu sefer avımıza yaklaştığımızda sahiden sessiz olmamız gerekecek," diye yanıtladı Laurent. "Her zamanki gibi ortalığı karıştırmak yok."

Zev itiraz edecek gibi oldu ama Cas ikisini de susturdu ve onu dar bir sokağa doğru takip etmelerini işaret etti. Uzaktaki askerlerin korkunç çığlıkları arasında rahatsız edici insan çığlıklarını –genç oldukları barizdi– duymuştu.

Dar sokağın sonuna ulaştıklarında daha geniş bir yola çıkmadan durdular ve üç genç kızın güneşli yolda topallayarak ilerlemesini izlediler. Kızların yüzleri korkudan kıpkırmızı keşilip buruşmuştu, adımları yorgun, titrek ve zayıftı. İçlerinden

biri tökezleyip düştü. En küçükleri koşturaya devam etti ama diğeri düşen kıza yardım etmek için durdu. Umutsuzca onu tekrar ayağa kaldırmaya çalıştı ama tökezleyen kız sadece ağlayıp tekrar tekrar yola yığıldı.

Cas, okçunun onları avladığını tam da okçu nişan alıp okunu bıraktığı sırada gördü.

Ok kızlara doğru uçuşt; arkasında şiddetli fırtınaya yakalanmış bir geminin bayrakları gibi siyah gölgeler süzülüyordu.

Ancak Zev daha güçlüydü. Ve daha hızlı. Cas kızlara doğru bir adım atmıştı ki havada bir ateş parıltısı belirdi ve karanlık oka karıştı. Karanlığın etrafını sarıp içine hapsetti ve ok birkaç saniye boyunca havada asılı kaldı, hedefiyle arasında hâlâ en az on metre vardı.

Sonra birden patladı.

Küçük bir patlama olsa da yolun büyük bir kısmına ateş ve karanlık yayılmıştı. Dikkat dağıtıcı, kafa karıştırıcı ve öyle gürültülüydü ki ortalık sakinleşirken Cas'in eline okçunun arkasından yaklaşma fırsatı geçti. Laurent onu takip etti.

Düşen ateşin közleri sönüp karanlık buharlaşırken her şey ürkütücü derecede sessiz ve parlaktı.

Kızlar gözden uzak bir yere saklanmayı başarmışlardı.

Okçu yolun kenarında durmuş, aklı karışmış gibi başını iki yana sallıyordu. Zev'i hissederek onu nişan aldı ama Cas ve Laurent geniş bir daire çizip canavarın arkasına geçmeyi çoktan başarmışlardı. Ensesi tam da Cas'in hedefinde duruyordu.

Cas bu fırsatı kaçırmadı.

Tam isabetle okunu, yaratığın uzun boynunun köküne sapladı. Canavar çılgınca sarsılmaya başladı ancak Cas işini şansa bırakmadı, kafatasını delen ikinci bir atış yaptı. Yere düşerken çılgılık atan canavar hepsinin gözlerinin önünde âdeta yok oldu. Giderek daha küçük bir top hâlini alarak yolda karanlık bir lekeye dönüştü. Sanki alev almış kalmış da geriye o karartıdan başka hiçbir şey bırakmamış gibiydi.

Cas gördüklerini anlamlandırmaya çalışarak o siyah lekeye baktı. Ancak ölüm çılgılığı dikkat dağıttığında tekrar harekete geçmek zorunda kaldı. Yedi yaratık solundaki ara sokaktan ona ve Laurent'a doğru koşuyordu.

İkili konumlarını lehine kullanmaya karar verdi.

Laurent, kendisine atılan oklardan tüm zarafeyitle zik zak çizerek kaçınıp çarpışmak için onlara doğru koştu. Cas, okların arka arkaya gelmediğini fark etti; yaratıklar okları büyüyle yoktan yaratıyordu ama bu zaman alıyordu. Kullandıkları yaylar da bir tuhaftı, sanki...

Silahlara daha yakından bakamadan, kendisine hücum eden gruptan ayrılan başka bir okçuyu fark etti, diğerlerinin gerisinde kalmıştı.

Onu indirmek için hızla hareket etti.

Bir okla boğazını delmeyi başardı. Kafasının arkası kadar etkili bir hedef değildi; yaratık yalnızca birkaç adım tökezledikten sonra oku bir kenara fırlattı ve koşmaya devam etti. Ancak Zev, yaklaşan bu grubun arkasına geçmeyi başarmıştı ve başıboş olanın tökezlemesi ona aradaki mesafeyi kapama şansı vermişti. Öfkeyle savurduğu kılıcını geride kalan okçunun ensesine sapladı.

Cas kendisine doğru gelen bir ok gördü. Okun saplanacağı yerin çevresinde yaratacağı o karanlık alandan kaçınmak için elinden geldiğince hızlı koştu ve yıkık dökük verandalar, eşya yığınları ve satış tezgâhlarının arasından geçerek geldikleri dar sokakta gözden kayboldu. Çiçekli bitkilerle dolu taş saksıların olduğu bir verandanın yanına çömeldi.

Laurent ve Zev birkaç dakika sonra onu buldu. Üçü tolaşıp diz çöküp çiçekli bitkilerin baş döndürücü ve tatlı kokusu burunlarına dolarken gölgeli sokak girişini izlediler.

Laurent saldırdığı ikiliyi başarılı bir şekilde öldürmüştü ama okçulardan dördü hâlâ oradaydı. Küçük sokakta sırt sırta vermiş, tek vücutmuş gibi hareket ediyorlardı. Cas ve arkadaşlarının zayıf noktalarını bildiğini anlayacak kadar akıllılardı.

“Onları ayıralım,” diye fısıldadı Laurent yaklaştıklarında. Zev’le Cas başıyla onayladı.

Aralarında en hızlı olan Laurent’tı, bu yüzden saklandıkları yerden ilk önce o çıktı. Okçuların yanından silahlarını kaldırıp doğru düzgün nişan almalarına fırsat vermeyecek bir hızla koşarak geçti.

Okçulardan ikisi gruplarından ayrılıp onu takip etmeye başladı.

Onlar gözden kaybolurken Cas ve Zev sokakta gerileyerek kalan iki okçuyu üzerlerine çekti. Ayrılıp farklı yerlere saklandılar ve okçuların izlerini kaybetmesine yetecek kadar hareketsiz kaldılar.

Sonra ikisi de okçuların hareket merkezli duyularını şaşırtmak için var güçleriyle zıt yöne koşmaya başladı.

Bir dakikanın ardından iki okçu mecburen tek bir hedefe odaklandı, bu da Cas ve Zev’in onları tamamen birbirinden ayırmasına olanak sağladı. Cas, kafalarını karıştırmak için bir durup bir koşarak Laurent’ın gözden kaybolduğu daha geniş sokağa yöneldi ancak okçunun arkasına geçmek istiyorsa boşluğa ihtiyacı vardı.

Okçu onu uzaktan takip etti, uzun adımları sessizdi ve vücudu gergince hareket ediyordu.

Cas iki sokağın kesiştiği yerde durup nefesini tuttu. Dönüp Laurent’ı arama ve iyi olduğundan emin olma dürtüsüne rağmen tamamen hareketsizdi. Güneş sırtına vuruyordu, alnında ter damlacıkları birikmişti. Bir damlası burnunun üzerinden aşağı aktı. Sonra bir tanesi daha.

Cas terini silmek için uzandı.

Okçu bu hareketi hissederek hücum etti.

Cas soldan sağa kaçarak oktan kurtulmaya hazırlanıyordu ki okçunun ona saldırmadığını fark etti. Canavar Cas’in yanından öylece geçip gitti... Cas durdu ve gidişini izledi.

Sahiden ondan kaçıyordu.

Hayır. Cas'ın kafasını karıştırmaya çalışıyordu, tıpkı arkadaşlarıyla yaratıkların kafasını karıştırmaya çalıştıkları gibi. Ve işe yaradı.

Yaratık tamamen gözden kayboldu. Cas hayretle ardından bakarken bir an için gardını indirdi. Ama bu karşı taraf için yeterliydi. Geldiğini görmediği bir ok, omzunun üzerindeki ok kılıfına saplandı ve toprakla aynı ölü siyah tona büründü. Cas, karanlık enerji tenine temas etmeden onu vücudundan uzağa fırlattı. İçgüdüsel olarak metal çitin arkasındaki yeni saklanma yerine koştu ve hareketsiz kaldı.

Sessizce sövdü. Gözleriyle hızla sokağı tarayarak saldırganı aradı. Hiçbir şey görmedi. Ne bir hareket ne de bir gölge vardı. Ne Zev'den ne de *okçulardan* bir iz vardı.

Bir dakika kadar nefesini tutup dinledikten sonra usulca öne eğildi ve kılıfının küllerini silkerek bu yıkıcı büyüden sağ kurtulan ok olup olmadığını kontrol etti.

Bir el kolunu kavradı. "*Bırak.*"

Zev'di bu. Başka bir söz söylemeden onu çitin arkasına çekti. Cas cevap vermek için ağzını açtı ama arkadaş başıyla solu işaret edince durdu. Gözleri hareketini takip etti ve sonunda kendisine saldıran okçuyu gördü.

Yalnızdı.

Diğeri nereye gitmişti?

"Kılıcımı al," dedi Zev. "Ben gerekirse büyü kullanırım."

Cas diz çöküp yayını özenle ve sessizce bir kenara koyarak kılıcı ondan aldı. Silah değişiminin ardından tamamen hareketsiz kaldılar ve geriye kalan tek okçunun sokakta bir aşağı bir yukarı dolaşmasını izlediler. Onları korkutup harekete geçirmeye çalışıyor gibiydi. Adımlarının her biri hesaplıydı, duraklamaları stratejikti ve her birkaç adımda bir durup yere sabitlenmemiş her şeyi şiddetle deviriyordu.

Bu avın yavaş ve metodik yöntemi, öncekinden çok daha kötüydü.

Cas'e düşünmesi ve panikleme için zaman veriyordu. Nefesi hızlandı ve parmakları toprağı kazmak ya da sıktağı demir direğe vurmak için çaresizce seğıirdi. Birkaç dakika boyunca bu dürtüyle savaştı... Ancak okçu, buram buram yaydığı ölüm kokusunu alabilecek kadar yaklaşmıştı.

Eli çitten kayarak toprağı çarptı.

Okçunun kafası hışımla ondan tarafa döndü.

Daha fazla hareketsiz kalması imkânsızdı. Yine de denedi. Nefes almadı. Sessizliğin, dinginliğin içinde kendini kaybetti. Kendini daha güvenli bir yerde hayal etmeye çalıştı. Gözlerini kapadı. Tekrar açtı.

Okçu hâlâ oradaydı.

Nihayet başını çevirinceye kadar nefesini bırakmadı.

Cas, çömeldikleri yerden uzaklaşmasını izlerken taşıdığı yay gözüne bir kez daha tuhaf göründü. Artık ona daha yakından bakma fırsatı bulduğu için aletin aslında vücudunun bir parçası olduğunu görebiliyordu. Başka bir uzuv gibiydi, görünüşe göre istediğı zaman hareket edip değişebiliyordu çünkü bakarken şekil değiştirdi. Karanlık bir buluta dönüştü. Birkaç saniye boyunca Ölüm Diyarı'nın üzerinde bulunan gümüş siyahlıkla Garmora'nın soluduğı türden bir karanlıktan başka hiçbir şey yoktu ve sonra şekilsiz kütle katılaştı. Uzadı. Keskinleşti.

Bir kılıca dönüştü.

Yaratık ortaya çıkan kılıcını sallayıp o çürüten karanlığı her şeyin üzerine yayarak yürüdü.

"Bu dar sokakta arkasına geçebileceğimi sanmıyorum," diye fısıldadı Cas. "Ama silah olarak kullandığı o uzantıyı kesebilirsek, o zaman savunmasız kalır, değil mi? Fiziksel olarak pek güçlü görünmüyor."

Zev elini kaldırıp parmak uçlarını birbirine bastırarak, "Onu kesecek kadar yaklaşmak istersen dikkatini dağıtırım," dedi. Parmak uçlarının değdiği noktada alevler kıvılcımlandı.

Cas'ın gözleri bir anlığına ufak ateşe kaydı. Gözlerini ondan alamadı. Asra'nın da söylediği gibi, şimdi bile Zev'in gücünü *kıskanıyordu*. Büyüsünü düzenli olarak kullanmasa da bunu o kadar zahmetsiz yapıyordu ki...

Dişlerini sıkıp bu tür düşüncelerle dikkatini dağıttığı için kendine kızdı. Kendi büyüü üzerinde kontrolü yoktu. Yani henüz. Ama elinde bir kılıç *vardı* ve onu nasıl kullanacağını çok iyi biliyordu.

"Tamam," diye kabul etti. "Hazır mısınız?"

"Dünden hazırım," diye yanıtladı Zev, hemen ileri atılarak. Yaratık, ona doğru adım attığı anda Zev'in varlığını hissetti. Boynu tıslamaya hazırlanan bir yılan gibi kıvrıldı, kılıç tutan kolu sanki silahın ağırlığını dengeliyormuşcasına havada eğilip büküldü.

Cas, Laurent'ın daha önce yaptığı gibi doğrudan yaratığın üzerine koştu.

Cesareti Zev'in hazırladığı ateş topuyla birleşince, hedefin kafası karıştı ve kısacık bir an tereddüt etti.

Cas yaratığın bir sonraki hamlesini düşünmesine fırsat vermedi. Son sürat üstüne atladı, kılıcını savurarak sert tenini ve kasları kesti. Darbe uzvu tamamen kesmese de kolunun yanında gevşekçe asılı kalmasına yetecek kadar derin bir kesik attı. Akan kan garip bir şekilde küf ve toz kokuyordu.

Yaratık üzerine gelince Cas dönerek ondan kaçtı. Kanan kolunu kaldırıp Cas'e savuracak gücü bir şekilde kendinde bulmuştu. Cas kılıcını kaldırıp darbeyi savuştururken yüzüne kan sıçradı.

İğrenç.

Durup kanı silmek istedi ama cesaret edemedi. Siyah enerji akımı kılıcının içinde örümcek ağı oluşturarak ilerleyip karışındaki iğrenç yaratıkla temas ettiği yerlere yayılırken bunu yapamazdı. İçgüdüleri ona gölgeler koluna dokunmaya başlamadan önce silahını bir kenara atmasını söylüyordu.

Bunun yerine kılıcını daha sıkı kavradı ve umutsuzca ışığı düşündü.

Kılıç parladı ve karanlık ondan kaçtı.

Cas keskin bir nefes aldı.

Gerçekten bunu yapmayı başarmış mıydı?

Sağa fırlayıp yaratığın etrafından dolaştı, ayağını bileklerinden birine geçirdi. İleriye doğru sendeleyerek yaratığın ensesi Cas'in kolayca vurulabileceği mesafedeydi. Öne atılıp kılıcını boynunun kafatasıyla buluştuğu yumuşak yere sapladı.

Yaratık şiddetle seğirerek yüzüstü sokağa düştü. Kalbi hızla çarpan ve kolları ağrıyan Cas botunu yaratığın kürek kemiklerinin arasına bastırıp silahını çekti ve sendeleyerek ondan uzaklaştı.

Kılıcını boynundan çıkarmayı başardığı anda, yaratık tıpkı sonuncusu gibi büzüşerek yok oldu ve ardında sadece siyah bir leke bıraktı.

"Sıradaki," dedi Zev, onu döndürüp nefes almasına bile fırsat bulamadan harekete geçirdi. Böylesi daha iyiydi. *Devam et.* Hareket etmeye devam etmesi gerekiyordu ve o da bunu biliyordu çünkü durup neye doğru koştuklarını düşünseydi panik onu ele geçirip tökezlemesine neden olurdu.

İleride evlerle çevrelenmiş iki yol vardı ve Cas, geniş olan yolun uzak tarafında üç okçu saydı. Yaklaştıkça canavarların sağında Laurent'ı gördü; yarı elfin sağındaysa üç okçu daha vardı.

Etrafı sarılmıştı.

Yaratıkların her biri okunu Laurent'a doğrultmuştu.

O na zamanında ulaşamayacaktı.

Zev bunu fark ettiğinde küfrederek durdu. Dudaklarından Ateşsoylu dilinde sözler döküldü. Elini kaldırdı ve nişan aldı.

Koşmaya devam ederken Cas'in zihni bulandı ancak zihnindeki bu sis perdesinin altında bile şunu düşünebiliyordu: *Tek bir Ateşsoylu büyüü yetmez.*

Durdu ve Zev'e yardım etme düşüncesiyle elini ileri uzattı. Kullanabileceği bir büyü ya da gücünü kontrol etmesini sağlayacak herhangi bir sözcük bilmiyordu. Gücünün *nereden* geldiğini bile bilmiyordu. Ama az önce o ışığı yaratabilmişti. Bu gücü pek çok kez hissetmişti, öyle ki artık onun varlığına inanıyordu. Şimdiyse çaresizdi ve onu iyi bir amaç için kullanmaya kararlıydı.

Bu düşünce üzerine avucu elektrik akımıyla karıncalandı.

Havada meydana gelen kıvılcımlar gökyüzünde birleşiyor gibi görünüyordu. Elektrik akımı birleşip büyüyerek tepesinde tek bir noktada toplandığında vücudu sarsılmaya başladı. Küt-

lenin ağırlığı üzerine çöktü. Dizlerinin büküldüğünü hissetti ama kendini dik durmaya zorladı. *Nişan almaya.*

Vücudu büyüsünü kontrol etme çabasıyla yanarken kaslarının her biri yapmaya çalıştığı şeye karşı çıkıyordu. Ellerini kaldırdı. Duruşunu sağlamlaştırdı...

Sonra kollarını en yakın okçu hattına çevirdi.

Enerjiyi o kadar kolay bir şekilde saldı ki kendini bir uçurumdan atlamış gibi hissetti. Serbest düşüşteydi, enerjinin ağırlığı olmadan havada süzülüyordu.

Dizlerinin üzerine düşerek öne yığıldı. Yüzü yere çarptı. Yan tarafına yuvarlanarak başını kaldırdı ve yıldırımın okçularından üçünün etrafını bir halat gibi sardığını gördü.

Elektrikle parlayan bir, iki, üç gölge patlaması meydana geldi.

Yaratıklar yok olurken üç korkutucu, dünya dışı çılgılık duyuldu.

Cas yanağını yere yasladı. Taşlar tenine batıyordu. Sersemlemişti, kaslarına yayılan acıdan gözleri yaşarmıştı ama gözlerini Zev'in büyüsünün ve Laurent'in kılıcının diğer okçuları yok etmesini izleyecek kadar açmayı başardı.

Her şeyin kontrol altında olduğunu anladığında nihayet gözlerini tamamen kapadı.

Dakikalar sonra uyandığında Laurent'in yanında diz çöktüğünü ve ayağa kalkmasına yardım ettiğini gördü. "Bu yeni ve harika bir numaraydı," dedi, dudaklarını birbirine bastırmıştı, bakışları tereddütlüydü.

Zev, belki de hayatında ilk kez söyleyecek söz bulamadan ona bakıyordu.

Cas başıyla onaylamayı başardı. Her açıdan etkileyici bir büyüydü ama onu *ilk kez* kontrol edebilmişti. Sevinç ve dehşet midesinde tuhaf biçimde dans etti. "Bunu daha sonra konuşabiliriz," dedi onlara.

Konuyla ilgili onu daha fazla sıkıştıramadan dikkatlerini yükselen bağırışlar çekti.

Gürültüye doğru koştular.

Şehrin eski evler ve çoğunlukla terk edilmiş gibi görünen dükkânlarla dolu bölümüne gittiler; köhne binalar âdeta birbirinin üstüne inşa edilmişti, çökmeye yüz tutmuş çatılar ve yırtık pırtık kumaşlarla alelacele yamanmış dökülen duvarlar, bir binanın nerede bitip diğerinin nerede başladığını söylemeyi zorlaştırıyordu. Ayrıca sayılmayacak kadar çok kırık pencere, çatlak kapı ve enkaz yığını vardı. Kara ölüm izlerine bakılırsa bunların bazıları yakın zamanda olmuştu.

Burada bir savaş yaşandığı açıktı.

Ama etraf artık boş ve sessizdi.

Sessiz enkazın içinden usulca geçtiler ve çok geçmeden hava soğudu. *Doğal olmayan* bir soğuktu bu. Bunu üçü de hissediyordu. Neredeyse aynı anda yavaşladılar. Soğuktan titriyorlardı. Zev ona baktı. “Buna senin komutanın büyüğü mü neden oluyor?”

Cas tereddüt etti. Artık Elander’ın büyüünü ayırt edebiliyordu. O *olduğundan* şüphelendi ama bu onun doğuştan gelen gücüne benzemiyordu.

“Bence bu Buzsoylu büyüğü,” dedi Zev’e. “Öyle bir kılıcı var...”

Sessizlik, harap binalardan birinin içinden yükselen ani bir kargaşayla bozuldu. Cam paramparça oldu. Tahta çatırdayarak parçalandı... ve sonra Elander tek bir menteşeyle asılı duran kapıyı kırarak binadan çıktı.

İki okçu onu takip ediyordu; biri yay kullanıyordu, diğeryse kolunu bir kılıca çevirmişti.

Elander ölümcül bir zarafet ve hassasiyetle hareket ederek okçuları peşinden sürükledi. Kılıcı, kış büyüğünün mavi tonlarında parlıyordu. Silahını hızla savururken bir yandan da büyüğü sözler mırıldanıyordu. Okçularla arasındaki hava minik buz kristalleriyle parladı.

Okçulardan biri o ıslıtlı havaya adım atma hatasına düştü. Vücudu, saniyeler geçtikçe daha da kalınlaşan bir buz tabakasıyla kaplandı.

Cas düşünmeden harekete geçti. Donmuş okçunun yanına koşarak kılıcını şiddetle savurup kafasını kesti.

Elander ikinci okçunun işini bitirdikten sonra Cas'e döndü. "Ben de nereye kaçtığımı merak ediyordum."

Yüzündeki kan lekelerini silerken, "Beni tanırsın," diye homurdandı. "Şehrin içinde aheste aheste yürüyordum."

"Şaşırmadım."

"Yürürken de bu piçlerden en az bir düzinesini öldürdük."

Elander bir an için verdiği rakamdan rahatsız olmuş gibi göründü –*biraz önce büyü kullandığını hissetmiş miydi?*– ama sadece, "Mükemmel. Ancak yeni plana göre ana kapıya çekilmemiz gerekiyor," dedi. Dönüp Laurent'la Zev'e de aynı emri verdikten sonra Cas'i kapıya çekti. "Hâlâ saraya girmeye çalışıyorlar," dedi. "Çoğunluk orada toplanmış gibi ve akıllıca davranırsak etraflarını sarıp işlerini kolayca bitirebiliriz."

Cas kararlılıkla başını salladı ancak *çoğunluk* sözcüğü biraz midesini bulandırmıştı. Zaten pek çoğunu öldürmüşlerdi, o kapıda kaç okçu olabilirdi ki?

"Bu arada, iyi misin?" Elander soruyu gelişigüzel bir tavırla yöneltmiş olsa da Cas sanki birkaç saniye içinde alev alacak bir Ateşsoylu kristali kavırıyormuş gibi hissetti. Çünkü kaşlarını çatışından ve sorduğu sırada üzerinde oyalanan gözlerinden biraz önce büyü kullandığını *bildiğini* anlamıştı.

Elbette biliyordu.

Başka bir belirti olmasa bile bakan herkes onun büyüden bitkin düştüğünü görebilirdi.

Tam gücünün devam eden etkilerini inkâr etmeye hazırlanıyordu ki sözleri hemen önlerine saplanan bir okla kesildi. Laurent onları okçunun konumu hakkında uyarırken ikisi de kararıp çatlayan zeminden sıçrayarak uzaklaştı.

Etraflarına kısa bir göz atmalarının ardından okçunun yakındaki bir evin balkonuna tünediğini gördüler.

“Sinir bozucu piçler,” diye homurdandı Elander. Sonra evin kısmen çökmüş çatısına tırmanıp balkondaki okçuya pervasızca atıldı. Kendisine atılan oktan bir şekilde kaçındı. Bir an sonra kılıcını kınından çekti ve Cas, Buzsoylu büyüsünün girdabıyla ölmekte olan okçunun yaydığı kara enerji arasında bir an için Elander’ı takip edemedi.

Komutan kendisine doğru gelen ikinci oku görmedi.

Ok ona saplanmadı ama durduğu balkona saplandı. Ortaya çıkan kara enerji dalgası balkonu desteklerinden ayırıp evin ön cephesini sararak duvarın tamamının çökmesine ve yıkılırken Elander’ı da beraberinde götürmesine neden oldu.

Zev ve Laurent bu son okun sorumlusunu bulmaya koyulurken Cas de yıkılan eve koştu.

Yaklaştığı sırada Elander enkazın içinden çıktı. Tozla kaplıydı, şiddetle öksürürerek yüzündeki kanı sildi... ama hayattaydı ve nispeten zarar görmemişti.

Tanrılara şükürler olsun.

“Seni pervasız, aptal, *sen var ya...*” Elander yüzünde bir sırıtişla başını ona çevirince Cas susarak endişesini yuttu. Yaralandığını sanarak korkudan deliye döndüğünü bilmesine gerek yoktu, egosu zaten yeterince büyüktü.

Birkaç derin, sakinleştirici nefes aldı. “Görüyorum ki yine ölümle pazarlık yapıyoruz.”

Elander birkaç kez daha öksürdükten sonra gülümsemesi daha bariz bir hâl aldı. “Her geçen gün bu konuda daha iyi oluyorum.”

“Aptal,” dedi Cas homurdanarak.

“Dikkat et,” dedi Elander, kolunu tutup onu bir başka okun önünden çekerek. Bir süreliğine öylece durup Laurent’ın oku atan canavarı nihayet etkisiz hâle getirmesini izlediler ve

ardından Cas, elinden kurtulmak için dirseğini Elander'ın kaburgalarına geçirdi.

“Kapıya dönmeliyiz,” diye hatırlattı ona; “sakın yol boyunca bana gösteriş yapma ya da ölümle *pazarlık etmeye* kalkışma lütfen.”

Elander Cas'in dirseğini geçirdiği yeri ovuşturdu ancak yüzündeki o sırtış hâlâ yerli yerindeydi.

Cas, Elander verdiği rahat nefesi görmesin diye ona arkasını döndü.

Dördü birlikte hızla sokaklarda ilerlerken yol boyunca birkaç okçu daha öldürdüler ama bir noktada Cas ve Elander diğerlerinden ayrıldı. İlk başta bunu önemsemedi, birlikte çalıştıkları görevler, hele hele bunun gibi kaotik görevler sırasında sık sık benzer durumlar yaşamış ve sonunda tekrar bir araya gelmeyi başarmışlardı.

Kendi kendine arkadaşlarının kapıda onu bekleyeceklerini söyledi.

Ama beklemiyorlardı.

Cas yine de o kapıda onları *bekleyen* savaşa ve Elander'ın ona verdiği talimatlara odaklanmaya çalıştı. Komutan onu uzakta olsa da sarayı net gören bir tepeciğe götürdü, işaretini beklemesini söyleyip diğer askerlerini uygun konumlara yerleştirmek için usulca uzaklaştı.

Dakikalar geçti. Zev ve Laurent hâlâ gelmemişti. Rüzgâr ağaçların arasında uğulduyordu. Güneş doğal olmayan bir hızla batıyordu. İçini korkunç bir his kaplarken kafa derisi karıncalandı.

Uzaklardan daha fazla çığlık duyuldu.

Gözlerini kapayıp sesin kesilmesini bekledi.

Çığlıklar daha da arttı.

Bu çığlıkların arkadaşlarına ait olup olmadığını anlamamanın hiçbir yolu yoktu. O korkunç karıncalanma dışında hiçbir şey net değildi. Sesler kesilmiyordu. Bir kez daha odaklanmaya çalıştı.

Yapamadı.

Ve sonra kendini uzaktan gelen dehşet dolu seslere doğru koşarken buldu, aynı gece içinde bunu kaçınıcı kez yapıyordu?

Şehrin dışına giden aşınmış bir yolu takip etti ve sonunda küçük bir eve açılan geniş bir avluya ulaştı.

Okçularla sarılı eve.

Birkaç düzine asker ve şehir sakini, kaldırdıkları silahlarıyla okçuların etrafını sarmıştı. Laurent ve Zev de aralarındaaydı. Yardım etmek için durdukları açıktı. Laurent bir kadını tutarak eve koşmasını engellerken Zev'in ellerinden yayılan ateş giderek parlıyordu.

Cas bu mesafeden bile aradaki gerilimi hissedilebiliyordu. Avlunun ucuna geldiğinde duraklayarak etrafı izledi ve yardım etmenin bir yolunu bulmaya çalıştı.

Laurent'in tuttuğu kadın aniden serbest kalmayı başarak eve koştu.

Cas, kadın göğsünden vurulana kadar ona doğru uçan oku görmedi.

Kadın yere düştü. Birkaç saniye içinde bedeni kömürleşmiş bir kabuğa dönüştü. Hava, çimenlerin üzerinde cızırdayan etinin keskin kokusuyla doldu.

Zev oku atan canavara hücum ederken Cas darbe sanki kendi göğsüne inmiş gibi hissetti. Sanki kalbi gerçekten *durmuştu*.

Laurent, Zev'e katıldığında bile sayıları hâlâ çok azdı. Şehir sakinlerinden hiçbiri yardım etmeye yeltenmedi; çoğu için için yanan kül yığnına bakıyordu. Birkaç asker harekete geçse de yeterli olmadı. Canavarların sayısı fazlaydı ve evi çevrelemeye, içinde kim varsa onu rehin almaya son derece kararlı görünüyorlardı.

Cas'in ayakları içgüdüyle hareket etti, var gücüyle arkadaşlarının yanına koştu. Bir elektrik patlamasını daha kaldırmabileceğini sanmıyordu ama bir şeyler yapması gerekiyordu. *Herhangi bir şey.*

Tepenin dibine ulaştığında gözüne henüz tam kararmamış akşam göğünde asılı duran soluk hilal ilişti. Elander'la olan konuşmasını hatırladı.

Aysoylu. Sahip oldukları büyü. Bir şeyleri yansıtabilen, onları güçlendirebilen...

Sonra aklı başka bir düşünceye kaydı. *Bu çok aptalca.*

Son düşünce aklındaki en gürültülü şey hâline geldi. Yine anlamadığı tehlikeli şeylerle oynuyordu ve bunun farkındaydı.

Yine de öne doğru bir adım attı, gözlerini soluk hilalden çekmeden titreyen elini havaya kaldırdı. Derin bir nefes aldı. Dünya yavaşlayıp küçüldü, her derin nefesle her şey ona biraz daha yaklaştı. Bakışları aydan Zev'in elinde parlayan ateşe kaydı ve o andan itibaren aklında tek bir düşünce belirdi:

Lütfen yeterli olsun.

İçinden kopan patlama amaçladığından çok ama çok daha güçlüydü. O kadar muazzam bir güçtü ki yeşil tepeye doğru geri savruldu. Yine de gözlerini açık tutmayı, kendini geri tepen yoğun enerji dalgasından korumayı başardı ve Zev'in büyüüne karışan serbest bıraktığı gücü gördü. Yarattığı ateşi daha parlak hâle getirdiğini fark etti. Daha belirgin. Sanki onu daha da *güçlendirmişti*. Avlunun bir ucundan diğer ucuna kadar uzanan bir ateş duvarı oluşturmuştu; ilerleyen alevlerden tek bir okçu bile kurtulamadı, hepsi kuru saman gibi yandılar.

Ancak yangın bununla sınırlı kalmadı.

Cas onu durdurmaya *çalıştı* ama artık kontrolünün çok ötesindeydi.

Okçuların çevrelediği küçük ev saniyeler içinde alevler tarafından yutuldu.

Çığlıklar. Patlayan pencereler. Rüzgârın *uğultusu* ve yükselen alevler. Bir an için herkes, her şey donakaldı, ahşabın çıtırtısı ve ateşin gürültüsü dışında etrafa şaşkınlık dolu bir sessizlik çöktü. Sonra daha çok çığlık, *çok, çok daha fazla çığlık* duyuldu.

Cas ayağa kalkarak cehennem ateşinin içine daldı.

Biri ona durması için bağıırıyordu. Kim olduğunu anlamadı, bahçede hızla koşarken zihninde yankılanan sözcüklerden gelen sesi zar zor duyabiliyordu: *Ben ne yaptım? Ben ne yaptım, ben ne yaptım...*

Bedenini ardında, çimenlikte bırakmış gibi hissetse de aslında koşuyordu. Bir şekilde eve ulaştı. Kırık bir pencere bulup hızla içeri girdi ve dengesini bulduktan sonra içeride biri var mı diye seslenerek odaları aramaya başladı.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından bir cevap duydu. İnce bir ses. *Bir çocuğun sesi.* Eğilip en yoğun duman bulutunun altından geçerek yanan evin içinde elinden geldiğince hızla ilerledi. Duvarlar küle dönerken altındaki destek kirişleri meydana çıkıyordu. Ortaya çıkan kirişlerin birçoğu hızla alev aldı. Çatırdamalar eşliğinde her biri üstüne kül ve kor parçaları yağdırdı.

Bir dakikalık aramanın ardından gözleri büyük bir kapının aralığına, alevlerle sarmalanmış çerçeveye takıldı. Hızla siyah dumanla dolan açıklıkta gözüne bir hareket ilişti. Düşe kalka yaklaşıncı içeride bir köşeye sinmiş genç bir oğlan gördü. Oğlanın gözleri kapıdaydı, sanki oradan çıkmak için cesaretini toplamaya çalışıyordu.

Cas, kapı çerçevesinin üst kısmı çökmeden önce ona doğru birkaç adım daha atmayı başardı.

Kendini korumak için kollarını kaldırdı ama indirdiği anda çocuğun yüzünün alev ve duman girdabında kaybolduğunu gördü.

Çıglık atacak gibi oldu. Ama sesini yitirmiş gibiydi. Boğazı kupkuruydu; o kadar kuruydu ki ses çıkarmak şöyle dursun, yutkunmak, hatta nefes almak bile çok zordu. Devam etmesi gerekiyordu. Düşe kalka yürümeye devam etti. O odaya girmeliydi.

Teni karıncalanıyor, belki de kabarıp eriyordu. Sıcaklık gerçekte hayali ayırt etmesini imkânsız kılarak onu tenindeki

karıncalanmanın büyü olabileceğine, bu büyüünün kendisini ve o oğlanı bir şekilde koruyabileceğine inanacak kadar deliye döndürmüştü... Tabii ona *ulaşabilirse*.

Bu delice inanç düşmüş kapı çerçevesinin ve beraberinde aşağı çektiği tüm kirişlerin üzerinden atlamasına yetti. Her şeyi yalayan alevler her nasılsa pantolonuna ya da botlarına ulaşamadı. Diğer tarafa geçtiğinde tökezlese de dengesini koruyabildi.

Yerde kıvrılmış, baygın bir çocuk vardı.

Onu kollarına alarak ilerlemeye devam etti.

Cas nereye gittiğini bilmiyordu. Duman daha da yoğunlaşmış gibiydi ama sağ tarafındaki bir şeye yöneliyormuş gibi görünüyordu. Sersemlemiş zihni dumanı takip etmeye karar verdi ve çok geçmeden bir pencere olduğunu varsaydığı uzaktaki yerden koyu mavi *gökyüzünü* gördü. Gözleri de boğazı kadar kuruydu ve çaresizce onları kapamak istiyordu.

Ama o mavi gökyüzü parçasını kaybetmemeliydi.

Çöldeki son su damlasıymış gibi onu takip etti.

Ve sonra, daha ne yaptığının farkına bile varmadan, alçak bir açıklıktan atladı ve tıpkı cehenneme dalarken olduğu gibi yine pervasız bir koşturmayla dışarı çıktı.

Tökezledi, birkaç adım attıktan sonra yorgunluk onu ele geçirdi ve tekrar dengesini kaybetti. Yere yuvarlandı ama çocuğa sımsıkı sarıp savrulmasını engellemeye çalıştı. Dikenli çimenlerin üzerinde yatarken çocuğa sarılarak onu üzerlerine dalgalar hâlinde yayılan dumandan korumaya çalıştı. Rüzgâr közleri savurarak avluya küçük yangınlar yayarken alevler ağır ağır Cas'in bulunduğu yere yaklaştı.

Daha güvenli bir yere gitmek için ayağa kalkması gerektiğini biliyordu.

Ama hareket edemiyordu.

Kurumuş boğazıyla yardım istemeye çalışırken etrafını alevler sardı. Bu yangın doğal değildi, bu yüzden bir dakika sonra Zev'in alevleri yararak ona doğru yürüdüğünü görünce

şasırmadı. Oğlanı kollarından aldığında Cas elleri ve dizleri üzerinde doğrulmaya çalıştı. Bir saniye sonra Laurent da yanma geldi, onu kollarına alarak yanan evden uzaklaştırdı.

Onu ve çocuğu uzaktaki bir tepenin zirvesine bıraktıktan sonra yangını söndürmeye yardım etmek için geri döndüler.

O yanan ev artık çok uzakta görünüyordu.

Şehirdeki tüm kaos da öyle.

Cırcır böcekleri sanki hiçbir şey olmamış gibi ötmeye devam ediyordu. Rüzgârın serinliği Cas'ın yanağında taze bir his bırakırken ay, kararan gökyüzünde daha belirginleşti. Cas gözlerini daha fazla açık tutamayana kadar aya baktıktan sonra bilincini yitirdi ve dans eden alevlerin görüntüleriyle birlikte karanlığa sürüklendi.

Yangının üzerinden dört gün geçmişti ve Cas, tamamen iyileşmesi için yalnız kalması gerektiğini iddia ettikten sonra bu zamanın çoğunu odasında kilitli geçirmişti.

Bu iddia kısmen doğrudu.

İyileşmesi için günlere ihtiyacı *olmalıydı*. Normal bir insanın iyileşmesi için günlere ihtiyacı olurdu.

Ama hiçbir şekilde *normal* olmadığı gerçeğini yavaş yavaş kabul etmeye başlıyordu.

Soluduğu dumanın etkilerini zar zor hissetmişti. Alevlerin içinden geçtiği hâlde vücudunda tek bir yanık izi bile yoktu. Sahip olduğu uhrevi koruma sayesinde cildi pürüzsüz ve lekesizdi.

Gel gelelim yanan evden çıkardığı çocuğun böyle bir koruması yoktu.

Yüzü ve boynu sonsuza kadar o gecenin izlerini taşıyacak, soyulan derisinin kıpkırmızı görüntüsü Cas'in zihninden asla çıkmayacaktı. Saraya götürülmeden önce onu sadece bir anlığına görebilmişti ama bu, ona Karael'in yüzündeki yanıkları,

kurtulduğu yangından bu yana geçen yıllarda sebep olduğu tüm yıkımları hatırlatmıştı.

Cas, böyle şeylerden nasıl korunduğunu anlamıyordu.

Neden bütün evleri ateşe verebilecek bir büyüye sahip olduğunu anlamıyordu.

Bildiği tek şey, yürüyen bir felaket gibi hissettiği ve odasında kilitli kalmasının daha iyi olduğuydu.

Bildiği kadarıyla kimse Varen'a sebep olduğu son felaketten bahsetmemişti. Hatta muhtemelen hiç kimse o evi ateşe verenin Cas olduğunu tespit edememişti. Etraf mahşer yeri gibiydi. Öyle ya da böyle olanlara dair ayrıntılar kaybolmuştu. Kaybolmasa bile İmparator-Kral onunla ilgilenmiyor gibiydi. Daha çok okçulara karşı kaybettiği asker sayısını dert edinmişti.

Böylece günlerini fark edilmeden odasında geçirebilmişti. Odasının nispeten güvenli duvarları içinde sersemlemiş hâldeydi, asla tam olarak uyuyamıyordu. Uykuya dalar gibi olduğu anlarda da Solatis'e dair görümler görüyordu.

Bu sefer Yüce Tanrıça'yla yüzleşecek bir kurt yoktu.

Gölge yoktu.

Yalnızca beklentiyle onu izleyen altın Güneş Tanrıçası vardı.

Cas, kapının tıklatıldığını duyduğunda bu altın renkli rüyalardan birine daha dalmak üzereydi. Bitkin hâlde yatağından kalkıp kapıya yürüdü.

“Kim o?” diye seslendi.

Yanıt gelmedi.

Dudağını ısırarak kapıyı açtı.

Gümüşpati, gri ve beyaz renkten oluşan bir bulanıklık gibi hızla içeri girdi ve saten döşemeli divana yerleşti. Cas iç çektikten sonra onunla gelen Rhea ve Nessa'ya döndü.

“Hâlâ dinleniyordum,” diye bilgilendirdi onları.

“Yalancı,” dedi Rhea.

Nessa utangaçça gülümsedi. Hava aniden ısındı ve Cas onun Tüysoylu büyüünün iş başında olduğunu fark etti. Et-

kisine kapılmamaya çalıştı ama zordu. İnsana dertlerini kısa süreliğine unutturun ılık bir yaz akşamına adım atmak gibiydi.

“Eninde sonunda bu odadan çıkmak zorundasın,” diye devam etti Rhea. “İyi olduğunu hepimiz biliyoruz. Sadece bizden saklanıyorsun.”

Cas, “Bir evi ateşe verdim ve neredeyse birkaç insanı diri diri yakıyordum,” dedi açık açık. “İyi değilim.”

“Fiziksel olarak yani,” dedi Rhea, kaşlarını çatarak. “Geri kalanıysa bütün gün yatakta yatarak çözölmeyecek.”

“Bundan emin misin? Çok rahat bir yatak,” dedi Cas omuz silkerek.

Rhea dudaklarını büzdü.

“Bir hata yaptın, hepsi bu,” dedi Nessa usulca.

“Savaşın tam ortasıdaydın,” diye ekledi Rhea, “ve büyüün kontrolden çıktı. Yıllardır büyü yapan insanların bile başına gelebilir. Zev’in yanlışlıkla kaç kez bir şeyi yaktığını biliyor musun? O salak, çocukken uykusunda battaniyeleri ateşe verdiği için kaç kez battaniyesiz uyumak zorunda kaldık.”

“Hem zarar verdiğinden çok daha fazlasını kurtardın,” diye ısrar etti Nessa.

Cas itiraz etmedi. Kısmen bunun anlamsız olmasından –en az onun kadar inatçıydılar ve sayıca ondan üstündüler– kısmen de hâlâ havada dönüp duran Tüysoylu büyüü yüzünden kendini uykulu ve aptal hissetmesinden.

“Akşam yemeğinde size katılmayı kabul edersem beni şimdilik yalnız bırakır mısınız?” diye sordu.

Nessa ve Rhea bir süre düşündükten sonra başlarıyla onayladılar.

“Bir saat sonra?” diye sordu Nessa. “Taht odasına en yakın ziyafet salonunda buluşabiliriz.”

Cas kabul etti ve Gümüşpati’yi odadan kışkırtlayıp arkadaşlarına el sallayarak vedalaştı ve kapıyı arkalarından kapattı.

Akşam yemeği yemeye hiç niyeti yoktu.

Ancak bu odada kalamazdı. Yemeğe gitmeyince onu almak için buraya dönecek ve muhtemelen takviye kuvvet getireceklerdi. Bununla yüzleşmek yerine ceketini alıp dışarı çıktı.

Zaten şu anda temiz hava pek de *kötü* bir fikir gibi görünmüyordu.

Gözlerini yerden ayırmadan sarayın içinden geçip küçük bir kapıdan çıktı ve yan avlunun nispeten boş görünen bir bölümüne ulaştı. Buradaki çiçekler ve çalılar bakımlı olsa da yalnızca onları ayakta tutmaya yetecek kadar bakım yapılmış gibiydi, bitkiler patikayı her an istila edecekmiş gibi görünüyordu. Düşünceleri ara sıra ayak ya da konuşma sesleriyle kesintiye uğrasa bile bu, avluyu daha samimi kılıyordu.

Tanıdığı bir sesi, Elander'ın sesini duyana kadar birkaç dakika yürüdü. Bir köşeyi dönünce onu uzakta gördü; askerlerden oluşan grubun arasında uzun boyuyla hemen fark ediliyordu.

Elander onu henüz görmemişti. Cas dönüp diğer yöne gitse orada olduğunu asla bilemezdi.

Cas bunun yerine ölü yapraklarla ve yakındaki bir ağaçtan düşen bir tür kuru kırmızı meyveyle kaplı taş bir banka yöneldi. Hepsini temizleyip oturdu, bankın sert taş kenarını tutup gözlerini gökyüzüne çevirdi.

Uzaktaki dağların ardında batan güneşin son demleri göğü altın turuncu bir renge boyamıştı. Bu ona ışık saçan hayallerini hatırlattı. Güneş Tanrıçası'nı tekrar görmek ya da onun sinir bozucu sessizliğini hissetmek istemiyordu, bu yüzden rüyalara sürüklenmemeye dikkat etti. Parmaklarıyla taşa hafifçe vurup gözleriyle somut şeyler arayarak sürekli etrafta bakındı. Ağaçlar. Safir mücevherli taş heykeller. Çiçekler. Kuşlar. Taşlar. Sırtı ona dönük olan Elander.

Hala ona görünmeden gidebilirdi.

Kader devreye girdi ve sonunda Elander'ın ona dönmesini sağladı.

Komutan Cas'i fark ettikten bir dakika sonra gelip banka oturdu.

İlk başta konuşmadılar. O kaotik, ateşli geceden beri hiç konuşmamışlardı. Elander büyüsunü pervasızca kullandığı ve saray kapısındaki savaşta ona bir görev verdiği hâlde bunu yerine getirmediği için ona kızgın olmalıydı. O kapıda öldürülen askerlerin toplam sayısını bilmiyordu ama birçok kez kendini kalıp komutanın ondan istediğini yapsaydı bu sayının daha az olup olmayacağını sorgularken bulmuştu.

Bunun yerine kaçıp masum bir ailenin evini yakmıştı.

Aslında Elander'ın ona kızmak için her türlü nedeni vardı ancak öfkesi muhtemelen Cas'in şu anda *kendisine* karşı hissettiklerinin yanında hafif kalırdı.

Oysa hiç kızgın görünmüyordu. Cas'in taşa hafifçe vuran parmaklarına baktı ve sonra kolunu ona uzattı. "Çıpa ister misin?"

Bu sözleri, günlerdir ilk kez dudaklarının bir gülümsemeye kıvrılmasını sağladı.

"Belki," diye itiraf etti ve bir anlık tereddüdün ardından koluna girdi.

Elander ayağa kalkmasına yardım etti ve tekrar konuşmadan önce birkaç dakika yürüdüler. "Biliyor musun, aslında buraya herkesten kaçtığım için geldim," dedi Cas, tuttuğu koluna bakarak. Elini oraya koyduğunu pek hatırlamıyordu. Hareket sadece... *doğal* olarak gelişmişti.

"Odana girip çıkan hizmetkârlardan kaçmaya mı çalışıyorsun?" diye tahmin yürüttü Elander.

"Ve arkadaşlarımdan." Cas dudaklarını birbirine bastırdı ama artık iş işten geçmişti. Sözler hiç düşünmeden dudaklarından dökülüvermişti ve Elander şimdi onu eskisinden daha da meraklı gözlerle izliyordu. Cas, "Kötü bir niyetleri yok," dedi omuz silkerek. "Ama bazen biraz yorucu olabiliyorlar."

"Ah. Anladım."

“Konuşmak istiyorlar. Ama son dört gündür aklımdan geçen düşüncelere nasıl tepki vereceklerinden emin değilim.”

Elander bir an için sözlerini düşündü. “Peki sence *ben* nasıl tepki vereceğim?” diye sordu.

Cas bakışlarını ona çevirip Elander’ın tuhaf ifadesini inceledikten sonra tekrar önüne döndü. “Bana nutuk çekerek,” dedi.

Elander güldü. “Dene bakalım.”

Cas tekrar tereddüt ederek alt dudağını ısırды. Komutan ona baskı yapmadı. Sadece bekledi. Sonunda omuzlarındaki gerilimden kurtularak, “Geçen hafta Asra’ya yardım etmeye çalıştığımda... büyüm o tuhaf ışığa ve enerjiye neden olduğunda... bir saat geçmeden sarayda biri daha öldü,” dedi. Elander’dan uzaklaşıp volta atmaya başladı. “Onları öldüren ben miydim? Asra’yı öldürmek üzere olan hastalığı bir şekilde başkasına mı yönlendirdim?”

Elandar insanların duygularını incitmemek için yalan söyleyen biri değildi.

Söylemedi de.

“Bu mümkün,” dedi Cas’e.

“Mümkün.” Bu sözcük Cas’in boğazında ağır ve keskin bir his bıraktı.

“Ama alakasının olmaması da mümkün. Sen gelmeden önce de sarayda pek çok ölüm oldu.”

Cas durup başını iki yana salladı. “Kendime Belwind’deki o kızı kurtardığımı söyleyip duruyorum ama peki ya hastalık aslında nereye *gitti*? Odadaki bitkiler öldü ama kızın içinden çekip aldığım hastalık sadece bununla sınırlı olamaz, değil mi?”

“Muhtemelen olamaz.”

“Başkalarının da kurtulmasını sağladım mı?” Tekrar yürümeye başladı. “Asra beni bulduktan sonra hastalığının yavaşladığını söyledi. Ama hastalığı başka bir yere *yansıtıyorsam*, bilmiyorum, o zaman farkında olmadan onu korumak için başkalarını hasta

etmiş olmaz mıyım? Hayatım boyunca farkına bile varmadan arkamda cesetlerden oluşan bir iz bırakmış olabilirim, değil mi?"

Elander'ın kaşları çatıldı. "Bilmiyorum."

Midesi bulansa da artık konuşmaya başlamıştı ve duramıyordu. "Geçen gece yardım etmeye çalışırken ateşi o kadar pervasızca yansıttım ki..."

"O farklıydı."

"Ama yine de yıkıcı bir sonuca sebep oldu."

"Bütün büyülerin karanlık tarafı vardır," dedi Elander. "Karanlık ve her zaman kontrol edilemeyen tarafı."

Bu sözler Cas'in ensesindeki tüyleri diken diken etti. "Karanlık ve kontrol edilemeyen büyü istemiyorum. Hiç büyüm olmamasını tercih ederim."

Elander buna yanıt vermedi. Bakışları anlayışlı ama aynı zamanda meraklıydı. Sanki ne kadar tehlikeli olursa olsun birinin büyüünden nasıl vazgeçebileceğini tam olarak anlamıyor gibiydi.

Cas sözlerini ona açıklama fırsatı bulamadan Caden'la Tara'nın telaşla yanlarına geldiklerini görüp sustu.

Tara'nın bakışları önündeydi, kendi kendine mırıldanıyor ve muhtemelen mesajı iletecek cesareti toplamaya çalışıyordu.

Caden'ın gözleri Cas'e odaklanmıştı. Öfkeli görünüyordu ama onlara yaklaşıırken Cas, Elander'ın çaktırmadan onu adamının görüş alanından çektiğini fark etti.

"Ne oldu?" diye sordu Elander.

Tara onun bakışları altında bir an tereddüt etti, sonra sertçe yutkunup, "Biliyor," demeyi başardı. Gözleri bir anlığına Cas'e kaydıkten sonra devam etti: "Biri Varen'a geçen gece Soluk İşaretlî'nin ve büyüünün nelere yol açtığını anlatmış. Ve o..."

"Bir kişiden fazlası," diye araya girdi Caden. "Bir grup şehir sakini bu öğleden sonra dertleri ve endişeleriyle huzuruna çıkmışlar." Başıyla Cas'i işaret etti. "Onunla ilgili endişelerini."

Cas buz gibi bir nehre düşmüş gibi hissetti.

Elander sakın bir tavırla, “Ellerinde hiçbir kanıt yok,” diye ısrar etti. “Gördüklerine dair iddiaları var sadece ve o gece pek çok tuhaflık görüldü.”

Caden ona sert bir bakış attı. “Varen’in ne yapıp edip kanıt bulamayacağını mı düşünüyorsun? Özellikle de artık onu aramak için bir nedeni varken?”

Uzun ve gergin bir an boyunca sessiz kaldılar.

“Gerçekten bu işten elini kolunu sallayarak kurtulabileceğini düşünmüş olamazsın. Biri Varen’a gerçeği söylememiş olsaydı bile eninde sonunda gücünü açık ederdi.” Caden, Cas’e baktı, adamın gözlerini kan bürüdüğüne yemin edebilirdi. “Zihni zayıf.”

Her şey bir anda oluverdi. Sanki bir el uzanıp parmaklarıyla kafatasını tutmuş ve sıkmaya başlamıştı.

Neler olduğunu hemen anladı. Caden *büyükle zihnine girmeye* çalışıyordu ama Cas itiraz etmeye fırsat bulamadan Elander konuştu.

Büyüsü kadar soğuk bir sesle tek bir sözcük söyledi. “Dur.” Caden durmadı.

Büyülü pençeler Cas’in zihnini sıkınca acıyla inledi.

Elander bir anda Caden’in boğazına sarıldı. Onu yerden birkaç santim yukarı kaldırdı ve ikinci emrinde sesi öncekinde daha korkutucu bir soğukluğa ulaştı. “Lanet büyünü *ondan uzak tut.*”

Caden öksürüp nefes almak için çabaladı. Yüzü kaygı verecek kadar kızarmıştı ve Elander’in gittikçe güçlenen büyüsünün alanına giren her şey rengini kaybederek kararıyor, soluyordu.

Cas’in zihnini sıkıştıran büyü hafifledi ve Cas krala açıklamak zorunda kalacakları ikinci bir kontrol dışı büyü vakası yaşanmadan önce buna son vermek için ileri atıldı.

Ancak Cas ona ulaşamadan Elander, Caden’i iterek uzaklaştırdı.

Caden birkaç adım tökezledikten sonra bir banka çöktü. Doğrulup öfkeyle Elander'a döndü; hissettiği ihanet yüzünden okunuyordu. "Neden onu bu kadar koruyorsun?"

Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atan Cas olduğu yerde donakaldı, o da bunun cevabını merak ediyordu.

Elander cevap vermedi.

Tara araya girdiğinde sesi karakterine aykırı biçimde cüretkârdı. "Bunun üzerinde çalıştığımız her şeyi mahvedebileceğini biliyorsun, değil mi? Varen senin, hayır bizim onun büyüünü bildiğimizi öğrenirse..."

"Ben hallederim," diye homurdandı Elander.

İkisi de gözlerini ona dikip baktı. Caden ensesini ovuşturdu, hâlâ öfkeli görünüyordu. Tara'nın alt dudağı hafifçe titrese de bakışlarını başka tarafa çevirmedi.

Sonunda Elander yumuşak bir iç çekişle pes ederek, "Ama her ihtimale karşı diğerlerini hazırlayın," dedi.

Gerginlik sürse de bu cevap şimdilik onları yeterince tatmin etmişti. Tara başıyla onayladı. Caden son bir kez öfkeyle bakıp Tara'nın peşinden haraya gitti.

"Onları neye hazırlayacaksın?" diye sordu Cas, gözden kaybolduklarında.

Elander sadece başını iki yana salladı, gözleri düşüncelere dalmış gibi bakıyordu.

Cas kaşlarını çattı. "Daha fazla sır mı? Gerçekten mi?"

"Daha sonra açıklayacağım," diye söz verdi. "Yani işler o noktaya gelirse. Ama şimdilik yapacağın şeye odaklanalım."

"Yapacağım şey bariz değil mi? Gidip Varen'la konuşmam lazım."

Elander derin bir iç çekmemek için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyordu.

"Kaçmayacağım, merak etme. Beni daha *tanıyamadın* mı? Kaçmayı aklımdan bile geçirmediğimi biliyor olman lazım."

“Doğru,” diye kabul etti Elander. “Seni öldürecek şeylere *koşma* konusunda namın var.”

Cas onu duymazdan geldi. “Belki de kendimi aklayabilirim? Onunla konuşup anlamasını sağlayabilirim.”

Omuz silkti. “Ya da belki onu yakarsın ve bu iş biter.”

Cas yüzünü buruşturdu. “Faydalı oldu, teşekkürler.”

“Şaka yapıyordum. Çoğunlukla.” Gülümsemesi samimiydi ama gözleri hâlâ ihtiyatlı bakıyordu.

Cas de bu ihtiyatı bekliyordu, bu yüzden yolundan sapmadı. “Benimle gelir misin?”

Elander’ın çenesindeki kas seğirdi. Muhtemelen itiraz etmek istiyor ama kendini tutmaya çalışıyordu. Yine de bir süre sonra başıyla onayladı ve içeri yöneldiler.

Cas birkaç kez omzunun üzerinden bakıp Tara veya Caden’in onları takip etmediğinden emin oldu. Sonra, “Bu arada, benim adıma başkasını boğmana ihtiyacım yok... bil diye söylüyorum,” dedi.

Elander omuz silkti. “Onu boğmak için bahane arıyordum zaten. Son zamanlarda sinirlerimi bozuyor.”

“İkinizin yakın olduğunu sanıyordum.”

“Öyleydik.”

“Ne oldu? Benim yüzümden mi? Yoksa başka bir şey daha mı var?”

“Karmaşık bir konu.”

“Belli ki hayatına dair her şey karmaşık”

“Ortak noktamız bu,” dedi ve çapkın bir biçimde gülümsedi. Bu gülümseme Cas’in iradesini endişe vericek kadar zayıflatıyordu.

Başını iki yana salladı ve başka bir şey söylemeden sarayın koridorlarında ilerlediler, hizmetkârı bulup İmparator-Kral’ın nerede olduğunu sordular.

Ama Varen ikisiyle de görüşmedi.

Hizmetkârların onlara söylediği gibi taht odasındaydı. Cas kapının diğer tarafında birkaç kişiyle konuştuğunu *duyabiliyordu*. Ama kapıdaki muhafızlardan biri ona Varen'in bu gece onu görmek istemediğini söyledi. Onunla konuşması gereken konunun sabaha kadar beklemesi gerekecekti.

Bu iyiye işaret değildi.

Konuşmak için onu hiç bu kadar uzun süre bekletmemişti. Gecenin her saatinde onunla toplantılar yapmış, onunla görüşmek için kıdemli danışmanlarıyla olan toplantılarını sık sık yarıda kesmişti.

Bir şeylerin değiştiği açıktı.

Muhafızların duyamayacağı kadar uzaklaştıysa da gözlerini taht odasının kapısından alamıyordu. Çaresizce Varen'in fikrini değiştirip kapıyı açmasını, onu içeri çağırmasını ve onu beklettiği için özür dilemesini umdu.

Fakat öyle bir şey olmadı.

"Keşke bu işi bir an önce bitirebilseydik. Beklemek daha kötü."

"Bahse varım piç kurusu tam da bu yüzden bunu yapıyor," dedi Elander.

"Bana işkence etmek için mi?"

"Evet. Ya da sana karşı daha fazla kanıt toplamakla meşgul. Hiçbir zaman aceleci davranan biri olmadı. Bu açıdan babasına pek benzemiyor. *Bilginin* herhangi bir bıçaktan daha keskin ve daha ölümcül bir silah olduğunu söyleyip durur. Sorun şu ki öğrendiklerine ikna olduktan sonra fikrini değiştirmesini sağlamak çok zordur... inandıkları yanlış gerçekler olsa bile."

Cas onunla yaptığı ilk toplantıyı, geçmişteki sahte isimlerinin çoğunu ezberleyerek nasıl hazırlıklı geldiğini düşündü. Cas'in sabıka kaydını okumuş, dersine çalışmıştı. O ve diğer pek çok konuda sahip olduğu muazzam bilgi, Cas'in kendini aptal, küçük hissetmesine ve kendini kanıtlamaya çalışmasına

neden olmuştu. Aklına bilgisini silah olarak kullanarak onu korkutmaya çalıştığı hiç gelmemişti. Ama şimdi...

“Bundan hiç hoşlanmadım,” diye mırıldandı Elander, dönüp uzaklaşırken.

Cas onu takip etti ve sessizce odasına doğru ilerlediler.

Yolda Laurent’la karşılaştılar, tahmin ettiği gibi akşam yemeğine gelmemesi gözden kaçmamıştı.

Cas onu bulmaya gelenin Laurent olduğuna memnundu. O başkasının işlerine burnunu sokan biri değildi. Arkadaşlarına yalnız kalmak istediğini söyleyen ve bu sefer *onu dinlemeleri* konusunda ısrar eden türde biriydi. Cas ona Varen’in kızgın olabileceğini, her ihtimale karşı tetikte kalmaları gerektiğini söyledi ve Laurent bunun Cas’in yalnız kalmak istemesini tartışmaktan ya da bu konuda endişelenmekten daha önemli olduğunu kabul etti.

Ancak Cas, Laurent’ın gidişini izlerken yalnız kalmayı *isteyip istemediğinden* emin olmadığını fark etti.

Kararsızlığı yüzüne yansımış olmalıydı ki odasına varır varmaz Elander ona döndü ve “Seni bu gece yalnız bırakmayacağım,” dedi.

Cas’in odasının kapısını açıp içeri girdi ve gözlerini Varen’in pusu kurdurmuş olabileceğinden şüpheleniyormuşçasına odada gezdirdi.

“Kendi başımın çaresine bakabilirim,” dedi Cas. “Korumaya ihtiyacım yok.”

Elander, “Biliyorum,” dedi dalgın dalgın odayı taramaya devam ederken. “Ama *beni* koruyabileceğini umuyordum.”

Cas her zamanki alışkanlığıyla gözlerini devirdi ama dilini tuttu. Konuyu tartışamayacak kadar yorgundu ve dikkati başka şeyler yüzünden dağılmıştı. Ayrıca rüyalarında Güneş Tanrıçası’nın onu daima bulduğu o uçuruma sürüklenmeye çok yakındı. Elander onu kendinde, uyanık tutan ve kafa ka-

rıştırıcak kadar gerçekçi rüyalara dalmamasına yardım eden sağlam, somut bir varlık gibiydi.

Böylece onunla kaldı. Cas'ten konuşmasını istemedi. Veya yemek yemesini. Ya da uyumasını ve sakinleşmesini. Sadece bir süreliğine aynı ortamı paylaştılar; Cas amaçsızca sürüklenen bir gemi, Elander ise onun gerçek bir şey görmeye ihtiyaç duyduğunda aradığı deniz feneriydi. Sağlam bir şey.

Bir çıpa.

Cas sonunda kendini balkonda buldu

Birkaç dakika sonra Elander peşinden geldi.

Yağmur başlamıştı. Balkon kuytuda kalıyordu ama rüzgâr damlaları öyle bir savuruyordu ki Cas birkaç dakika içinde sırlıklam oldu. Yağmurun üzerine çarpmasına izin verdi. Canını yakmasını, onu üşütüp perişan etmesini istedi.

Uyuşukluk dışında *bir şey* hissettirmesini.

Biraz da olsa işe yaradı; bedeninin her zamankinden daha fazla farkındaydı. Ama ellerini önüne kaldırdığında hâlâ yabancı bir uzva baktığını hissediyor, hatta uzaktaki gökyüzünde bir şimşek çaktığında bu his daha da şiddetleniyordu.

Endişelerinin arttığını hissetti. İlk başta, anne babasının ölümünden beri fırtınaların ona yaşattığı o eski, tanıdık panikten başka bir şey değildi. Çok geçmeden bunu neredeyse güven verici buldu çünkü en azından tanıdığı bir iblis vardı karşısında. Onunla nasıl savaşaacağını biliyordu.

Ancak kendini sakinleştirmek için korkuluklara uzanıp parmaklarıyla hafifçe vurduğunda kaygısı yeni, tehlikeli bir boyuta ulaştı çünkü dokunuşuyla özgür kalan elektrik balkon korkuluğunun etrafına dolandı.

Cas sendeleyerek geri çekildiğinde Elander'a çarptı.

“Bunu çözeceğimizi söylediğini hatırlıyor musun?” diye sordu Cas soluklandıktan sonra. Kıvılcımlar saçan elini yumruk hâline getirdi ve umutsuzca büyüünün kesilmesini dileyerek kendine çekti.

“Evet,” dedi Elander, onu vücuduna yaslayarak. “Kendimi savunmam gerekirse anlaşılması oldukça güç biri olduğunu fazlasıyla kanıtladın.”

Elleri nihayet elektrikle çatırdamayı bıraktı. Onları kollarının altına sıkıştırıp bakışlarını botlarına indirdi. “En azından bazı konular netleşiyor.”

“Ne gibi?”

Tereddüt etti. “Varen’la çalışarak imparatorluğa yardım edebileceğimi sandım.” Yağmur yüzünden fısıltısını duyurabildiğinden bile emin değildi ama sesini yükseltmiyordu. “Ben... pek çok insanı kurtaracaktım. Bunun yerine, bir kurtarıcıdan çok kötü karaktere dönüştüm.”

Elander aniden önüne geçti, göz göze gelebilmeleri için eliyle çenesini kavrayıp başını kaldırdı. “Sen kötü karakter değilsin, Thorn. En azından *bu kadarını* anladığımı düşünüyorum.”

“Belki kötü karakter değilim ama tehlikeliyim. Yani beni yok etmek istiyorsa Varen’i gerçekten suçlayabilir miyim yoksa...”

Hayal kırıklığı büyüyerek sözlerini yuttu. Belki de bu ruh hâli yüzünden parmak uçlarında daha fazla kıvılcım belirdi. Bunu fark etmek Cas’i daha da öfkeliendirdi. Bu da *daha fazla* kıvılcıma yol açtı. Elander sonunda elini kıvılcımlarıyla birlikte yakalayıp çok daha büyük olan ellerinin arasına aldığı anda tehlikeli ve sonu olmayan bir döngüye girmek üzereydi.

“Yeter,” dedi ve onu sıkıca göğsüne yasladı. O sıcak elektrik kıvılcımları canını yakıyor olsa da elini Cas’inkinden çekmedi. *Cas’in* canını yaktıkları kesindi. Ama güçlü tutuşu bu büyüyü kontrol altında tutmasına yardım ediyor gibi görünüyordu, bu yüzden Cas kendini onun ellerinden kurtarmaya çalışmadı.

Sonunda parmaklarını Elander’inkilere geçirip sıktı.

Bir dakika daha geçti ve sonra tekrar sakın sakın nefes almaya başladı, büyüü teninin altında yumuşak bir titreşime dönüştü.

Elander hâlâ onu bırakmamıştı.

“Beni bu şekilde tutmaya devam edersen kazara seni ateşe vereceğimden ya da patlamana sebep olacağımdan korkmuyor musun?” diye sordu düz bir sesle.

“Ödüm kopuyor.”

Hüsrarla başını onunkine vurduğunda Elander'ın bedeni sessiz bir kahkahayla titredi.

Sonunda Cas'ın dramatik davranışlarına gülmeyi bıraktığında geri çekildi ve yüzünü görebileceği kadar kaldırdı. Kolunu beline dolayıp kaçmasını engelledi. Cas tenindeki baskının sahiplenici bir hisle dolup taşıtığını düşünmeden edemedi. Elander'ın gözleriyle buluştuğundaysa tüm bedeni alev aldı. Yağmur damlaları kirpiklerine tutunmuştu ve altlarındaki mavi gözler her zamankinden daha büyüleyici görünüyordu. O da sıırılsıklam olmuştu.

Ama yağmurun altında Cas'le dikilmekten bir kez bile şikâyet etmemişti.

“Hem de nasıl ödüm kopuyor,” diye tekrarladı ve uzanıp Cas'ın alnına yapışan bir tutam saç kenara itti. Daha sonra diğer kolunu da beline dolayıp onu kendine çekti. “Ama yine de seni bu şekilde tutma şansını kaçırmak beni *daha* çok korkutuyor.”

Cas iç çekti. “Aptalın tekisin.”

“Evet. Ama sanırım geçen gece seni o odada öptüğümde bunu zaten anlamıştık. Eminim o aptal öpücüğü hatırlıyorsundur?”

“Dün gibi.” Bu anıyı hatırlayınca bedeni hoş bir duyguyla ürperdi.

“Güzel. Aklında kalmasına sevindim.” Sözlerinin Cas'ın üzerinde yarattığı etkinin farkındaydı. Bakışlarını karartan ateşli arzuya bakılırsa bunun *fazlasıyla* farkındaydı.

Bu karanlık bakış Cas'ın teninde başka bir titremeye neden oldu. Düşmeye hazır çığ gibi asılı duran paniğe ve kafa karışıklığına değil, bu hoş duyguya, güçlü kolları arasında oluşuna odaklanmaya çalıştı.

Bu çığ kaçınılmazdı.

Ansızın ikisi de kaçınılmaz olmuştu.

Kendilerini sarmaş dolaş bulmaları kaçınılmazdı elbette. Yine. Tıpkı sık sık olduğu gibi, bir kere daha onunla binlerce kez böyle bir yerde bulunduğuna dair o hisse kapıldı. Bunun Cas'ın onu soymaya karar vermesiyle kaderlerinin değiştiği o gecedan beri birbirlerine doğru yürüdükleri sıcak, güvenli ve *tanıdık* bir yer olduğuna dair o hisse.

Elander'ın gözlerine baktı, rüzgâr ve yağmurun arasından duyulabilecek kadar yüksek bir sesle, "Gerçek bir aptal olsaydın, başka bir aptalca izlenim bırakma şansını kaçırmazdın," dedi.

Elander'ın dudakları göz açıp kapayıncaya kadar boğazının çukurundaydı.

Dudaklarıyla boynunun kıvrımını tırmanıp nabzının tenini gözle görülür biçimde zonklattığı o hassas noktaya ilerledi. Bu kadar yakınında olması bile kalbini hızlandırmaya yeterken o hassas noktaya diliyle dokunması nabzının o kadar hızlı, o kadar düzensiz şekilde atmasına neden oldu ki Cas bir anlığına bayılacağını düşündü. Dili başının dönmesine neden olacak kadar uzun süre onunla oynadıktan sonra dudaklarını Cas'inkilere bastırdı.

Arzunun sıcaklığı, yağmur damlalarının serin tadına karışıyordu. Şaşırtıcı derecede iyi bir birleşimdi bu. O kadar iyiydi ki Elander dudaklarını yavaşça onunkilerden ayırdığında haykırıp itiraz etmek istedi.

Kendisini geçen seferki gibi bir sona hazırladı, Elander'ın başını iki yana sallayıp aptal olmamaları konusunda ısrar ettiği ve onu aksi yönde düşünmeye sevk ettiği için pişman olduğu bir sona.

Ama dudaklarındaki gülümseme az önce yaptığı şeyden hiç de pişman olmadığını gösteriyordu.

“Artık *karmaşık* değil mi?” diye sordu Cas.

“Hâlâ karmaşık. Her zamankinden daha karmaşık.” Gözleri dudaklarına indi, yumuşak, yavaş bir öpücük daha çaldı ve doğrulup, “Ama bu gece bir şey beni en son böyle yalnız kaldığımızda olduğumdan daha aptal yapıyor. Suçu yağmura atıyorum.”

Belwind'deki tavernada yaptıkları konuşmayı hatırladı. “Yağmurlu günleri seviyorsun.”

“Evet. Gerçi bu gece yağmurdan çok seni o yağmurun altında görmeyi sevdim.”

“Nehirden çıkarılan yarı boğulmuş bir fareye benziyor olmalıyım.”

“Şimdiye kadar gördüğüm en çekici yarı boğulmuş fare.”

“Bu berbat günün ardından kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışıyorsun.”

Elander kayıtsız bir şekilde omuz silkti, hâlâ sırtıyordu. “Hem evet hem hayır.”

Cas o akşam ikinci kez ona gülümsemekten kendini alamadı.

“Ama bence donarak ölmenden önce yağmurun altından çekilmelisin,” dedi Elander, “Altında ne kadar muhteşem görürsen görün.”

“Üşümüyorum.”

“Titreyişin aksini söylüyor.”

Bundan bahsetmesi bir şekilde soğuğu daha da kötüleştirdi; şiddetli bir ürperti Cas'ın vücudunu sarsarak neredeyse nefesini kesti. Elander ona beklenti dolu bir bakış attığında Cas yenilgiyi kabul ederek peşinden içeri girdi.

“Bu sana karşı *kazandığım* ilk tartışma olmalı,” dedi Elander yatak odasına adım attıklarında. Dalgalı saçlarından yağmuru sıkıp başını iki yana salladı, bunu yaparken de su damlacıklarını duvara sıçrattı. Köpeğe benziyordu. Ama çok yakışıklı bir köpek.

Cas üstünü değiştirmek için banyoya girerken Elander'a, "Buna alışmasan iyi olur," dedi.

Islak elbiselerini çıkarırken Elander içeride kaldı. Çıplak teniyle aralarında sadece bir kapı olması çok *tahrik edici* bir şeydi. Kapıyı farkında olmadan aralık bırakmıştı. Elander bakma zahmetine girseydi her şeyi görebilirdi. Oysa aralık kapıya yaklaşmamıştı bile ama yaklaşmış olma ihtimali de bir o kadar heyecan vericiydi.

Cas banyodaki geniş dolabı dolduran sayısız gecelikten birini giydi. Sarayda geçirdiği her gece gecelik koleksiyonu ikiye katlanıyordu âdeta. Seçtiği yeşil renkli olan en sade görünenlerden biriydi. Mütevazı bir uzunluktaydı. Sadece kıvrımlarını, soğuk ve Elander'ın öpücüğü yüzünden hâlâ sert olan meme uçlarını hafifçe belli ediyordu ama ipeksi kumaşın dalgalanması onu inkâr edilemeyecek kadar güzel, hatta çekici hissettiriyordu.

Odaya döndüğünde Elander'ın onu izleyişine bakılırsa düşünceleri kendisinininkinden pek farklı değildi.

Yatağının kenarına yerleşti. Sanki onun yanına sokulmayı düşünüyormuş gibiydi ama Cas bir bakışıyla onu durdurdu. "Biliyor musun," dedi, "beni bu gece yalnız bırakmamaktaki ısrarının benimle yatağa girmek için numara olduğunu düşünüyorum."

"Öyle bile olsa bu durumdan şikâyetçi misin?"

Değildi.

"İstersen yerde yatarım."

İstemiyordu.

Elander'ın yüzündeki hafif sırıtiştan istemediğini bildiği açıktı.

"Peki ama o ıslak kıyafetlerle yatağıma giremezsin," dedi ona.

"O zaman onları çıkarayım."

Cas hafifçe nefesini verdi. Böyle bir cevap alacağını tahmin etmeliydi. "Ya da odana gidip üstünü değiştirebilirsin."

“*Bu gece seni yalnız bırakmayacağım* sözünün hangi kısmını anlamadın?”

Cas saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. “İyi. Kal o zaman.”

Böylece Elander onunla kaldı. Odadaki iki şömineden birinde küçük bir ateş yaktı ve ardından paltosuyla gömleğini çıkarıp kurumaları için dikkatlice şöminenin önüne serdi. En azından biraz merhamet göstererek pantolonunu çıkarmadı ancak pantolonunun incecik belinden düşmesini ve karnının sert hatlarını ortaya çıkaracak kadar aşağıya kaymasını engelleyen kemerini çıkardı. Cas’ın dikkatini üzerine çeken ve zihnini tehlikeli yerlere yönlendiren hatlar yine ortaya çıkmıştı. O keskin hatların son bulduğu yeri *düşünmek* bile onu gerçekten görmek kadar tahrik ediciydi.

Elander arkasına dönüp yeni tutuşan alevleri harlamaya koyulduğunda Cas ona özgürce bakabildi. Tenindeki ıslaklık, kaslarının şömine ışığı altında parlamasına neden oluyor, her bir oyuntuyu vurguluyordu.

Tanrılar aşkına.

Cas nihayet gözlerini başka tarafa çevirmeyi başarmıştı ki bir dakika sonra Elander’ın yanına geldiğini duydu.

“İyi misin?” diye sordu.

Cas yatağın kenarını kavrayıp her ne kadar öyle olmasa da başıyla onayladı. Nasıl iyi olabilirdi ki? Korkunç, inkâr edilemez bir gerçeğin farkına varmıştı.

Onu istiyordu.

Her şeyini, sinir bozucu, güzel hâllerini. Bunu itiraf edemeyecek kadar gururlu değildi. En azından kendine. Ama Elander gibi o da bu isteğin getirdiği zorlukları biliyordu. Ona iyi olup olmadığını sorması Cas’e sadece tüm o *karmaşık* şeyleri hatırlatmıştı. Bu odanın dışında onları bekleyen sorunu.

Birkaç dakika sessiz kaldılar.

Elander sonunda tekrar ateşe döndü ama Cas'e ara sıra endişeli, kararsız bakışlar atmaya devam etti. Cas de düşünürken yatağın örtülerini kavrayıp duruyordu.

"Başım belada değil mi?" diye sordu en sonunda. "Varen'la yapacağım konuşmayı ne kadar prova edersem edeyim her seferinde başımı büyük bir belaya sokuyorum."

"Hâlâ gidebilirsin," dedi.

"O zaman da gitmeme izin verdiğin için *senin* başın belaya girecek."

"Biraz bela gözümü korkutamaz."

"Benim de öyle," diye karşılık verdi. "Ama kaçsam bile hiçbir şey sona ermeyecek. Beni *korkutan* da bu. Yaptıklarımın hesabını ben vermezsem kim verecek? Varen benim yerime kime saldıracak? Arkadaşlarıma ya da kim bilir başka kimlere..."

Elander yüzünde düşünceli bir ifadeyle odanın içinde ilerledi. "Endişelendiğin konunun bu olduğunu tahmin etmiştim."

"Beni çok iyi tanıyorsun, değil mi?"

"Evet." Cas'in yanına oturdu. Duraksadı ve sonra sessizce, "Belki de bazen seni çok uzun zamandır tanıyormuşum gibi hissettiğim içindir," dedi.

Cas kalbi göğsünde gümbürderken Elander'a baktı ve aynı şeyi defalarca kez hissettiğini ona söylemeyi düşündü.

"Özür dilerim," dedi. "Kulağa tuhaf mı geldi?"

"Hayır. Hayır, ben de öyle hissediyorum," dedi Cas, başını iki yana sallayarak.

Birbirlerine baktılar, solukları hızlanmıştı. Cas'in yüzü ısındı. Umutsuzca karşısındaki adama dokunmak, onu hissetmek istiyordu ama hareket etmedi. Bakışlarını da çeviremedi.

"Hâlâ birbirimizi daha iyi tanıyabileceğimizi düşünüyorum," diye fısıldadı Cas.

"Aklından tam olarak ne geçiyor?"

"Gerçekten detaylandırmaya gerek var mı?"

“Hayır. Sadece bunu yüksek sesle söylediğini duymak istedim.”

Cas yüzünün daha da kızardığını hissedince bakışlarını kaçırmaya yeltendi ama Elander yanağını avuçlayıp gözlerini kendisine çevirdi.

“Aklından tam olarak ne geçiyor, Thorn?” Sorusu daha çok bir emre benziyordu.

Gözlerini Cas’inkilerden ayırmadı ama parmakları boğazına, oradan da memelerinin arasına kaydı. Bu dokunuş Cas’in kendini daha cesur ve daha aptal hissetmesine neden oldu, böylece çenesini kaldırıp, “Geçen gece olanlardan sonra... hâlâ bir öpücükle yetinmemen gerektiğini düşünüyorum,” dedi.

“Pekâlâ.” Eliyle memesini kavrayıp parmak uçlarını sertleşmiş ucunda gezdirdi.

“Hatırladığım kadarıyla benimle işin bittiğinde düşünemeyecek ya da düzgün yürüyemeyecek hâle geleceğimi söylemiştin.” Elander sert meme ucunu sıkınca Cas sözlerine iç çekerek devam etti. “Yani bunu kanıtlamanı istiyorum.”

Elander yüzünü onunkine yaklaştırdı. Burunları birbirine sürtündü. “Bunu, Varen’la yaşanacak olanlardan bir kaçış olarak gördüğünü düşünüyorum,” diye mırıldandı.

“Öyle bile olsa durumdan şikâyetçi misin?”

Değildi.

“Hâlâ gidebilirsin,” diye ekledi Cas, omuz silkerek.

Kendi sözlerini ona sattığı için Elander’ın gözleri keyifle ışıldadı.

Sonra eğilip kaslı bedeniyle onu yatağa hapsedti. Sert, güçlükle kontrol ettiği hareketlerle dudaklarını esir aldı.

Cas kollarını onun boynuna doladı. Elander kalçasını yakalayıp onu kolayca havaya kaldırdı, dili ağzını keşfetmeye devam ederken onu bir anlığına kendine bastırdı. Vücudunun çıplak tenine temas ettiği her yeri alev alıyor gibiydi. Ellerinden

birini aşağıya indirip bacaklarının arasını avuçlayınca Cas ağzına doğru inleyip alt dudağını dişlerinin arasına aldı.

Bir an sonra sırtüstü yatıyordu ve başı yastığa gömülmüştü. Elander ellerini vücudunda baştan aşağı gezdirerek her bir kıvrımını takip edip parmak uçlarıyla taptıktan sonra geceliğinin alt kısmını yukarı sıyırarak yolundan çekti.

Bacaklarının iç kısmının yumuşak teni boyunca öpücükler bıraktı. Cas'ın sırtı yay gibi gerildi, Elander'ın öpücükleri sıklaşarak kısa bir süre uyluklarının iç kısmındaki sızıda oyalandıktan sonra kalçasından göbeğine ve oradan memelerine doğru ilerledi ve sonunda kulağına yaklaşarak, "Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye fısıldadı.

Nefes nefese kalan Cas başıyla onayladı.

"Peki... Korunuyor musun?"

"Asra'ya ilk kez tuhaf bir çocukla görüştüğümü söylediğinden beri," dedi Cas, bu anıyı hatırlayınca biraz utanarak. Asra, büyükanne olmayı arzu etmediğini kesin bir dille söylemişti.

Elander dudaklarını kulağından çekti ama dizlerinin üstünde dengede kalarak onu altında tuttu. Tek kaşını kaldırıp, "Sadece meraktan soruyorum, o zamandan beri çok fazla tuhaf çocukla görüştün mü?" dedi.

"Şimdiye kadarki en tuhafı sensin."

Elander kahkaha attı. "Sen de benim en tuhafımsın."

"Gördün mü? Birbirimiz için yaratılmışız."

"Altımda bu kadar çekici görünmeseydin sana bu konuda ne kadar yanıldığımı *bir kez* daha söylerdim."

"Neden onun yerine beni tekrar öpmüyorsun?"

Elander eğilip elleri onun iki yanına koydu ama dudaklarının onunkine temas etmesine izin vermeden durdu.

Cas uzanıp parmaklarını hâlâ nemli olan saçlarının arasından geçirdi. "Bunu istiyorum."

"Ben de." Sözcükleri âdeta yumuşak bir soluk gibi çıkmıştı. Bir an sonra Cas'ın dudaklarına kondurduğu hızlı öpücük de

aynı derecede yumuşak ve tatlıydı ama geri çekilirken dudaklarında günahkâr bir sırıtış vardı.

Tekrar dik oturup onu da beraberinde çekti ve hızlıca geceliğiyle altındakileri çıkardı. Kendi kıyafetlerinden kalanlar da bir yığın hâlinde Cas'inkilerin üstüne düştü, sonra onu yatağa yatırıp hayranlıkla baktı, elleri vücudunun her kıvrımını ve çukurunu okşadı, her yara izi ve kusuru gözlerinin önündeydi.

Bakışları buluştuğunda gözleri o kadar şiddetli bir arzuyla yanıyordu ki Cas de aynı yangını hissetmese muhtemelen bakışlarından korkardı.

Alnına nazik bir öpücük kondurdu ve sonra ayağa kalkıp çıplaklığından hiç utanmadan –gerçi ortada utanmasını gerektirecek hiçbir *neden* yoktu– kapının kilidini kontrol etmek için odanın öteki ucuna yürüdü. Kendi topraklarında dolaşan lanet bir tanrıya benziyordu.

Cas'ın yanına gelip kalçasını kavrayarak onu yatağın kenarına çekerken Cas neredeyse arzudan titriyordu. Bir kez daha üzerine eğildi. Ama bu kez aralarında giysiler yoktu. Bacaklarının arasındaki sızıyla Elander'ın sertliği arasında küçük bir sıcaklık ve boşluk vardı sadece. Eli çenesiyle dudaklarına dokunurken sertliği girişine sürtünüyordu. Parmakları dudaklarının üzerinde durdu, sabırla Cas'ın dudaklarını aralamasını ve dile getirilmemiş emrine uyararak parmaklarını emmesi bekledi.

Bir dakika sonra Elander parmaklarını ağzından çıkarıp dudaklarını okşadı, hâlâ sıcak ve ıslak olan parmaklarını bacaklarının arasına indirip birini içine soktu. Sonra ikincisini. Ardından üçüncüsünü. Maharetli parmakları içinde daireler çizip Cas bu saf zevkten bayılacağını düşünene kadar onu esnetti ve duvarlarına bastırdı.

Diğer eli çok geçmeden kalçasını kavrayarak daha da buyurgan bir baskı uyguladı. “Bacaklarını benim için daha geniş aç,” diye emretti.

Cas söylediğini yaptı ama belli ki yeterince hızlı ya da geniş olmamıştı. Çünkü bir an sonra Elander'ın *iki* eli de bacaklarını kavrayıp daha geniş araladı. Dizlerini aralarına sokarak bacaklarını destekledi ve bir eliyle penisini okşadı.

Birkaç dakika sonra parmakları yeniden içindeydi, ıslaklığını test edip kendisinininkini de eklemesinin ardından sert bir hamleyle içine girdi.

Parmaklarının hazırlığı o itişin enfes yanma hissiyle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Ya da akabinde olanlarla. Kısa bir süreliğine acı vericiydi ama bu acı, haz tarafından çabucak gölgelendi.

Cas gözlerini kapayarak kendini duyduğu zevkte kaybetti. Haz dalga dalga bedenini ele geçirip zirveye çıkınca tüm vücudu titredi. İniltileri yükselmeye başladığında Elander ağzını onun-
kine kapadı ve doruğa ulaşip onu da beraberinde paramparça ederken sesini bastırdı.

Birkaç dakika boyunca öylece içinde kaldı. Cas'inkini sarmalayan vücudu sıcacık, güvenli ve ağırdı. Elander'ın orgazmının her artçı şoku, her kasılması içine küçük bir zevk dalgası daha yaydı. Ve o zevkli ürpertilerin her biri zihninin biraz daha boşalmasını sağladı. Hayatındaki tüm sorunlar bu mutluluğun gölgesinde kalmıştı.

Böyle bir mutluluğu o geceden sonra bir daha tadacağını düşünmek aptallık olurdu.

Ama ilk defa içinde bulunduğu andan ötesini düşünmedi, sabahın getireceği sıkıntılardan binlerce kilometre uzaklara dalmıştı.

Kısa bir süre sonra ayrılıp temizlemeyi başardılar ve yatağa döndüler. Sabah sanki bir ömür uzaktaymış gibi geliyordu. Örtülerin altında birbirlerine sokuldular, hâlâ yarı çıplaklardı.

Cas sırtını Elander'ın göğsüne dayamış, Elander da kolunu beline dolayıp onu kendine çekmişti. Eli ara sıra gövdesinde geziniyor, tenine dalgın dalgın desenler çiziyordu.

Cas bir ara Elander'ın uyuyakaldığını sandı ama sonra ensesine doğru alçak sesle, "Bu dikkat dağıtmanın ötesinde bir şeydi, değil mi?" diye fısıldadı.

Cas'ın cevabı da aynı derecede yumuşaktı. "Daha fazlası gibi geldi."

Elander onu kendine çekip yüzünü boynunun kıvrımına gömdü, kokusunu yavaş bir nefesle içine çekip sonra aynı yavaşlıkta verdi.

Cas, "Sevişmeden önce söylediklerinde ciddi miydin peki?" dedi.

"Hangisinde?" diye mırıldandı Elander omzuna doğru.

Cas birkaç kez yutkunup konuşabilmek için cesaretini toplamayı bekledi. "Bazen beni çok uzun zamandır tanıyormuşsun gibi hissettiğini söylediğinde."

Elander omzunu öptü ama sonra dudaklarını teninden uzaklaştırdı, böylece sessiz ama net bir cevap verebildi. "Evet."

"Sence bunun nedeni ne?"

Elander bir an için düşündü. Esnedi. Sonra, "Zihnini çalışmayı hiç kesmiyor, değil mi?" diye sordu.

"Hayır. Asra'nın bana *huzursuz kalbim* demesinin bir nedeni var." Yüzüne bakabilmek için döndü. "Ama..."

Elander parmaklarının tersiyle yanağını okşadı. "Ama?"

"Zihnim biraz önce durmuş olabilir. Sadece birkaç dakikalığına."

Elander'ın yüzünde tembel, uykulu bir gülümseme belirdi. "İstersen tekrar durdurabilirim."

Bacaklarının arasındaki ağırlı nokta arzuyla zonklasa da Cas başını iki yana salladı. "Bir gece için muhtemelen bir seferlik pervasızlık yeter."

“Çok pervasızcaydı,” diye kabul etti Elander. “Bu da senin tehlikeye balıklama atlamana ilgili iddiamı kanıtlıyor.”

“Gerçekten bana *tehlikeli* olduğunu mu ima ediyorsun? Çünkü buna inandığımdan emin değilim.”

“Tehlike benim göbek adım, seni aptal kadın.”

“Huysuz ve kibirlisin, ara sıra da karamsarsın ve büyüün berbat...”

“Nasıl güzel iltifatlar ediyorsun öyle.”

“Ama karanlık ve tehlikeli görüntünün aslında bir rolden ibaret olduğunu düşünmeye başlıyorum.”

“Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama bu bir rol değil. Baştan sona karanlık ve tehlikeliyim. Kalbim aslında zar zor çalışan karanlık bir yumrudan ibaret.”

Cas tek kaşını kaldırdı.

Elander omuz silkse de gülümsemesi hiç kaybolmadı. Yine de gözlerini kaçırıyor gibiydi. Konuyu geçiştirmek için tekrar esneyip gözlerini kapadı, bu konuda daha fazla tartışmadan uyumak istediği belliydi.

Cas doğrulup otururken, “Her hâlükârda uyarmak için biraz geç kaldın,” dedi. “Ayrıca, senin de bana en az benim tehlikeye koştüğüm kadar hızlı koştüğundan eminim.”

“Ara sıra pervasızlık yapmadığımı kim söyledi?”

Başını yana yatıran Cas’i ani bir merak sardı. “Aklıma geldi de... bana kaç tuhaf çocukla birlikte olduğumu sordun ama ben *senin* geçmiş ilişkilerini hiç sormadım.”

Elander bir gözünü açtı. “Bu konuşmayı gerçekten şimdi mi yapmak istiyorsun?”

“Evet.” Cas başını çevirdi. “Neden olmasın? Bana anlatmadığın vahşi, kontrolden çıkmış bir erotik geçmişin mi var yoksa?” Şok olmuş gibi davrandı. “Bir dakika, o gece Madam Rosa’nın Tavernası’nda insanlara hizmet vermeye hazırlanan *sen* miydin yoksa?”

Elander güldü. “Hayır.”

“Peki kaç kadın oldu?”

Cevap vermedi.

“Kaç erkek?”

Elander bu sefer burnundan güldü. “Sadece kadınlar. Ve sadece bir tane.”

“Sadece bir mi?”

“Önemli olan tek bir kadın.”

“Nasıl bitti?”

“Onun için Ölüm’le pazarlık yapmayı denedim.” Doğruldu, yatağın kenarına kayıp pantolonuna uzandı. “Başarısız oldum.”

“Ah...” Elander giyinirken Cas gözlerini ondan kaçırdı. Biraz önce yaptıklarından ve gördüklerinden sonra bu aptalca gelmişti ama Elander’ın yüzünde daha önce *görmediği* bir ifade, bakınca Cas’i huzursuz eden bir kırılganlık vardı. Bu yüzden bakışlarını ellerine indirip, “Özür dilerim,” dedi.

“Ne için?” Kuruması için serdiği kıyafetleri kontrol etmek üzere odanın öteki ucuna geçti. Cas’e bakmadan gömleğini silkip giydi ve kollarını sıvadı. “İnsanlar ölür. Konumum ve *korkunç* büyüm göz önüne alındığında çoğu kişiden daha fazla ölüm gördüm. Sen de çok farklı sayılmazsın, değil mi? Herkesin başına gelebilecek bir deneyim.”

Cas kaşlarını çatı, buna akıllıca, soğukkanlı ve kurnaz kişiliğinin kabul edebileceği mantıklı bir cevap bulmaya çalışırken alını kırıştı. Ancak onunla tartışmak yerine birdenbire komutanın pozisyonu ve görevleri hakkında söylediklerini hatırladı.

“Onunla konuşabilir misin?” diye sordu. “Yani Varen’in geçmiş kral ve kraliçelerle iletişim kurmasına yardım ederken olduğu gibi?”

Elander kollarını göğsünde kavuşturdu ve sert bakışlarını önündeki neredeyse sönmek üzere olan ateşe dikti.

“Şey... buna cevap vermek zorunda değilsin. Özür dilerim. Sadece merak ettim.”

Elander gözlerini parlayan korlardan ayırmadı. “Denedim. Ona hiçbir zaman ulaşamadım.”

“Ulaşamadın mı?” Bu düşünce Cas’i epey üzdü. Sanki midesinde devasa bir çukur açılmıştı. “Bu da ne demek?”

“Bilmiyorum. Çoğunlukla bunu düşünmemeye çalışıyorum.”

O yüzden bu konuda çeneni kapatsan iyi olur, dedi kendi kendine Cas.

Ama bunun ne anlama geldiğini düşünmeden edemiyordu. Konuşmayı başka yöne çekmenin bir yolunu aradı fakat Elander’ın büyüüne olan merakı bir türlü yatışmadı. “Ben... o büyüüyü görebilir miyim?”

Sonunda bakışları Cas’e kaymıştı. “Görmek mi?”

“Geçmişimde görmek istediğim biri var...”

“Ailen mi?” diye tahmin yürüttü Elander.

“Öz ailem değil. Dört yaşındayken beni yanma alan kişiler. Tessur Hanesi’nin Lord ve Leydisi.”

“Neden onları görmek istiyorsun?”

Cas ona gerçek sebebini söylemedi. Büyüsünün yıkıcı tarafını konuştuklarından bu yana aklından geçen düşünceleri –büyüsüyle kazara öldürdüğü insanların arasında onu evlat edinen ebeveynlerinin de olabileceğini– Elander’la paylaşmaya dili varmıyordu. Komutanın bu düşüncesine karşı çıkacağından neredeyse emindi. İçinden bir ses ona, Elander’ın bu düşüncelerini doğrulamak adına acı verici bir konuşma yapabilmek için ebeveynlerinin hayaletlerini çağırmayı kabul etmeyeceğini söylüyordu; bunun için fazla korumacıydı.

Bunun yerine omuz silkip, “Emin değilim. Ama hatırlayabildiğim ilk anılarımdan hepsi onlarla ilgili, bu yüzden sanki... sanki onları görmek beni rahatlatırmış gibi hissediyorum,” dedi.

Elander şüpheyle baksa da bir dakika sonra başıyla onayladı. “Deneyebiliriz sanırım.”

Cas’ın midesinde gergin bir çırpınış başlamıştı, giyinip tekrar balkona çıktığında da kesilmedi

Yağmur durmuştu ama kısmen kuytadaki balkonda soğuk, nemli bir esinti esmeye devam ediyor, gri saç tellerini uçuşturup yüzüne çarpmalarına neden oluyordu. Cas ürperdi. Elander içeriye geçip bir dakika sonra ateşin yanında kuruyan paltosuyla geri döndü ve Cas'ın omuzlarına bıraktı.

“Daha mahrem bir yere gitmemiz gerekir mi?” diye sordu Cas, aşağıdaki avlulara bakarak. Ortalıkta her zamankinden daha fazla muhafız vardı. İçlerinden biri her an başını kaldırıp onları görebilirdi.

Ama Elander başını iki yana salladı. “Aslında bu âleme gözle görülür bir şey çağırmiyorum. Bu...” Sanki doğru kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi durakladı. “Daha çok *seni* o şeylerin gelebileceği bir yere götürüyorum. Metafiziksel anlamda yani. Senin gördüklerini ben de görebileceğim ama büyü alanımın dışında kimse göremeyecek.”

Cas paltoya daha sıkı sarındı. Ateşten dolayı hâlâ sıcaktı. Ya da belki de teninin daha sıcak hissetmesine neden olan üzerine sinmiş kokuydu: Toprak, is ve *Elander'in* inkâr edilemez kokusu.

“Çok fazla odaklanman gerekiyor,” diye uyardı.

“Tam olarak neye odaklanmalıyım?”

“Görmek istediğin kişiye. Bu insanlara karşı hissettiğin duygulara. Onlara dair net anıların varsa onlara odaklanmak sana gelmelerini kolaylaştırır.”

Net anılar.

“Leydi Tessur’la yakın bir ilişkim hiç olmadı,” dedi sesli düşünerek. “Nazikti ama... mesafeliydi. Ama babamı çok net hatırlıyorum. Gülüşünü hatırlıyorum. Ondan resim dersleri aldığımı ve bana hikâyeler anlatırken yaptığı gülünç yüz ifadelerini hatırlıyorum...” O ifadeleri düşününce hafifçe gülümsedi.

“Önce babana odaklan o zaman. Ardından da ikisinin bir arada olduğu herhangi bir anıya.”

Cas başıyla onayladı ve o anıları gözden geçirerek tamamen içine girebileceğini hissettiği bir tanesine karar vermeye çalıştı.

“Onları buraya getirmeyi başarırsak,” diye devam etti Elander, “istersen onlarla konuşmayı *deneyebilirsin*. Ancak bilgin olsun, muhtemelen onların sesini duyamayacaksın ve onlar da senin sesini anlayamayacak. Onları çağırmak kolay olsa da âlemler arasında iletişim kurabilmek çok fazla pratik gerektirir. Bu sefer belki onları kısacık görebilirsin ama bu gecelik yapabileceklerimiz sadece bununla sınırlı kalır.”

Sadece kısacık görmek.

Bu düşünce Cas'i hayal kırıklığına uğrattı. Küçük bir çocukken gösterdiği herhangi bir büyü belirtisi ya da kazara kullanmış olabileceği herhangi bir büyü hakkında onlara soru soramayacaktı.

Ama belki de en iyisi buydu. En azından bu gece için. Bu gece belki de sözcüklere ya da kafa karıştırıcı konuşmalara ihtiyacı yoktu; sadece geçmişinin bir kısmını hatırladığı şekliyle görmesi gerekiyordu. Bu geçmişin ona yaşadığı kaosu nasıl sona ereceğine dair bir tür ipucu verip vermeyeceğini görebilirdi.

Her iki durumda da bu işe artık geri adım atamayacak kadar dâhil olmuştu.

“Hazır mısın?” diye sordu Elander.

“Evet. Sanırım.”

“Güzel. Şimdi elini kaldır,” diye talimat vererek kendi elini kaldırdı. Cas onun hareketlerinin aynısını yaptı. Elander avuçlarını onunkilere bastırıp gözlerini kapadı. Dudakları sessiz sözcüklerle kıpırdadı.

İlk başta hiçbir şey olmadı.

Babasını hayal etmek için daha çok çabaladı. Hikâyenin en yürek parçalayıcı kısmına geldiğinde büyüyen parlak gözleri, boğuk kahkahası, giysilerinin üzerindeki boya lekeleri, ne zaman iyi geceler öpücüğü verse tenine sürtünen sert sakalları...

Eline yayılan gücü hissetti. Kendi büyüsunü çağırdığı zamanlardan farklıydı. Eli bu güçle seğirmiyordu; parmakları hareket edemeyecek kadar ağırlaşmıştı. O kadar *ağırdı* ki sanki

dev bir kayayı uçlarında tutuyordu. Bir an sonra bu ağırlık tüm vücuduna yayılmaya başladı, kemikleri o kadar hantal ve işe yaramaz hâle gelmişti ki yere yığılacağından, önce balkondan sızıp aşağıdaki sert zemine, sonra oranın da aşağısına düşeceğinden emin gibiydi.

Ama bir şekilde dik durmayı başardı.

Elander da tıpkı kendisi gibi büyüünün ağırlığı altında acı çekiyormuş gibi görünüyordu. Konsantre olmaya çabalarken gözleri açılıp kapandı. Nefes alışı hızlandı ve elini Cas'inkine karşı sabit tutmaya çalışırken kol kasları titredi.

Cas tam iyi olup olmadığını sormak üzereydi ki sonunda elini çekip tersiyle Cas'ın yanağını okşadı. Alnını. Bir anlığına konsantre olmak için parmaklarını şakağına dayadı ve sonra bir adım geri çekildi. Başıyla arkasındaki bir şeyi işaret etti.

Cas arkasını döndü ve bir süre öylece bakmaktan başka bir şey yapamadı.

Anne dediğini hatırladığı ilk kadın ona bakıyordu.

Tanıdığı tek babası da öyle.

Ona musallat olan fırtınalı kâbuslardaki gibi değillerdi. İkisi de... sıcacık görünüyorlardı. Sağlıklı. Canlı. *Somut*. Annesi kapı eşiğinde durmuş, gözlerini gökyüzüne çevirmiş, sık sık yaptığı gibi koyu renkli saçlarının kalın örgüsüyle oynuyordu. Babasıysa ellerini arkasında kavuşturmuş hâlde yanında duruyor, gözlerindeki o tanıdık, bilgili ışıltıyla çevresini inceliyordu.

Cas elini ağzına kapayarak dudaklarından dökülmek üzere olan şaşkınlık dolu çılgılığı bastırdı. Etrafındaki hava parıldadı. Ayaklarının dibinde gümüşü mavi bir bulut toplandı. Sanki içine bir avuç yıldız düşmüş gibi titreşen küçük ışıklarla bezenmişti. Yukarıya kıvrılarak vücudunu sardı ve sonra yavaşça anne babasına doğru ilerledi. Sanki Cas'e onu takip etmesini işaret ediyordu.

Cas de onu takip etti.

Anne ve babasının hayaletleriyle arasında birkaç adım kalana kadar o yıldız tozunun içinde yürüdü.

Cas yaklaşırken Leydi Tessur bakışlarını gökyüzünden indirdi. Gözleri evladınıninkilerle buluşmasa da kaşlarını çatışından Cas onu fark ettiğini anladı. Kocasına baktı ve dudakları hareket etti ama tam da Elander'ın tahmin ettiği gibi Cas onu duyamadı. Fakat babası annesini anlamış görünüyordu; bakışlarını Cas'in olduğu tarafa çevirdi. Onu arıyordu.

Belki henüz onu göremiyorlar ya da duyamıyorlardı ama Cas varlığını *hissedebildiklerinden* neredeyse emindi ve kendisi de onları hissedebiliyordu.

Sanki bu dünyayı hiç terk etmemişlerdi.

"Elander, bu... inanılmaz." Kelimeleri söylerken ona baktı ve büyüünün daha ne kadar süreceğini merak etti. Aynı hızla anne ve babasına geri döndü.

Solmaya başlamışlardı.

Sadece bir anlığına konsantre olmayı bırakmıştı ve şimdi onu tekrar terk ediyorlardı.

Telaşla ellerini başına bastırıp odaklanmaya çalıştı. Aklına getirebildiği her sıcak duyguyu, eve dair her anıyı, kahkahaları, gülümsemeleri ve hikâyeleri... ah, keşke onların seslerini hatırlayabilseydi.

Ama hatırlayamadı.

Anne ve babası solmaya devam etti.

Onları kaybediyordu. *Yine*. Bir anda kendini yeniden çocuk gibi hissetti; sokaklarda dolaşüyor, yardım arıyordu. Açtı. Canı yanıyordu. Arıyordu. İmparator-Kral'ın muhafızlarının onu sokakta acımasızca dövdüğü anı öne çıktı ve gözlerini kapayıp bu düşünceyi kovmak için başını iki yana salladı.

Gözlerini tekrar açtığında Tessur Hanesi'nin Lordu ve leydisi gitmişti.

Ama onların yerini alan, kan revan içindeki vücudunu o sokaktan kurtaran kişiydi. *Asra*. Bu görüntü karşısında Cas'ın içini bir rahatlama kapladı.

Sonra ani bir farkındalık soğuk ve titreten parmaklarıyla aklına sızdı.

"Asra?" diye fısıldadı. "Neden buradasın?" Gözlerini hayaletten ayırıp ona gördüğünün Asra olmadığını söylemesi umuyla yavaşça Elander'a döndü. Büyüsü geri çekilmiş olmalıydı, Asra bunun bir parçası değildi. Bunun bir parçası *olamazdı* çünkü bu...

Hayır.

Elander doğruca o titreşen şekle bakıyordu. Bir an kafası karışmış gibi göründü, sonra... dehşete kapıldı.

Cas'ın dizlerinin bağı çözüldü. Bir elini balkon korkuluklarına dayadı. O kadar sıkı kavradı ki canı acıdı. "Elander. O neden burda?"

Elander cevap vermedi. Cas tırabzanlardan uzaklaşıp kapıya doğru yürümeye yeltendiğinde Elander'ın ağzından tek bir sözcük çıktı: "*Bekle.*"

Cas beklemedi.

Bekleyemezdi.

Duvarlar sanki üstüne üstüne geliyordu. Koşmaya başladı.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Elander'ı geride bıraktı.

Muhtemelen büyü için harcadığı enerji yüzünden ona yetişememişti, belki de yanlarından koşarak geçtiği için dikkat kesilen saray muhafızları tarafından durdurulmuş ya da başka bir şey onu geride tutmuştu, Cas ne olduğunu bilmiyordu. Umurunda da değildi.

Tek umursadığı Asra'ya ulaşmaktı.

Asra'nın kaldığı odaya daldığında yalnız olmadığını gördü. Dört hizmetkâr başları öne eğik hâlde karşı uçtaki duvara sıralanmıştı.

“Neler oluyor?” diye sordu Cas.

Hizmetkârların gözleri yerdeydi, ellerini önlerinde kavuşturmuşlardı.

Cas o an için hizmetkârları umursamayıp Asra'nın yanına koştu. Teni soğumuş, gözleri kapanmıştı. Solukları kelebeklerin neden olduğu esinti kadar küçük ve nabızı ancak elini tamamen bastırıp uzun süre kıpırdatmadığında hissedeceği kadar zayıftı.

“Ne zamandır böyle?”

Duvara yaslanan kadınlardan ikisi odadan kaçtı. Cas dehşet içinde gözden kayboldukları kapı aralığına baktı. Yıkılmıştı. *Öfkeden kuduruyordu.* Daha önce Varen'in ondan sakladığı tehlikeli sırlar yüzünden kimi cezalandıracağını merak etmişti.

Sorusunun cevabı bu muydu?

Onun yüzünden hizmetkâlarına Asra'yı tedavi etmeyi kesmelerini mi emretmişti?

Cas, Asra'ya dönüp elini tutarak, "Geri dön," diye yalvardı. "Bu benim hatam ama düzelteceğim. Sadece geri dön ve *hayatta kal.* Varen'la konuşacağım, sana ilacını vereceğim ve sonra seni buradan çıkarıp bu duruma farklı bir çözüm bulacağım, yemin ederim bulacağım. Benim sadece... sadece..."

Bunu düzeltmesi gerekiyordu. Bunu *düzeltecekti.* Ama... hareket edemedi. Varen'la yüzleşmek için koşmalıydı, ondan korkmuyordu. Ama geri döndüğünde Asra'nın tamamen gitmiş olacağından *korkuyordu.* Aynı düşünce kafasında dönüp durdu: *Onu bırakmazsam o da beni bırakmaz.*

Bunun mantıklı bir yanı yoktu. Olmadığını biliyordu. Ama yine de umutsuzca ona tutundu ve bu da olduğu yerde kalmasına neden oldu. Saniyeler geçti. Çok daha uzunmuş gibi geliyordu. Cas, Asra'nın elini sıkıp alnını yatağın kenarına dayadı.

Birkaç denemeden sonra Asra yanıt olarak hafifçe elini sıktı. "Bu senin hatan değil, biliyorsun."

Cas başını kaldırdı.

Asra tavandaki bir şeye bakıyordu, gözlerini sanki –gördüğü artık her neyse– bakılamayacak kadar parlakmış gibi kısmıştı. "Sadece gitme zamanım geldi, hepsi bu."

"Hayır, gelmedi. Böyle şeyler söyleme."

Asra gözlerini tavanda, gördüğü ışıktaki tuttu. "Vaktim geldiğinde korkacağımı düşünmemiştim."

"*Vaktin gelmedi.*"

"Ama yine de korkuyorum."

Cas ne söyleyeceğini düşünmeye çalışırken birkaç derin nefes aldı: Al, ver, al, ver. “Ben de. Ben...” Sözcükler boğazında düğümlendi. Sanki ağzı, boğazı, ciğerleri kanla dolmuştu ve artık *nefes* alamıyordu. Sesi, Asra’nın muhtemelen anlayamadığı bir fısıltı hâlinde çıkıyordu. “Ben her zaman korkuyorum, biliyorsun. Perişan hâldeyim ve kaygılıyım, korku aslında hiçbir zaman geçmiyor ama ona rağmen devam etmek zorundayım. Ben de *devam ediyorum*. *Devam edebiliyorum*. Bu senin de edebileceğin anlamına geliyor, o yüzden bana bak, *bana bak*, çünkü işimiz daha bitmedi, tamam mı? Korku bizi bitirmeyecek, *bu son değil*, bu... bu...” Nefes nefese kalmıştı. Sözcükleri bitmişti. Planları tükenmişti.

“Huzursuz kalbim.” Asra son kez elini sıktı. “Benim için mücadele etmeyi bırak artık. O kalbin, uğruna atması gereken daha büyük şeyler var.”

“Hayır.” Cas elini daha sıkı tuttu. O kadar şiddetle sıktı ki Asra’nın narin kemiklerinin çatırdadığını duymadığına şaşırdı.

Ancak yanıt gelmedi.

Artık nabızı atmıyordu.

“Hayır.”

Cas ayağa kalktı. Yataktan yavaşça birkaç adım uzaklaştı. Hareket edecek, yanıt arayışıyla başını yana çevirecek gücü yalnızca öfkeden alıyordu. Gözleri duvarın yanında duran diğer iki hizmetkârdan birine takıldı. İçinde çaresizlik dolu bir cinnet hissetti. Düşünmeden, ne yapmak üzere olduğunu dahi fark etmeden elini kaldırdı.

Ve sonra olan oldu.

Büyük bir acı damarlarını yaktı. Güç vücudundan kollarına yayılarak parmak uçlarında yoğunlaştı. Parlak bir ışık onu kör etti ve gözlerinin önündeki beyaz noktalar kaybolduğunda hizmetkâr köşede yatıyordu. Yere yığılmıştı, tamamen hareketsizdi. Kolları, pencereye çarpan bir kuşun kanatları gibi tuhaf açılarla iki yana açılmıştı.

Ölmüş müydü?

Cas daha yakından bakmadı.

Çünkü Asra ona dönmüştü. Hâlâ yaşıyordu. Gözleri hâlâ kapalıydı ama artık daha derin, daha *yüksek sesli* nefesler alıyordu ve etrafı yumuşak bir ışıkla çevrelenmişti. Koruyucu büyüyle. Cas onu koruyabilirdi. Bu hastalığı ondan uzak tutmaya devam edebilirdi.

Sadece hastalığı ondan alıp aktaracak başka yerler bulmaya devam etmesi gerekiyordu.

Gözleri kalan hizmetkâra kaydı.

Kadın çığlık çığlığa duvardan uzaklaşarak kapıya koştu.

Cas anlamadığı, anlamak *istemediği* bir dürtüyle onun peşinden gitti.

Asra'nın öksürüğü Cas'in tökezlemesine neden oldu. Bir saniyelik tereddüdü kadının kaçmasına yetmişti ve Cas kalmak ya da gitmek arasında bir ikilem yaşıyordu.

Hemen kalması gerektiğine karar verdi.

Ben onu bırakmazsam o da beni bırakmaz.

Titreyen bacaklarının üzerinde döndü, sendeleyerek yatağın yanına gidip dizlerinin üstüne çöktü. Asra'yı bu odada ziyaret ettiği ilk ânı yeniden yaşıyormuş gibi hissetti. Ve tıpkı o öğleden sonra yaptığı gibi, Asra'nın ölümünü yönlendirebileceği bir yer bulmak için gözlerini telaşla etrafta dolaştırdı. Ancak yine görünürde başka bir canlı yoktu. Ne bitki ne insan ne de canavar.

Cas'in kendisi dışında.

Tıpkı daha önce olduğu gibi *bırak o iğrenç, şeytani enerji bana gelsin*, diye düşündü.

Işık, daha önce olduğu gibi onu kör etti.

Ve daha önce olduğu gibi Cas yere yığıldı.

Ancak bu sefer bilincini kaybetmedi. Huzursuz büyüünün her acı dolu seğirişini ve batışını hissetti. Pencereye çarpan son

yağmur damlalarını, çöken göğüs kafesinden çıkan kesik kesik soluklarını, deli gibi atan kalbine kadar her şeyi duydu ve sonra...

Ayak sesleri geldi.

Bu son ses karşısında dehşete kapılsa da zorla nefes aldı. Kendine daha önce de bu duruma düştüğünü hatırlattı. Aynı yerde yatıyor, aynı tavana bakıyor, aynı artçı büyü şoklarıyla titriyordu. Elander onu tam olarak aynı yerde bulmuştu.

Geçen sefer yaptığı gibi yine onu alacaktı. Bu odadan kaçacaklardı. Saklanacaklardı. Bir şeyleri çözmeye çalışmaya devam edeceklerdi.

Ama ona ulaşan Elander'ın sesi değildi. Onun azarları değildi. Başka birinden yalnızca iki basit, nefes kesici sözcük duyulmuştu. Kafasının içinde ölüm çanları gibi yankılanan iki sözcük...

"O ılık."

Cas başını kısık sese doğru kaldırdığında kendini İmparator-Kral'a ve onun ağır silahlı düzinelerce muhafızına bakarken buldu.

Cas yuvarlanarak elleri ve dizleri üzerinde doğruldu. “Açıklayabilirim,” diye öksürdü.

“Bunun gerekli olacağını sanmıyorum, Casiacığım,” dedi Varen, odaya girerken sesi tüyler ürpertecek kadar sakindi.

Bir dakika sonra Elander, Varen’i çevreleyen muhafızların arasından geçerek kendine yol açtı. Cas’e, Asra’nın etrafında dalgalanan ışık dalgalarına baktığı anda gözlerinde korku dolu bir ifade belirdi. Ardından okunamaz bir şeye dönüştü.

“Komutan.” Varen, Elander’a hitap ederken bile bakışlarını Cas’ten ayırmamıştı. “Bu kadının büyüsünden haberdar olduğumu duydum.”

Cas nefesini tuttu.

Elander birkaç adım daha attı. “Evet. Biliyordum.”

“Onun benim için, hükümdarlığım ve *imparatorluğum* için bir tehdit olduğunu biliyordun ama yine de özgürce gezmesine izin verdin.”

Sessizlik.

Cas bir şeyler söylemesi için Elander'a bağırarak istedi. Kendini kurtarmak için onu suçlamasını istedi. Cas'ın artık bu durumdan kaçması imkânsızdı. Ama *ikisinin* birden Varen'in gazabına uğramasına gerek yoktu.

İmparator-Kral başını Elander'a çevirdi. "Yanıldığımı söyle ve onu yakalayıp zindana sürüklemek için büyünü kullan. Yoksa bunu yapamamanın bir nedeni mi var?"

Elander hiçbir şey söylemedi.

"Hemen yap," dedi Varen, "ya da kendini hizmetimden atılmış say. Artık ne senin ne de büyünün bu imparatorlukta var olmaya devam etmesine müzahama gösterilsin. Karar senin, Komutan."

Elander hâlâ hareket etmiyordu.

Varen'in bakışları bir anlığına Cas'e kaydı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Cas hâlâ zorlukla nefes alarak ona bakıyordu, ardından Varen odanın önünde bekleyen muhafızlara döndü.

"Kılıcın, Seylas."

Seylas isimli iri yarı muhafız Varen'in emriyle kılıcını çekti ve odaya girerek yanında durdu.

Bu görüntü Elander'ı alarma geçirmeye yetmişti. Nihayet hareket edip konuştu. "Bu gerekli değil..."

"*Kapa çeneni, Komutan,*" diye çıkıştı Varen. "Bana olan sadakatini kanıtlama şansın vardı. Ama başarısız oldun. Bu yüzden bu işi kendim halledeceğim ve sen de bu kadınla olan ilişkinin hesabını çok yakında vereceksin. İkinizin bana karşı kurduğu komplo artık bitti."

"Komplo yoktu!" diye bağırdı Cas.

Varen öfkeden parlayan gözlerini ona çevirdi. "Benim *aptal* olduğumu mu sanıyorsun? Kim olduğumu asla anlamayacağımı mı sandın? Ya da ne yapmayı planladığını?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum. Ben..."

"KES SESİNİ!"

Şok, itaat etmesini sağladı. Bütün oda bir anlığına aynı gergin sessizliğe büründü. Kimse kıpırdamadı. Kimse konuşmadı.

Sessizlik yüzünden Asra'nın nefesleri kolayca duyuluyordu ve bu ses Cas'in güçlü kalmasını sağladı.

O hâlâ hayatta. O hâlâ hayatta ve onu hâlâ koruyabilirim.

Sessizliğin sorumlusu Varen aynı zamanda onu bozan oldu. "Seylas."

Kılıçlı adam Cas'e yaklaşıırken Cas adamı izledi. Bakışları önce kılıcının kabzasındaki gümüş kaplanda, ardından Asra'nın etrafına sardığı ışığı yansıtan safir gözlerinde durakladı.

Varen, Seylas'a, "Daha önce de konuştuğumuz gibi onu bu sefaletten kurtarmanın zamanı geldiğine inanıyorum," dedi.

Adam ona yaklaşıırken Cas kendini hazırladı. Zihni uyuşma tehlikesiyle karşı karşıyaydı ama güçlkle yutkunarak ayağa kalktı. Savaşması gerekiyordu. Kendini koruması. Asra'nın etrafına sardığı o ışık... Odaklanmanın bir yolunu bulabilseydi, aynı güçle kendini de sarmalayabilirdi. Bu düşünceyle teni karıncalandı. Etrafında küçük beyaz ışıklar dalgalanıyordu ve Varen'in gözleri, tıpkı yaklaşmaya devam eden muhafızıninkiler gibi, onlara odaklanmıştı.

Muhafız yanından yürüyerek geçti.

Hayır, yanından *koşarak* geçti.

Cas dönüp çeliğin parıltısını, yatağın üstünde yükselen kılıcı gördüğünde her şeyi dehşet içinde anladı.

Asra'yı saran o koruyucu ışık sönmüştü. Cas büyüsunü kendine çağırarak farkında olmadan onu Asra'dan *almıştı*. Her ikisini de koruyacak kadar güçlü olduğunu sanmıştı.

Ama değildi.

Artık o büyü kalkanını yeniden konumlandıracak vakti yoktu. *Düşünmeye* vakti yoktu. Muhafızın üzerine atılarak çıplak elleriyle ona saldırmaya hazırlandı.

Ama adam çok uzaktaydı.

Cas çok yavaştı.

Kılıç Asra'nın göğsüne saplandı.

Bir çığlık duyuldu. Hızla kesik bir nefese dönüştü. Köpürerek çıkan kanlar. Birden kesilip yerini sessizliğe bırakan bir nefes. Cas kanların battaniyeye ve etrafa sıçradığını gördü ve sonra her şey karardı. Etrafındaki ışık yok oldu.

Ve sonra çığlık attı. *Avaz avaz* çığlık atıyordu. Neden ses çıkmıyordu? Neden her şey bu kadar *sessizdi*? Aklına tek bir açıklama geldi: Mekân ve zamandan geçerek *hiçbir* şeyin, hatta kendi sesinin bile anlam ifade etmediği en derin cehenneme düşmüştü.

Ancak bir şekilde Varen'in sesi onu cehenneme kadar takip etmişti. "Bağlayın şunu."

Muhafızların kendisine doğru koştuğunu gördü ama hareket edemedi.

Elander üstüne gelen adamlardan daha hızlıydı. Yumruğunu savurduğu ilk adam duvara çarptı. İkinci adamıysa büyüyle durdurdu. Etrafında kararan hava ve o ölümcül soğuk büyü birleşip yere çökmesine neden olurken yüzü korku ve ıstırapla buruştu.

Sonra Cas, Varen'in kargaşanın arasından yükselen hırıltılı sesini yeniden duydu. *Önce komutanı halledin.*

Denediler. Muhafızlar ardı ardına kılıçlarını sallayarak Elander'a koştu ama ona ulaştıkları anda yere düştüler. Oda kan, karanlık ve ölümcül, kemikleri titreten soğukla doldu. Bir zamanlar Cas'i dehşete düşüren o soğuk büyü artık tuhaf bir şekilde rahatlatıcı geliyordu. Karanlığa ve soğuğa gömülmek ve bir daha oradan asla çıkmamak istiyordu.

Sadece orada *kalmak* istiyordu.

Ben onu bırakmazsam Asra da beni bırakamaz.

Odaya akın akın muhafızlar gelmeye devam etti. Öyle ki sayıları Elander için bile çok fazlaydı.

Cas ona bir kez daha kaçmasını söylemek istedi. Onu kade-riyle baş başa bırakmasını. Bir kadın muhafızın kılıcını kaldırıp

saldırmaya hazırlandığını fark ettiğinde sonunda ses çıkarmayı başararak uyarırcasına Elander'ın adını haykırdı.

Elandar dönerek kadının kılıcından kaçtı. Ancak kaçtığı yerde ikinci bir muhafız bekliyordu ve hançerini savurmakta bir an bile tereddüt etmemişti. Hançer Elander'ın yan tarafına saplandı. Elander saldırıdan kaçsa da dengesini kaybetti; duvara çarpıp elini yan tarafına götürdü. Geri çektiğinde eli kan içindeydi.

Cas ona doğru hamle yaptığında çenesine inen bir yumrukla dizlerinin üstüne düştü. Metal ve tuz tadı aldığı anda kan tükürdü.

Çok fazla kan. Bu düşünceyle başı döndü. Başı dönüyordu ve etrafı her zamankinden daha fazla muhafızla çevriliydi. Artık Elander'ı göremiyordu ama kendisine bağırdığını duydu.

“Casia, *ayağa kalk!*”

Kalkmak istemiyordu.

“UYAN!”

Zaten uyanıktı. Ama Asra hâlâ uyuyordu... uyuyordu... *uyuyordu...*

Ve bir daha asla uyanmayacaktı.

Cas birinin onu kabaca yakaladığını, kollarını arkasında sabitlediğini ve onu ayağa kaldırdığını hissetti.

Elander uzakta bir yerde hâlâ ona bağıırıyordu. “Onlarla gidemezsin. *Gidemezsin.* DÖVÜŞ, LANET OLSUN!”

Dövüşmek istemiyordu.

“Öldür onu.” Varen'in emrini duydu. “Ve siz üçünüz...” Cas'i tutanları işaret etti, “onu getirin. Onunla özel olarak konuşmak istiyorum.”

Cas çenesini göğsüne indirdi. Ağzından kan akmaya devam ediyordu. *Burada değildi.* Varen ve askerlerinin artık ona zarar *veremeyeceği* çok uzak bir yerdeydi. Zorla yürütüldüğünü hissetti. Bacakları tek seferde birkaç adımdan fazla ilerlemeyi reddettiği için vücudu yerde sürükleniyordu.

Sürüklenirken saray garip görünüyordu; yanlarından geçtikleri duvarlar, merdivenler ve tavanlar büyüyüp küçülüyordu.

Gözlerini kapadı.

Sonra tekrar açtı ve başını kaldırmadan etrafına baktı. Her şey hâlâ garip bir şekilde biçimsiz görünüyorsa da taht odasında olduğunu anladı. Ellerinin ve dizlerinin üzerinde duruyordu. Varen önünde tahtında oturuyordu. Çok sessizdi; görünüşe göre içeride yalnızlardı.

“Casia.” Adını bu tuhaf sessizlikte yankılanan bir küfür gibi söylemişti.

Cas cevap vermedi.

Varen daha yumuşak bir sesle, “Beni duymazdan gelme,” dedi. “Diğer arkadaşların hâlâ yaşıyor. Öyle kalmasını istiyorsan seninle konuşurken bana bakmanı öneririm.”

Arkadaşların hâlâ yaşıyor.

Başını kaldırıp ona baktı.

“Böylesi daha iyi.”

“Neden beni öldürüp bu işi bitirmiyorsun?” diye sordu, sesi hırıltılıydı ve kederle boğuk çıkıyordu.

“Çünkü henüz ölmen mi yaşamam mı daha iyi karar vermedim. Yanlış anlama; ölmeni *istiyorum*. Ama öldürmek için fazla faydalı olabilirsin.”

“Sana bir faydam olmayacak. Bir daha *asla* sana faydalı olamayacağım. *Ölmeyi* tercih ederim.”

“Eh, dediğim gibi hâlâ böyle bir olasılık var.”

Cas yumruklarını sıkıp zemine bastırdıktan sonra çenesini kaldırıp bakışlarını ona sabitledi.

“Beni aptal konumuna düşürdün,” dedi Varen. “Sana güvendim ve sen de bu güveni suistimal ettin, değil mi? Bu gece arkadaşlarından sadece birini öldürdüğüm için yıldızlara teşekkür etmelisin. Hatta iş birliği yaparsan diğerlerinin yaşamasına izin vermeyi bile *düşünüyorum*.”

“Sen delirmişsin.”

“Hayır. Ben Melech kralıyım ve tüm Kethra’nın imparatoruyum, bu bir oyun değil. Bu imparatorluk *benim*. Ellerime bırakıldığında bunu kabullenmek zorunda bırakıldım ama bunu yaptım. Tek başıma. Otoritemi sağlamlaştırmak için bu kadar çalıştıktan sonra kolayca elimden alınmasına izin vermeye niyetim yok. Tanrılara ve geri kalan her şeye rağmen onu ayakta tutan kişi *ben* olacağım. Bu, bana karşı komplo kuran arkadaşlarını katletmek anlamına geliyorsa, o zaman tam olarak bunu yapacağım. Bana karşı çıkmaya devam edersen senin için değerli olan herkesi öldürürüm. Bunu çekinmeden yaparım, canım. Seni *çekinmeden* öldürürüm.”

Tıpkı o gün pazar yerinde kırbaçlar Cas’ın etini kesip sokağı kanla boyarken izlemekten çekinmediği gibi.

Cas’e kim olduğunu zaten göstermişti, buna inanmalıydı. Elander’ın ve diğer herkesin ona bu adam hakkında yaptığı uyarıları dinlemeliydi.

Tam bir aptaldı.

Her şeyi berbat etmişti. İşleri o kadar *kötü* batırmış, eline yüzüne öyle fena bulaştırmıştı ki yere kıvrılıp yok olmak istiyordu.

Varen tahtından kalkarken, “Şimdi” dedi, “başka bir seçim yapma zamanı geldi.”

Ama yok olup gidemezdi, değil mi?

Arkadaşların hâlâ yaşıyor.

En azından kaçtıklarından emin olana kadar devam etmesi gerekiyordu.

Kalbinin, uğruna atması gereken başka şeyler var.

Burada ölmeyecekti.

Cas ayağa kalktı. İçinde şiddetli bir fırtına vardı; teninin altında zar zor bastırdığı binlerce fırtına. Yalnızca bunlardan birini kullanması yeterliydi, buna bir son verebilirdi. Bu düşünceye sıkı sıkıya tutundu. Bir düşünceden daha fazlası olacak kadar sıkı tutundu hatta. Bir kıvılcım meydana geldi. Kıvılcım *büyüyerek* emrinde dönüp dans eden bir elektrik akımına

dönüştü. Saray bahçesindeki o ağacı, kontrol ettiği büyüyle ona nasıl vurduğunu ve gövdesini nasıl bir talaş yığınınna çevirdiğini düşündü.

“Başka kimseyi öldürmeyeceksin.” Sesi bir fısıltıdan farksızdı. Bir tehdit.

Varen’in bakışları ellerindeki kıvılcımlara kaydı. Dudakları soğuk bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Hâlâ küçük *asi* tavrını sürdürmekte ısrar ediyorsun, öyle mi?”

“Evet.”

“Aptal olma.”

“Arkadaşlarımı öldürmeyeceksin. *Beni* de öldürmeyeceksin.” Elini ileriye doğru savurduğunda çıkan şimşek İmparator-Kral’ın üzerine fırladı.

Kalbinin hemen altındaki boşluğa çarptı.

Ve sonra hiçbir hasar vermeden ondan uzaklaştı.

Varen *güldü*.

Büyünün sektiğini gören Cas’in gözleri irileşti. Elektrik topu tavana fırlayarak avizeye çarptı. Üzerine cam ve metal parçaları yağdığında Cas eğildi. Daha onun bu büyüü *nasıl* engellemeyi başardığını merak etmesine bile fırsat kalmadan Varen ceketinin altından bir hançer çıkararak üzerine koştı.

Tam karnından hançerlenecekti ki geri sıçramayı başardı. Bu garip hareketle dizleri hafifçe büküldü. Yan tarafa devrildi ama bir eliyle dengesini sağlayıp ayağa kalkacak gücü buldu. Varen bir kez daha tam karşısına geçene kadar geri çekildi.

Cas’in parmak uçlarında daha fazla şimşek belirdi, hiç tereddüt etmeden Varen’a fırlattı.

Ve yine adamın üzerinden sekti.

“*Nasıl...*”

Adam tekrar saldırdı. Eliyle boğazını kavrayıp kafasını tahtının arkasına vurdu. Sonra onu iterek tüm ağırlığını üzerine verdi. Cas tahtın kolundan aşağı kaydı, bedeni adamın ellerinin altında acı verici ve garip bir şekilde büküldü.

“Beni öldürmeye çalışan ilk kişi olduğunu mu sanıyorsun?” diye bağırdı Varen. “Ya da beni öldürebileceğini düşünseydim seninle *yalnız* görüşmekte ısrar edecek kadar *aptal* olduğumu?”

“Bundan nasıl kurtuldun?” Sözcükler dudaklarından kesik kesik kelimeler hâlinde döküldü.

Varen ona dişlerini gösterdi. “Aptal rolü oynamayı bırakıp bunu bana açıklayacağını umuyordum çünkü ne kadar ironik olsa da bunun için *sana* teşekkür etmem gerekiyor.”

Bu sözler Cas’ın kafasını karıştırdı ama nedeni beynine oksijen gitmemesi de olabilirdi. Varen onu daha sıkı tutuyordu, neredeyse tamamen baş aşağı duruyordu. Kan başına hücum ederken sırtı acı verecek şekilde tahtın koluna batıyordu. Hançer Varen’in diğer elindeydi ve Cas başı dönmesine rağmen tehdidin farkındaydı.

“Bana gerçek kimliğini ve planlarını itiraf edersen *Casia Greythorne*, belki de sayısız aldatmacalarından dolayı sana işkence etmem.”

Cevap vermedi.

Ondan ne söylemesini istediğini bilmiyordu.

Bilse bile bunu söylemezdi. Bu canavar adama teslim olmayacaktı. Cas’ten ne hayatını ne de başka bir şeyi zorla alabilecekti. Onunla savaşmak için büyüye ihtiyacı yoktu. Onunla savaşmak, sahip olduğu korumayı kırmak için büyüyü *nasıl* kullanacağını bilmiyordu ama bunun bir önemi yoktu.

Çünkü *yaşamak* istediğini biliyordu.

Kalan son gücünü topladı. Dizini yukarı kaldırıp adamın karnına geçirdi ve hiç beklemeden ona kafa attı. Varen sersemlemişken onu kolundan tutup fırlattı.

Varen’in zemine çarpmasıyla elindeki hançer düştü, mermer zeminde kaydıkta sonra kısa bir mesafe ötede dönerek durdu.

İkisi de ayağa kalkıp aynı anda hançere atıldı.

Hançeri ilk Varen tuttu; bu yüzden Cas hedefini değiştirerek yüzüne yöneldi. Varen ondan uzaklaşmaya çalışırken

avucunu burnuna geçirdi. Burnundan kanlar aksa da Varen hançeri tutmayı ve birkaç adım gerilemeyi başardı.

Şiddetli dövüşme seslerini duyan düzinelerce muhafız odaya akın etti.

Cas gözlerini Varen'dan ayırmadı.

Varen aralarına mesafe koymaya devam etti. Göğsü inip kalkıyordu. Yüzündeki kanı silmiyordu ve muhafızlarına bakıp, "Onu aşağıya götürün," derken sesi hâlâ korkutucu derecede sakindi. "Onunla ne yapacağımıza karar verene kadar boştaki her muhafızın, *her birinin* başında durmasını istiyorum."

Bir grup muhafız öne atıldı.

Cas'ın zaten büyüleri enerjiyle dolup taşan elleri otomatik olarak havaya kalktı. Ama büyülerini ne o muhafızlara ne de Varen'a karşı kullanmaya yeltendi. Bunun yerine döndü ve duvarın karşısındaki pencerelere, ötesindeki tepelerin üzerinden yükselen güneşe baktı. Sisli gökyüzünün ardında puslu, turuncu bir noktadan farksız görünüyordu.

Ona odaklandı.

Ve çok geçmeden tüm oda ışıkla doldu. Ellerinden fırlayan elektrik akımları o puslu turuncu noktaya yöneldiğinde önündeki camlar paramparça oldu.

Muhafızlar parçalanmış camları kapamak için koştu ama Cas daha hızlıydı. Önüne geçmeyi başaran birkaç kişiyi atlatıp var gücüyle koşarken Varen yüksek sesle bir şeyler söyledi.

Cas onu duymazdan gelip kırık bir pencereden atladı ve şafağa doğru koşmaya başladı.

Cas nereye koştuğundan emin değildi.

Ama nemli zeminde attığı her sert adımla oraya ulaşamayacağından giderek daha fazla korkmaya başladı.

Yine de koşmaya devam etti.

Saraydan uzaklaşıp yükselen tepelere yöneldi. Meralardan geçip çitlerin üzerinden atlarken atları korkuttu. Hemen ileride bir orman vardı. Kendine, ağaçların güvenli kollarına ulaşabilirse peşindeki muhafızları atlabileceğini söyledi.

Her yönden yaklaşan, sisi yarıp tepelerin zirvesine çıkan muhafızları görebiliyordu. Kimileri yayandı. Kimileri at üstündeydi. Sayıları sayamayacağı kadar fazlaydı. Koşmaya devam etmek anlamsız görünüyordu ama yine de koştı.

Ta ki ormanın güvenliğiyle arasında duran son engeli görene kadar: Neredeyse düşecek kadar yaklaşına dek göremediği, sisin gizlediği dolambaçlı bir şey.

Bir nehir.

Lotheran Nehri önünde uzanıyordu; su seviyesi yağmurdan dolayı yüzemeyeceği kadar yükselmişti.

Çağıldayan suyun tam kenarında durdu. Ciğerleri alev alev yanıyordu. Ayaklarındaki bütün kan çekilmiş gibiydi. Büyü kullanmayı düşündü ama kullandığı son büyülerden dolayı vücudu hâlâ güçsüzdü ve taht odasında yarattığı güçlü gösteriyi tekrarlamaya çalışmanın onu tamamen perişan etmesinden korktu.

Çaresizce etrafına bakınarak başka bir yol aradı ama köprü falan göremedi. Ayrıca önündeki nehir hem solunda hem de sağında daha da genişliyordu.

Hiçbir çıkış yolu yoktu.

At sırtındaki düzinelerce muhafız yaklaşıyordu.

Onlardan kaçamazdı.

Yok olup gitme korkusuna rağmen son bir kez büyü yapmayı denedi ama titreyen elleriyle en ufak bir ışık kıvılcımını bile yaratmayı başaramadı. Bu yüzden aklına gelen tek şeyi yaptı; yumruklarını sıkıp muhafızlarla yüzleşmek için döndü. Korkusunu görmelerine izin vermeyecekti.

En azından ölüm çabuk gelmişti.

Öndeki süvari şaha kalkarak durdu. Kılıfından bir ok çekip fırlattı.

Ok Cas'in tam kalbine saplandı.

Sendeledi, çamurlu nehir kıyısından kayıp karanlık sulara düştü.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Batıyordu. Kıvranıyordu. Karanlık, çakıl dolu sulara yuvarlanıyordu.

Ölüyordu.

Ama ölmedi.

Bir el kolunu kavradı. Birisi onu Lotheran'ın çağıldayan sularından çekip çıkardı. Onu çamurun ve çakılların arasından alıp nehrin kıyısına bıraktı ve arkasını dönüp uzaklaştı.

Cas'ın parmakları kalbine uzandı. Sapı kırılmış olsa da ok hâlâ göğsündeydi. Etrafındaki ıslaklığın ne kadarının kan, ne kadarının çamur olduğunu ayırt edemedi. Öksürdü ve içinde hiçbir şey kalmayana kadar nehir suyunu kustu, sonra başını çevirerek ölümüne müdahale eden kişiyi aradı.

Ancak orada kimse yoktu.

Neden beni kurtarıp çekip gitti ki?

Muhafızlar onu fark etmişti. Altındaki zemin toynak ve çizme sesleriyle titriyordu. Arkasındaki nehrin uğultusuna rağmen her şeyi, her korkutucu titreşimi hissetti.

Yine de ölecekti.

Sadece daha uzun süre acı çekmemi istedi.

Aklına gelen tek sebep buydu; birinin Cas'i nehirden çıkarmasının tek amacı, kraliyet ordusunun bulması için onu geride bırakmaktı.

Nehre geri dönmeye çalıştı. Yaralı bedeni ve zihnine göre, suların onu alıp götürmesine izin vermek daha iyi, daha nazik bir ölümdü. Ancak bedeni onu dinlemiyordu. Kafası bile hareket edemeyecek kadar ağırlaşmıştı. Dik tutamıyordu. Böylece başını yumuşak çamura bastırıp ölümün gelmesini bekledi.

Ama ölümden önce başkası geliyordu; arkasındaki sularda güçlü, kıyıya dalgalar vurmasına neden olan adımlarla hareket eden bir şey. Nehirden yükseldiğini duydu, çamurun içinden geçtiğini. Alçak, tehditkâr bir sesle hırladığını. Üzerine bir gölge çöktü ve yüzüne bir damla su düştü. Sonra bir damla daha. Yaratığın uzun, siyah kürkünden aşağı dökülen buz gibi damlalar tenine düşüyordu.

Cas gözlerini açıp kapayarak üstündeki yaratığa odaklanmaya çalıştı.

Kâbuslarındaki kurt, başı öne eğik ve dişleri ona yaklaşan orduya dönük hâlde yaralı bedeninin üzerinde duruyordu.

Onu koruyor muydu?

Hayır, bu hiç mantıklı değildi.

Artık mantık aramak nafile.

Ama ordu durmuştu. Nehirden yükselen canavarı görünce birkaç muhafız kaçmıştı. Diğerleri oldukları yerde kaldı. Cesur olan birkaçı okunu çekerek öne çıktı.

Kurt kendisine doğrultulan okları umursar gibi görünmüyordu.

Boğazında gürleyen hırıltıyla Cas'in yanına uzandı. Devasa vücudunu onun titreyen bedeninin etrafına sardığında üzerine gölgeler düştü. Garip ama sıcak ve kendini güvende hissetmesini sağlayan gölgeler onu giderek daha sıkı sardı. Tek

düşünebildiği sıcaklıktı ve bu gölgelerin onu etrafındaki tüm acıyla dehşetten uzaklaştırmasını istediğiydi.

Gölgeler de tam olarak bunu yaptı.

Çok, çok soğuktu.

Bir el yanağını şefkatle okşayınca Cas daha da üşüdü. Zangır zangır titrerken, “Ne oldu?” diye fısıldadı.

“Senin adına pazarlık yaptım.”

Sıcak, ıslak kanı hissetmeyi bekleyerek elini ağrıyan göğsüne götürdü. Ölmüş olmalıydı.

Ölmüş müydü?

“Neredeyim?” diyerek öksürdü.

Bir duraklamanın ardından ses, “Gözlerini aç,” dedi.

Cas kendisine söyleneni yaptı. Gözlerini kırpıştırarak etrafına odaklandı ve saraydaki odasındakinden pek de farklı olmayan bir balkonda yattığını fark etti ancak bu balkon bir şehre değil, gümüşü siyah bulutlarla kaplı karanlık, çorak bir araziye bakıyordu. Gördükleri konusunda yanıldığından emin olarak ellerinin ve dizlerinin üzerine kalktı ve sürünerek balkonun ucuna yaklaştı.

Ama yanılmamıştı.

Balkonun demir korkuluklarını kavrayıp bu felaket yolculuğun başladığı yere baktı: *Ölüm Diyarı*.

Arkasında bir hareketlilik oldu.

Döndüğünde nefesi kesildi.

Arkasında duran kişi Elander değildi. Onun sesiyle konuşmuştu ama o değildi. Hatta bir *insan* bile değildi. Bir insan olamayacak kadar güzeldi. Gözleri gümüş ve mavinin akla gelebilecek her tonuyla parıltıyor, saçları sanki ay ışığıyla boyanmış gibi görünüyordu. Tepesinde duruyordu, şimdiye kadar gördüğü tüm insanlardan daha uzun ve kaslıydı. Soluk teninin

üzerinde gölgeli işaretler vardı ve hareket ettiğinde emirlerini yerine getirmeye hevesli köpekler gibi peşinden gelen başka gölgeler de yükselip alçalıyordu.

Cas bir kez daha keskin bir nefes aldığında bunu daha önce de gördüğünü fark etti. Resmi Varen'in kütüphanesindeki o kitaptaaydı.

"Nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu usulca.

"Burası Ölüm Diyarı."

Karşısındaki kişi başıyla onayladı.

"Buraya gelmeden önce bir şey beni nehirden çekti ve ben... kâbuslarımdaki kurdu gördüm."

Adımlarını yavaşlatıp Cas'in birkaç metre ötesinde durdu. Hava, güçten, kendi kişisel fırtınası gibi etrafında dolaşan büyümlü enerjiden kaçarak odayı terk ediyordu âdetâ.

Cas konuşmaya devam etmek için kendini zorladı. "Sen o kurtsun."

"Evet."

O ses. O ses. Onu uyandıran sesin aynısıydı. Haftalardır onunla konuşan, şakalaşan, tartışan, onu rahatlatan ve *güvende* olduğunu söyleyenle aynı ses. Yavaş yavaş âşık olduğu kişiye ait o ses. Bu sesi tanıyordu. Ama bu önünde duran yaratıktan gelmemeliydi. Bu adil değildi. *Doğru* değildi.

"Sen..."

O inanılmaz güç. O inanılmaz büyü. Belwind'in dışındaki ormanda kaybolduktan sonra o ilahi kurt canavarla karşılaşmıştı...

Tüm parçalar aniden yerine oturdu.

"Hadi söyle," diye emretti... Elander'in sesine sahip *yaratık*.

Hayır.

Yaratık değildi.

Tanrı.

"Kerse." Sözcük dudaklarından titrek bir sesle döküldü. "Ölüm ve Yıkım'ın İkincil Tanrısı."

Bunu ne onayladı ne de yalanladı. Dünyevi olmayan gümüş mavisi gözleriyle ona baktı ve başını hafifçe eğip öylece dikildi.

“*Sürgün* İkincil Tanrı,” dedi Cas’in tanıdığı başka bir ses. Caden odaya girdi ama Caden’a benzemiyordu. Aynı yüze sahipti ama cildi tuhaf bir kül rengiydi ve irislerinin çevresinde rahatsız edici kırmızı halkalar vardı. Tara da hemen arkasındaydı. Üçü arasında Ölüm Diyarı’nın havasından en az etkilenen Tara’ydı. Saçları hâlâ kızıl ve parlaktı. Altın teni parlıyordu ve loş ışığa rağmen garipçe parıldayan yeşil gözleri de daha parlak görünüyordu.

“Sürgün mü?” diye tekrarladı Cas.

“Hepimiz öyleyiz,” dedi Tara. “Eh, şey, aslında sürgün *tanrı* değil, ruhuz. Ben Gölge’nin sürgün ruhu Eshma’yım. Caden da aslında Talos, yani Kan ruhu.”

Caden bu açıklamadan sıkılmış gibi elini bıkkın bir tavırla salladı.

Cas sırayla üçüne baktı.

Kalbi dehşetle çarpıyordu.

Ve bir de öfkeyle.

Ayağa kalkmaya çalıştı. Ağrıyan, yaralı bedeni ona itiraz etse de ayakları üstünde kalmayı ve ardından Elander’la arasındaki mesafenin bir kısmını kapamayı başardı. “*Böyle bir şeyi benden nasıl saklarsın?*”

Elander ona cevap vermek yerine Caden’a döndü ve “Ben... *onlarla* uğraşırken onu bir yere kilitlemeliyiz,” dedi.

Caden başıyla onayladı.

“Kilitlemek mi? Bekle... hayır!” Cas öne atıldı ama acıdan bacakları kasılıp dizlerinden biri kilitlenince neredeyse tökezleyip düşüyordu. Kısmen dengesini sağlamak, kısmen de onu kendisine çevirebilmek için Elander’ın koluna yapıştı.

Cas’in dokunuşuyla etraflarında karanlık belirdi. Elander’ın bir bakışıyla Cas sanki tüm dünya üstüne çöküyormuş gibi

hissetti. Dört bir yanından onu sıkıştırıyordu. Aklına hemen bir mezar geldi, üzerine düşerek onu diri diri gömen soğuk toprak...

Sürgün olsun ya da olmasın, Ölüm Diyarı'nda, yani fâniler diyarındaki evi olan bu *mabette* her zamankinden daha güçlüydü.

Ama Elander kendine hâkim olup güçlü büyüsünü hızla dizginledi.

Hava sakinleşti ve Cas yeniden sesini buldu. "Nasıl yapabildin?" diye sordu tekrar. "Ben sanmıştım ki sen..."

Kolunu çekerek elinden kurtardı. "Tam olarak ne sanmıştın?"

Senin benim çıpam olduğunu sanmıştım.

Zihninde istemsizce bu düşünce belirdi.

Ama bu sözleri yüksek sesle söylerse oracıkta ölüverirdi, bu kez tamamen ve kesin şekilde. Gözleri buluştu. Dünya sadece ikisinden, Elander'ın yanında gardım indirdiği tüm anlardan ibaret gibiydi.

Nasıl bu kadar *aptal* olabilmişti?

"Aklından ne geçiyorsa hepsini unutsan iyi olur." Elander, sanki Cas'ın ona dokunmasından önceki zamana dönmeyi diliyormuşçasına eliyle birkaç kez giysisinin kolunu silkeledi. "Şu anda endişelenecek çok daha büyük şeyler var."

"Beni öylece bir yere kapatıp her şeyden uzak tutamazsın!"

"Yapabilirim ve yapacağım." Döndü ve Tara'yla Caden'a son bir emir vererek kapıya ilerledi. "Onu kontrol altında tutmak için yapman gerekeni yap. Biliyorsun onun... başımıza bela açma eğilimi var."

"Seni *piç*." Durdu ama Cas ona yaklaştığında bile arkasına bakmadı. "Sana güvenmiştim. *Sana güvendiğim* için Varen'a yeteneklerim hakkındaki gerçeği söylemedim. Şimdi Asra öldü ve Kethra'nın en güçlü adamı bana çok kızgın, *senin ve aptal yalanların yüzünden* arkadaşlarıma ne yapacak kim bilir..." Boğazı kurumuş, öfkeden konuşamayacak kadar daralmıştı ve bu onu *daha* da öfkeliyordu. Sakinleşmeye çalıştı. Kendini fırtınalı bir denizin ortasında son saldırıyı bekleyen o kaya olarak hayal

etti. Bir çıpaya ihtiyacı yoktu; kendini taştan bir muhafazaya sararak çıpalayabilirdi.

“Bunun için seni asla affetmeyeceğim,” dedi, sesi alçaktı ama artık daha sakindi.

Elander sonunda dönüp ona baktı. Kısa bir süreliğine özür dilemeyi düşünüyormuş gibi göründü ve çevresinde yükselen dalgalar bir anlığına duruldu.

Ama tekrar arkasına döndü ve tek kelime etmeden çekip giderek onu hizmetkârlarının insafına bıraktı.

Cas aradan ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi. En azından bütün bir gün geçtiğini varsayıyordu ama bunu söylemek imkânsızdı çünkü Ölüm Diyarı'nda gökyüzü hep aynı görünüyordu. Her zaman gri. Her zaman bulutlu. Daima yıldızsız.

Ama önemli değildi.

Çünkü bir şeyden emindi. Zaten çok uzun süredir *bura-daydı* ve gitme zamanı gelmişti.

Caden ve Tara, onu bir yatak ve küçük, yüksek bir pencereden başka hiçbir şeyin bulunmadığı bir odaya kilitlemişti. Başlangıçta vücudu büyük bir mücadeleye dayanamayacak kadar zayıftı. Ne kadar çağırmayı denese de büyüüne ulaşamazdı. Baş zonkluyordu. Kendinden geçecek gibi oluyor, en azından zihnine onu kendini güvende *hissettiği* bir yere götürmesine izin vermek cazip geliyordu.

Tuhaf olansa okun bıraktığı yara yüzünden göğsünün çok az ağrıyor olmasıydı. Sanki saatler önce değil de yıllar önce yaralanmış gibiydi. Bir şekilde Elander ya da yoldaşlarından biri ölümcül olması gereken bu yara için *pazarlık* yapmıştı.

Onu kurtarma zahmetine neden girdiklerini bilmiyordu.

Sorsa bile ona gerçeği söyleyeceklerinden şüpheliydi. Gerçeği söylemek pek onlara özgü bir davranış değildi.

Ama burada ve hayatta olmasının nedeni ne olursa olsun, öyle ya da böyle bu yerden defolup gidecek ve onların tüm yalanlarından uzaklaşacaktı.

Paltosunu ve yastık kılıfını yatağın iki ayağının altına koydu, böylece yatağı yerden kolayca ve sessizce çekebilecekti. Sonra yatağı pencerenin altına sürükledi, battaniyeleri ve çarşafaları birbirine bağladı. Yaptığı alelade halatı omzuna atıp pencere pervazına çıktı ve dışarı baktı.

Halatın ucuna geldiğinde hâlâ üç metrelik bir mesafeyi atlaması gerekecekti ama bundan sağ çıkmayı başarabilirdi. Daha da yükseklerden düşmüştü, işin sırrı düzgünce inebilmekteydi. Yeterince kolaydı.

Halatı yavaşça aşağı saldı. Arkasındaki kapının açıldığını duyduğunda dar pencere pervazına daha yeni çıkmıştı.

“Merhaba.”

Gelen Tara’ydı.

Cas ona bakmadı; dengesini koruyarak inişe başlayacağı mükemmel açıya karar vermeye çalıştı.

“Bir yere mi gidiyorsun?”

“Evet,” dedi Cas onu terslercesine. “Beni burada tutamazsın. O beni burada tutamaz. O kibirli piçin benimle her ne planı varsa hepsini bir yerine *sokabilir*, ben buradan gidiyorum.”

“Ölüm Diyarı tarlaları yüzlerce kilometrelik alan boyunca uzanıyor,” dedi Tara sakın bir tavırla.

Sözleri karşısında Cas’ın midesi altüst oldu ama dişlerini sıkarak, “Umurumda değil,” demeyi başardı.

“Silahın yok.”

“Umurumda değil.”

“Ne suyun ne yiyeceğin var ve yolda ikisini de bulamayacaksın.”

“*Umurumda. Değil.*”

Tara alayla güldü.

Cas onun yaklaştığını duydu ama yine de dönüp bakmadı.

“Peki, ama gitmeden önce,” dedi Tara, “her şeyin yalan olmadığını bilmelisin.”

Cas’ın yine de atlaması gerekirdi.

Neden atlamadığından emin olamadı.

“Ya da en azından ben yalan olduğunu düşünmüyorum. Amacımız seni kandırmak değildi ve kesinlikle seni buraya getirmeyi planlamamıştık. Elander’ın hedefi her zaman Varen ve kraliyet ailesiydi ama... dün geceye kadar senin kim olduğunu anlamadık.”

İşte tam o anda merakı galip geldi. Her ne kadar kaçmak istese de sorularına cevap bulmayı daha çok istiyordu. Onu esir alan üç kişi arasında en açık sözlüsü Tara olmuştu. Cas ona hâlâ güvenmiyordu ama belki...

İçini çekerek sonunda bakışlarını Tara’ya çevirdi. “Kim olduğumu *hâlâ* bilmiyorum. Elander’ın neden Varen’i hedef aldığını da hâlâ anlamıyorum.”

Tara bir süre kapıyı izledi, endişeyle yumruklarını birbirine vurdu.

“Benimle konuşabilirsin,” dedi Cas sessizce. “Benimle konuştuğunu Elander’a söylemem.”

Bakışları Cas’ın eğreti halatını hayatı pahasına kavrayan eline kaydı. “Oturmaya ne dersin? Yani *aşağıya*.”

Cas bir an pencerenin kenarından sarktı, hâlâ tereddüt ediyordu. Ama sonra elini halattan çekip yatağa atladı. Kenara kayıp kollarını göğsünde kavuşturdu, bakışlarını Tara’ya dikti ve bekledi.

Tara kapıya son bir kaçamak bakış attı. “En baştan başlayalım, olur mu?”

“Konuş artık.”

“Başlangıç önemlidir.”

“*O zaman başla.*”

“Pekâlâ. Eh, her şey Varen’in babasının, yani İmparator-Kral Anric de Solasen’in onlarca yıl önce Karga Tanrısı’yla bir an-

laşma yapmasıyla başladı. Anric bu şekilde imparator oldu, Kethra'nın diğer üç kral ve kraliçesini devirerek değil... onları *devirmedi*. Yüce Tanrı bunu onun adına yaptı.

“Ve bunun karşılığında Anric, ilahi büyüünün yeşerdiği ve tanrılarla onların güçlerinin tekrar canlanmasını sağlayacak bir imparatorluk kuracağına yemin etti. Çünkü büyü kullanmak yalnızca tanrılarının varlığını sürdürmekle kalmayacak, aynı zamanda güçlerini herhangi bir âlemde kullanmalarını sağlayacaktı. Bu anlaşma yapıldığında, Kethran İmparatorluğu'ndaki büyü kullanıcıları o kadar zayıftı ki eski tanrı ve tanrıçaların çoğu artık Kethra krallıklarında dolaşamıyordu. Anric, Karga Tanrısı'yla yaptığı anlaşmanın bir parçası olarak bunu düzeltecekti.”

“Ama Anric sözünü tutmadı, değil mi?” diye tahmin yürüttü Cas.

Tara başıyla onayladı. “Babası ve büyükbabasının başlattığı uygulamaları iki katına çıkararak tanrıları ortadan kaldıracabileceğine, yani daha çok ilahi işaretli insandan kurtulabileceğine inanıyordu. Anric'in başka bir şey yapacağına inanmak aptalcaydı belki de...” Duraksadı ve gözleri tekrar başka yöne kaydı. Sanki Karga Tanrısı'nın bizzat dinlemesinden korkuyormuş gibi, gözleri bu sefer kapıya değil gökyüzüne döndü. Sanki Yüce Tanrı, yaptığı şeylerin *aptalca* olduğunu söylediği için aşağıya inip onu cezalandıracaktı.

“Ama bu tanrı pervasızlığıyla ünlüdür,” diye devam etti. “Ve sanırım diğer Morakiler de onun anlaşma yapmasına izin verdi çünkü endişeli, hatta belki de biraz *çaresizlerdi*. Kethra'daki büyüünün kaybolup gitmesi komşu imparatorluklara da yayılırsa ne olurdu?”

Cas cevap vermedi ama kadının sözlerini can kulağıyla dinliyordu, kaçış planı bir anlığına unutulmuştu.

Tara kendi sorusunu yanıtladı. “Büyüleri bu dünyadan tamamen yok olursa o zaman tanrılar da yok olur,” dedi. “Böylece Karga Tanrısı anlaşmayı kabul etti ve yükümlülüklerinden

biri de yeni İmparator-Kral'ı güvende tutmaktı. Anric ve onun kanından herhangi birinin doğal olmayan uzunluktaki, tanrıların bile dokunamayacağı bir ömre sahip olacağını garanti etmişti. Ancak halkına böyle bir koruma sağlamadı. Anlaşma bozulduğunda onun yerine acı çekenler tabii ki işaretlenmemiş halkı oldu.”

“Solduran Hastalık,” dedi Cas, nereye varmaya çalıştığını anlayarak.

Yani kökeni *ilahiydi*.

Her şeyin altında tahmin edemeyeceği kadar korkunç, ilahi bir neden yatıyordu.

“Karga Tanrısı, Anric’in halkını öldürürse İmparator-Kral’ın yöntemlerini değiştirip tövbe edeceğini sandı.” Tara kaşlarını çattı. “Fakat Yüce Tanrı insanın inatçılığını ve Anric’in yozlaşmışlığını hafife almıştı. Halkından ne kadar kişi ölürse ölsün, Anric yine de tanrıların önünde eğilmedi ve Kethra’yı büyüden kurtarmak için verdiği mücadeleyi kesmedi. Bu yüzden Karga Tanrısı yeni bir plan yapmak zorunda kaldı.”

“Ama tanrılar yaptıkları anlaşma yüzünden Anric’e dokunamıyorlardı, öyle değil mi?”

“Doğru. Böylece Yüce Tanrı bu sefer kendi sürgün hizmet-kârıyla başka bir anlaşma yaptı. Solasen soyunu *kendi elleriyle* ortadan kaldıramazdı ama kirli işini yapması için başka birini gönderebilirdi. Gerçek bir tanrıyı değil ama ona en yakın şeyi.”

Cas’ın aklına daha önce sorduğu bir soru geldi. “Caden neden Elander’a Ölüm’ün *Sürgün* İkinci Tanrısı dedi? Neden sürüldü? *Nasıl* sürüldü?”

Tara başını iki yana salladı. “Ben... bunu sana söylemek bana düşmez.”

Tara’nın dudaklarını büzmesiyle Cas bu mahrem gerçeği ondan öğrenemeyeceğini anladı. Bunun yerine başka bir soru sormayı denedi. “Karga Tanrısı ona nasıl bir anlaşma teklif etti?”

“Çok basitti. Hain, Kethran İmparatorluğu’nu başarılı bir şekilde yok edip Solasen Hanesi’ni de ortadan kaldırırsa Elander ilahi statüsünü, gücünü, ölümsüzlüğü ve bununla birlikte gelen her şey geri kazanacak.”

“İmparatorluğu yok etmek mi?”

“Karga Tanrısı imparatorluğun kurtarılamayacak kadar yozlaştığını düşünüyor,” dedi hüznle Tara. “Çürümenin yayılmaması gerektiğini, bunun yerine imparatorluğu yıkarak ibreti alem yapacağını söylüyor. Komşu imparatorlukların dikkate alması gereken bir uyarı.”

Cas’ın bu sözlerden sonra nefesini toparlaması biraz zaman aldı. “Yani çoğu kişinin inandığının aksine Anric Solduran Hastalık’tan ölmedi.”

“Hayır. Onu Elander öldürdü. Ayrıca bundan yıllar önce İmparatoriçe-Kraliçe’nin ölümünü de planlamış ve aynı önemli gecede kraliçenin çocuklarını da öldürmeye çalışmıştı.”

Cas kollarını kendine daha sıkı sarıp tüylerini diken diken eden ürpertiyle mücadele etmeye çalıştı.

“Ona *tüm* Solasen soyunu yok etmesi talimatı verildi,” dedi Tara yumuşak bir sesle.

“Ama başarısız oldu?”

“Evet. Çünkü o gece bir şey çocukları korudu. Ve aynı şey onu neredeyse öldürüyordu. Gücünü yok edip onu Solasen Sarayı’ndan kaçmaya zorladı.”

“Bana Güney İmparatorluğu’nda bir süre eğitim aldığını söylemişti. Kaçtıktan sonra mıydı?”

“Evet, bu... bir dereceye kadar doğru. Güçleri bir kez daha istikrarlı hâle gelene kadar güneye gitti ve ardından başladığı işi bitirmek için geri döndü. Döndüğünde Anric’i öldürmeyi başardı. Ama Anric’in kızı o sırada çoktan kaybolmuştu.”

“Kaybolmuş muydu?”

“Öz babası tarafından, belki de kendi güvenliği için, terk edilmişti. Ya da en azından soylarının güvenliği için. Ama hâlâ

Varen'i koruyan bir şey vardı, onu Elander'ın büyüüne karşı bağışık kılan ve onu daha... *sıradan* öldürme yöntemlerinden koruyan bir şey. Zehirler, bıçaklar, boğulmalar... Genç İmparator-Kral'ı hiçbir şey deviremiyor gibi görünüyor."

"Taht odasında dövüşürken de ona zarar veremedim," diye hatırladı Cas.

Tara başıyla onayladı. "Bir şey Varen'i koruyor. Ve nedeni sadece Karga Tanrısı'nın büyüü ya da tanrının Varen'in babasıyla yaptığı anlaşma değil. Elander, diğer şeyin *ne* olduğunu anlamak için yıllarını harcadı. Solduran Hastalık vakalarını ve Varen'in emrettiği her şeyi araştırır gibi yaparken aslında *onu* araştırıyordu. Yapbozun son parçalarını keşfetmesine yol açan sadece tesadüfi bir karşılaşma olmuştu."

"Tesadüfi bir karşılaşma mı?"

"Seninle."

"Anlamıyorum..."

"Tesadüfen seninle karşılaştı, büyünü ona karşı bir değil iki kez, sonra da üçüncü kez o hiçlik okçularına karşı kullandın ve dün gece Varen, o büyüyü kullandığını görünce seni tanıdı."

İmparator-Kral'ın sözleri birdenbire zihninde net biçimde yankılandı: *Kim olduğunu asla anlamayacağımı mı sandın?*

Cas yatağın kenarını daha sıkı kavradı.

"Varen seni tanıdığında," dedi Tara, "bizim için bütün taşlar... yerine oturdu. Yani, bunu daha önce göremememiz kendi aptallığımızdı."

"Ben..."

"Anlamıyor musun?" diye sordu Tara. "Solasesen çocuklarının ikisi de hâlâ yaşıyor. Biri sarayında kalıyor. Diğer..."

Kapı bir kez daha gıcırdayarak açılınca Tara korkuyla yerinden sıçradı. Başını eğerek Cas'ten bir adım uzaklaştı.

Elander'ın sesi sohbeta dâhil olarak Cas'in tüylerini tekrar diken diken etti. "Diğeri de tam şurada oturuyor."

Elander'a bakmadı çünkü kılını bile kıpırdatamıyordu.

Fırsatı varken o pencereden atlamalıydı.

Neden atlamamıştı?

“Adın Azalea değil,” diye devam etti, içeri girip. “Thorn, Casia Greythorne ya da Silenna Tessur da değil. Adın Valori de Solasen. Sen Melech Krallığı’nın gerçek Kraliçesi ve Kethran İmparatorluğu’nun İmparatoriçe-Kraliçesi’sin.”

Çıt çıkmadı. Ortama ürpertici bir sessizlik hâkimdi. Cas ne diyeceğini bilmiyordu. Belki de konuşmadığı için bir an sonra zihninde bir baskı hissetti; büyüünün parmakları içeri uzanıp düşüncelerini çıkarmaya çalışıyordu.

Kansoylu büyüsü.

“Sana inanmıyor,” dedi Caden, odaya girerken.

“İnanıp inanmamak bir şeyin doğruluğunu değiştirmez,” dedi Elander.

Cas haftalar önce tanıştıkları ilk gece ona söylediği bu sözler karşısında başını iki yana salladı. “Yanıyorsun. Ben o değilim. O *olamam*.”

“Ama *osun*. Ve eski İmparatoriçe-Kraliçe’nin, yani gerçek annenin öldüğü gece oradaydın. Nasıl olduysa kendini ve kardeşini aynı kaderden koruduğuna inanıyorum.”

“Bunların *hiçbirini* hatırlamıyorum. Her şey...”

Evlatlık alındığı ilk evden önceki her şey bulanıktı.

Neden?

Bu da mı büyüsünün işiydi?

“Sen Varen’ı benden kurtaran ışıktın ve nasıl yaptın bilmiyorum ama ona sonsuz koruma sağladın. Büyümü bozmayı başaran ışığın aynısı bu; sürgün bir ruh olarak geçirdiğim onca yıl boyunca hiç karşılaşmadığım başarının.”

Cas bakışlarını yerden kaldırmadı, Elander’ın ağır, kararlı adımlarla kendisine yaklaşmasını izledi.

“O ışığın nereden geldiğini bilmiyorum,” dedi. “Hâlâ ne olduğunu bilmiyorum, Thorn. Ya da gerçekten neler yapabileceğini. Ama inan bana öğreneceğim.”

Tam önünde durdu.

“Karga Tanrısı, Solasen soyunun yok edilmesini istiyor,” diye fısıldadı Cas.

“Evet.”

“Ve sen o tanrıya hizmet ediyorsun.”

“Evet.” Cas’in çenesini tutup kendisine bakması için başını kaldırdı. “Ne yazık ki bu, ikimizin çok büyük bir sorunu olduğu anlamına geliyor.”

Kitap Kurdu